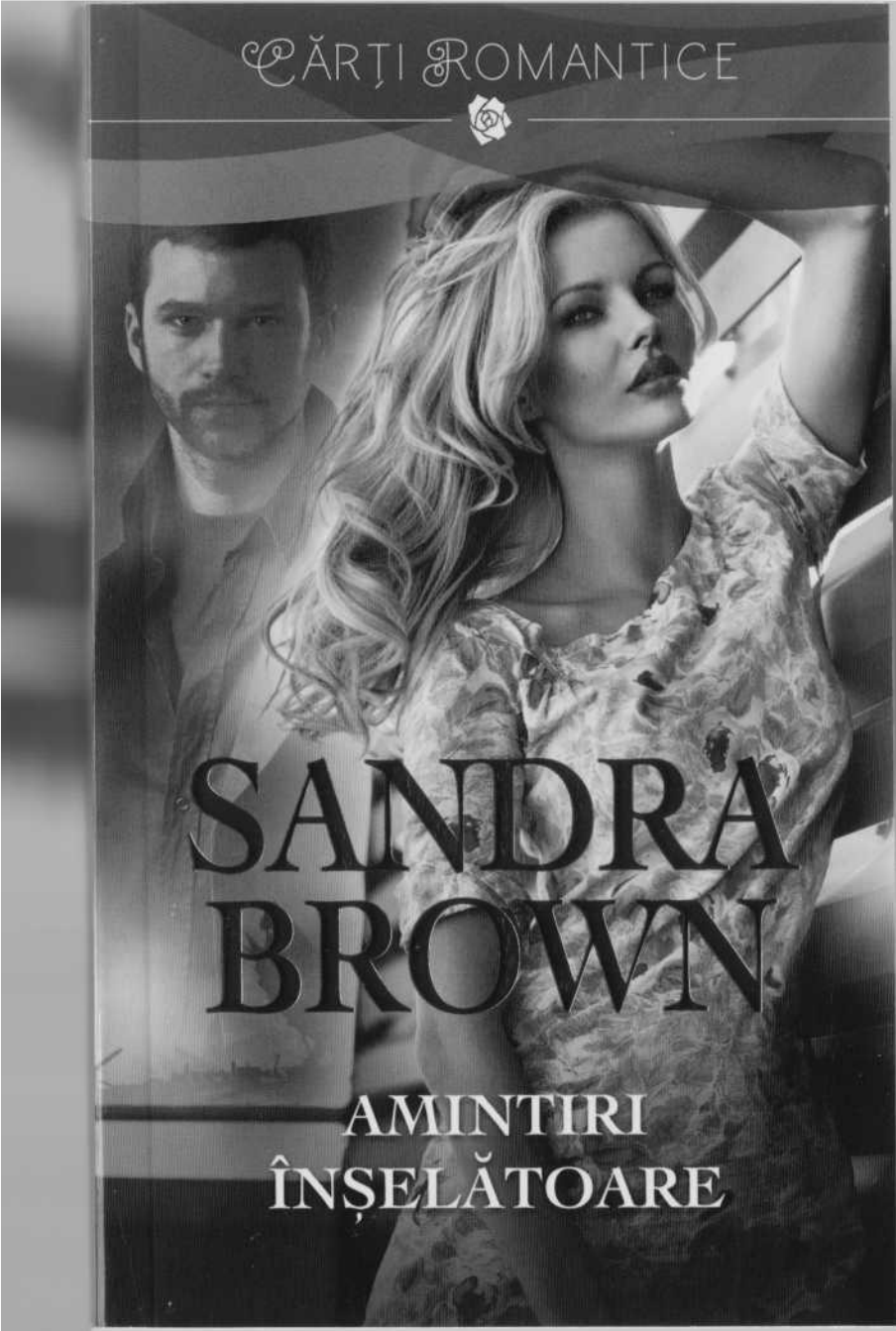

CĂRȚI ROMANTICE

The background of the book cover is a black and white photograph. It features a woman with long, wavy blonde hair in the foreground, wearing a patterned dress and looking upwards and to the right. Behind her, slightly to the left, is a man with a beard and short dark hair, looking directly at the camera. The overall mood is romantic and dramatic.

SANDRA BROWN

AMINTIRI
ÎNȘELĂTOARE

SANDRA BROWN

Amintiri înșelătoare

Traducere: Maria Andreescu

Editura Litera

București, 2014

Prolog

Slavă Domnului că el dormea încă. Trezindu-se cu Jay Burgess alături, Britt era destul de jenată și fără a trebui să se uite în ochii lui. Cel puțin până reușea să se dezmeticească.

Se trase cu mare grijă și se strecură de sub cearșaf, încercând să nu-l dezvelească și pe el în această mișcare. Se așeză pe marginea patului și îl privi peste umăr. Curentul de la aparatul de aer condiționat era atât de rece, încât pielea de pe braț i se făcuse de găină. Deși Jay era gol, acoperit doar până la brâu, aerul glacial nu-l trezise.

Se ridică încet în picioare, și încăperea se clătină odată cu ea. Întinse mâinile instinctiv după sprijin, însă peretele era mai aproape decât și-ar fi imaginat. Impactul răsună ca o lovitură de gong în casa liniștită. Fără să-i mai pese că risca să-l trezească, întrebându-se cum ajunsese să se îmbete atât de tare cu o seară în urmă, rămase proptită de zid și trase aer în piept, concentrându-se asupra unui singur punct până își regăsi echilibrul.

În mod miraculos, mișcările ei stângace nu-l treziră pe

Jay. Căutându-și din priviri lenjeria intimă, se întinse spre capătul patului și o luă cu gesturi furișe, apoi porni pe vârfuri să-și adune celelalte piese de îmbrăcăminte, strângându-le la piept cu jenă, ceea ce în condițiile date nu putea să pară decât ridicol.

„Drumul rușinii”. Expresia aceasta din studenție părea să i se potrivească perfect. Se referea la o tânără care iese pe furiș din camera iubitului, după ce și-a petrecut noaptea cu el. Depășise vârsta colegiului, și atât ea, cât și Jay erau necăsătoriți, liberi să facă dragoste, dacă voiau.

Dacă voiau.

Cuvintele o lovira precum un bici. Deodată, șocului de a se fi trezit în patul lui Jay îi luă locul îngrijorarea că nu știa cum ajunsese acolo. Nu-și amintea să fi luat conștient hotărârea de a împărți așternutul cu el. Nu-și amintea să fi cumpănit elementele pro și contra privitoare la acest gest sau momentul în care acceptase. Nu-și amintea să fi fost curtată înainte de a se lăsa pradă senzualității. Nu-și amintea nici măcar să fi ridicat mental din umeri și să-și fi spus: „Ce naiba, doar suntem adulți! ”.

Nu-și amintea nimic.

Privi în jur și observă că încăperea era plăcută, decorată cu gust și adaptată nevoilor unui burlac. Nimic din ce vedea

nu-i era însă cunoscut. Nimic. De parcă s-ar fi aflat acolo pentru prima oară.

Desigur, era casa lui Jay; fotografiile lui erau risipite peste tot, în mare parte instantanee de vacanță, cu diverși prieteni de ambele sexe. Dar nu mai fusese în această încăpere, nici în casă. Nu era sigură nici de adresă, deși își amintea vag că ajunsese aici de la... de undeva.

Da, de la Wheelhouse. Se întâlnise acolo cu Jay ca să bea ceva. El dăduse pe gât câteva pahare cât o așteptase, dar asta nu era ceva neobișnuit. Lui Jay îi plăcea să bea și rezista la băutură. Ea comandase un pahar cu vin alb. Stătuseră la taclale, informându-se reciproc despre ce se mai întâmplase în viața fiecăruia.

Apoi el îi spusese...

Amintindu-și, simți frisoane, dar nu din cauza frigului. Își duse mâna la gură ca să-și înăbușe un geamăt și se întoarse cu fața spre pat. Șopti un „Oh, Jay” plin de amărăciune, repetând primele două cuvinte pe care le rostise în ajun, când el îi dăduse acea veste cumplită.

„Am putea continua discuția acasă la mine?” o întrebuse. „M-am mutat de când nu ne-am mai văzut. O mătușă bătrână mi-a lăsat moștenire tot avutul ei. O mulțime de porțelanuri, cristaluri, mobilă, chestii din astea. Le-am

vândut pe toate unui negustor și din banii obținuți am cumpărat o casă. Nu e departe de aici”.

Era guraliv, purtându-se de parcă n-ar fi vorbit despre banalități precum apropierea sezonului uraganelor, dar veștile lui căzuseră ca o bombă. Teribil. De necrezut.

Fusese descumpănită. Oare compasiunea o îndemnase la tandrețe? Asta explica partida de sex care urmase?

Dumnezeule, de ce nu-și amintea nimic?

Tot uitându-se după haine, în timp ce căuta un răspuns, intră în living. Rochia și jacheta ei erau aruncate pe un scaun, sandalele pe podea. Pe masa din fața canapelei văzu o sticlă de scotch deschisă și două pahare. În sticlă se mai afla doar un deget de băutură. Pernele ornamentale erau mototolite și turtite, ca și cum cineva s-ar fi tăvălit pe ele.

După toate aparențele, ea și Jay făcuseră asta.

Se întoarse repede în dormitor, găsind baia la un capăt al încăperii. Reuși să închidă ușa fără zgomot, precauție care se vădi imediat absurdă când începu să vomite. Cu stomacul pradă unor spasme teribile, izbuti în cele din urmă să elimine ceea ce i se păru a fi litri întregi de scotch. Și pentru că ei nu-i plăcea această băutură, știa cu siguranță că nu avea să se mai atingă de ea vreodată.

Găsi pastă de dinți în dulăpiorul cu oglindă aflat

deasupra chiuvetei și-și folosi arătătorul ca să elimine gustul rău din gură. Asta îi fu de folos, dar tot nu se simțea prea bine, așa că hotărî să facă un duș. Când avea să dea ochii cu Jay, senzația de curățenie corporală urma s-o ajute să se simtă mai încrezătoare și să nu se mai rușineze de excesele din noaptea precedentă.

Baia, pardosită cu gresie, avea un duș mare, rotund, montat în tavan. Stând direct sub ploaia caldută, se săpuni și se clăti de câteva ori. Se spală cu grijă, insistând între picioare. Își șamponă apoi părul.

Pe când se ștergea, decise că nu mai era loc de șovăială. Desigur, zgomotul trebuia să-l fi trezit. Se îmbracă, folosi peria lui ca să-și netezească părul ud, apoi își luă curaj după ce trase adânc aer în piept și deschise ușa de la baie.

Jay încă mai dormea. Cum venea asta? Era un băutor inveterat, dar se părea că noaptea trecută fusese un exces chiar și pentru el. Cât scotch fusese inițial în sticlă? Oare băuseră ei doi toată sticla?

Probabil că da. Altfel, de ce nu-și amintea cum își scosese hainele, cum făcuse sex cu Jay Burgess? Cu ani în urmă avuseseră o aventură scurtă, care se consumase însă rapid, încheindu-se cu mult înainte de a fi evoluat într-o relație bazată pe încredere. Niciunul nu rămăsese cu inima frântă.

Nu avuseseră parte nici de vreo scenă, nici de o despărțire oficială. Pur și simplu nu se mai întâlniseră, dar rămăseseră amici.

Jay, fermecătorul și incontrollabilul Jay, nu renunțase însă nicio clipă la încercarea de a o readuce în patul său, ori de câte ori drumurile li se încrucișau. „Tăvăleala și prietenia nu se exclud reciproc”, obișnuia să-i spună cu un zâmbet ispititor.

Nu era tocmai așa în opinia ei, dar asta declara el de fiecare dată când încerca s-o mai atragă o dată în patul său, de dragul vremurilor trecute.

Probabil, noaptea trecută reușise s-o convingă.

S-ar fi așteptat ca el să se trezească în zori, să-și desfete privirea cu imaginea cuceririi sale, s-o trezească sărutând-o și să-i aducă micul dejun în pat. Parcă-l auzea spunându-i: „Dacă tot ești aici, relaxează-te și bucură-te de un tratament Burgess complet”.

Mai mult, de ce nu venise alături de ea sub duș? Așa ar fi făcut Jay. S-ar fi strecurat în spatele ei și i-ar fi spus ceva de genul: „Nu te-ai săpunit acolo, pe spate. O, dar nici acolo, în față!” Însă dușul făcut de ea nu-l trezise. Nici măcar când trăsese în repetate rânduri apa la toaletă.

Cum putea să doarmă chiar așa de profund? Nici măcar

nu...

Nici măcar nu se mișcase.

Simți în stomac o mișcare semănând cu un val uriaș. Gustul amar al scotch-ului îi invadă gura și se temu că avea să-i fie rău din nou. Se sili să înghită.

— Jay? murmură ea. Apoi mai tare: Jay?

Nimic. Nici măcar un sforăit. Nu se clintise din poziția în care îl lăsase.

Inima începu să-i bubuie, și avu impresia că prinsese rădăcini în podea. Forțându-se să se miște, se îndreptă spre pat cu mâna întinsă, îl apucă de umăr și-l scutură:

— Jay?

Capitolul 1

Raley deschise ușa ruginită cu plasă, ale cărei balamale scârțâiră zgomotos.

— Ești aici?

— Nu sunt de obicei?

O bucată de vopsea roșie, decolorată, se desprinsese de pe peretele scorjit când cadrul de lemn se trânti la loc în urma lui Raley. Mirosea a friptură de porc și a stofă roasă de șoareci; sursa ultimului iz, o pătură de armată, se afla pe patul de campanie din colț.

Îi trebuia un moment ca să se adapteze la întuneric și să-l zărească pe bătrân. Stătea la o masă cu trei picioare aplecat asupra unei cești de cafea, ca un câine care păzește un os câștigat cu greu, cu ochii la ecranul cu purici al unui televizor alb-negru pe care apăreau și dispăreau imagini fantomatice. Nu se auzea nimic, în afară de fâșâitul paraziților.

— Bună dimineața.

Bătrânul fornăi un „Bine ai venit” printre firele de păr nazal.

— Servește-te, zise, făcându-i semn spre un ibric emailat

de pe sobă. Nu-ți recomand frișca. S-a acrit peste noapte.

Raley păși peste cei trei câini care zăceau nemișcați pe podea și se îndreptă spre frigiderul înghesuit între un dulap vechi de alimente și o masă de scris care acum nu avea alt scop decât să adune praful și să reducă și mai mult spațiul din încăperea aglomerată.

Mânerul frigiderului fusese rupt probabil cu zeci de ani în urmă, dar dacă apăsai cu degetul exact pe chederul moale, puteai să-l deschizi.

— Ți-am adus niște somn. Raley puse pachetul învelit în ziar pe unul dintre rafturile de sârmă ruginită și trânti repede ușa, ca să nu iasă duhorile de frișcă alterată, amestecate cu celelalte mirosuri râncede.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin.

Cafeaua, care fusese fiartă probabil de câteva ori, ajunsese de consistența melasei. Neavând frișcă s-o dilueze, Raley se gândi că era mai bine să renunțe.

Se uită la televizorul fără sonor.

— Trebuie să-ți reglezi antena.

— Nu-i de la antenă. Am închis volumul.

— Cum vine asta?

Bătrânul îi răspunse cu un mormăit, însemnând că nu

putea fi obligat să răspundă. Trăia într-un exil autoimpus încă „de la război”, deși nu precisase niciodată despre care război era vorba. Avea de-a face cât mai puțin posibil cu alte exemplare de Homo sapiens.

La scurt timp după ce Raley se mutase în vecinătate, cei doi se întâlniseră în pădure. Raley tocmai privea ochii rotunzi ai unui oposum mort, când bătrânul apăruse din dosul unui tufiș și-i spusese:

— Nici să nu te gândești.

— La ce?

— Să-mi iei oposumul.

Ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi gândit Raley; să atingă trupul animalului umflat, năpădit de muște, cu coada rozalie fără păr, degajând acel miros oribil. Prin urmare, își ridicase mâinile în sus în semn că se preda și se dăduse la o parte pentru ca bătrânul desculț, în salopeta plină de pete, să-și ia prada din ghearele metalice ale capcanei.

— După cum tropăi pe aici, mă mir cum de n-ai ajuns în vreo capcană în locul oposumului, bombănise el.

Raley își închipuise că pe o distanță de câteva mile în jurul cabanei pe care și-o cumpărase nu mai locuia nimeni. Nu avea chef de vecini, darămite de unul care să-i țină

evidența venirilor și plecărilor.

Când bătrânul se ridicase, genunchii lui protestaseră prin pocnete surde și trosnete, ceea ce-i adusese o grimasă pe chip și-l făcuse să profereze un lanț de înjurături.

Ținând oposumul mort într-o mână, îl examinase pe Raley din cap până în picioare, de la șapca de baseball și fața bărboasă până la tocurile cizmelor de motociclist. După ce terminase inspecția, bătrânul scuipase zeama de tutun pe jos, ca pentru a-și exprima opinia față de ce văzuse.

— Fiecare om are dreptul să se plimbe prin pădure, zisese în cele din urmă. Numai să nu calci prin capcanele mele.

— Mi-ar prinde bine, dacă aș ști pe unde se află.

Bătrânul îi zâmbise cu gura sa mare, cu buzele crăpate, expunându-și gingiile înnegrite de tutun, unde odinioară se aflaseră dinții.

— Ce spui? O să le găsești și singur, sunt foarte sigur de asta.

Raley îi auzise râsul mult timp după ce străinul dispăruse în frunzișul des.

În lunile ce urmaseră se mai ciocniseră de câteva ori, din întâmplare, prin pădure. Cel puțin pentru Raley erau întâlniri întâmplătoare. Se gândea că bătrânul se lăsa văzut atunci când avea chef sau dispărea când nu voia nici măcar

să mormăie ca răspuns la salutul vecinului său.

Într-o după-amiază toridă se întâlniseră chiar în ușa magazinului general din cea mai apropiată localitate. Raley intra, bătrânul ieșea. Se salutaseră. Mai apoi, când Raley ieși cu pungile de cumpărături, îl observase stând pe un scaun aflat pe veranda umbrită a magazinului, făcându-și vânt cu pălăria de paie. Acționând din impuls, Raley scosese o cutie rece de bere din pungă și i-o aruncase bătrânului, care, dovedind reflexe excelente, o prinsese cu o mână.

Raley își așezase cumpărăturile în camionetă și urcase în cabină. Fără să desfacă berea, bătrânul îl privise cu suspiciune, urmărind cum dădea în marșarier, apoi cum pleca.

În dimineața următoare se auzi o bătaie puternică în ușa lui Raley. Era prima oară când se întâmpla asta, așa că se apropie cu prudență de ușă. Îl văzu pe bătrân cu un vas ciobit de ceramică în care se afla carnea unui animal imposibil de identificat. Se temea că era vreun stârv pe care-l refuzaseră până și cei trei câini.

— Asta e pentru berea de ieri. Nu-mi place să rămân dator nimănui.

— Mulțumesc, zise Raley luând vasul. Cum vizitatorul se întorsese și cobora treptele, strigă după el: Cum te cheamă?

— Cine vrea să știe?

— Raley Gannon.

— Delno Pickens, mormăi bătrânul după o clipă de ezitare.

Din acea dimineață, între ei s-a înfiripat o cvasiprietenie bazată pe singurătate și pe reticența față de interacțiunile cu restul lumii.

Valoarea totală a bunurilor lui Delno nu depășea o sută de dolari. Aducea mereu acasă câte ceva adunat Dumnezeu știe de pe unde, obiecte inutile, pe care nu avea la ce să le folosească. Cabana lui era sprijinită pe piloni, ca s-o ferească de inundațiile provocate de râul Combahee când ieșea din matcă. Îngrămădisise toate prostiile pe care le aduna sub structura casei, de parcă ar fi simțit nevoia unei fundații mai solide. Toată zona din jurul cabanei era plină de resturi, cărora, desigur, nu le găsea vreo întrebuințare, din ce știa Raley. Pentru Delno, colectarea obiectelor era mai importantă decât valoarea lor.

Conducea o camionetă căreia Raley îi spunea Frankenstein, întrucât era confecționată din piese pe care Delno le asamblase singur, legate cu sârmă și cu bandă adezivă. Era un miracol cum reușea să pună în funcțiune acest mecanism, însă, după cum spunea Delno, „Nu e

frumoasă, dar mă duce oriunde vreau să merg”.

Delno mânca orice. Orice. Orice putea să doboare dintr-un copac, să prindă cu o capcană sau să pescuiască. Dar orice ar fi avut, odată ce deveniseră prieteni, era dispus să împartă cu Raley.

În mod surprinzător, era foarte cult și familiarizat cu teme care în mod normal ar fi trebuit să-i fie străine. Raley ajunsese să suspecteze că accentul provincial și vocabularul sărac făceau parte dintr-o deghizare. Ca și murdăria în care trăia, reprezentau o formă de protest la adresa vieții pe care o dusesese până atunci.

Indiferent cum fusese această viață anterioară, Delno avea neîndoielnic un secret. Nu vorbea niciodată despre locul unde copilărise, despre părinții săi, despre profesie, copii sau nevastă. În afară de câinii săi, nu vorbea cu nimeni, în afară de Raley. Relațiile sale intime se limitau la un teanc de reviste cu nuduri, cu paginile îndelung frunzărite, pe care le ținea pe podea, sub pat.

Nici Raley nu-i împărtășise nimic din viața lui, cel puțin nu în primii doi ani de când se cunoscuseră. Apoi, într-o seară, pe la apus, Delno apără în cabana vecinului său aducând două borcane pline cu un lichid închis la culoare, pe care îl pusese chiar el la fermentat.

— Nu te-am văzut de vreo săptămână. Pe unde ai fost?

— Pe aici.

Raley nu avea chef de companie, dar Delno se strecură înăuntru.

— M-am gândit că ai avea nevoie de o gură de ceva. Cercetându-l cu obișnuita lui privire ușor disprețuitoare, adăugă: Dacă mă uit la tine, presupunerea mea se adevărește. Nu pari în apele tale. Te-am simțit de cum am început să urc treptele.

— Nu ești tocmai tu în măsură să judeci felul în care arată cineva și nici cum stă cu igiena personală.

— Pe cine ai sunat?

— Poftim?

— Casierița de la magazin nu-și poate ține gura. Aia cu părul ridicat și cercei lungi, care se clatină mereu. Mi-a spus c-ai fost acolo săptămâna trecută, cu o mulțime de fise pe care le-ai băgat în telefonul de afară. Cică ai vorbit câteva minute, apoi ai închis telefonul arătând ca și cum ai fi fost gata să omori pe cineva. Te-ai suit în mașină și-ai plecat fără ca măcar să-ți plătești cumpărăturile. Deschise un borcan și i-l întinse lui Raley, care mirosi conținutul, apoi scutură din cap și i-l înapoie. Așadar, te întreb din nou, pe cine ai sunat? continuă Delno după ce trase o dușcă din

borcan.

Soarele apuse înainte ca Raley să-și termine povestea. Până atunci, Delno golise ambele borcane. Raley era epuizat emoțional, mental, fizic. Trecuse printr-un catharsis dureros, dar vindecător. Își lecuiise multe răni.

Rămas fără suflare, se uită la bătrânul care-l ascultase ore întregi fără să facă vreun comentariu. Pe chipul lui brăzdat de vreme se citea o tristețe profundă. Pentru prima oară de când îl cunoștea, ochii îi erau goi și lipsiți de acea permanentă stare de veghe, iar Raley își dădu seama că scruta sufletul unui om care trecuse printr-o suferință greu de exprimat în cuvinte. Delno Pickens adunase parcă toată murdăria și nedreptatea din lume și le concentrase în acea privire deznădăjduită.

În cele din urmă, bătrânul oftă și, într-una din acele rare ocazii când aveau un contact fizic, întinse mâna și își bătu prietenul pe genunchi.

— Du-te și spală-te la subraț înainte ca duhoarea să mă facă să vomit bunătate de lichior. Între timp, o să-ți pregătesc micul dejun.

Nu mai făcură niciodată referire la ce-i spusese Raley, de parcă acea noapte lungă nici n-ar fi existat. Privirea mohorâtă a lui Delno se întipărise însă în memoria

prietenului său. Și în această dimineață, când își ridică privirea din cana cu cafea și își scrută oaspetele, chipul bătrânului purta aceeași expresie disperată.

— Ce este? Inima lui Raley se opri brusc și se gândi imediat: „O nenorocire. Un 747 plin cu pasageri s-a lovit de un versant. Asasinarea președintelui. Un atac terorist de proporțiile celui de la 11 septembrie”.

— Sper că nu faci nicio prostie acum, zise Delno.

— Ce s-a întâmplat?

După ce mormăi o predicție de genul „N-o să iasă nimic bun din asta”, Delno făcu un gest din bărbie spre televizor.

Raley se îndreptă spre aparatul vechi, răsuci butonul de sunet, apoi umblă la antenă, în speranța că va obține o imagine mai bună.

Imaginea rămase la fel de proastă, ca și sunetul, dar în câteva minute înțelese ce se petrecuse și de ce se temuse Delno să-i spună: Jay Burgess era mort.

Capitolul 2

— Nu mă cred, nu?

Britt îi adresează această întrebare străinului pe care-l angajase pe post de apărător. Trecuseră douăzeci și patru de ore de când descoperise moartea lui Jay și continua să spera că era doar un vis urât, din care avea să se trezească în scurt timp.

Totul era însă atât de real!

La scurt timp după apelul ei disperat la 911, sosiseră doi ofițeri de poliție și un echipaj medical de urgență. Erau urmați de antreprenorul de pompe funebre și de doi detectivi, care se prezentaseră drept Clark și Javier. O chestionaseră în livingul lui Jay în timp ce, în dormitor, trupul acestuia era examinat și pregătit pentru a fi transportat la morgă. Ea mersese cu detectivii la sediul poliției, pentru a da o declarație. După ce pusese și ultimul punct pe i și liniuța la t, se gândise că totul se terminase și că putea deplânge în liniște moartea lui Jay.

În această dimineață însă, Clark o sunase acasă. Cerându-și scuze pentru deranj, îi spusese că el și Javier voiau să lămurească unele detalii și o rugau să se întoarcă

la secție.

Invitația fusese lansată într-o manieră prietenească, degajată, dar o neliniștise într-atât încât să simtă oportună prezența avocatului alături de ea. Relațiile ei cu avocații se limitaseră până atunci la problemele legate de impozite, tranzacții imobiliare, contracte și averea părinților. Se îndoia că juriștii care se ocupă de astfel de probleme intraseră vreodată într-o secție de poliție.

Având nevoie de ajutor, îl sunase pe directorul general al postului de televiziune la care lucra.

Desigur, cu o seară în urmă, cea mai importantă informație a jurnalelor de actualități se referise la moartea șocantă a lui Jay Burgess. Colegii ei de breaslă se străduiseră să-i țină numele deoparte, dar, în ciuda eforturilor de mușamalizare, subiectul nu putea scăpa atenției publicului: Britt Shelley, celebra reporteră, devenea acum subiect de știre.

Din punctul de vedere obiectiv al unui jurnalist de televiziune, trebuia să admită că era o ironie succulentă în această poveste de senzație.

Directorul general o compătimise cu sinceritate.

— Ce calvar teribil pentru tine, Britt!

— Da. A fost. Este, de fapt. De asta te-am deranjat acasă.

— Te ajut cu ce pot, cu orice ai nevoie, spusese el. Ea îl rugase să-i recomande un avocat. Un penalist?

Îl asigurase imediat că era doar o chestiune de prudență, că interviul – nu se referea la el ca la un interogatoriu – era ceva de rutină, o formalitate.

— Dar chiar și așa cred că am nevoie de un avocat.

El fusese de acord și îi promisese să dea câteva telefoane.

Când Bill Alexander ajunsese la poliție, răsufla greu și se scuzase pentru întârzierea de zece minute.

— Am fost prins în trafic.

Britt sperase că va veni cineva impunător, autoritar, charismatic, așa că îi fusese greu să-și ascundă dezamăgirea când individul subțirel, modest și cu un aer epuizat își scosese cartea de vizită și se prezentase cu doar câteva secunde înainte de apariția celor doi detectivi.

În contrast, Clark și Javier păreau întruchiparea tipului dur de investigator.

Cu o zi în urmă, când cei doi veniseră acasă la Jay și înțeleseseră că aveau de-a face chiar cu Britt Shelley de la Channel Seven News, fuseseră cam stingheriți și uluiți, așa cum sunt uneori oamenii când văd o vedetă de televiziune în mijlocul oamenilor de rând.

Se scuzaseră pentru că o supuneau acelor proceduri

polițienești traumatizante, dar, din nefericire, făcea parte din munca lor să afle exact ce se întâmplase. Ea le răspunsese cu amabilitate, iar ei păruseră mulțumiți de relatare.

Totuși, în această dimineață, tonul lor se schimbase perceptibil. Nu mai erau impresionați de ea. Întrebările lor căpătaseră un ușor aplomb, spre deosebire de ziua precedentă.

Britt fusese cooperantă, știind că atitudinea reticentă față de autorități semnală de obicei vinovăția, cel puțin la un anumit nivel. Nu era vinovată decât că se culcase cu un bărbat care se întâmplase să moară în somn.

Dintr-odată, viața sexuală a lui Jay și a ei devenise subiect de comentarii.

„S-a dus din cauza emoției!” Detectivii clipiseră cu subînțele.

„Pun pariu c-a murit cu un zâmbet pe față”. Același clipit.

„A intrat și-a ieșit în același timp”. Același clipit.

Dacă voiau să afle detalii despre felul în care cei doi parteneri făcuseră sex, nu aveau noroc. Britt nu-și amintea decât că se trezise alături de Jay, care zăcea mort. Nu știa să se fi întâmplat altceva în patul acela. Chiar după o oră de dialog intens, nu era convinsă că fusese crezută.

Cu câteva clipe în urmă îi propuseseră o pauză, lăsând-o singură cu avocatul. Îi oferiseră astfel posibilitatea să-l cunoască mai bine, dar, ceea ce era mai important, să afle opinia lui în privința procedurilor legale.

— Nu mă cred, nu? repetă ea, văzând că tipul nu-i răspunsese de prima dată.

De data asta, el îi aruncă un zâmbet insipid.

— Nu am impresia asta, domnișoară Shelley. Îi vorbea ca și cum ar fi mângâiat o pisică furioasă. Trebuie să fie foarte atenți atunci când moare cineva în circumstanțe neobișnuite.

— Jay Burgess avea cancer în fază terminală.

— Da, dar...

— Bea prea mult. Probabil alcoolul nu putea fi combinat cu medicamentele puternice pe care le lua.

— Fără îndoială.

— Adesea, oamenii amestecă medicamentele cu alcoolul, și asta îi ucide. Jay a făcut stop cardiac, n-a mai putut respira. Ceva de genul acesta.

— Sunt sigur că ai dreptate.

— Atunci, explică-mi de ce mi se pun atâtea întrebări.

— În parte, este o reacție firească la moartea neașteptată a unuia de-ai lor, spuse el. Jay Burgess era ofițer de poliție

decorat, un erou pentru cei din departamentul său și nu numai. În mod firesc, colegii lui vor să afle ce s-a întâmplat în orele dinaintea morții sale.

Britt făcuse reportaje la funeraliile multor polițiști și fusese întotdeauna impresionată de oamenii legii, care fraternizau imediat ce era ucis unul de-ai lor.

Masându-și fruntea, se recunoscă învinsă și oftă epuizată:

— Presupun că ai dreptate, însă asta este. Nu știu! Le-am spus că nu-mi amintesc. Nu sunt sigură că m-au crezut, dar jur că e adevărat.

— Trebuie să susții același lucru, o îndemnă el, de parcă i-ar fi aplaudat pasiunea din glas. Și mai bine, nu spune nimic.

Aruncându-i o privire disprețuitoare, Britt începu să se plimbe prin sala de interogatoriu.

— Toți, mai ales avocații, afirmă că e mai bine să nu spui nimic. Dar, ca reporter, știu că oamenii care refuză să vorbească par că au ceva de ascuns.

— Atunci nu modifica versiunea pe care ai dat-o asupra poveștii.

Ea fu gata să obiecteze la catalogarea morții lui Jay drept „poveste”, dar tocmai atunci se întoarseră cei doi detectivi.

— Aveți nevoie de o mică pauză, domnișoară Shelley? o întrebă Clark.

— Nu, sunt bine.

— Să vă aduc ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

Era înalt și slăbănog, cu părul rar, roșcat. Javier era scund și oacheș, iar părul negru îi era des ca o perie. Fizic, nu semănau deloc, dar ea era în egală măsură sătulă de amândoi. Nu avea încredere în politețea afectată a lui Clark, imaginându-și că era menită să-i ascundă extracția joasă. Cât despre Javier, obrajii lui ciupiți de vărsat o duceau cu gândul la luptele de stradă între cuțitari. Ochii lui Clark erau albaștri, în schimb ai lui Javier erau atât de negri că nici nu se distingeau pupilele, dar ambele perechi de ochi sugerau agerime și vigi-lență. După o nouă serie de formule de politețe, Javier reluă interogatoriul:

— Înainte de pauză, spuneți că vi s-a încetșosat memoria după ce ați băut un pahar de vin la Wheelhouse.

— Așa este.

Tot ce se petrecuse după consumarea aceluia pahar de Chardonnay constituia o amintire vagă și incoerentă. Până la un punct. Evenimentele ulterioare i se șterseseră complet din memorie. Dar cum putea un pahar inofensiv de vin să-i

șteargă memoria? Nu putea. Dacă nu cumva... dacă nu...

— Dacă nu cumva mi s-a administrat acel drog. Numai când îi văzu pe cei trei bărbați încremenți își dădu seama că rostise cuvintele cu glas tare. Le pătrunse înțelesul, iar veridicitatea lor o izbi. Explică: Mi s-a administrat una dintre acele substanțe cunoscute colectiv sub denumirea de droguri care înlesnesc violul. Aceste droguri îți provoacă temporar amnezie, adăugă ea cu o urmă de neliniște sub privirile uluite ale celor trei. Am făcut chiar un reportaj despre ele. Un incident petrecut la Clemson a ridicat semne de întrebare în privința folosirii lor tot mai dese la petreceri și în barurile frecventate de tineri. În general provoacă amnezie de scurtă durată; în unele cazuri, memoria nu mai revine deloc. Dar deja nu mai contează, pentru că atunci când trece efectul drogurilor, ireparabilul s-a și produs.

Britt îi privi pe rând, așteptându-se ca ei să-i împărtășească entuziasmul cu privire la explicația credibilă pe care o găsisese pentru faptul că nu-și amintea nimic. Dimpotrivă, ei continuau s-o scruteze impasibili. Le spuse pe un ton mai dur:

— Dacă mă auziți, vă rog să clipiți.

— Vă auzim, domnișoară Shelley, zise Clark.

— Ei bine, ce părere aveți? Nu înțelegeți? Mi-a fost pus în

vin unul dintre acele droguri. Își fac rapid efectul. Asta ar explica de ce nu-mi pot aminti nimic după ce am ajuns în apartamentul lui Jay.

— Și sticla de scotch goală? întrebă Javier.

— Mie nu-mi place scotch-ul. N-am băut scotch niciodată. Dacă Jay mi-ar fi oferit scotch, l-aș fi refuzat, mai ales că nu mă simțeam bine.

— Amprentele dumneavoastră au fost găsite pe unul dintre pahare. Rujul v-a rămas pe marginea paharului, o informă Javier.

— Ați examinat deja paharele? De ce?

Cei doi detectivi făcură un schimb de priviri. Clark luă cuvântul:

— S-o luăm de la început. Spuneți-ne tot ce s-a întâmplat.

— Nu știu tot ce s-a întâmplat. Vă pot spune doar ce îmi amintesc.

— Bine, atunci ce vă amintiți. Vă deranjează dacă de data asta înregistrăm discuția?

— De ce ați face-o? întrebă ea, brusc suspicioasă din cauza tonului conciliant al lui Clark.

— Ca să putem parcurge mai ușor declarația, în cazul în care va fi nevoie să clarificăm unele detalii.

Deloc convinsă de această explicație și de zâmbetul lui perfid, se uită la Alexander, care îi spuse:

— Asta este procedura, domnișoară Shelley. Nu trebuie să răspundeți, dacă sunt întrebări care nu vă convin.

— Vreau să răspund la întrebări. Vreau și eu niște răspunsuri. Poate chiar mai mult decât ei.

De când sunase la 911, fusese introdusă cu repeziciune în atmosfera dezagreabilă a procedurilor de urmat în cazul unei morți neașteptate: constatarea decesului, interogatoriul poliției, actele. Nu avusese răgazul de a trece evenimentele prin filtrul emoțiilor. Nici măcar nu plânsese pierderea lui Jay.

Nici acum n-o făcea. N-ar fi fost în stare până nu trecea peste toate aceste neplăceri.

— Doresc cu disperare să știu ce i s-a întâmplat lui Jay, insistă ea.

— Atunci nu avem nicio problemă. Javier se așează la masă și-i făcu semn să ia loc pe scaunul de vizavi. Presupun că nu aveți trac în fața camerei de filmat.

Rânjetul lui o făcu să se gândească din nou la niște lame ascuțite care sfâșie un țesut moale. Străduindu-se să se calmeze, se așează. Clark puse camera în funcțiune, verifică obiectivul, fixă ora, data și participanții, apoi se așează pe

marginea mesei și începu să-și lege piciorul subțire în față și în spate.

— Cine a sunat?

— Cum adică?

— Cine a fixat întâlnirea?

— Jay. V-am mai spus asta.

— Putem verifica înregistrările telefonice, o avertiză Javier.

— Jay m-a sunat devreme în ziua aceea și m-a invitat la Wheelhouse să bem ceva, declară ea privindu-l drept în ochi. Voia să stăm de vorbă.

— Înainte de asta, când v-ați văzut ultima oară?

— Nu mai știu precis. Acum vreo câteva luni, când a fost arestat bărbatul acuzat de molestarea unui preșcolar în North Charleston. Jay a fost la conferința de presă și a dat detalii despre investigația poliției. Ne-am făcut semne, dar n-am vorbit. Promisem pontul de la unul dintre ofițerii care au făcut arestarea, nu de la Jay.

— Dar erați prieteni.

— Da.

— Mai mult decât prieteni?

— Nu.

Cei doi detectivi schimbă din nou priviri pline de

subînțeleș. Alexander se aplecă în față, de parcă ar fi vrut s-o prevină să fie atentă.

— Niciodată? o întrebă Clark.

— Cu ani în urmă, răspunse ea indiferentă. Scurta ei relație cu Jay nu fusese un secret. M-am mutat la Charleston pentru postul de la Channel Seven. Jay a fost unul dintre primii oameni pe care i-am cunoscut în oraș. Am ieșit cu el de câteva ori, dar relația a fost mai mult sau mai puțin platonică.

— Mai mult sau mai puțin? Sprâncenele ridicate ale lui Javier spuneau „mai mult”.

— N-am fost mai mult decât prieteni în ultimii ani.

— Până alaltăseară, când ați redevenit amanți.

— Eu... îngăimă Britt, lăsându-și privirea în poală când Alexander își ridică arătătorul ca și cum ar fi vrut s-o oprească de la a da un răspuns. Nu știu dacă am avut relații intime în noaptea aceea. Nu sunt sigură. Nu-mi pot aminti.

Clark oftă de parcă i-ar fi fost imposibil s-o creadă, apoi reluă:

— Deci v-ați întâlnit la Wheelhouse.

— Am sosit la șapte, așa cum stabiliserăm. Jay era acolo. Băuse deja câteva pahare.

— De unde știți?

— După paharele goale aflate pe masă. Ați interogat-o pe chelneriță?

— Ați comandat un pahar cu vin alb, zise Clark ignorând întrebarea.

— Da. Și n-a fost prea bun. Vorbind direct către obiectiv, Britt adăugă: Cred că fusese pus ceva în el.

— De către Jay?

În această privință, Britt împărtășea scepticismul evident al lui Javier.

— Nu știu cum ar fi putut s-o facă fără să observ. Nu cred că s-a atins de paharul meu. Și de ce să mă fi drogat?

Clark își mușcă buza de jos. Javier nici nu se mișcă. Amândoi continuau s-o privească fix. Ea era conștientă că aparatul îi înregistra fiecare clipit, fiecare respirație. Oare i-ar fi părut vinovată unuia care ar fi urmărit mai apoi această înregistrare? Știind că anchetatorii căutau semnele disimulării în atitudinea ei, încercă să rămână perfect liniștită și să-și controleze mimica.

— Ce ați discutat? o întreabă Javier.

— V-am spus, oftă ea plictisită. Despre una, despre alta. Cum merge cu slujba? Bine. Dar tu? Ți-ai făcut planuri de vacanță? Lucruri de genul ăsta.

— Nimic personal?

— M-a întrebat dacă am pe cineva. I-am zis că nu am pe cineva în mod special. El a spus: „Bine. N-aș vrea să plec din lumea asta știind că te las unui nemernic norocos”. Rânjea, flirtând în stilul pentru care era bine cunoscut. Eu am râs. Dintr-odată însă, mi-am dat seama de sensul vorbelor lui și l-am întrebat ce-a vrut să spună cu plecarea din lumea asta. El mi-a răspuns: „Mor, Britt”. Amintindu-și momentul acela și chipul lui sumbru, vocea ei se încălzea brusc de emoție: Atunci mi-a spus de cancer.

„Pancreatic. În stare avansată. Nicio șansă să-l înving, așa că nu are rost să mai fac chimioterapie și alte fleacuri. Cel puțin o să am păr pe cap la înmormântare”.

Se lăsă tăcerea. În cele din urmă, Javier spuse:

— Potrivit oncologului, mai avea câteva săptămâni. O lună sau două, cel mult. I-a șocat pe toți din departament când a anunțat cumplita veste. Unii au plâns zile întregi. Jay s-a oferit să-și predea insigna, dar șeful a spus că... poate lucra până la... sfârșit.

Britt confirmă că asta îi povestise și ei.

— Era un tip plin de viață. Emană o energie extraordinară. Când mi-a spus, nu l-am crezut.

Clark își drese glasul.

— Aveți cumva impresia că încerca să le abordeze pe toate

femeile cu care ar fi vrut să se culce pentru ultima oară...

— Nu, rosti ea cu hotărâre. Când m-a invitat, a spus că voia să stăm de vorbă. Mi-a dat de înțeles că era ceva serios.

— Ceva mai serios decât cancerul în fază terminală? pufni Javier.

Britt nu se mai abținu:

— Face parte din slujba mea să evaluez oamenii, domnule detectiv. Simt când cineva ascunde chiar elementul-cheie al unei anchete jurnalistice pentru că nu vrea să apară la știri, sau când își exagerează rolul, vrând să pară mai important decât este. Jay mi-a respins dovezile de compasiune, afirmând că avea lucruri mult mai importante de discutat. Mi-a promis un subiect în exclusivitate, cu care să fac carieră. Și asta nu era nici flirt, nici curte asiduă. Aș fi știut dacă ar fi fost. Jay era foarte serios. Ceea ce voia să-mi spună părea important pentru el.

Tăcu. Clark se aplecă spre ea, așteptând continuarea.

— Și? Ce era?

— Nu știu. Tocmai atunci mi-a propus să plecăm de la bar ca să putem discuta nestingheriți.

Nu menționează că în momentul acela Jay își pierduse răbdarea. Deja sinceritatea ei fusese pusă la încercare. Cine ar fi crezut-o dacă povestea că Jay Burgess își ieșise din

fire?

Evident, Clark îi simți ezitarea, așa că se aplecă din nou spre ea.

— Dar la Wheelhouse aveți parte de intimitate, domnișoară Shelley. Aveți un colț retras în bar. Lumea v-a văzut. Martorii au spus că erați atât de apropiați unul de altul, de parcă n-ar mai fi existat nimeni pe lume în afară de voi.

„Martori?” Cuvântul avea o nuanță criminală deranjantă.

— Asta este o denaturare grosolană a realității, protestă ea. Eu și Jay aveam capetele foarte apropiate ca să ne putem auzi din pricina zgomotului.

— Sau să vă șoptiți vorbe dulci.

— N-am de gând să onorez această remarcă printr-un răspuns, pufni Britt aruncându-i lui Javier o privire plină de dispreț.

— Foarte bine. Nu aștept răspuns.

De data aceasta, îl lăsă pe Clark să continue.

— Așadar, Jay v-a invitat acasă.

— Da, ca să continuăm discuția.

— Și v-ați dus de bunăvoie?

— De bunăvoie? Da, desigur. Am crezut că-mi va oferi un subiect grozav.

— Vă duceți în apartamentul oricărui bărbat care vă oferă un subiect în exclusivitate?

— Domnule Javier! îl opri Alexander. Nu voi permite ca domnișoara Shelley să fie insultată în felul acesta.

— A fost urmarea celor afirmate chiar de dânsa înainte.

— Să trecem peste asta, îi spuse Britt avocatului. De fapt, se bucura să vadă că era încă treaz, după ce nu scosese nicio vorbă minute întregi. Intervenția lui Javier fusese pe un ton scăzut, dar ea se afla în mijlocul povestirii și voia să continue: Când am plecat de la Wheelhouse mă simțeam amețită.

— Băuserăți ceva înainte de întâlnirea cu Jay?

— Am spus deja că nu.

— Ați luat medicamente? Antihistaminice? Antigripale?

— Nu.

— V-a amețit un singur pahar cu vin?

— Așa se pare, domnule Clark. Nu vi se pare ciudat?

— Nu în mod special. Nu pentru o doamnă care nu bea scotch. Nu vă puteați îmbăta de la un pahar de vin.

— Nu mi s-a mai întâmplat.

— Există un început pentru orice, zise Javier găsindu-și o poziție mai confortabilă în scaunul de plastic.

— Când am ieșit din Wheelhouse nu mă simțeam bine,

declară ea în direcția camerei, ignorându-l pe detectiv.

— Cum așa?

— Beată. Dezgustătoare. Ruptă de realitate.

— S-a petrecut ceva deosebit între bar și casa lui Jay?

— Din nou memoria îmi joacă feste, dar cred că nu.

— Ați discutat cu cineva pe drum?

— Nu.

— Jay v-a propus să petreceți noaptea cu el?

— Nu, din câte îmi amintesc.

— Jay știa că nu vă simțiți bine?

Era o întrebare bună, și-ar fi dorit să aibă un răspuns la ea.

— Nu sunt sigură. Nu cred că m-am plâns. Sau poate am făcut-o. Poate chiar el m-a întrebat dacă sunt bolnavă. Sincer, nu-mi amintesc nimic din discuția noastră. Am mers pe jos până la el acasă și am intrat.

— Și apoi? Ce ați făcut?

— Eram jenată de starea în care mă găseam.

— Pentru că erăți beată?

— Sau drogată, preciză ea accentuând cuvintele. Îmi amintesc totuși că am ajuns pe canapea.

— Așadar, știați unde se află canapeaua.

— Nu, n-am mai fost niciodată în acea casă. Am văzut

canapeaua și am simțit nevoia să mă așez.

— V-a ți scos pantofii?

— Nu.

— Rochia?

— Nu.

— V-ați dezbrăcat înainte sau după ce Jay a început să toarne scotch-ul?

— Nu m-am dezbrăcat.

— Atunci v-a dezbrăcat Jay.

— Nu!

— De unde știți, dacă susțineți că nu vă amintiți nimic? o întrebă Clark, exploatându-i spusele.

— Dacă nu v-ați dezbrăcat singură, dacă nu v-a dezbrăcat Jay, cum se face că, după propria mărturisire, v-ați trezit goală în pat alături de el? continuă Javier atacul. Vreți să vă recitesc declarația pe care ați dat-o ieri-dimineată, când trupul lui Jay era transportat la morgă?

— Nu! îmi amintesc foarte bine ce am spus, pentru că este adevărat. Nu-mi amintesc însă cum am ajuns dezbrăcați în pat.

— Nu vă amintiți să vă fi îmbătat cu scotch?

— Nu.

— Nu vă amintiți cum v-ați scos hainele?

— Nu.

— Sau că ați făcut sex.

— Nu știu ce am făcut.

Javier își vârî mâna în buzunarul jachetei sport și scoase o pungă mică de plastic în interiorul căreia se afla ambalajul unui prezervativ. Era gol.

— Am găsit asta între pernele canapelei.

Britt îl privi atent scotocind în memorie, dar nu obținu niciun rezultat.

— Purtați de obicei prezervative în poșetă, domnișoară Shelley?

Înfruntându-i privirea plină de insinuări, răspunse cu răceală:

— Trebuie să fi fost al lui Jay. Putea să-l folosească oricând.

Clark scutură din cap, aproape cu o umbră de tristețe.

— Menajera venise chiar în acea dimineață. A spus că făcuse curățenie generală, că scosese și pernele canapelei ca să le aspire. A jurat că nu fusese acolo.

— Ați găsit prezervativul? se interesă Britt.

— Nu. Se presupune că Jay l-ar fi aruncat în toaletă.

— Poate-l folosisese mai devreme. După ce a făcut menajera curățenie, dar înainte de întâlnirea cu mine.

— Imposibil, zise Clark. Jay a fost la sediu toată ziua. Nici la masă n-a ieșit. A plecat la șase. Nu prea avea timp să se ducă acasă să facă sex pe canapea cu altă femeie, apoi să ajungă la Wheelhouse și să bea câteva pahare înainte de întâlnirea cu dumneavoastră de la șapte. Surâse afectat, iar Javier începu să chicotească, anticipând comentariul colegului său: Nici măcar Jay nu era atât de rapid.

Capitolul 3

George McGowan deschise ușa dormitorului tocmai la timp s-o vadă pe Miranda, care-i era soție de patru ani, acoperindu-și goliciunea cu un halat. Tânărul aflat cu ea în încăpere trăgea fermoarul în jurul mesei portabile de masaj.

Fără să manifeste vreo emoție la sosirea neașteptată a soțului ei, Miranda îi spuse:

— Bună, dragule. N-am știut c-ai venit. Vrei ca Drake să mai rămână? Abia a terminat cu mine. A fost magic astăzi, murmură ea în timp ce pleoapele i se lăsau somnoroase.

George simți că tot sângele i se urcă la cap. Strânse în mâini paharul de Bloody Mary.

— Nu, mulțumesc.

Drake își ridică masa de masaj cu o mișcare ce-i contură perfect bicepsii.

— Rămâne pe miercuri, doamnă McGowan?

— Să prelungim ședința la nouăzeci de minute, în loc de șaizeci ca de obicei.

— Pot prelungi cât doriți, spuse el cu un zâmbet sugestiv.

Vorbele cu dublu sens nu-i scăpară lui George. Nici mirosul fierbinte de mosc al încăperii în care se făcuse sex,

nici cearșafurile șifonate de pe patul dublu. Drake nu-și făcuse treaba pe masa de masaj, iar privirea vicleană pe care i-o aruncă în trecere soțului spunea asta.

Ar fi trebuit să se ducă după ticălosul ăsta slugarnic, să-l rupă pe genunchi, să-i sfărâme oasele mâinii, să-i spargă fața, ca să nu mai poată fi maseur. Nemernicul unsuros, cu aer mediteraneean, era plin de mușchi, însă George tot ar fi putut să-i administreze o corecție. Poate că nu mai era la fel de zvelt ca în tinerețe, dar se considera perfect capabil de a-l face să-și dorească din tot sufletul ca strămoșii lui să fi rămas în Sicilia sau de unde dracului veniseră.

Se mulțumi să închidă ușa dormitorului, apoi se întoarse să-și privească nevasta. Oricum, acel reproș tăcut fusese irosit, pentru că ea nu-l înțelesese. Între timp, se așezase la măsuța de toaletă și-și trecea o perie prin clăia de păr roșcat, admirându-se în oglindă.

Abia aștepta ca George să aducă în discuție partida de sex pe care o avusese cu maseurul în dormitorul conjugal, însă el nu-i dădu satisfacție. Prioritatea era cu totul alta.

— Trebuie să vezi asta, îi spuse deschizând ușile dulapului înalt și pornind televizorul aflat înăuntru. Britt Shelley va face o declarație despre ea și Jay.

— Interesant.

— Este. Susține că i s-a administrat un drog pentru facilitarea violului.

Brațul Mirandei McGowan rămase suspendat în aer. Trecură câteva clipe înainte să-l lase jos încet.

— Cine i l-a dat? Jay?

George ridică din umeri și dădu volumul mai tare tocmai când o știristă locală o întreba pe Britt despre relația ei cu recent decedatul Jay Burgess.

„Eram prieteni”.

— Sunt convinsă, pufni Miranda așezându-se pe marginea patului nefăcut.

— Sst!

— Nu-mi spune mie să tac!

— Vrei să taci și să asculți?

George rămase în picioare cu telecomanda în mână, fixând chipul lui Britt Shelley, care declara că nu-și amintea nimic din ce precedase moartea lui Jay.

„Îmi amintesc vag că am intrat în casă împreună cu el. Nimic mai mult”.

„Îl acuzi pe Jay Burgess că ți-a administrat un drog care facilitează agresiunea sexuală?” o întreabă un reporter.

„Nu. Dar cred că cineva a făcut-o. Ceea ce mi s-a întâmplat corespunde cu experiențele altor femei în aceeași

situație”.

George se întoarce către soția lui. Miranda își desprinde privirea de pe ecranul televizorului pentru a o întâlni pe a lui, dar niciunul nu zise nimic.

În acel moment apăru pe ecran avocatul lui Britt Shelley, care își duse palma la gură și-și dresе glasul. Fost polițist, George interpretează corect atitudinea bărbatului: era stânjenit. Urma fie să se adăpostească în spatele unor argumente subrede, fie să toarne o minciună.

„Domnișoara Shelley a prezentat o probă de urină pentru analize. Oricum, urmele drogului dispar destul de repede din organism. Nu știm ce substanță i s-a administrat, dar este posibil să fi trecut prea mult timp ca să mai poată fi detectată”.

„Astfel nu puteți dovedi că i s-a administrat un drog pentru facilitarea violului”, observă un reporter din rândul din față.

„Nu comentez până nu văd rezultatul analizei de urină”. „Îmi pare teribil de rău, dar am procedat complet greșit”, intervine Britt Shelley spre consternarea avocatului, care se încruntă la clienta lui, apoi se repezi să vorbească în locul ei:

„În primul moment, domnișoara Shelley nu și-a dat

seama că fusese victima unei agresiuni. Dacă ar fi știut, n-ar fi făcut duș și n-ar fi folosit baia decât după ce ar fi prezentat proba de urină”.

— Cu alte cuvinte, face niște acuzații pe care nu le poate susține, conchise Miranda.

Peste umăr, George îi făcu semn să tacă.

„Nu știu ce i-ar fi putut provoca decesul lui Jay Burgess”, spunea Britt Shelley, ca răspuns la altă întrebare adresată de un reporter. „Fusese diagnosticat cu cancer pancreatic în fază terminală. Se presupune că moartea lui a fost provocată de cancer, dar se va face o autopsie...”

„Știți când?”

„Asta este o întrebare pentru medicul legist. Sper că va fi cât de curând. Vreau o explicație pentru moartea lui Jay, ca toți ceilalți”.

Poliția suspectează ceva?”

Înainte ca Britt să poată răspunde, avocatul îi șopti ceva la ureche, iar ea încuviință:

„Asta este tot ce pot spune acum”.

„Poliția va...”

„Tu și Burgess...”

„Ce ai băut la Wheelhouse?”

Reporterii continuau să le adreseze întrebări, în timp ce

ea și avocatul se retrăgeau de pe podium.

— Închide-l.

George se conformă. În tăcerea grabnic așternută, cuburile de gheață zăngăniră când luă o înghițitură de Bloody Mary.

— Câte ai băut astăzi? vru Miranda să știe.

— Îți pasă?

— Cum naiba să nu-mi pese? ripostă ea. Îmi pasă, pentru că bei încontinuu de când ai aflat vestea.

— Jay mi-a fost prieten. Băutura este un mijloc de a-mi manifesta suferința.

— Nu e bine.

— Pentru cine?

— Pentru oricine care se interesează și acordă atenție unui asemenea gest, rosti ea accentuând fiecare cuvânt cu furie.

— Toată lumea este interesată și atentă. Moartea lui Jay este o știre. A fost un erou.

— Ca și tine.

El rămase cu ochii ațintiți în pahar câteva clipe, apoi dădu peste cap ultima înghițitură.

— Mda. Un mare erou. De asta te-ai măritat cu mine.

— Așa este, iubitul, râse ea. Voiam un erou. Iar tu voiai

asta, continuă, desfăcându-și capotul de la mijloc în jos.

Fusese o vreme când el ar fi căzut în genunchi, s-ar fi târât în fața ei și și-ar fi pus capul în poala ei. Și-ar fi îngropat limba în sexul ei, căutând acea amuletă mică, aurie, care-i străbătea carnea, un fleac amăgitor care rămânea ascuns până se excita. O făcea să-și piardă mințile cu acest gest.

Dar apoi descoperise cine îi sugerase să-și pună amuleta. Asta îi stricase toată plăcerea.

Ea se acoperi râzând.

— Bietul George! Atât de supărat de moartea prietenului său, că nici nu poate face dragoste cu nevasta.

— Nu atunci când duhnește a Drake.

— O, te rog. Nu aborda postura asta stupidă cu mine. Ai o aventură ridicolă cu o pipiță care vinde băuturi la barul clubului de golf.

— Are douăzeci și șase de ani, însă arată doar de optsprezece.

Dacă exista ceva care putea s-o rănească pe Miranda – și el simțea chiar acum o acută nevoie s-o rănească – era să-i amintească vârsta și faptul că nu întinerea. Treizeci trecuseră. Patruzeci se iveau la orizont. Mai avea destul până atunci, dar era îngrozită de perspectivă.

În tinerețe, Miranda fusese Miss Charleston County, Miss South Carolina, Miss Asta și Aia. Avea mai multe diademe și trofee decât putea să curețe menajera. Acum, alte fete câștigau aceste titluri. Fete cu coapsele mai ferme, cu sânii mai obraznici. Fete care nu-și făceau injecțiile cu Botox la fel de des ca pedichiura.

Cu durere în suflet, el se întrebă dacă actuala Miss Charleston County ar fi făcut avort doar ca să-și păstreze abdomenul ferm.

Râsul puternic al Mirandei îi întrerupsese acel gând sumbru.

— Mica ta aventură este o explicație pentru Viagra pe care o iei acum? La privirea lui tăioasă, preciză: O, da, am găsit-o în dulapul cu medicamente.

— Mă miră că ai găsit-o printre toate pilulele pe care le ai acolo.

Așeză paharul pe barul portabil și se gândi să-și mai toarne o gură de votcă, dar se răzgândi. O ținuse tot într-o beție în ultimele treizeci și șase de ore. Miranda avea dreptate: nu era bine.

— Dacă ai nevoie de pilule ca să-i faci față noii tale iubite tinere, ești mai lamentabil decât mi-am închipuit.

Făcea tot posibilul ca să-l scoată din sărite, să iște o

ceartă sau mai degrabă s-o continue. De obicei, el încerca să-i reziste până ce ea câștiga. Miranda câștiga întotdeauna.

Astăzi însă, n-avea chef să-i facă jocul. Avea alte lucruri pe cap, chestiuni de viață și de moarte, mai grele decât competiția menită a stabili care îl rănea mai rău pe celălalt.

— Amândoi suntem demni de milă, Miranda.

Se duse la fereastră și dădu draperiile la o parte. Fuseseră trase, fără îndoială pentru a crea o ambianță mai romantică pentru ea și Drake. De la etajul al doilea, George vedea gazonul din spatele casei, unde câțiva grădinari tundeau iarba, smulgeau buruienile, coseau. Separată de peluză printr-un zid scund de piatră, zona irigată se întindea ca un sort verde. Un gard alb mărginea o pășune unde pășteau caii de curse.

Vedea acoperișul garajului care adăpostea colecția de mașini de epocă a socrului său, dar și automobilele sale, pe care le ținea lustruite, alimentate, gata să pornească încotro dorea el.

George McGowan provenea din clasa muncitoare. Banii, de fapt lipsa lor, constituiseră o îngrijorare permanentă pentru ai lui. Pentru a-și întreține familia de șapte persoane, tatăl lui lucrase mereu peste program la Compania de Betoane și Construcții Conway. Munca la temperatură

ridicată și praful îl răpuseseră înainte de vreme. Căzuse fulgerat într-o după-amiază de august, în timpul orelor suplimentare. Potrivit doctorului, nu simțise nimic.

Cine ar fi putut ghici că fiul lui cel mare, George, avea să sfârșească însurat cu Miranda Conway, singura fiică a proprietarului companiei, cea mai râvnită fată din zonă, nu numai pentru că era cea mai frumoasă, ci și pentru că era foarte bogată? Era o membră de vază a lumii mondene, regină a frumuseții și moștenitoare a unei averi imense. Ar fi putut să aibă orice bărbat din lume, însă ea îl voise pe George McGowan.

— Nu pot renunța la tot, murmură el urmărind armăsarii pursânge care pășteau liniștiți, de parcă viața asta plină de privilegii li s-ar fi cuvenit. Așa cum i se cuvenea Mirandei. Chiar dacă aș putea, n-aș face-o. Dumnezeu știe că nu pot renunța la toate astea. Lăsa draperia să cadă la loc și se întoarse spre ea: N-aș putea renunța la tine.

Ea își aruncă părul pe spate și-l privi exasperată.

— Nu mai sta bosumflat, George. Pentru numele lui Dumnezeu, Jay Burgess a murit alături de o tânără goală. Nu crezi c-a preferat asta în loc să moară de cancer?

— Cunoscându-l pe Jay așa cum îl cunosc, probabil că așa este.

Miranda îi aruncă acel zâmbet care ar fi făcut orice bărbat să-și dea sufletul pentru ea.

— Bravo! Ești un erou. Ești puternicul și frumosul meu George. Se ridică și porni în direcția lui cu un mers de felină. Își desfăcu halatul, lăsându-l să cadă la podea, apoi își lipi trupul excitant de el și începu să-l maseze cu îndrăzneală prin pantaloni. Ești trist, iubituie? îngrijorat? Știu eu cum să te fac să te simți bine. Niciodată n-ai avut nevoie de Viagra cu mine, nu-i așa?

Începu să-l maseze ca o expertă, demonstrând o practică îndelungată. George strânse din dinți, încercând să oprească sângele năvalnic declanșat de atingerea ei, dar știa că era o cauză pierdută. O trimise la dracu și înapoi, dar ea îi desfăcu fermoarul fără a înceta să râdă.

— Georgie purcelușul, care săruta fetele și le făcea să... Se ridică pe vârfuri și-și înfășură strâns picioarele în jurul lui, îl mușcă de lobul urechii, apoi îi șopti: Fă-mă să țiip.

El era pierdut deja, prea pierdut ca să mai spere la izbăvire. Dar de fapt, ce naiba mai conta? O penetră cu brutalitate.

— Domnule Fordyce, se transmite acum în reluare.

— Mulțumesc.

Secretara procurorului general Cobb Fordyce se retrase,

lăsându-l singur în birou. Îi ceruse să-l anunțe dacă se retransmitea conferința de presă a lui Britt Shelley, deoarece la momentul primei difuziuni fusese în ședință.

Se răsuci spre comoda din lemn de nuc din spatele mesei de lucru și deschise televizorul.

Cobb n-o cunoscuse pe Britt personal, ci doar din punct de vedere profesional. Fusese reporter începător la alegerile care-l aduseseră pe el în acest birou și avansaseră împreună în carieră. La un moment dat fusese corespondenta postului său de televiziune pentru parlamentul Carolinei de Sud, iar el îi urmărise cu interes relatările.

Era dură, dar onestă, net superioară altor reporteri, mai bună ca toată echipa de știri la un loc; adesea, Fordyce se întrebase de ce nu fusese recrutată de o televiziune mai importantă.

De asemenea, se întrebase dacă Britt își ascundea cu bună știință frumusețea ca să nu distragă atenția de la subiectul reportajului sau să-i știrbească din credibilitate. Cu un an în urmă, când Charlestonul fusese amenințat de un uragan, transmisese îmbrăcată într-o manta impermeabilă, cu gluga strânsă bine sub bărbie cu un șnur, machiajul fiindu-i spălat de ploaia torențială.

În mod cert, nu-și dădea aere de primadonă. Dimpotrivă,

arăta foarte modest la conferința de presă pe când declara în fața colegilor și a oficialităților că nu-și mai amintea cum ajunsese acasă la Jay Burgess, punând amnezia pe seama administrării unui drog care favoriza abuzul sexual.

Se exprima limpede, era credibilă, serioasă. Dar dacă rezultatul analizei de urină era negativ, avocatului ei i-ar fi fost aproape imposibil să demonstreze că îngerase un drog care-i provocase pierderea totală a memoriei.

Avocatul părea să-și dea seama de asta. Arăta prea puțin convins de validitatea afirmațiilor formulate de clienta sa. Părea un încuiat. Era genul de apărător timid care, de fapt, ajuta procurorii să obțină condamnările.

Pe de altă parte, Britt era întruchiparea siguranței de sine. Desigur, era obișnuită cu obiectivul camerei de luat vederi. Și Cobb avea această experiență, pricepându-se de minune să-și emoționeze auditoriul. Era o aptitudine esențială pentru ambele profesii.

La finalul conferinței de presă, Britt spuse răspicat că voia din tot sufletul să afle cauza morții lui Jay Burgess. Se exprimase cu atâta convingere, încât, cu tot scepticismul său, Cobb Fordyce o crezu.

Tocmai voia să închidă televizorul, când postul local de știri difuză o corespondență în direct legată de cazul

respectiv. Purtătorul de cuvânt al poliției din Charleston fusese întrebat dacă Britt Shelley era arestată.

„Nici vorbă, replicase acesta. Până în acest moment, nu există dovezi incriminatorii”.

„Declarația obișnuită”, se gândi Cobb.

„Jay Burgess a murit în somn. Asta este tot ce știm”.

Cobb se îndoia. Nu era tot ce știa. Aveau un as în mânecă. Poate nu era decât o bănuială, dar ceva o enervase pe Britt Shelley, altfel n-ar fi acționat preventiv, organizând o conferință de presă pentru a-și afirma prietenia cu Jay Burgess și a-și exprima regretul pentru moartea lui prematură; în realitate, scopul ei fusese acela de a-și apăra nevinovăția.

Polițiștii făcuseră o prostie lăsând-o să ia inițiativa. Ar fi trebuit s-o țină în corzi sau să obțină un ordin judecătoresc prin care să fie obligată să păstreze tăcerea. Fusese o mare gafă din partea lor s-o lase să se folosească de presă pentru a se apăra înainte de a se constitui dosarul penal.

Dădu iar să închidă televizorul, însă pe ecran apăru un reporter care transmitea din fața parlamentului statal. Dacă ar fi privit pe fereastra biroului său, Cobb ar fi văzut camionetele posturilor de știri parcate pe bulevard.

Tocmai de asta și-ar fi dorit enorm să scape.

„În această după-amiază am încercat să luăm legătura cu procurorul general Cobb Fordyce, solicitându-i o declarație privind moartea neașteptată a lui Jay Burgess, însă nu a fost disponibil. După cum mulți dintre dumneavoastră știu, Fordyce și Burgess s-au numărat printre cei patru bărbați care, dând dovadă de un curaj supraomnesc, au salvat viețile altora în incendiul de la secția de poliție din Charleston, de acum cinci ani”.

Se derulară imagini ale clădirii cuprinse de flăcări, având în jur mașini de pompieri ce revărsau tone de apă asupra infernului scăpat de sub control. Apoi apărură pe ecran o fotografie a lui, împreună cu Jay Burgess, Patrick Wickham și George McGowan, cu măștile de oxigen pe fețele murdare de fum, cu hainele înnegrite, părul părilit, capetele plecate și umerii lăsați de oboseală.

Acea fotografie apăruse pe prima pagină din New York Times și în toate ziarele din Sud. Publicațiile naționale abundau de articole care le lăudau curajul. Fotograful fusese nominalizat pentru premiul Pulitzer.

„Fordyce lucra la biroul procurorului general din Charleston la vremea aceea”, explică reporterul când obiectivul camerei reveni asupra lui. „Ceilalți trei erau ofițeri de poliție. Jay Burgess este al doilea dintre eroii acelei zile

care nu mai sunt printre noi. Patrick Wickham a căzut la datorie la un an după incendiu”.

„Ieri am discutat cu George McGowan, acum om de afaceri la Charleston. L-am rugat să vorbească despre moartea tovarășului său. N-a vrut să apară în fața camerei, dar mi-a declarat că Jay Burgess a fost cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată și că le va lipsi tuturor celor care l-au cunoscut”.

Reporterul le dădu apoi legătura celor din studio, care comentară elementele senzaționale și dramatice ale poveștii.

Reportajul se încheie cu legendara fotografie; camera din studio se concentrează pe chipul lui Jay Burgess, pe flăcările incendiului care parcă se reflectau în ochii lui, pe urmele lacrimilor de pe obrajii pătați cu funingine.

Cobb stinse televizorul, și imaginea dispăru. Ura acea fotografie blestemată. Deoarece îl propulsase în carieră, toată lumea se așteptase să găsească în biroul lui o reproducere, însă el tocmai din acest motiv evitase s-o expună.

Se ridică de pe scaun și se duse la fereastră. După cum se așteptase, mașinile televiziunilor de știri erau aliniate de-a lungul trotuarului, iar reporterii de la diferite posturi din tot statul transmiteau cu clădirea parlamentului în fundal.

Incendiul de la secția de poliție era ca un coșmar ce revenea neîncetat. De data asta, moartea lui Jay Burgess reînviase interesul pentru evenimentele de atunci. Cobb, pe de altă parte, ar fi dat orice să nu mai audă despre asta. Voia să se țină departe de presă, care după toate aparențele savura reluarea subiectului, difuzând neconținut înregistrarea, comentariile și acea fotografie blestemată. În felul acesta, alegătorilor li se amintea că, dacă n-ar fi fost incendiul, Cobb n-ar fi ocupat funcția de procuror general.

Mai presus de toate însă, își dorea ca tragedia să nu-i mai revină în memorie.

Capitolul 4

După conferința de presă, Britt își petrecu restul zilei acasă.

Răspunse la telefoane. Unele erau de la cunoștințe, altele de la reporteri. Toți voiau informații fierbinți, fapte concrete din noaptea petrecută cu Burgess. Cunoșcuții ei erau ceva mai subtili în abordare decât reporterii obraznici. Erau șocați de situația ei și revoltați că era nevoită să se apere, dar, dincolo de compasiunea lor, simțea o curiozitate furibundă de a ști ce se întâmplase în realitate. Obosită să tot răspundă, nu mai ridică receptorul.

Singura persoană de la care și-ar fi dorit să primească un telefon era Bill Alexander: ar fi vrut ca el să-i spună că în urina ei fuseseră detectate urme de Rohypnol, principalul drog utilizat pentru facilitarea abuzurilor sexuale, care poate rămâne până la șaptezeci și două de ore în organism.

Când în cele din urmă primi apelul cu pricina, mesajul o dezamăgi.

— Îmi pare rău, spuse Alexander, intrând direct în subiect. Examenul de urină a fost negativ pentru toate substanțele pe care le-ai suspectat.

Cuibărită într-un colț al canapelei, cu celularul în mână, Britt expiră îndelung.

— Nici nu mă așteptam să fie altfel. Acționează repede, lovesc dur și dispar. Țsta este farmecul lor în ochii unui nemernic care i le pune unei femei în băutură.

— Bine, dar...

Avocatul se plânse că primise un perdaf de la șeful poliției și de la biroul procurorului districtual pentru felul în care orchestrase conferința de presă.

— Mi-au spus că ar fi trebuit să clarific totul cu ei mai întâi. Le-am amintit că nu ești suspectă de crimă, pentru că nici nu s-a stabilit că s-ar fi comis o crimă, și că ți-ai exercitat dreptul la liberă exprimare, conform Primului Amendament.

— O, sunt convinsă că asta i-a speriat!

— Problema este că nu ai o imagine prea bună în rândul polițiștilor, mai ales în ceea ce-i privește pe detectivii Clark și Javier, continuă el ursuz. Mi-au comunicat, într-un limbaj cât se poate de aspru, că în opinia lor le-ai obstrucționat investigația dinadins.

Organizarea conferinței de presă fusese un risc calculat. Intuise că polițiștilor nu avea să le placă, însă voise să comunice unui public cât mai larg faptul că ingerarea

drogului era cea mai plauzibilă explicație pentru amnezia pe care o suferise în noaptea morții lui Jay. Acum, când avea rezultatul negativ al analizelor, îi părea și mai bine că-și rostise public bănuielile.

— Dacă va fi nevoie, mă voi supune unui test RMN, ca să demonstrez că nu am vreo tumoare sau vreo altă afecțiune care să-mi fi provocat un eventual lapsus.

— Și scotch-ul? întrebă amuzat avocatul.

Britt ar fi vrut să-l întrebe de partea cui era, dar nu voia să-și irosească energia și așa redusă.

— Jay a fost prietenul meu, iar moartea lui m-a mâhnit teribil. Avea cancer în fază finală și a murit în somn, ceea ce mulți consideră că este o binecuvântare. Și pentru că eu sunt vedetă TV, iar el un erou, și se pare că ne-am aflat în același pat în acea noapte, moartea lui a fost transformată într-un eveniment mediatic. Asta mă enervează la culme, pentru că îi dezonorează trecerea pe lumea cealaltă.

— Dar înțelegeți că este sarcina poliției să stabilească exact ce s-a întâmplat.

— Sigur. Nu pricep însă de ce această sarcină nu se extinde și la ce mi s-a întâmplat mie.

— Diferența dintre voi este evidentă, nu? Tu ești în viață.

La încheierea convorbirii simți că îi venea să urle de

enervare. Dacă propriul avocat n-o considera o victimă, cum i-ar fi putut convinge pe polițiști? Poate n-ar fi trebuit să judece în pripă motivele prietenilor care o sunaseră. Poate că îngrijorarea lor era reală, iar telefoanele lor nu fuseseră doar încercări prost mascate de a obține niște amănunte obscene, cum își imaginase ea.

Simțea o nevoie disperată să aibă niște aliați fideli, care să nu-i pună sub semnul întrebării nici afirmația că-și pierduse memoria, nici integritatea. Nu avea acel nucleu firesc alcătuit din părinți, frați, un soț care s-o sprijine. Nu avea un preot care să-i ofere sfaturi, să-i dea încredere în sine.

Avea însă o listă de persoane importante, care-i datorau o favoare. Pe lângă reportajele de știri, realizase emisiuni despre tot felul de personalități remarcabile. Subiecții erau oameni care, după părerea ei, meritau să li se recunoască munca bine făcută. Rareori i se întâmplase să le ceară ceva, însă acum venise momentul.

Sună la primul nume de pe listă.

— Biroul doamnei judecător Mellors.

— Bună ziua. Doamna judecător este?

— Cine întreabă, vă rog?

Britt se prezintă și fu rugată să aștepte. Când secretara

reveni la telefon, încercă o scuză evazivă. Magistrata avea agenda plină pentru restul după-amiezii.

— Au apărut o mulțime de obligații după nominalizare, explică ea.

— Sunt sigură, murmură Britt, simțind că era refuzată. Când președintele o nominalizase pe judecătoarea Mellors la Tribunalul Federal Districtual, ea tratase subiectul pe larg, realizând și un interviu exhaustiv. Încheiase reportajul spunând:

„Votul Senatului în privința nominalizării judecătoarei Mellors este doar o formalitate”.

Era evident că judecătoarea voia ca totul să rămână formal, iar numele său să nu fie asociat cu cel al unei persoane implicate într-o poveste scandalosă.

Apoi Britt încercă să discute cu proprietarul unei companii private de asigurări care dăduse în vileag manevrele marilor jucători de pe piața respectivă. Acuzațiile lui avuseseră drept rezultat un șir de procese extrem de costisitoare. Când, în final, acesta reușise să câștige, Britt îi dedicase un reportaj special în care îl prezentase ca pe David ridicându-se împotriva lui Goliat. El îi spusese: „Dacă pot face vreodată ceva pentru tine...”

Dar când îl sunase, ca și judecătoarea, fusese prea ocupat

ca să discute cu ea. Cel puțin așa i se spusese.

Un chirurg care-și dedicase jumătate din timpul său pacienților nevoiași. Un cuplu care pusese bazele unei fundații pentru copiii diabetici, după ce le murise propriul copil. Un pilot care aterizase în siguranță cu un avion defect, salvând viețile pasagerilor de la bord.

Trecu în revistă toată lista. Fără rezultat. Ori toată lumea din Charleston era teribil de ocupată în acea după-amiază, ori ea coborâse în ochii tuturor de la statutul de superstar la acela de leproasă, când se trezise în același pat cu Jay Burgess mort lângă ea.

În cele din urmă, îl sună pe directorul general al postului de televiziune ca să-i mulțumească pentru promptitudinea cu care răspunsese la rugămintea ei de a o ajuta în acea dimineață.

— Avocatul pe care mi l-ați recomandat e un dar de la Dumnezeu.

Era un neadevăr, dar ea îl rostise cu toată sinceritatea de care era capabilă.

— E o afacere murdară, Britt.

— Da, este. Nu-mi place deloc.

— Mi-am dat avizul pentru ca postul nostru să organizeze conferința de presă. Acum mă întreb dacă a fost bine.

— De ce? replică ea surprinsă.

— Am putea fi acuzați de părtinire.

— Întrebările reporterilor noștri au fost, ca întotdeauna, incisive și directe.

— Unii nu le-au considerat așa.

— Cine anume?

— Cei de la poliție. Autoritățile locale. Jay Burgess a fost un erou. Oamenilor nu le-a picat bine acuzația că a drogat o femeie ca să se culce cu ea.

— Dar am fost foarte atentă să nu-l incriminez pe Jay.

— Asta ai spus, însă oamenii nu sunt proști. Citesc printre rânduri.

— Eu niciodată...

— Oricum, mă bucur c-ai sunat. Voiam să te sun și eu diseară.

— Îți apreciez grija.

Urmă o pauză scurtă, dar semnificativă.

— Britt, de fapt, voiam să te sun ca să-ți spun să nu te deranjezi să vii mâine la lucru.

Ceea ce se spune despre covorul care ți se trage de sub picioare era analogia potrivită. În prima clipă fu doar îngrijorată. În clipa următoare simți cum cădea în gol, știind că stânca de care urma să se lovească era chiar dedesubt și

se apropia de ea cu repeziciune.

Era atât de uăuită, că nu putea vorbi, respira sau gândi. Dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să i le spună, acesta fusese cel mai neașteptat. Mai mult ca sigur nu-l auzise bine. Oare chiar o ruga, ba nu, îi ordona să nu vină la lucru?

Regăsindu-și vocea, îi spuse:

— Mă impresionează grija pe care mi-o porți, dar sunt bine. Chiar sunt bine. Simt nevoia să muncesc. Am nevoie de asta.

Și era adevărat. Dacă nu continua să muncească, lumea ar fi presupus că se ascundea sau că avea ceva de ascuns. Nu era așa și nici nu voia să se creadă asta. Și-ar fi pierdut mințile dacă ar mai fi petrecut încă o zi în casă, așteptând să se întâmple o minune.

— Ia-ți puțin timp liber, Britt, zise el. Un mic concediu. Până la noi ordine.

Ea deschise gura, vru să spună ceva, apoi o închise la loc. Până la urmă reuși să îngaime:

— Asta înseamnă că sunt concediată?

— Nu! Pe naiba, sigur că nu! M-ai auzit spunând așa ceva?

„Nu sunt idioată. Pot să citesc printre rânduri”.

— Cât voi lipsi?

— Atât cât va trebui, ca să se lămurească lucrurile. Să mai așteptăm, să vedem ce se întâmplă în zilele următoare. Apoi ne regroupăm.

Marja de siguranță pe care și-o luase directorul era mai vastă decât Marele Canion. Apoi deveni patern și comunicativ, oferindu-i ajutorul său și al postului pentru orice ar fi fost necesar.

— Cât lipsești, vei fi plătită ca și cum ai fi prezentă, o asigură el.

Înainte de a-și lua rămas-bun, o încurajă să mănânce bine și să se odihnească. Dacă s-ar fi aflat lângă ea, ar fi bătut-o ocrotitor pe creștet înainte de a se retrage în grabă.

Închise telefonul, furioasă pe ipocrizia lui. Britt Shelley fusese surprinsă într-o situație compromițătoare. Pe plan local, asta era o veste extraordinară. Postul ei de televiziune, beneficiind de informațiile din interior, ar fi avut un avantaj asupra rivalilor, concretizat printr-o creștere neașteptată a ratingului.

Directorul general își lingeă rănile în urma scandalului provocat de Britt, detașându-se în același timp de ea. Dacă se petrecea ceva neplăcut, personalul său de la știri ar fi fost primul care să relateze subiectul, dar n-ar fi vrut ca umbra

compromiterii ei să se răsfrângă asupra postului.

Pe lângă furie, Britt se simțea abandonată. Fără munca ei era cu adevărat pierdută și lipsită de orice alt sprijin material. Urmări punctele cele mai importante ale declarației ei de presă la știrile de seară și conchise că fusese cât se poate de sinceră, atât când își manifestase mâhnirea pentru moartea neașteptată a lui Jay, cât și când afirmase că nu-și putea aminti nimic din cele întâmplate, deoarece fusese drogată.

Nu era însă naivă. Publicul tindea întotdeauna să suspecteze ce putea fi mai rău.

Când se lăsă întunericul, se simți și mai deprimată. Spunându-și că trebuia să se hrănească, își încălzi o porție de mâncare congelată din care abia dacă reuși să termine jumătate. Făcu o baie prelungită, dar nu putu să se relaxeze cu adevărat. Gândurile îi tot reveneau la acea noapte. O retrăise de mii de ori, din clipa în care intrase în Wheelhouse până în dimineața următoare, când se trezise.

Îi lipseau din memorie ore întregi, în care s-ar fi putut întâmpla orice. Nu-și amintea să fi făcut sex cu Jay, dar nici că băuse scotch, așa cum se părea că făcuse.

Dacă nu Jay îi dăduse drogul, atunci cine? Și cu ce scop? Toate variantele îi provocau repulsie. Oare voia să-și

amintească? Sau era o binecuvântare că nu-și putea aminti ce i se întâmplase cât fusese dezbrăcată și incapabilă să se protejeze?

Fusese la ginecolog și solicitase să fie examinată, cerând prudentă să i se efectueze setul de analize prescris pentru cazurile de viol. Doctorul se conformase, prelevându-i probe din gură, din vagin și din anus, în timp ce-i repeta mereu că existau șanse foarte slabe ca analizele să fie concludente. Făcuse duș de mai multe ori. Trecuse prea mult timp.

Cel puțin îi confirmase că partida de sex, dacă avusese loc, nu fusese violentă. Nu suferise traume fizice vizibile.

Chiar dacă nu fusese maltratată sexual, violența fusese de ordin emoțional și psihic și, pentru că nu și-o putea aminti și nu știa cum s-o trateze, efectele ei persistau. În cadă, cu capul sprijinit pe genunchii strânși la gură, plânse atât de tare, încât suspinele ei răzbătură dincolo de pereții casei. Plânse până nu mai avu lacrimi.

În cele din urmă, se ridică din cadă și-și pregăti patul, apoi stinse luminile din casă. Se uită pe geam să vadă dacă nu cumva vreun reporter mai zelos descoperise unde locuia. Ar fi fost cam greu, pentru că Britt Shelley era doar un pseudonim. În toate documentele oficiale figura numele ei de naștere.

Numărul ei de telefon nu era înregistrat pe niciunul din cele două nume, iar corespondența și-o primea la o cutie poștală. Doar cele mai de încredere cunoștințe îi știau adresa. Reușise să scape de reporteri când plecase de la secția de poliție după ce fusese interogată ultima oară, așa că probabil nu fusese urmărită. Oricum, mai verifică o dată ca să se asigure. Strada era întunecată, cufundată în liniște.

Mai târziu avea să se minuneze că reușise să adoarmă, ba mai mult, că dormise atât de adânc, încât nu auzise alarma când fusese rupt contactul și nu-l simțise apropiindu-se de patul ei până când nu-i pusese palma peste gură.

— Închide-o, mârâi o voce lângă urechea ei. Închide-o!

Intrusul îi puse telecomanda în mână. Îngrozită, Britt apăsă pe tastele din cauciuc, încercând să-și amintească codul de urgență, care ar fi semnalat firmei de pază că fusese forțată să dezactiveze alarma. Dar nu putea să-și amintească nimic, în afară de codul standard.

De când suna alarma? Când avea să înceteze? „Te rog, Doamne. Acum! Acum!”

— Codul. Îi simțea răsuflarea fierbinte pe gât. Formează-l, te rog!

Peste dosul palmei lui înmănușate vedea cifrele luminoase. Formă numărul corect și alarma se opri.

Necunoscutul se relaxă, dar nu-și luă mâna de pe gura ei.

Cu cealaltă mână dădu așternutul deoparte și o ridică din pat. Ea se împiedică și căzu; se lovise rău, dar era liberă. Nu mai avea gura acoperită, așa că țipă, apoi porni împleticindu-se.

El o apucă de păr, făcând-o să țipe din nou.

— Taci! se răsti, ridicând-o de plete și astupându-i gura din nou cu palma.

Britt îl lovi cu cotul în spate cât putu de tare și simți o mare satisfacție când îl auzi icnind de durere.

Acesta fu ultimul lucru pe care îl auzi înainte de a-și pierde cunoștința.

Când își reveni, era întinsă pe o parte. O durea tot corpul și capul îi zvâcnea. În plus, o durea fiecare fir de păr. Picioarele îi erau legate, mâinile strânse la spate. Fusesse redusă la tăcere cu ajutorul unui căluș dintr-un material textil, poate o batistă răsucită ca o frânghie și pusă în gura ei ca zăbala unui cal. Putea să-l atingă cu limba, dar nu-și putea folosi maxilarul.

Pe cap îi fusese trasă o glugă precum acelea pe care le purtau călăii. Sau ca acelea ale condamnaților la moarte. Gândul o umplu de spaimă.

Instinctul îi spuse că se afla pe bancheta unei mașini,

deși nu simțea nicio mișcare. Sau își recăpătase cunoștința tocmai când se oprise?

Probabil așa fusese, căci peste câteva secunde portiera unei mașini se deschise lângă capul ei. Prin materialul gros simți un val de aer, pe care-l trase mulțumită pe nări. Gluga, pe lângă faptul că nu-i permitea să vadă nimic, îi provoca și o criză de claustrofobie.

Rămase neclintită, mimând inconștiența. Oricum, ar fi fost inutil să se zbată. Nu-și putea mișca deloc picioarele.

Fu prinsă de niște brațe care o târâră afară din mașină și o lăsară pe pământ. Sub tălpile goale simțea praf, pietriș, vegetație uscată țepoasă. Auzi pași, zornăit de chei, portiera altei mașini deschizându-se. Apoi necunoscutul se întoarse și o ridică, trecându-și brațul pe sub umerii și genunchii ei. O duse la mică distanță, mutând-o într-un vehicul mai mare, mai înalt ca primul: își dădu seama de asta pentru că bărbatul făcu un efort s-o ridice pe locul din față. Britt se lăsă să cadă într-o rână.

— Nu te mai preface, o muștră el. Știu că ți-ai revenit.

Ea rămase imobilă, ascultând, încercând să-și aducă aminte ce erau sfătuite să facă femeile dacă ajungeau în situații ca aceasta.

„Nu urca în mașină cu răpitorul.” Dar ea era deja în

mașină.

„Încearcă să-i iei cheile, să le folosești ca pe o armă”.
Imposibil.

„Folosește-ți simțurile pentru a intui unde te afli”. Cu mâinile legate, nu putea atinge nimic în afara tapițeriei scaunului. Piele. Putea spune asta și după miros. Însă nu vedea nimic. Simțea doar gustul călușului, dar asta nu-i oferea nicio informație, decât că era curat. Avea un gust ușor de detergent.

Putea totuși să audă, așa că se concentrează asupra sunetelor din jur.

O portieră închizându-se. Mai mulți pași. Ușa șoferului se deschise și el urcă la volan punând ceva în fața ei, la picioare. Apoi trânti portiera.

Deodată, toată greutatea lui se lăsă asupra ei și Britt se gândi: „Până aici mi-a fost”.

Dar el se aplecase doar ca să ajungă la centura de siguranță. Își strecură mâna pe sub trupul ei și caută dispozitivul de fixare.

— Ar fi mai ușor dacă te-ai ridica.

Ea nu se mișcă, nici nu-i dădu vreun indiciu că-l auzise, considerând că singurul mod de apărare era să rămână complet pasivă, chiar dacă asta însemna să se lase

manipulată de el.

— Cum vrei, mormăi el continuând să caute. În final, găsi dispozitivul sub sânul ei stâng, prinse centura și se îndepărtă. Își puse la rândul lui centura, apoi porni motorul spunându-i: Te așteaptă o călătorie lungă.

Drumul era accidentat. Vehiculul sălta peste gropi și denivelări. De mai multe ori ar fi căzut de pe scaun, dacă n-ar fi fost centura de siguranță. Dacă străinul ar fi plănuit s-o ucidă pe loc, nu și-ar fi luat precauția de a lega centura. Sau nu?

Cine era? De ce o alesese pe ea? Răscumpărare?

Britt era o celebritate în felul ei. Oare răpitorul era un dement care încerca să-și facă un renume omorând-o, apoi luându-și propria viață? Sau era doar o răpire la întâmplare?

Îi trecură prin minte o sumedenie de povești de groază, unele descrise chiar de ea în reportaje. Uneori, acești psihopați își tratau ostaticii cu blândețe, chiar cu afecțiune, înainte de a-i ucide prin cele mai brutale mijloace.

La naiba, nu avea să cedeze fără să lupte!

Dar cum s-o facă? Din nefericire, nu știa cât zăcuse inconștientă înainte ca el să oprească pentru a schimba vehiculele. Puteau fi ore sau minute. Nu avea niciun indiciu

referitor la locul respectiv; știa doar că drumul nu era pavat.

Sunetele pe care le identificase nu erau relevante. Nu auzise șuierând vehiculele pe autostradă, nici zgomotul apei lovind vreun țărm, avioane decolând sau aterizând, nimic care să-i ofere vreo idee. Nici nu putuse să stabilească în ce direcție se îndreptau.

Acum că își revenise, putea să aprecieze după timpul scurs cam cât de departe ajunseseră. Începuse să numere minutele; înainte de a ajunge la cincisprezece, vehiculul coti de pe drumul nepavat pe unul mai neted.

Era greu să țină socoteala, mai ales că răpitorul asculta un post cu melodii country, care-și derula repertoriul fără pauze publicitare. Britt se strădui din răspuțeri să se concentreze asupra numărului și să ignore ritmurile muzicii.

Primele cincisprezece minute trecuseră. Urmară alte cincisprezece.

La al treilea sfert de oră pierdu șirul. Efortul de a sta perfect liniștită îi provocase crampe musculare. Catarama centurii de siguranță îi intrase în piele. Capul o durea. Măinile și picioarele îi erau amorțite din cauza circulației blocate.

Când decise că nu mai putea suporta acest disconfort și

se gândi să se miște ca să-i dea de știre că-și revenise, vehiculul viră brusc, motiv pentru care centura se strânse și mai tare în jurul ei. Se aflau pe alt drum accidentat. Numerseră mult însă; peste puțin timp mașina încetini, apoi opri.

O dureau toată partea stângă de la umăr la gleznă, era amortită de stat prea mult în aceeași poziție, dar tot nu se mișcă, nici măcar atunci când el își strecură mâna sub ea ca să desfacă centura.

Necunoscutul coborî, apoi deschise portiera din dreapta. Pe lângă pașii lui, Britt auzi un cor zgomotos de insecte și de broaște.

— Vrei să cobori acum?

Cum ea nu-i răspunse, oftă și o prinse de brațul drept, forțând-o să se ridice în șezut. Capul i se legăna, de parcă urma să-i cadă de pe umeri. O dureau fiecare terminație nervoasă. Mușcă din căluș ca să nu geamă.

O scoase din vehicul și o urcă pe o scară formată din trei trepte. Fu nevoit să facă niște manevre destul de complicate ca să deschidă o ușă, apoi intră, asemeni unui mire cu aleasa inimii în brațe.

În interior era zăpușeală. Podeaua scârțâia sub picioarele lui, de parcă dedesubt s-ar fi aflat un spațiu gol. Se auzi

căzând ceva cu un zgomot surd, apoi tânăra, femeie fu așezată cu brutalitate pe un scaun tare.

— Poți să te ridici, s-o faci pe moarta sau să cazi la podea. Acolo o să zaci până la Judecata de Apoi, pentru că eu nu te mai car în brațe.

Rămasă pe scaun, auzi un pufnet de amuzament, simultan cu declanșarea unui comutator. Gluga îi fu trasă brusc de pe cap. Lumina îi pătrunse în ochi. Din reflex îi strânse, apoi îi deschise încet, moment în care răpitorul îi apăru chiar în față.

O privea crunt, fără să zâmbească.

— Nu ne-am văzut de mult, domnișoară Shelley.

Capitolul 5

La început, barba lui o descumpăni. Apoi făcând abstracție de ea, recunoscuse și chipul. Dură ceva mai mult ca să-l asocieze unui nume, dar memoria nu-i jucă feste. Gannon. Raley Gannon.

Faptul că-l identificase nu-i alungă însă teama. Când el îi întinse mâna, se feri, făcându-l să se încrunte. Bărbatul ezită, de parcă ar fi așteptat să vadă cât era de speriată, apoi întinse mâna spre ceafa ei, îi dezlegă călușul și i-l scoase.

Britt își umezi buzele sau mai curând încercă s-o facă, deoarece avea limba și gura uscate. Abia reuși să bolborosească:

— Ți-ai pierdut mințile?

Fără o vorbă, el se întoarse cu spatele și împinse cu vârful pantofului un sac mic de sport, probabil obiectul pe care Britt îl auzise căzând după ce o adusese înăuntru. Se duse sub ventilatorul din tavan și trase de o sfoară care atârna liber. Motorul prinse viață, iar paletele începură să se învârtă, răcind ușor aerul.

Se aflau într-o cabană cu livingul și bucătăria în aceeași încăpere. Britt presupuse că ușa deschisă ducea către un

dormitor, dar camera respectivă era cufundată în beznă. Mobila era veche și desperecheată, însă aspectul general era curat și îngrijit. Toate ferestrele erau deschise. Insectele se loveau de plase, încercând să zboare la lumină. Dincolo de perdele, întunericul era dens, nepătruns de razele lunii sau de vreo instalație de iluminat.

Britt purta maioul și boxerii cu care se culcase, dar constată surprinsă că pe deasupra avea un hanorac de nailon care, ultima oară când îl văzuse, atârna în dulapul ei. Probabil o îmbrăcase cu el cât timp fusese inconștientă.

Raley scoase o sticlă de apă dintr-un frigider vechi, o desfăcu și o goli, bând cu sete, apoi o aruncă la găleata de gunoi de sub chiuvetă.

Se uită lung la ea, mai scoase o sticlă de apă din frigider și o desfăcu. Ventilatorul din tavan îi flutura părul, atrăgându-i atenția lui Britt asupra altei schimbări distincte în înfățișarea lui. Înainte, Raley era tuns scurt, aproape militărește. Acum, părul lui depășea cu doi centimetri gulerul și urechile, îmbinându-se cu barba. Observă câteva fire albe printre șuvițele negre, ondulate.

Îi duse sticla de apă la gură.

— Trebuie să-mi dezlegi mâinile.

— Nicio șansă.

— Nu pot...

— Ți-e sete sau nu? se răsti el apăsându-i sticla din plastic de buze.

Britt bău până ce apa îi inundă gura. Își dădu capul pe spate, semn că se săturase.

El se opri, dar nu destul de repede. Apa îi curse pe bărbie, apoi pe piept și în cele din urmă pe coapsele goale. Tânăra femeie se uită înspre locul unde căzuseră câțiva stropi. Ridicându-și ochii, îl surprinse și pe el fixând același loc. Apoi privirile li se întâlniră.

Raley se mișcă atât de repede, încât ea tresări.

— Liniștește-te, nu-ți fac niciun rău.

— Mi-ai făcut deja.

Întinse mâna spre ceafa ei, înfigându-și degetele în părul bogat, apoi le mișcă încet de-a lungul scalpului, până când ea făcu o grimasă.

— Ai un cucui aici.

— La ce te-ai așteptat?

— Mă așteptam să ai un cucui, din moment ce n-ai ascultat ce ți-am spus. Dacă ai fi tăcut și ai fi cooperat, n-ar fi trebuit să te lovesc.

„Data viitoare când se va mai furișa vreun intrus în dormitorul meu, mă va lua din pat și mă va duce departe în

toiul nopții, în mod sigur voi ști ce am de făcut”, ar fi vrut ea să-i spună, dar se abținu.

Nu putea fi o coincidență că Raley Gannon o răpise chiar la două zile după ce se trezise cu Jay Burgess mort lângă ea. Nu știa care era legătura dintre cele două evenimente, însă precis exista una, iar implicațiile erau înfricoșătoare.

El dispăru pe ușa de legătură și imediat se aprinse lumina în camera alăturată. Îl auzi foindu-se, deschizând uși, închizându-le, și curând reveni cu un flacon de medicamente. Scoase două tablete și i le întinse:

— Ia-le.

— Ce sunt astea?

— Ibuprofen, o informă întorcând sticla pentru ca ea să poată citi eticheta. Generic.

— Nu le iau.

— Cum așa? Te temi că am schimbat conținutul cu droguri care înlesnesc abuzul sexual?

Britt îl privi, observând cât de mult îmbătrânise de când nu-l mai văzuse. Avea câteva fire albe. Tenul lui căpătase un aspect bronzat. Barba și mustața îi erau negre ca ale unui pirat și-i ascundeau buzele pe care ea și le imagina ferme, fără a schița vreun zâmbet.

Ochii îi trădau însă adevărata vârstă. Nu numai că erau

înconjurați de riduri adânci, radiind dinspre colțuri, dar și irisul devenise dur și rece, ca și cum un lac liniștit și verde în timpul verii ar fi înghețat brusc iarna.

Sau poate fuseseră așa tot timpul. De fapt, îl văzuse doar de câteva ori de la distanță, pentru că el evita reporterii. Pentru ea fusese acea figură estompată și retrasă care devenise subiectul unui reportaj senzațional.

Dacă voia să se răzbune, măcar să-și declare intențiile repede.

— De ce m-ai adus aici?

— Ghicește.

— Jay Burgess.

— Ei, poftim!

Moartea lui Jay îl determinase s-o răpească, indiferent ce însemna asta. Moartea lui Jay îl scosese pe Raley Gannon din întuneric. Părăsise Charlestonul cu cinci ani în urmă și nu se mai auzise nimic de el. Sau nu mai auzise ea.

Probabil că Jay păstrase legătura cu el. Jay nu-l menționase niciodată și nici ei nu-i venise prin minte să-l întrebe de Raley Gannon. De vreme ce el nu mai apărea la știri, îl uitase.

Îi trânti comprimatele în palmă.

— Va fi o noapte lungă și dureroasă pentru tine. Înghite

pastilele astea. Când ea deschise gura după un moment de ezitare, o preveni: N-o să te las să mă muști. Scoate limba.

Britt se conformă. El îi puse tabletele pe limbă, apoi îi duse sticla cu apă la buze. Îi turnă mai încet, iar ea înghiți mai ușor până când goli sticla. Raley se duse la bucătărie s-o arunce.

— Ai vreo... Se împotmoli în cuvinte și încercă din nou. Ai vreo legătură cu ce s-a întâmplat cu mine și Jay în acea ultimă noapte?

— De ce întrebi?

— Ai sau nu vreo legătură?

Raley se apropie cu pași mari, trase un scaun de la masă și-l puse la jumătate de metru de scaunul pe care stătea ea. Întorcându-l, se așează și-și împreună palmele pe spătar.

— Tu trebuie să-mi spui asta.

Britt Shelley, domnișoara Calm, Detașare și Stăpânire de sine când se afla în fața unei camere de luat vederi, dovedea și acum un autocontrol remarcabil.

Îi era teamă, fără îndoială, dar știa foarte bine să ascundă asta. Merita felicitări pentru că nu devenise isterică în clipa în care îl recunoscuse.

Cu toate că el se schimbase, reușise să-l identifice. Cel puțin după trăsăturile chipului.

— Îți amintești numele meu?

— Ar trebui.

Ea fusese cea care bătuse ultimul cui în coșciugul bunei lui reputații. Ea îi pecetluisese soarta pentru totdeauna. Ca să nu mai vorbim de alte reputații pe care le mai distrusese de atunci. Ar fi trebuit să fie flatat că dintr-un lung șir de victime își amintise de el. Sau poate că nu. Poate că ea nu uita niciodată chipurile și numele celor pe care-i discredita.

— Te țin minte, domnule Gannon.

— De acum cinci ani. Dar nu poți spune ce s-a întâmplat cu câteva ore în urmă, alaltăieri noapte. Sau, cel puțin, așa susții.

— Este adevărat.

— Pare un caz convenabil de pierdere a memoriei.

Raley își dădu seama că femeia din fața lui căuta cea mai bună cale de a-l manipula. Putea chiar să-i urmărească șirul gândurilor, observând că renunțase la o primă tactică în favoarea alteia.

— Vei afla ce te interesează dacă-mi eliberezi mâinile și picioarele, zise Britt.

Așadar, se hotărâse să negocieze.

— Fără negociere. Spune-mi ce s-a întâmplat în noaptea aceea, acasă la Jay.

— Dacă-mi scoți...

— Spune-mi ce s-a întâmplat în noaptea aceea acasă la Jay.

— Nu crezi c-aș vrea să-ți pot spune?

Atitudinea conciliantă se oprea aici, luându-i locul frustrarea. Poate și teama. El îi observă o lacrimă în colțul ochiului, dar asta nu-l mișcă defel. Chiar o căutase din priviri, o așteptase.

— Puteai să renunți la această răpire dramatică, domnule Gannon. Ca și la benzina până la Charleston și înapoi, și la anii de închisoare care te așteaptă pentru ce ai făcut, pentru că nu vei obține nimic de la mine. Nu știu nimic, nu-mi amintesc nimic din cele întâmplate după ce am ajuns în casa lui Jay. Îl imploră din priviri, plecându-și capul într-un unghi care o făcea să pară lipsită de apărare, clipind des până ce lacrimile îi coborâră pe pleoapa de jos, apoi alunecară pe obraz. Eliberează-mi mâinile și picioarele. Te rog.

În mai puțin de șaiszeci de secunde trecuse de la enervare la rugămintea cu lacrimi în ochi. Avea ceva talent domnișoara!

— Nu.

— Îți spun tot ce pot, promit. Dar mă simt foarte incomod

așa. Te rog!

— Nu.

— Unde să fug? întrebă ea făcând semn spre ușa deschisă. Nici nu știu unde mă aflu.

— Spune-mi ce s-a întâmplat acasă la Jay.

Britt își plecă fruntea, iar în această mișcare părul blond îi căzu pe umeri. Rămase astfel câteva secunde, apoi își ridică sfidător capul și rosti cu emfază:

— Nu-mi amintesc.

Acum îl sfida. Probabil citise o carte despre cum trebuia să procedeze.

— Spune-mi ce îți amintești.

Un minut, poate chiar mai mult, se priviră îndelung peste spațiul îngust care-i despărțea. Așa cum era acum, nemachiată, cu părul răvășit, părea mai tânără decât la televizor. Și mai mică de statură. Avea ochii albaștri, privirea cutezătoare și inocentă, ceea ce reprezenta probabil un avantaj în fața camerei, ca și în spatele acesteia.

Candoarea privirii ei nu-l impresiona. Era imun. Simțind asta, Britt cedă prima și, fără a-și lua ochii de la el, trase aer în piept cu putere.

— Am ajuns... nu, lasă-mă să încep cu începutul. M-am dus la Wheelhouse, la invitația lui Jay.

Îi povesti că Jay o sunase devreme în ziua aceea, invitând-o să bea ceva cu el, sub pretextul că voia să stea de vorbă.

— Nu mi-a spus despre ce intenționa să discutăm. Numai că era ceva foarte important.

Vorbea fără emoție, aproape pe de rost. Raley se gândi că repetase această scenă în fața polițiștilor de multe ori până acum.

— Nu era ca și cum mi-ar fi dat o întâlnire, urmă ea. Nu-l văzusem de luni întregi. Nu vorbisem cu el la telefon. Acesta a fost primul contact pe care l-am avut după mult timp. I-am spus: Sigur, ar fi grozav. El a propus ora șapte. Am sosit la timp. Ai fost vreodată la Wheelhouse?

— Am fost în seara asta.

— În seara asta? Te-ai oprit să bei ceva înainte să pătrunzi prin efracție în casa mea și să mă răpești? Într-adevăr, presupun că săvârșirea unui delict îți provoacă sete.

— Wheelhouse s-a deschis după ce am părăsit Charlestonul, așa că nu mai fusesem niciodată acolo, zise el ignorându-i remarca. Am vrut să văd cum arată.

— Pentru ce?

— La care masă ați stat?

— În colț.

— Pe dreapta, imediat cum intri? Lângă fereastră?

— Nu, la stânga.

— Bine.

În timp ce el își fixa în minte această imagine, Britt îl întreabă:

— Cum mi-ai aflat adresa?

— Te-am urmărit până acolo.

— Astăzi?

— Acum cinci ani. Raley observă că informația o descumpănise. Tânăra femeie se foi în scaun, dar nu comentă. Știam că ai un sistem de alarmă, reluă el. Mai știam și că ușa din spate, care dă spre bucătărie, este cea mai folosită, așa că probabil are un dispozitiv care să întârzie declanșarea alarmei. Prin urmare, am forțat lacătul.

— Știi să desfaci lacăte?

— S-a declanșat semnalul de avertizare. Am socotit că am la dispoziție cel puțin un minut și jumătate până ce începea să sune alarma. Cei mai mulți setează întârzierea la un interval mai mare, dar m-am gândit că aveam la dispoziție nouăzeci de secunde ca să te determin să formezi codul. De asemenea, am presupus că o femeie necăsătorită, care locuiește singură, are o telecomandă lângă pat.

— De unde ai știut că sunt necăsătorită și că locuiesc

singură?

— Jay nu-și dădea niciodată întâlnire cu femeii măritate.

— Nouăzeci de secunde să-mi găsești dormitorul și să mă forțezi să închid alarma, zise Britt, trecându-i cu vederea comentariul. Nu înseamnă prea mult. Ai fost teribil de sigur că o să cooperez.

— Am mizat pe faptul că vei fi speriată.

— Am fost. Teribil de speriată.

— Deci bănuiala mea a fost corectă.

— Și dacă nu m-aș fi speriat? Dacă la capul patului aveam un pistol, și nu telecomanda? Te puteam ucide.

Raley privi în jur, apoi reveni asupra ei.

— Nu am nimic de pierdut.

Asta din nou o făcu să se simtă neliniștită. Evitându-i privirea, îl rugă iarăși:

— Nu poți să-mi dezlegi picioarele? Doar picioarele? Sunt amorțite.

— După cum scrie în ziar, la Wheelhouse era aglomerație în seara aia, spuse el fără să-i bage în seamă rugămintea.

După o scurtă răzvrătire, care pe el nu-l impresionează, Britt îi descrie scena de la bar:

— Era multă lume, dar l-am zărit pe Jay imediat ce am intrat. M-am dus...

— Așteaptă. Erau clienți la bar? Acolo am stat astăzi.
Sunt peste douăzeci de scaune.

— Stăteau pe trei rânduri în spatele scaunelor.

— Câți barmani erau?

— Nu i-am numărat.

— Câte chelnerițe serveau cocktailuri?

— Câteva. Nu multe. Patru, cinci. Nu știu.

— Dar toate aveau treabă.

— Foarte multă. Era zgomot, muzică tare, lume...

— Ai întrebat vreo chelneriță dacă Jay se afla acolo?

— Nu era niciuna la bar. Ți-am spus că l-am zărit
imediat.

— Așadar, nu ți-ai anunțat sosirea în vreun fel?

— Nu.

— Te-a abordat careva?

— Nu.

— Ai atras atenția cuiva?

— Nu.

El o privi direct în ochi, apoi, în mod deliberat, își coborî privirea asupra sânilor ei și, mai jos, asupra coapselor goale. O lăsă să zăbovească acolo destul de mult pentru ca apoi să o ridice spre chipul tinerei femei, comunicându-i fără cuvinte că trecerea ei neobservată i se părea greu de crezut.

Britt se foi stingherită.

— Uite ce este, am discutat deja toate astea cu polițiștii. Nu s-a întâmplat nimic neobișnuit. Nimic.

— Apari zilnic la televizor. Nu te-a recunoscut nimeni? N-ai schimbat priviri cu nimeni, în afară de Jay?

Ea închise ochii ca și cum ar fi revăzut scena mental, apoi scormoni prin memorie.

— Cred că... poate... Deschise ochii, eliberând un sunet slab de frustrare. Poate cu un bărbat de la bar, dar nu sunt sigură dacă-mi amintesc sau doar îmi imaginez.

— Poate că dacă nu te vei mai strădui atât de tare, îți vei aminti. O studie câteva clipe, apoi îi spuse cu blândețe: Doar dacă această pierdere a memoriei nu este o păcăleală și-ți amintești totul prea bine.

Dacă n-ar fi avut picioarele legate, s-ar fi năpustit asupra lui. Era roșie la față de indignare; Raley se gândi că l-ar fi putut ataca, în ciuda faptului că era imobilizată.

— De ce aș pretinde că mi-am pierdut memoria, domnule Gannon?

— Un motiv ar fi acela că te-ai trezit cu un mort alături și că încerci să-ți acoperi fundul.

— Nimic din ce am făcut n-a provocat moartea lui Jay.

— Să zicem că a fost o partidă de sex violent sau

excentric.

— Să zicem că nu.

— Înainte să-ți dai seama, iubitul tău nu se mai mișca. Sau a fost o ciondăneală între amanți, care s-a terminat urât?

— Nu eram...

— Poate că Jay a făcut stop cardiac, te-ai speriat și n-ai mai fost în stare să-l ajuți. Orice este posibil. V-ați îmbătat amândoi cu scotch – și asta s-a scris în ziar – și poate nu bei scotch de obicei. Scotch-ul te face sălbatică, irațională, violentă. Tu...

— Nu s-a întâmplat nimic din toate astea!

— De unde știi, dacă nu-ți amintești nimic?

— Mi-aș fi amintit dacă aș fi omorât un om în mod accidental sau altfel.

— Ești sigură?

Zeflemeaua lui o scoase din minți.

— Gata cu asta! Gata și cu tine. Dezleagă-mă! strigă ea.

— Poți să ții cât poțestești, nu are cine să te audă, doar gâtul ăla bronzat o să te doară mai tare. N-ai vrea să ți se întâmple asta.

Îl privi cu ochii ei mari, albaștri.

— Voi avea grijă să ajungi la închisoare. Abia aștept să

trimit corespondențe de la procesul tău. Voi fi acolo în ziua în care te vor închide, cu o cameră și un microfon.

— Știi cum a murit Jay?

— Nu!

— L-ai omorât?

— Nu!

Capitolul 6

Vulgaritatea întrebării o șocă și o înfurie.

— Poftim?

— Vrei să silabisesc?

Britt lăsă ochii în podea.

— Trebuie să merg la baie.

Brutalitatea lui fusese intenționată și-și atinsese scopul. Uneori mânia se transformă în încăpățănare. Dacă ea refuza cu obstinație să mai răspundă, el nu avea nimic de câștigat.

Acum, că era supusă, putea să fie ceva mai indulgent. Ceva mai mult. Îngenunche în fața ei și-și folosi briceagul ca să-i taie banda din jurul gleznelor.

— Mulțumesc. Încercă să se ridice, dar căzu la loc pe scaun. Nu mă mai ascultă picioarele.

El o susținu de cot și o ajută să se ridice și să facă primul pas.

— Au!

— Mișcă-ți degetele.

După mai bine de un minut, ea putu să-și lase greutatea pe picioare. Raley continuă să o sprijine de cot și se îndreptară împreună spre dormitor, unde se afla și baia.

— Aici ai locuit de când ai plecat din Charleston?

— Da.

— Singur?

— Vreo câteva luni s-a învârtit un raton pe aici.

— Nu te-ai căsătorit?

— Nu.

Se aflau în dormitor. Raley întinse mâna prin ușa deschisă a băii ca să aprindă lumina. După-amiază, înainte de a pleca, spălase totul cu dezinfectant și atârname de suport un prosop curat. O rolă nouă de hârtie igienică se afla pe mosor. Pusese o bucată nouă de săpun pe o farfurioară adusă de la bucătărie.

Tot timpul cât făcuse curățenie, se întrebase de ce-și făcea atâtea griji, întrucât femeia nu urma să aibă calitatea de musafir. Acum însă era fericit că făcuse acest efort. Datorită lui, casa era mai prezentabilă, la fel și stăpânul ei.

— Parcă erai logodit, nu? îl întreabă ea.

— Da, zise el făcându-i loc să intre în baie. Citea întrebarea din ochii ei, dar nu avea de gând să discute despre logodna ruptă. Nu încă. Grăbește-te, o îndemnă. Avem multe de discutat.

— Nu mi-ai eliberat mâinile.

— Te vei descurca.

— Nu pot să merg la baie cu mâinile legate la spate.

— Pun pariu că poți, dacă este imperios necesar. După ce intră, Britt închise ușa băii cu piciorul, însă el apăsă pe clanță și o deschise, rostind ferm: Ușa rămâne deschisă.

— Nu este necesar.

— Este, dacă vrei să folosești baia.

— Mă pedepsești, nu? Pentru... ce s-a întâmplat cândva. Mă supui umilințelor pentru că mă detești, când, de fapt, nu mi-am făcut decât meseria.

— Dacă nu ai de gând să faci pipi, te întorci înapoi pe scaun.

— N-ai putea închide ușa măcar pe jumătate? întrebă ea după o clipă de gândire.

Îi făcu această favoare. În timp ce Britt își vedea de treburi, el se foi neliniștit prin dormitor. Se duse la fereastră, privi afară în noaptea întunecată și liniștită, își făcu de lucru cu cerceveaua oblonului, apoi o lovi cu furie, se duse spre pat și se așeză.

Era adevărat că îi purta pică. Voia să-i arate ce înseamnă umilința. „Nu-ți place, nu-i așa, domnișoară Shelley?” Dacă se simțea neajutorată, foarte bine. Așa se simțise și el în urmă cu cinci ani, când ea își amuzase telespectatorii folosindu-se de criza lui personală. Plină de satisfacție,

făcuse publică prăbușirea lui.

Numai când își amintea acum, simțea nevoia să-și strângă pumnii. Nu ar fi lovit-o pe ea, dar ar fi putut lovi peretele, plin de furie pentru nedreptatea suferită, pentru modul în care contribuisese la asta Britt Shelley.

În acele condiții, Britt greșise grav pomenind de Hallie. „Nu erai logodit?” Nu fusese o mișcare prea înțeleaptă din partea ei să redeschidă acea rană.

Stătea pe marginea patului, când ea deschise ușa băii cu piciorul.

— Tu...

Cuvântul îi pieri pe buze. Expresia de pe chipul lui dezvăluia fără echivoc amărăciunea care îl măcina. De altfel, nici nu încerca s-o ascundă.

Ezită în prag, părând gata să se întoarcă în baie, unde se simțea în siguranță. Bucurându-se de neliniștea ei, Raley se ridică încet.

— Întoarce-te.

— Pentru ce?

— Întoarce-te, repetă el accentuând vorbele.

— Te rog, gemu ea disperată. Probabil crezi că eu... că am dat acea știre... Situația în care te aflai putea fi...

— Exploatată?

— Eram tânără, fără experiență și teribil de ambițioasă.
Încercam să fac audiență.

— Pe seama mea.

Se îndreptă spre ea, iar Britt începu să se retragă.

— Asta s-a întâmplat demult.

— Amintirea este încă vie pentru mine.

— Cred că nu vrei să faci ceva care să-ți aducă și mai multe necazuri. Britt țipă când Raley îi puse mâinile pe umeri și o întoarse cu fața spre el. O, Dumnezeule, scânci ea. Te rog, nu-mi face rău!

— Relaxează-te, domnișoară Shelley, îi șopti el la ureche. Voiam doar să-ți verific mâinile, să mă asigur că n-ai adus ceva cu tine.

Apoi îi dădu drumul cu brutalitate.

Ea se întoarse și trase aer în piept de câteva ori. Teama i se transformase în mânie.

— Dinadins m-ai speriat ca să cred că...

— Ce? Că sunt de fapt o brută, așa cum m-ai prezentat?

— Ce credeai că aș putea lua cu mine din baie? O lamă?

El nu-i răspunse. N-o adusese aici ca să se certe cu ea.

— Ne irosim timpul. Treci și stai jos.

— Cât timp vom continua așa?

— Până voi obține de la tine tot ce-mi trebuie.

— Tot ce-ți trebuie pentru ce? La ce duc toate astea? Răpirea, interogatoriul gen Gestapo. Ce planuri ai?

— Plănuiesc să te fac să stai jos. Făcu semn cu bărbia spre zona livingului. Dacă nu te așezi de bunăvoie, intenționez să te leg de scaun.

Tânăra femeie se conformă, iar Raley îngenunche în fața ei și luă o rolă de bandă adezivă din sacul negru de sport. Ea își înghesui picioarele sub scaun.

— Te rog. Promit să nu mă ridic, până nu-mi spui c-o pot face. Te rog.

După o scurtă dispută din priviri, el se înduplecă și se așeză pe alt scaun.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai făcut sex cu Jay?

Ea îi fixă cu privirea un nasture de la cămașă. Sau cel puțin acolo i se oprise privirea, în acea zonă a pieptului lui, și rămăsese neclintită.

— Jur că nu știu. Ginecologul meu m-a examinat, dar n-a putut să determine decât că... țesutul n-a fost traumatizat în vreun fel.

Raley începu să-și muște interiorul obrazului, chibzuind la spusele ei, întrebându-se dacă erau veridice, în definitiv, de ce naiba-i păsa lui dacă ea și Jay făcuseră sex?

— Te-ai dus la el, la masa din colțul barului. Cum ți s-a

părut Jay?

— Cum îl știam, spuse ea zâmbind cu amărăciune. Frumos și elegant. Încântător. Cuceritor.

— Așa era Jay al nostru.

— Așa a fost întotdeauna? întrebă ea privindu-l curioasă. Chiar și când erați mici?

— Întotdeauna. Ce-ați băut?

Britt ar fi vrut să-l mai descoasă despre relația lor din copilărie, dar preferă să-i răspundă:

— Jay bea votcă sau poate gin. Ceva limpede, cu gheață. Golise deja două sau trei pahare. A mai comandat unul, odată cu paharul meu de vin.

— De la o chelneriță?

— Ea a venit la masa noastră.

— Aceeași chelneriță v-a adus băuturile sau alta?

— Sunt aproape sigură că a fost aceeași. Țin minte că i-am mulțumit când a apărut cu vinul, dar eram prea implicată în conversația cu Jay, așa că nu i-am prea dat atenție.

— Ce s-a întâmplat după ce v-au sosit băuturile?

— Am ciocnit.

— Crezi că Jay ți-a pus ceva în pahar?

— De ce ar fi făcut-o?

— Crezi c-a făcut-o?

— Nu.

— A avut prilejul s-o facă?

— Nu. Noi...

Brusc se opri, străfulgerată de un gând.

— Ce este?

— Eu... îl privi lung, umezindu-și buzele. Tocmai mi-am amintit ceva. Aveam o jachetă. Întotdeauna o iau cu mine. Știi, aerul condiționat.

— Și?

— Barul era aglomerat, supraîncălzit, așa că n-am avut nevoie de ea. Țin minte că m-am întors s-o pun pe spătar. Era din lemn curbat, ca ăsta, spuse Britt făcând semn cu capul spre scaunul pe care stătea el. Jacheta a alunecat pe podea. M-am aplecat și am ridicat-o.

— Lăsându-i lui Jay suficient timp să-ți toarne ceva în pahar?

— Nu știu. Presupun. Dar ar fi trebuit să fie incredibil de rapid și îndemânat. Nu cred, zise ea scuturând din cap. În plus, de ce ar fi făcut-o?

— Ai dreptate. Când știa prea bine că te vei culca cu el fără să te fi drogat. Ea îl privi dușmănos, dar nu răspunse la insultă. Raley continuă fără a-și cere scuze: Nici eu nu cred

că ți-a pus Jay ceva în băutură. Ar fi fost o insultă pentru demnitatea lui. Era al naibii de mândru de talentul cu care convingea femeile să-i pice la așternut. Îi dădu un răgaz să mediteze asupra celor auzite, apoi adăugă: Și dacă n-a fost Jay, cine a fost?

— N-am idee. Poate cineva a vrut să-mi facă o farsă urâtă. Dar sunt convinsă că s-a întâmplat la Wheelhouse. Când am plecat de acolo mă simțeam deja ciudat. Acasă la Jay îmi era de-a dreptul rău.

— I-ai spus că nu te simțai bine?

— Nu cred. Eram nerăbdătoare să aud ce avea de zis. Nu voiam să scurteze întâlnirea, spunând că putea s-o lase pe altă dată.

— Corect. Nu voiai pentru nimic în lume să pierzi un subiect bun.

— Sigur că nu! replică ea fără să stea pe gânduri.

Raley ar fi vrut să-i arate că știa cât de departe ar fi putut merge ca să pună mâna pe o poveste credibilă, dar renunță.

— Jay te-a ademenit cu...

— Nu m-a ademenit. Mi-a spus că trebuia să discute cu mine. Când mi-a mărturisit despre cancerul lui, am crezut că acesta fusese scopul întâlnirii. Făcu o pauză, iar când reluă, vocea i se îmblânzise: Știai că era bolnav?

Ceva în interiorul lui se răsuci, dar abia își stăpâni pornirile.

— Nu, până n-am aflat c-a murit în pat cu tine.

— N-ați păstrat legătura după ce-ai plecat din Charleston?

— Nu.

— Înțeleg.

— Nu înțelegi.

— Era cel mai bun prieten al tău.

— Era.

— Nu l-ai văzut de cinci ani, nici n-ai vorbit cu el?

— Nu.

— De ce v-ați despărțit? Pentru că ai plecat din oraș? Sau viețile voastre au luat-o pur și simplu pe drumuri diferite?

Raley nu era încă pregătit să vorbească despre asta. Trebuia să afle cum murise Jay înainte de a discuta cum trăise.

— Jay ți-a spus că era pe moarte. Crezi că ți-a făcut această destăinuire pentru a obține o partidă de sex din milă?

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Asta e o concluzie tipic masculină. Și cei doi detectivi mi-au pus aceeași întrebare.

— Ce le-ai răspuns?

— Că nu. Jay nu trebuia să-mi trezească mila și nici să facă uz de droguri pentru facilitarea violului.

— Asta este o concluzie tipic feminină.

— N-ar fi făcut-o.

— Spui asta din experiență? Britt vru să riposteze, dar se răzgândi, mulțumindu-se să-l străfulgere cu o privire mânioasă. Așadar, nu te-a dus acolo ca să-ți spună că mai are doar câteva săptămâni de trăit, conchise el.

— Nu. Mi-a înăbușit din fașă orice manifestare de compasiune. Mi-a zis că nu avea timp să discute despre cancer și înmormântări, că avea ceva mai important să-mi spună și că acel subiect urma să mă propulseze direct într-o slujbă grozavă.

Raley așteptă cu sufletul la gură. După câteva secunde, o întrebă:

— Și care era povestea cu care urma să faci carieră?

— Nu știu.

— Pe dracu'! Se ridică atât de brusc, încât ea tresări speriată. Nu sunt un reporter concurent. N-am de gând să sun la vreo televiziune ca să-ți iau pâinea de la gură. Așa că poți să-ți păstrezi prețioasa poveste, vreau doar să știu ce ți-a spus Jay.

Ea se ridică, înfruntându-l.

— Nimic! A devenit brusc...

— Cum?

— Nervos. La limită.

— Jay? exclamă el pufnind în râs.

— Da, Jay.

— Avea nervi de oțel, întotdeauna se controla, niciodată nu-și ieșea din pepeni. Despre acel Jay Burgess vorbești?

— Da. Știu că sună ciudat...

— Mi se pare de-a dreptul absurd.

— Îți spun eu, a început să tremure și să transpire.

Raley își trecu ambele mâini prin păr, îndepărtându-l de pe fața încălzită câteva secunde înainte de a-l lăsa să cadă la loc. Își propti apoi palmele pe șolduri și o privi aspru.

— Ești pe fază, nu-i așa? Sesizezi o ocazie și o înșfaci. Îți place la nebunie să hărțuiești pe toată lumea. Pe polițiști. Pe mine. Pe toți. Faci pe dracu-n patru și născocеști povestea cu pierderea memoriei, când tot ce s-a întâmplat a fost că v-ați băut mințile și ai făcut sex cu el până l-ai omorât.

— Nu dau doi bani pe părerea ta, se răsti Britt, vorbele ei pline de furie rostogolindu-se una după alta. Tu, care trăiești aici, în cocioaba asta, nu ai dreptul să vorbești

despre ambiție și despre alegerile altora în viață. Crezi ce vrei despre mine.

— Mersi, chiar așa voi face.

— Dar ține seama că nu sunt o mincinoasă. Dacă m-ai târât până aici ca să-mi smulgi adevărul cu forța, ai comis un delict degeaba. Puteai obține același lucru din ziare. Am fost la acea conferință de presă ca să spun adevărul. Poate să-ți placă sau nu, să-l accepți sau nu, să-l crezi sau nu. Chiar nu-mi pasă. Mai făcu un pas, așa că se aflau foarte aproape unul de celălalt. Continuă: Jay era gata să-mi divulge o informație vitală, dar s-a enervat și parcă nu mai avea liniște. Începuse să-i studieze pe cei de la mesele apropiate. De câteva ori a aruncat o privire spre bar. Chiar când vorbea cu mine se uita pe deasupra mea, peste...

Tăcu, privind în gol, apoi făcu un pas în spate și se așeză cu toată greutatea pe scaun.

Raley își ocupă la rândul său locul, fără s-o scape din ochi. Nu făcu niciun comentariu, deoarece nu voia să alunge acea amintire care se strecura în mintea ei. Sperase că ațâțând-o și atacând-o întruna, așa cum făcuse, avea să-i activeze memoria. Se părea că reușise, așa că aștepta.

În sfârșit, ea începu să vorbească:

— I-am luat cândva interviu unui bărbat care a fost de

acord să vorbim despre o grevă, sub condiția anoni-matului. Tehnica de sunet și aparatele electronice i-au modificat vocea și a purtat mască pe toată durata discuției. În ciuda tuturor măsurilor de protecție, nu s-a uitat nicio clipă la mine în timpul interviului. Prin găurile măștii îi vedeam ochii care priveau dincolo de umărul meu, mișcându-se alertați dintr-o parte în alta. Chiar mi-am întors capul să văd la ce se uita. Nu mi-am dat seama ce-l speria în așa măsură, de parcă ar fi zărit o fantomă. Așa a fost și cu Jay, urmă Britt. Am crezut că neliniștea lui însemna că nu se simțea bine, că-i era prea cald în barul acela aglomerat sau că, deși voia să pară neafectat de cancer, subiectul îl măcina. Acum însă cred că se temea.

— De cineva din bar?

— De ce altceva?

— Te-ai întors să te uiți în spatele tău?

— Eram gata s-o fac. Poate că Jay a simțit, pentru că și-a întins mâna spre mine și m-a întrebat dacă ne-am putea muta din acel loc, să ne continuăm discuția în altă parte. A lăsat banii pe masă și ne-am îndreptat spre ieșire.

— Vreunul din voi a discutat cu cineva când ați plecat din bar?

— Nu. Doar când ne-am cerut scuze ca să ne facem loc

spre ieșire.

— Niciun schimb de cuvinte cu nimeni? Nicio discuție ostilă?

— Nici măcar o privire furioasă.

— Ai văzut vreo figură suspectă?

— Suspectă?

— Amenințătoare, să spunem.

— Am doar imagini estompate. După un moment, Britt scutură din cap. Nu-mi amintesc de nimeni precis.

— V-a urmărit careva după ce ați ieșit din bar?

— Nu. Nu cred, adăugă ea ezitant.

— Dar nu ești sigură?

— Parcă mi-aș aminti ceva, dar... Raley era sigur că ea încerca să-și amintească, însă nu reușea. Nu cred că ne-a urmărit nimeni, dar nu sunt sigură. Privirea ei reveni asupra lui. Am explicat toate astea la poliție. Nimic, nimic ieșit din Comun nu s-a întâmplat între masă și ușa barului.

— Dar pe drumul spre casa lui Jay? V-ați întâlnit cu cineva?

— Nu cred, deși intervalul acela este într-un con de umbră. Țin minte vag cum am intrat în casa lui și m-am îndreptat direct spre canapea. Simțeam nevoia să mă așez. Mă miram cum am putut să mă îmbăt așa de tare dintr-un

singur pahar de vin, pe care nici nu l-am terminat.

— Deci te-ai îndreptat spre canapea și...?

— Și asta este tot. Nu-mi mai amintesc altceva.

— Jay a venit lângă tine pe canapea?

— Nu sunt sigură.

— Ați început să faceți dragoste?

— Ți-am spus că nu-mi amintesc nici dacă s-a așezat lângă mine.

— Îți amintești dacă ai băut scotch?

— Nu. Dar trebuie să o fi făcut, pentru că am vomitat a doua zi.

— Jay se pricepea să le convingă pe femei să facă lucruri împotriva voinței lor, cum ar fi să bea prea mult, să se dezbrace. Se lăuda cu asta.

O privi atent, interesat să-i vadă reacția.

— Nu-mi amintesc dacă și-a exercitat talentul și asupra mea. Nici nu știu când mi-am scos hainele, cum am ajuns în pat sau ce-am făcut acolo. Brusc, în vocea lui Britt apărură o nuanță stranie, iar ochii ei albaștri se însuflețiră. Îți imaginezi ce greu îmi este? Înțeleg că nu ai o părere bună despre mine, dar nimeni nu merită să fie victima unei asemenea situații. Nu știu ce s-a petrecut în acea noapte, dar simpla închipuire a ceea ce s-ar fi putut întâmpla fără

consimțământul meu mă înspăimântă.

— Crezi că Jay a profitat de tine? o întrebă el după o clipă de tăcere.

Ea trase aer adânc în piept și expiră, apoi își înălță fruntea. Nu mai avea lacrimi, dar nasul îi curgea.

— Nu-mi imaginez c-ar fi făcut-o, dar nu știu, încheie cu glasul înecat de emoție.

Raley se duse la baie și rupse o bucată de hârtie igienică pe care o împături și i-o presă pe nas.

— Suflă! Ea deschise ochii mari și scutură din cap. Nu te prosti! Suflă!

Britt suflă. El îi șterse nasul, apoi se duse la bucătărie să arunce hârtia și o întrebă dacă dorea apă. Ea refuză.

— Povestește-mi cum a fost când te-ai trezit, îi ceru el așezându-se la loc.

Tânăra femeie descrie cum Jay stătea întins pe o parte, cu spatele la ea. Era amețită, confuză. Își adunase hainele de prin casă, apoi intrase în baie, unde vomitase.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama chiar atunci c-am fost drogată, dar fusesem cu Jay Burgess. Ofițer de poliție. Un bărbat pe care-l cunoșteam și în care aveam încredere. Am văzut sticla goală de scotch și m-am învinuit că-mi pierdusem controlul și făcusem o prostie. Nu este stilul

meu, sublinie ea privindu-l tăios. Nu obișnuiesc să-mi beau mințile și să mă trezesc în patul unui bărbat fără să știu cum am ajuns acolo. De fapt, nu mi s-a întâmplat niciodată nici măcar ceva asemănător, îmi place să dețin controlul.

— Asta cred.

O spusese pe un ton care n-o flata; probabil și ea sesizase nuanța, deoarece se încruntă.

— În fine, m-am dus la toaletă și am făcut duș, două lucruri pe care trebuie să le eviți dacă bănuiești că ți s-a administrat un drog pentru facilitarea violului. Prin urmare, nu pot dovedi c-a fost așa.

— Când ți-ai pierdut virginitatea?

Întrebarea lui o luă pe nepregătite.

— Poftim?

— De câți ani faci sex?

— Nu este treaba ta.

— Nu că mi-ar păsa, dar mi se pare greu de crezut că te poți uita în ochii mei spunând că nu știi dacă ai făcut-o sau nu cu Jay.

— S-a găsit un prezervativ pe canapea.

— Aha. Deci ai făcut-o.

— Așa se pare, dar eu nu știu. Doctorul meu...

— De ce ai avut nevoie de o dovadă medicală? N-ai fi

știut? N-ai fi simțit chiar și după câteva ore?

— Tu ai fi simțit?

— Nu sunt femeie! Trupul meu nu este penetrat.

Britt își înghiți remarca. Evitându-i privirea, strânse din buze și se forță să-și potolească mânia. Când îl privi din nou, zise:

— Nu m-am simțit ca și cum am fi avut raporturi intime. Dar nu pot fi sigură. În definitiv, ce contează? Are relevanță în această chestiune?

— Presupun că nu are. Dar Jay a sfârșit mort.

Se ridică și-și scoase cuțitul din buzunarul pantalonilor, apoi se postă în spatele scaunului ei.

— Mulțumesc, rosti ea din vârful buzelor, simțind cum îi tăia banda care-i ținea mâinile legate la spate.

— Nu te bucura prea tare. N-am terminat încă, zise el așezându-și mâinile pe umerii ei și împingând-o spre dormitor.

— Ce faci? Stai! Ai spus că nu-mi faci rău.

— Nu-ți fac. Decât dacă te opui.

La o mișcare mai bruscă, ea se lovi de pat. Încercă să profite de situație și făcu un salt, năpustindu-se spre ușă, însă Raley o apucă de mijloc, o ridică de șold și o duse spre pat, unde o aruncă fără prea mult ceremonial.

Când fusese prinsă de talie, Britt rămăsese fără suflare. Îi trebuiră câteva secunde să-și revină, după care începu iarăși să se zbată. Îl lovi cu toată puterea, dând din mâini în efortul de a ajunge la capul lui.

Nu fu niciun moment o încheștare între egali. El îi desfăcu picioarele pentru a le imobiliza, apoi scoase o rolă de bandă adezivă din buzunarul cămășii. Aplecându-se ca să-i evite palmele și unghiile, rupse o fâșie cu dinții și îi legă încheietura de stâlpul patului, după care procedă la fel și cu cealaltă mână.

Se ridică de pe ea și-și șterse fața cu dosul palmei. Văzând sânge proaspăt, îi spuse:

— Dacă mă mai zgârii vreodată, o să-ți fixeze mâinile de partea de sus a dulapului. Nu-ți va fi prea comod.

— Du-te dracului!

Era convins că femeia nu-i putea face prea mult rău, nici nu putea fugi prea departe în intervalul de timp în care el s-ar fi deplasat prin casă pentru a stinge lumina. Când reveni în dormitor, ea stătea pe marginea patului trăgând frenetic de mâna stângă, în încercarea de a rupe banda cu unghiile de la mâna dreaptă. Nu reușise mare lucru, cu excepția faptului că trăsese patul câțiva centimetri de la perete.

— Unde vrei să ajungi cu patul? La Charleston?

— Să te ia dracu'! Dă-mi drumul!

Raley își desfăcu fermoarul jeansilor și începu să-i tragă în jos. Asta o făcu să tacă. Îl privi înmărmurită.

— Ce faci?

— După cum vezi, mă dezbrac, ce altceva aș putea face? Își scoase pantofii, apoi blugii și șosetele. Își desfăcu primii nasturi de la cămașă, o scoase pe cap și o aruncă pe primul scaun, apoi se aplecă și luă rola de bandă adezivă. Treci la loc, pe pat!

— Nu, țipă ea, scuturând din cap cu vehemență.

Ajunse deasupra ei nelăsându-i timp să-și facă un plan de apărare. În câteva secunde, era pe spate. O încălecă, legându-i mâna dreaptă de mâna lui stângă. Rupse din nou capătul benzii cu dinții.

— Ai putea să rozi banda de la încheietura stângă, dar de mine nu poți scăpa.

— Poate că nu, zise ea cu respirația întretăiată. Dar pot să-ți fac viața foarte neplăcută.

Ar fi trebuit să-i ia zâmbetul răutăcios ca pe un avertisment. Era oricum prea târziu să reacționeze când ea își ridică genunchiul. Nu reuși să-l lovească exact în testicule, ratând ținta cu vreo câțiva milimetri, dar el își ținu respirația anticipând durerea pe care, din fericire, nu o

simți.

— Dă-te jos de pe mine! strigă ea, frustrată că dăduse greș.

În schimb el se întinse complet, imobilizându-i picioarele cu ale lui. Britt era împiedicată să se apere, dar nu înfrântă. Continuă să se zbată ca un mânz, încercând să-l dea jos. Raley își apropie fața de a ei, îndeajuns cât să schimbe răsuflări pline de furie, dar destul de departe pentru a se putea supraveghea reciproc.

— Oprește-te! îi ceru. Britt, desigur, nu se opri. Vrei să afli de ce te-am adus aici?

— Cred că știu motivul, răspunse ea răsuflând greu din cauza efortului.

— Știi pe naiba! O să-ți dau o idee, dar mai întâi va trebui să nu te mai lupți cu mine.

Pe moment, Britt se liniști, dar dacă l-ar fi putut ucide cu privirea...

— Te-am adus aici pentru că te cred. Ochii ei albaștri se măriră foarte mult. Cred că sunt singurul din statul ăsta care te crede.

— Poftim? îngăimă ea.

— Da. Cred că intenționat ți-a fost ștearsă memoria. Se lăsă cu toată greutatea peste ea, ca să fie sigur că era auzit.

Pentru că și mie mi s-a întâmplat același lucru.

Capitolul 7

Britt se trezi când o rază de soare îi căzu chiar pe pleoape. Era întinsă pe o parte, cu fața la fereastră. Vedea pădurea verde, deasă, frunzele de glicină răsucindu-se pe stâlpul de care era legată frânghia de rufe și o pasăre de pradă făcând spirale pe cerul limpede.

Amintindu-și unde se afla, se întoarse pe spate, apoi se ridică în capul oaselor. Camera nu părea mai mare nici la lumina zilei. Erau acolo doar un pat, un scaun și un suport de televizor care servea și ca noptieră, pe care se afla o lampă de citit. Într-un colț zări un birou cu șase sertare adânci.

Nu exista niciun detaliu care s-o încânte, în afară de pătura care-i acoperea picioarele. Părea lucrată de mână, din resturi de material grupate pe culori.

Singurul element decorativ era o tulpină de cartof-dulce care creștea dintr-un tubercul introdus într-un vas cu apă de pe birou. Rădăcinile plantei formau un adevărat hățiș, în timp ce tulpina frunzoasă ocupa aproape tot colțul camerei până în tavan, iar cârceii se răsuceau în jurul unor sfori prinse de perete.

Încăperea era sărăcăcioasă, dar ordonată. Hainele lui nu se mai aflau pe podea, unde le lăsase noaptea trecută, când venise alături de ea în pat.

Constată că mâinile îi erau libere, cu toate că încă avea bandă adezivă în jurul încheieturilor, așa că dădu pătura la o parte și se dădu jos din pat. Ușa dinspre living era închisă, dar prin ea răzbătea mirosul de cafea proaspătă. Aroma făcu să-i lase gura apă.

După ce se duse la baie, deschise cu oarecare ezitare ușa dormitorului. Îl găsi pe Raley cu umărul proptit de locul ușii, sorbind dintr-o cană mare de cafea.

„Același lucru mi s-a întâmplat și mie”.

După acea afirmație uluitoare, continuase s-o privească timp de câteva clipe, apoi se rostogolise spre marginea patului, stinsese veioza și se întinsese cu spatele la ea. Nu li se atingeau decât dosul palmelor lipite la un loc cu banda adezivă.

El, nu se mișcase. Ea nu îndrăznise să facă vreun gest. În câteva minute el începuse să respire adânc: era evident că adormise. Deși acum i se părea imposibil, și ea adormise curând.

Simțindu-i prezența, Raley se întoarse. În timp ce se priveau, Britt se întrebă cât de furios era. Îi purta pică

dintotdeauna, o știa prea bine, dar dacă ar fi vrut să se răzbune făcându-i un rău fizic, nu i-ar fi eliberat mâinile. Nu putea citi nimic pe chipul lui. Îi era greu să spună ce ascundea barba aceea deasă.

Pentru a-i verifica starea de spirit, îi spuse:

— Rădăcina asta de cartof-dulce e frumoasă, conferă cabanei un aer intim.

El o scrută câteva secunde, apoi făcu un semn spre bucătărie.

— Cănille de cafea sunt în dulapul din dreapta.

Covorul de sisal care acoperea podeaua din living făcea loc unuia de linoleum în bucătărie. Îl simți rece sub tălpi. Luă o cană din dulapul aflat deasupra tejghelei și-și turnă cafea. Era cam tare, dar delicioasă.

— Cred că am și un îndulcitor pe undeva.

— Nu, mulțumesc. Aș prefera niște lapte dacă ai.

— În frigider.

După ce adăugă lapte în cafea, Britt se așeză pe un scaun de la masa din lemn și începu să-și dezlipească banda adezivă de la încheieturi.

— Dacă te face să te simți mai bine, află că mi-am prins și eu părul în banda asta. M-a durut ca naiba când am scos-o, mărturisi el, smulgându-i un zâmbet.

— Da, mă face să mă simt mai bine.

Când termină treaba, făcu două cocoloașe compacte din banda dezlipită. Raley întinse mâna să i le ia și le aruncă în găleata de gunoi.

— Te mai doare capul?

— Cucuiul există încă. Și mă doare tot scalpul.

— Asta pentru că n-ai fost o victimă cooperantă. Sub privirea ei ucigătoare, adăugă: A trebuit să te conving că nu glumesc.

Nu era chiar o scuză, dar ea își imaginează că nu se putea aștepta la altceva.

— Cel puțin ți-am plătit-o, zise, arătând spre zgârietura de pe obrazul lui, chiar de deasupra bărbii.

— Dacă ai fi reușit să mă lovești cu genunchiul în testicule, mi-ai fi plătit-o într-adevăr. Presupun că-ți este foame, urmă el, deschizând frigiderul.

— Noaptea trecută m-ai răpit, iar acum ești gazda perfectă?

Raley puse o tigaie pe mașina de gătit și începu să alinieze bucățile de șuncă.

— Domnule Gannon? Raley? insistă ea văzând că nu primea răspuns. El o privi peste umăr. De ce m-ai dezlegat? De ce sunt liberă acum?

— N-ai auzit ce ți-am spus aseară?

— Dar tu m-ai crezut pentru că ți s-a întâmplat ceva asemănător?

— De aceea nu mai este necesară banda.

— Mi-ai fi putut spune asta la telefon sau într-o manieră civilizată. De ce a trebuit să îndur o asemenea teroare?

— A fost ceva fără sens. Represalii.

— Recunoști?

— Mda, parțial. Dar teama și suferința sunt și ele emoții bune. Trebuia să mă conving de faptul că nu minți în privința amneziei.

— Și te-ai convins?

— Dacă n-ar fi fost așa, ai mai fi avut încă mâinile și picioarele legate.

Britt se gândi la asta în timp ce șunca sfârâia în tigaie, iar el bătea ouăle într-un vas.

— Dacă m-ai crezut noaptea trecută, de ce nu m-ai lăsat să plec?

— Dacă aș fi făcut-o, abia ai fi așteptat să te întorci la postul tău de televiziune și să faci un reportaj. Ai fi plecat bezmetică în toiul nopții, fără să știi unde să te duci, nici unde te afli. Te-ai fi trezit în sălbăticie. Iar pentru a te împiedica să te rănești sau să te pierzi prin pădure, ar fi

trebuit să alerg după tine. Fusese o zi lungă, eram obosit, voiam să dorm. Nici nu aveam chef să mă cert cu tine pe tema asta. Mi s-a părut mai simplu să te leg, ca să nu poți pleca.

În sinea ei, Britt își spuse că exact așa ar fi procedat dacă ar fi avut posibilitatea.

— Și ce m-ar opri să încerc acum?

— N-o vei face.

Raley întoarse șunca din tigaie și turnă ouăle peste ea, apoi puse două felii de pâine într-un prăjitor vechi și ruginit. Gesturile lui erau precise, ca și cum ar fi făcut parte din rutina lui zilnică.

— Ai comis câteva infracțiuni, știi asta. Fără a se întoarce, el ridică din umeri. Gândește-te ce articol grozav aș scoate! continuă Britt uitându-se prin plasa ușii la camioneta parcată doar la câțiva pași de cabană. „Raley Hannon a intrat în casa mea și m-a răpit”. Pe la prânz ar și apărea la știri. Ar trebui să existe un drum principal, nu departe de aici.

— La șase kilometri. Dar nu te vei duce.

El aduse câteva tacâmuri desperecheate pe care le lăsă să cadă cu zgomot pe masă, alături de un sul de hârtie. Împărți mâncarea în două farfurii, apoi îi întinse ei, una. Se așeză,

își turnă puțin sos Tabasco peste ouă, luă o furculița și începu să mănânce.

Micul dejun mirosea delicios, dar Britt mănăcă în silă. Tocmai își dăduse seama de ce era așa de sigur că ea va rămâne, cu toate că era liberă să plece.

— Nu cred că voi pleca acum, când am doar o parte a povestirii.

El se opri din mâncat ca să rupă o bucată de hârtie din rolă și să se șteargă la gură. Din spatele bărbii, îl văzu cum schițează un zâmbet.

— Curiozitatea ta ne leagă mai bine decât banda adezivă.

— Are legătură cu ceea ce voia să-mi spună Jay, nu? Și cu evenimentele de acum cinci ani. Așa este? Spre uimirea ei, el continua să mănânce. Când ai de gând să-mi spui și restul?

— Ți se răcește mâncarea.

Avea să-i spună toată povestea, era sigură de asta. Nu trebuia să recurgă la niciun șiretlic, deoarece el însuși voia să i se destăinuie, așa cum voise și Jay. Indiferent despre ce era vorba, avea să fie o știre grozavă. Poate chiar una care s-o ajute decisiv în carieră, cum îi promisese Jay. Putea aștepta însă până după micul dejun.

Descoperi că-i era foame, așa că devoră ouăle cu șuncă.

La final, el strânse masa și spălă farfuriile, iar Britt le șterse. Murea de curiozitate, dar el nu scoase niciun cuvânt, așa că tăcu la rândul ei.

În cele din urmă se așezară iarăși față în față. Raley începu să se joace cu o cutie de scobitori de pe mijlocul mesei, lăsând impresia că o aștepta să înceapă.

Incapabilă să mai suporte, Britt rupse tăcerea:

— Dacă mi-ai fi spus din primul moment că ai pățit același lucru și mi-ai fi lăsat câteva clipe de gândire, aș fi înțeles motivul, așa cum l-am înțeles azi-dimineață.

— Poate.

— N-aș fi șters-o de aici și nu m-aș fi pierdut în sălbăticie. Nu, până n-aș fi aflat toată povestea.

— Poate că nu.

Acum se contrazicea. Britt scutură din cap, confuză.

— Așa că nu era necesar să-mi lipești mâinile cu bandă adezivă și să mă legi de pat, nu?

— Nu.

— Ai făcut-o din pură lașitate.

— Nu tocmai.

— Atunci? De ce ai... Dar se opri fără a-și termina întrebarea, pentru că înțelese brusc motivul.

El își țină capul plecat pentru un lung răstimp. Când în

cele din urmă îl ridică și o privi, Britt avu senzația că se întinsese peste masă și o lovise ușor în partea de jos a abdomenului.

Tocmai atunci auziră pași grei pe treptele de la intrare.

— Raley? Trezește-te, băiete!

— La naiba! murmură el, ridicându-se cu repeziciune de pe scaun.

Cel mai straniu bărbat pe care-l văzuse Britt vreodată năvăli pe ușa cu plasă, aproape smulgând-o din țățâni. Se împiedică de cei trei câini care alergau alături de el cu limbile scoase, stropindu-i cu bale picioarele aspre, motiv pentru care îi înjură fără să-și precupețească expresiile colorate.

— Scoate câinii ăștia blestemați de aici! ordonă Raley. Au purici. Același lucru e valabil și pentru tine.

Bătrânul părea că nu-l aude. Imediat după ce intrase, rămăsese pe loc încremenit, uitându-se cu gura căscată la Britt. Tânăra femeie se ridică, nu doar ca să-l salute, ci și ca să se protejeze de câinii care o înconjuraseră și acum îi adulmecau picioarele goale, mai mult curioși decât amenințători.

Raley fluieră ascuțit.

— Afară!

Cei trei se retraseră cam fără chef, schelălăind, cu cozile între picioare. Raley deschise ușa cu plasă, iar câinii se furișară pe verandă, unde se trântiră gâfâind cu botul pe labe.

Raley se întoarse la masă și se așeză, de parcă acea întrerupere n-ar fi avut loc. Bătrânul părea că prinsese rădăcini în podea holbându-se la Britt.

— Ce caută ea aici?

— Știi cine sunt? se miră tânăra femeie.

— Nu sunt orb. Sigur că știu cine ești. Știu totul despre tine, completă el aruncându-i o privire lui Raley.

Din tonul lui înțelese că auzise despre ea de la Raley, care nu o pusese într-o lumină prea favorabilă.

— El m-a răpit.

— Te-a răpit?

— A intrat în casa mea, m-a legat și mi-a pus căluș, apoi m-a adus aici.

— Împotriva voinței tale?

— Nu asta implică de obicei răpirea?

— Nu te da mare cu mine, domnișoară. Vei avea nevoie de orice prieten care ți-ar putea fi alături.

Asta provocă o reacție din partea lui Raley, care îl privi atent pe bătrân.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Am văzut-o la televizor dimineață. O chestionă din priviri, apoi i se adresează direct lui Raley: L-au autopsiat pe defunctul tău prieten, Jay.

De fiecare dată, moartea unui polițist din orice alte cauze decât cele naturale atrăgea atenția presei și a opiniei publice.

Patrick Wickham junior știa asta de când îi fusese ucis tatăl. Fusese împușcat în abdomen și părăsit într-o baltă de sânge pe o alee plină de șobolani. Ziarele calificaseră asta drept o crimă scandalosă, comisă de un atacator nelegiuit. Tristețea și indignarea erau sentimentele predominante. Oamenii pierduseră un erou de care aveau să-și amintească multă vreme și pe care aveau să-l cinstească pentru curajul său neprecupețit din ziua incendiului de la secția de poliție.

Nici nu trecuse un an între evenimentul cu pricina și noaptea în care fusese omorât Pat senior. Zarva din jurul incendiului începuse să se stingă, însă această crimă o aprinsese la loc.

El însuși polițist, Pat junior știa că tatăl său nu respectase procedura în noaptea aceea. Nici măcar regulile de bun-simț. Dar judecata lui greșită din clipa fatală fusese acoperită de distincțiile postume pentru curajul său ieșit din

comun.

Ceilalți trei eroi ai incendiului fuseseră invitați la ceremoniile funerare. Lui Cobb Fordyce, fotografia cu capul plecat lângă sicriu îi dăduse mai mult aplomb în competiția pentru postul de procuror general.

George McGowan plânsese în public la înmormântare. Jay Burgess le oferise lui Pat și mamei acestuia orice ajutor din partea lui și a departamentului de poliție. „Orice”, spusese Jay, strângând mâna văduvei și sărutând-o pe obraz.

Săptămâni întregi după înmormântarea lui Pat senior, Jay sunase des, chiar venise inopinat să vadă cum o mai duceau, aducându-le flori și mici daruri. Dar apoi telefoanele și vizitele se răriseră și în final încetaseră de tot.

Câteodată, drumurile li se întretăiau la departamentul de poliție. Se salutau întotdeauna prietenește, dar lui Pat îi era clar că Jay nu voia să se angajeze într-o discuție, și asta îi convenea și lui.

Iar acum poza înfățișând chipul acela frumos, deschis, umplea ecranul micului său televizor din bucătărie.

„Alt ofițer care s-a distins cu cinci ani în urmă, în timpul incendiului de la secția de poliție, a căzut victima unui asasinat”, rosti crainicul pe un ton grav.

— Tăticule?

— Șșt!

— Vreau lapte.

În fiecare dimineață, Pat pregătea micul dejun pentru cei doi copii ai săi. Nu era o treabă care să-i facă plăcere. Dimpotrivă, ” îngrozeau scâncetele, pretențiile, invariabila vărsare de lichide, însă asta era tot ce putea face pentru soția și odraslele sale. Măcar atât.

Mașinal, turnă laptele în ceașcă, închise bine capacul și i-o întinse fiului de trei ani. Mirosind a scutece ude, fiica sa de doi ani era în scaunul înalt, unde făcuse deja un amestec de sirop și de gofră în tava pe care o avea în față.

„Jay Burgess a fost găsit mort cu două zile în urmă de reportera Britt Shelley, care a sunat la 911. Ea susține că după ce s-a întâlnit cu Burgess într-un local, nu-și mai amintește nimic din noaptea petrecută cu el”.

Era filmat exteriorul de la Wheelhouse. Pat junior îl știa, dar nu fusese niciodată acolo.

— Tăticule?

— Doar o clipă, zise el tresărind impacientat.

„Poliția, care a chestionat-o amănunțit pe domnișoara Shelley, a refuzat să formuleze vreo acuzație împotriva ei. Cu toate acestea, s-a cerut ca autopsia lui Burgess să se efectueze în cel mai scurt timp. Gary, în lumina acestui

raport al medicului legist, crezi că domnișoara Shelley va fi anchetată în continuare?”

Reporterul de teren care transmitea din fața casei lui Jay, acum devenită scena crimei, apăru pe ecran.

„Fără îndoială, Stan. La declarația de presă de ieri, domnișoara Shelley a afirmat că vrea să afle cauza morții lui Burgess. A recunoscut că a fost ultima persoană care l-a văzut în viață. Ținând cont de rezultatul autopsiei, poliția îi va adresa cu siguranță niște întrebări incomode”.

— Pat? Tânărul polițist se întoarce spre soția sa, care tocmai coborâse din pat, cu ochii încă umflați de somn. Este despre Jay Burgess? Ce spun?

— Că n-ar fi murit din cauze naturale, bolborosi el.

— Glumești, nu? exclamă ea uluită. Văzându-i reacția, insistă: Ce i s-a întâmplat?

Pat junior nu se simți în stare să-i răspundă.

George McGowan deschisese deja ușa din față când socrul său, care abia sosise, începu să claxoneze. Când se urcă în ultima achiziție a lui Les Conway, o decapotabilă Corvette roșie, acesta îi aruncă o privire plină de reproș, de parcă l-ar fi făcut să-l aștepte, însă George îi ignoră musttrarea; nu avea de ce să-și ceară scuze, întrucât ieșise chiar înainte de ora stabilită.

Les, care locuia la mai puțin de un kilometru și jumătate distanță, pe o proprietate similară, aranjase să-l ia la șapte și un sfert, ca să poată fi la clubul de golf la șapte și jumătate și s-o șteargă pe la șapte patruzeci și cinci. După ce împinse fără milă schimbătorul de viteze, îl întreabă:

— Ai adus planurile?

— Sunt aici.

„Ce-și închipuie papagalul ăsta că am în servietă, dacă nu planurile arhitecturale ale noului complex athletic municipal?” se întreabă George. Aveau programată o întâlnire cu edilii orașului, ca să-și ofere serviciile pentru construirea sălii. Dacă firma Conway Constructions obținea contractul, buzunarul lui Les urma să se umfle bine.

Nu era prima dată când socrul său se folosea de celebritatea lui George și de contactele sale cu municipalitatea ca să obțină realizarea unor lucrări publice. În cei patru ani de când se căsătoriseră George și Miranda existaseră multe astfel de contracte, dar nu i-ar fi auzit vreodată pe Les sau pe Miranda recunoscând aportul lui George la creșterea companiei.

— Lasă-i să câștige, spuse Les.

George încuviință. Când Les își începea negocierile cu o partidă de golf, obișnuia să-și lase adversarii să câștige. În

orice alt domeniu însă, juca pe viață și pe moarte.

George fusese atlet în școală și facultate, participând la o mulțime de concursuri. Nu se apucase de golf decât după douăzeci de ani, dar rareori marcase mai puțin de șaptezeci și opt de puncte. Lovea cu forță și precizie, vădind un talent înăscut. Asta îl irita pe Les, deoarece, și atunci când acesta trișa, George putea să-l bată.

— Nu lăsa să se vadă că pierzi intenționat.

Îi aruncă o privire ginerelui său, apoi se privi în retrovizor. Așa tată, așa fiică. Nu văzuseră până acum o oglindă care să nu le placă.

— N-o să las. George se simțea ca un copil condus la școală, căruia i se dădeau instrucțiunile pentru ziua respectivă.

— Ce face fetița mea?

— Încă mai dormea când am plecat.

— Își face somnul de frumusețe, zise Les râzând.

— Cu siguranță.

— Ai auzit?

— Ce să aud? întrebă George distrat, căci admira peisajul de pe malul râului Ashley, trăgând în piept aerul sărat.

— Poliția are raportul autopsiei amicului tău, Jay. George întoarse repede capul. Socrul său zâmbi atotcunoscător,

apoi răs zgomotos: Mă gândeam eu că asta o să-ți atragă atenția.

— Ei? Ce era în acel raport? George detesta să-i pună această întrebare, dar voia să afle răspunsul, chiar dacă trebuia să-l implore pe nemernic.

Les trase de timp. Își aranjă din nou ochelarii de soare înainte de a spune:

— S-a tras concluzia că Burgess n-a murit din cauze naturale sau de cancer.

Mașina viră pe două roți la intrarea în curtea clubului și se opri scrâșnind în spațiul de parcare, pentru care Les plătea chirie lunar. Imediat ce scoase cheile din contact, se întoarse spre ginerele său. Acum, când situația nu mai avea niciun haz, zâmbetul afectat dispăruse.

— Nu cred că mai este cazul să-ți spun că dacă o dai în bară în cazul ăsta, strici totul.

— Știu ce fac. Joc bine, dar îi las să câștige.

— Nu despre jocul de golf vorbeam, spuse Les scoțându-și ochelarii de soare și aruncându-i o privire dură. Pe acest ton de rău augur, coborî și trânti ușa atât de tare, că mașina se zgudui. Pe drumul spre club, continuă: Este important ca acești indivizi să creadă că le facem o favoare, nu viceversa. Așa că pentru a da tonul, întârzie un minut sau două la

țintă.

George încuviință bucuros. Astfel putea să zăbovească în vestiar, la dulapul său, unde ținea o sticlă. Trebuia să tragă o dușcă, altfel nu era capabil să pună mâna pe crosa de golf. Nu în halul în care-i tremurau mâinile.

Capitolul 8

Britt se năpusti de-a dreptul asupra lui Delno.

— Și autopsia?

Raley se încordă. Gândindu-se că tânăra femeie urma să aibă nevoie de sprijinul său, se așeză lângă ea cu un aer protector.

— Ăștia spun...

— Cine? Cine spune?

— Cei de la știri. Uitându-se peste ea la Raley, Delno zise: Ți-ai pierdut mințile și ai răpit-o?

— Reporterii?

— Poftim? Delno își întoarse privirea către Britt. Mda, reporterii. Ei și polițistul cu care discutau. Apoi reveni la Raley. Ce naiba crezi că obții prin...

— Ce-a spus? Polițistul.

Delno își pierdea răbdarea din cauza întreruperilor ei.

— Spunea că Jay a murit sufocat, conform autopsiei.

Ea se dădu un pas în spate.

— Sufocat?

— Asfixiat. Cu perna pe față.

— Imposibil, murmură ea neîncrezătoare.

— Eu nu mint, cucoană. Asta a zis tipul.

Câteva secunde niciunul nu se mișcă, apoi Britt intră în acțiune, ca și cum ar fi fost arsă cu un fier înroșit.

— Unde-ți este telefonul? Fără să mai aștepte răspunsul lui Raley, începu să scotocească prin cabană, dărâmând un teanc de cărți de pe masă, risipind un pachet de cărți de joc, aruncând tot ce-i ieșea în cale.

— Nu am telefon.

— Atunci, un celular. Trebuie să ai unul.

— Nu am. Iar pe al tău anume nu l-am luat.

— Un televizor, un radio.

— Niciuna din astea. Britt, calmează-te!

Îl ocoli, privindu-l cu ochii mari, sălbatici, cu brațele rigide pe lângă corp.

— Cine nu are în ziua de azi telefon?

— Eu nu am, urlă Raley.

Ea îl privi de parcă venea de pe altă planetă, apoi se îndreptă spre ușă.

— O să-ți iau camioneta. Cheile sunt în contact?

Ieși trecând peste câini, apoi coborî treptele. Raley o ajunse din urmă și o prinse de hanorac, însă n-o putu opri. Britt își eliberă brațele, lăsându-l cu o bucată de material sintetic în palmă.

În cele din urmă, în dreptul camionetei, reuși s-o apuce de cot și s-o oprească.

— Vrei să aștepti naibii un minut?

— Dă-mi drumul!

— Nu încă. Nu până nu-mi explici ce pui la cale.

— Ce crezi? Mă întorc în oraș. O să neg totul. O să le spun că n-am avut niciun amestec în uciderea lui Jay.

O să le spun că nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat în noaptea aceea, dar că mi-aș fi amintit cu siguranță dacă l-aș fi ucis. Să-i fi pus perna pe față? Dumnezeuule!

Își eliberă brațul din strânsoarea lui Raley, apucându-se cu mâinile de păr.

— Le-ai spus deja că ți-ai pierdut memoria. Și nu te-au crezut.

— Nu te cred nici acum. Vorbele îi aparțineau lui Delno, care apăruse în spatele lor. Ești căutată, o informă el pe Britt. S-a emis mandat pe numele tău. S-au dus acasă la tine. Li se pare c-ai fugit ca să eviți arestarea. Rânji spre Raley, arătându-și gingiile: Nu le-a trecut prin minte c-ar fi putut să fie răpită.

— O să-i fac să mă creadă, insistă Britt apropiindu-se de portiera camionetei. Raley o prinse iarăși de braț, întorcând-o spre el.

— Cum, Britt? Cum așa? Ai fost acolo, cu Jay, toată noaptea.

— Da, dar nu au dovezi temeinice împotriva mea.

— Au perna, interveni Delno.

Afirmația lui o opri din tentativa de a se elibera din strânsoare. Se holbă la bătrân, apoi la Raley.

— Cum să fi asfixiat un om și apoi să dorm liniștită lângă el?

— Nu cred c-ai fi putut.

— Atunci...

— Dar ei asta cred. Jay era unul de-ai lor. Caută un țăp ispășitor și cineva – ucigașul lui Jay – le-a oferit unul pe tavă.

— Ucigașul lui Jay? Se studiară din priviri. Ai știut tot timpul c-a fost ucis?

— Am bănuir. Eram la fel de nerăbdător ca și tine să aflu rezultatul autopsiei.

— M-ai bănuir pe mine? spuse Britt, timbrul ei de contralto subțiindu-se brusc.

— Nu, nu, zise el după o scurtă ezitare.

— Știi cine...

— Nu încă.

Raza slabă de speranță care se zărise în ochii ei păli, apoi

dispăru.

— Trebuie să mă duc înapoi, să lămuresc lucrurile.

— Ascultă-mă, îi spuse el venind un pas mai aproape. Nu te poți duce acolo fără dovezi în apărarea ta. Te vor face praf, o știu prea bine. Am trecut prin chestii de-astea. Întoarce-te în casă și pune cap la cap tot ce-a aflat Delno de la radio. Coborându-și vocea, urmă: Am să-ți povestesc niște lucruri. Apoi te duc chiar eu înapoi. Jur!

Ea îl scrută câteva clipe, apoi se uită la Delno, care luase un câine în brațe și-i mângâia capul alungit. Își mută iarăși privirea spre Raley.

— Îți dau o oră.

Delno lăsă câinii pe verandă și le deschise ușa bucătăriei, apoi se servi din cafeaua rămasă. Raley se oferă să facă din nou cafea, dar Britt refuză cu un gest absent din cap. În final, se așezară toți trei în jurul mesei.

Tânăra femeie părea să-și fi consumat toată energia. Stătea cu umerii lăsați, uitându-se la tăieturile de pe fața de masă... Urmări una cu degetul. În cele din urmă ridică privirea, surprinzându-i pe cei doi bărbați care o fixau insistent.

Se întoarse spre Delno, de parcă abia acum observa prezența lui.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Delno Pickens.

— E vecinul meu, preciză Raley. Locuiește la câțiva kilometri de aici.

Își aminti prima lui întâlnire cu bătrânul, care îl șocase. Britt trăia acum acel amestec de uimire și de respingere. Delno nu purta niciodată cămașă sub salopetă, poate doar în cele mai geroase zile din an, astfel că brațele și pieptul îi erau expuse. Pielea zbârcită, bronzată până la stacojiu, era acoperită pe alocuri cu păr alb.

Era greu să stabilești culoarea naturală a părului care-iese de sub pălărie într-o coadă încâlcită ce-i atârna pe spate. O ungea cu ulei ca să alunge păduchii, cel puțin asta bănuia Raley.

Era o adevărată încercare pentru bunăvoința lui Britt să stea așa de aproape de acel om, care nu părea mai tentat să se îmbăieze decât să-și spele părul. Sau poate că amabilitatea nu mai conta defel. Poate că era doar prea șocată ca să se țină departe de duhoarea lui stătută.

— Raley nu are televizor aici, o lămuri bătrânul. Spune că urăște lucrurile astea blestemate. Așa că dacă apare ceva important la știri, eu îl informez.

— Au perna lui Jay? întrebă ea șovăitor.

Delno încuviință.

— Au reținut-o ca probă din dimineața cu pricina. Au spus că se afla pe jos, lângă pat. Era una dintre acelea tari, din burete. Purta urmele chipului său întipărit pe ea. Au bănuț din primul moment că l-ai sufocat, dar au ținut informația pentru ei, așteptând rezultatul autopsiei.

— Poate c-a fost sufocat cu perna, dar nu de mine, domnule...

— Pickens. Și nu mă interesează dac-ai făcut-o sau nu.

Ea dădu scaunul în spate și se ridică. Se duse la frigider, scoase o sticlă cu apă și bău cu sete. Raley observă cum Delno îl urmărea cercetător, în ochii urduroși ai bătrânului rămânând nerostite o mie de întrebări, dar nu reacționează.

— Au fost acasă la mine să mă aresteze, reluă Britt. Cum adică li s-a părut că am fugit?

— Păi...

— Pot să-ți spun eu, zise Raley. Aseară mi-am lăsat camioneta și am făcut autostopul până în oraș. După ce m-am oprit la Wheelhouse, am mers pe jos până la tine.

— Asta înseamnă...

— Câțiva kilometri. După ce te-am pocnit, eu...

— Ai lovit-o?

El nu-și recunoscua vina când îl întrerupse Delno.

Am căutat cheile tale de la mașină și le-am găsit pe cuier, lângă ușa din spate. Am ieșit, așa cum ai fi procedat și tu, pe ușa aia, și am resetat alarma.

— Cum ai reușit?

— Te-am urmărit când ai tastat cifrele ca s-o închizi, așa că știam codul.

— Ah!

— Ți-am făcut patul și ți-am luat poșeta. Apropo, e în camionetă.

— Dar nu și telefonul.

— Nu.

— N-ai lăsat semne de luptă, zise ea înțelegând. Ți-ai acoperit urmele, dar m-ai făcut să par că fug de justiție.

— În mare parte. Asta a fost ideea generală.

— Grozav. Fabulos, oftă ea. Cum m-ai scos din casă?

— Te-am cărat. Eram antrenat să car oameni, îți amintești? Fără să-i aștepte răspunsul, continuă: Te-am dus cu mașina ta până în locul unde lăsasem camioneta.

— Țin minte că am fost mutată dintr-o mașină în alta.

— Îmi dădusem eu seama că-ți recăpătaseși cunoștința.

— Unde este mașina mea?

— La aerodrom, pe o pistă abandonată. În mijlocul pustiului. Drumul se termină acolo. Nu ajunge nimeni prin

părțile alea.

— Cum ai știut de el?

— Unchiul lui Jay luase în arendă un teren de vânătoare în apropiere. Ne antrenam trăgând la țintă acolo.

Numele lui Jay îi aduse o expresie de durere pe chip.

— Nu pot să cred c-a murit, c-a murit în felul acesta! Trebuie să se fi zbătut. Plecându-și capul, Britt își masă tâmplele. Vreau să-mi amintesc. Vreau, dar nu pot.

— Poliția zice că era prea beat ca să opună rezistență! spuse Delno. Sigur că era și bolnav de cancer. Asta l-a făcut și mai lipsit de vlagă.

— Într-atât încât să-l poată omorî chiar și o femeie, completă Raley.

— Asta au speculat polițiștii, mormăi Delno scărpînându-se la subraț. Clark, parcă-l chema.

— Unul dintre detectivii care m-au interogat.

— Îl știu, zise Raley. E un polițist bun. Dedicat muncii sale. Și sută la sută loial colegilor săi, mai ales lui Jay. Dacă dovezile indică faptul că tu l-ai omorât, Clark va răscoli pământul ca să te trimită în judecată și să te închidă.

Ea se întoarse să privească pe fereastra aflată deasupra chiuvetei. Raley se uită la Delno, dar când văzu o întrebare iscându-se pe buzele lui pătate de tutun, clătină din cap.

Bătrânul rămase tăcut.

În cele din urmă, Britt reveni:

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu tine, Raley.

— Așază-te.

Făcu semn spre scaunul aflat în fața sa, iar ea se conformă.

— Eu am auzit-o deja și nu este o poveste pe care aș dori s-o mai ascult o dată, zise Delno ridicându-se. L Mă găsiți afară.

Ușa cu plasă se trânti în urma lui. Căinii îl întâmpinară lătrând, apoi se întinseră și începură să se frece de picioarele lui. Dispăru, târând în urma sa patrupelele și un suvoi de înjurături rostite printre dinți.

— Ce individ! remarcă Britt.

Nu știi nici jumătate din ce-i poate pielea. Are o ură maladivă față de oameni. Eu sunt tolerat. Cu diverse ocazii, și nici atunci pe deplin.

Odată ce și-a revenit din șoc, a fost destul de prietenos cu mine.

Raley îi aruncă o privire grăbită, apoi se uită în altă parte, murmurând:

— Cu tine e altceva.

Se ridică brusc de la masă, ca să-și ia o sticlă cu apă din

frigider. Așezându-se la loc, o întrebă:

— De unde știi că eu și Jay am copilărit împreună?

— El mi-a spus cândva. A zis că nu-și amintește să fi avut alt prieten mai bun.

— De la grădiniță la facultate și după asta. Părinții noștri obișnuiau să spună că avem același creier. Împărțeam orice. Biciclete, jucării, mâncare, haine.

— Fete?

— Uneori, pe vremuri, zise Raley, fără ca ea să sesizeze vreo urmă de jenă.

Și-i imaginea în fiecare etapă a vieții lor, dar îndeosebi la facultate. La fel de atrăgători. Jay era blond, suav și șarmant. Raley, brunet și... și cum? Nu la fel de suav și de șarmant. Sau poate fusese destul de șarmant, înainte ca viața să i se schimbe total. Poate că bărbatul cu barbă, încruntat, care stătea acum în fața ei, fusese cândva chiar mult mai șarmant decât Jay.

— Am crescut știind că Jay urma să devină polițist, iar eu pompier.

— Astea erau ambiții din copilărie?

— Dintotdeauna. Ne-am înscris la facultate știind ce vom studia.

— Tu ce ai studiat?

— Am dublă pregătire. Controlul incendiilor și Sănătatea și ocrotirea mediului. Apoi Jay și cu mine am urmat împreună Academia de poliție.

— Ai absolvit Academia de poliție? se miră ea.

— Pentru a putea deveni anchetator de incendii, trebuie să fii mai întâi polițist. Altfel, atunci când se detectează un incendiu premeditat, pompierii trebuie să predea cazul poliției.

— Înțeleg. Așa că ți-ai luat mai întâi diploma de polițist.

— Apoi pe cea de pompier și am obținut certificatul, de anchetator de incendii premeditate. Sub privirea ei impresionată, Raley continuă: Amândoi excelam în domeniile noastre. Eu îmi croiam drumul în ierarhia departamentului de pompieri. Jay a fost promovat detectiv înainte de termen. Am rămas cei mai buni prieteni.

Făcu o pauză ca să ia o gură de apă.

— Și apoi?

— Apoi a fost incendiul de la comisariatul de poliției. Asta a schimbat totul.

Raley dădu la o parte sticla de Tabasco și întinse mâna spre cutia de scobitori cu care se jucase mai devreme.

Britt era nerăbdătoare să audă restul poveștii, dar nu zise nimic, dându-i timpul necesar să-și ordoneze gândurile.

Încerca să nu se gândească la ofițerii de poliție care aveau mandat pentru arestarea ei, căutând-o prin Charleston în ideea că, pe lângă faptul că săvârșise o crimă, se și sustrăgea autorităților.

Știa perfect cum ar fi realizat un reportaj, dacă altcineva ar fi fost protagonistul. Făcuse reportaje cu subiecte similare. Oare subiecții relatărilor ei se temeau pentru viitorul lor la fel de mult cum se temea ea acum? Nu se pusese niciodată în locul acuzaților, să le simtă disperarea. Se gândise numai la timpul petrecut în fața camerei pentru a relata comiterea delictelor, fuga, apoi capturarea lor.

— Nu eram de serviciu în ziua aceea, zise Raley trezind-o din meditație. Dar, cum locuiam nu departe de centru, am auzit sirenele și deja mă îndreptam spre secția de poliție, când mi-a sunat telefonul. Aveam celular pe atunci. Ea schiță un zâmbet, iar el continuă: Era alarmă de gradul doi. Mi s-a spus să ajung cât mai repede posibil. N-o să uit niciodată, murmură el cu ochii umeziți de durere. Nu-ți poți imagina dogoarea.

— Cred că pot. Am relatat despre incendiul de la fabrica de canapele. Alt dezastru în care muriseră nouă oameni, își aminti Britt. Cunoșteai vreo victimă de atunci?

— Pe trei îi cunoșteam bine, răspunse el cu tristețe. Pe

ceilalți, după chip sau după nume. Un moment, niciunul nu mai adăugă nimic, apoi el își relua povestirea: secția de poliție a ars în câteva minute. Era o căldură ca în iad. S-a transformat în scrum imediat, nu aveai cum să scapi.

— Ai intrat în clădire?

— Nu. Când am ajuns acolo – cred că mi-a luat șase minute –, am găsit un infern. Acoperișul deja se prăbușise, ceea ce a făcut ca etajele să cadă ca popicele. Evacuaseră tot ce se putuse evacua. M-am apucat de lucru, dar căpitanul n-a mai lăsat pe nimeni să intre. Cei rămași înăuntru nu mai aveau nicio speranță. În momentul acela, nu puteam decât să împiedicăm răspândirea focului înspre alte clădiri. Prima alarmă a fost la 18.02.

Douăsprezece ore mai târziu, încă ne luptam cu flăcările, Se uită spre ea. Trăiai în Charleston pe atunci?

— Am venit cam la o lună după incendiu. Clădirea era încă un maldăr de moloz carbonizat. Ancheta era în desfășurare.

— Mda. Ancheta mea.

— Tu ai investigat cauzele incendiului?

— N-ai știut, nu? Întrebă el cu o expresie de crispă pe chip, radiind valuri de mânie.

— Nu, n-am știut, recunosc ea.

— Ai scris atâta despre mine, dar n-ai menționat asta.

— N-am știut.

— Ar fi trebuit să știi, nu? Te ocupai de cazul meu, ar fi trebuit să te informezi. În loc să faci asta, pe tine te-a interesat să scoți la iveală mizeriile acelea.

— Îmi pare rău.

— E cam târziu pentru scuze, pufni el disprețuitor.

— Îmi pare rău, repetă Britt cu glasul îngroșat.

El păstră destul de mult acea tăcere ostilă, apoi murmură: „La dracu!” și-și continuă relatarea pe un ton neutru.

— Pat Wickham, George McGowan și Cobb Fordyce. Numele astea înseamnă ceva pentru tine?

— Desigur.

— Spune-mi ce știi.

— Ei trei și Jay au salvat multe vieți în ziua aceea. Au scos oamenii din clădire. Chiar înainte de sosirea primelor mașini de pompieri, și-au riscat viețile ca să-i evacueze pe cei dinăuntru. În acel incendiu mistuitor au pierit doar șapte oameni. Fără intervenția lor ar fi fost mai multe victime.

— Cei patru au scos oamenii din clădire, zise el încruntat. Au salvat vieți.

— Așadar, tu n-ai avut nicio contribuție?

— Nicidecum. Când am ajuns, domnea haosul.

Oamenii suferind de pe urma arsurilor și a intoxicației cu fum plângeau de bucurie că scăpaseră. Pompierii se luptau cu focul. Polițiștii încercau să dea impresia că dețin controlul. Personalul medical împărțea oxigenul și tria victimele, expediindu-i pe cei mai grav răniți la spital. Cei patru au refuzat să plece, chiar dacă erau epuizați. Măști de oxigen. Arși. Ai văzut fotografiile. Camerele nu mint.

Amărăciunea din tonul lui o făcu pe Britt să-și păstreze observațiile pentru sine câteva secunde. Apoi spuse încet:

— Cel mai bun prieten al tău, Jay, a devenit erou.

— Peste noapte.

Britt putea acum să forțeze nota.

— Salvând oamenii din incendiu.

— Știu la ce te gândești, zise el ridicându-se de pe scaun.

— La ce mă gândesc?

— Că eram gelos pe Jay pentru că devenise celebru, pentru că făcuse ceea ce se presupune c-ar fi trebuit să fac eu. Că nu mi-a convenit când a devenit erou în domeniul în care excelam.

— Ai fost gelos pe el? Ți-a fost ciudă?

— Nu!

— Ești cât de cât uman?

Capitolul 9

Britt își ținu respirația, întrebându-se cum avea să reacționeze la întrebarea ei, care atinsese o coardă sensibilă.

Raley lăsă umerii în jos și trase aer în piept.

— Poate am fost puțin supărat. Jay mă tachina mereu pe tema asta. „Eu sunt polițistul, tu pompierul, îți amintești?” O spunea în felul său, cu acel zâmbet inimitabil.

Știam că mă lua peste picior: eu aveam pregătirea necesară, dar, în stilul său caracteristic, el apăruse ca să culeagă laurii. Mulți lauri.

— Nimănui nu i-ar fi convenit asta.

— Pe de altă parte, eram mândru de el și al naibii de bucuros că salvase acele vieți. Eram fericit și că scăpase cu viață.

— Țasta era scopul petrecerii, nu-i așa? Să-i sărbătoriți supraviețuirea?

— Așa spunea el. Voia să sărbătorim ridicarea lui din cenușă. I-am spus că nu pot veni din cauza muncii mele, iar Jay m-a sunat în după-amiaza petrecerii. Mi-a zis...

— Nu mă lăsa baltă, Raley. Trebuie să fii acolo. Cum organizez petrecerea fără tine?

Raley oftă în telefon. Din clasa a doua, când Jay îl făcuse să pună un greier în dulapul învățătoarei, îl convinsese să facă tot felul de lucruri pe care nu le-ar fi făcut. Când Jay își puneă ceva în minte, era de nestăvilit, iar de data asta voia să-l aibă pe Raley la petrecerea sa.

— Am muncit zi și noapte, Jay.

— Și eu. Dar asta nu m-a oprit să-mi fac timp pentru petrecere.

— Asta e cu totul altceva. Ancheta...

— Va continua. Pentru câteva ore poți să dispari. Rămâi ca să bem o bere. Am închiriat o mașină de preparat mărgărită înghețată, iar pentru nebăutori am un butoiăș.

— Jay, și berea este tot băutură alcoolică, râse Raley.

— Glumești. Chiar este? Când își potoli râsul, Jay insistă: Ce petrecere ar mai fi fără tine?

Raley ezita încă. Zilele erau interminabile, iar nopțile și le petrecea trecând în revistă informațiile acumulate, în consecință, muncea fără încetare.

Fusese desemnat să-l ajute pe Teddy Brunner, anchetatorul-șef al departamentului, un tip între două vârste, cam scorțos. Brunner era vechi în meserie și probabil știa mai multe despre incendii decât oricine altcineva. Raley, pe de altă parte, îi prezenta întotdeauna

anunțurile despre diferite seminarii și conferințe. Când bugetul era singurul motiv care-l oprea să participe la aceste manifestări, își plătea singur pregătirea, socotind că astfel investea în viitorul său.

Deși Brunner era veteran, Raley avea două diplome și cunoștințe științifice avansate în domeniul combaterii incendiilor, astfel că împreună constituiau o echipă redutabilă. Raley nu făcea caz de educația sa, pentru că respecta anii de experiență ai anchetatorului-șef.

Uneori, Brunner era arțăgos și dur, simțindu-se probabil amenințat de modul în care adjunctul său stăpânea noile tehnologii; treptat însă, Raley îi câștigase respectul și se străduise să mențină relația de muncă într-un echilibru stabil.

Oricât ar fi disecat situația, faptul că fusese numit asistentul lui Brunner într-o anchetă atât de importantă sugera că urma să-i succeadă în funcție când bătrânul hotăra să se retragă. Era o șansă grozavă, precum și o realizare personală, încununarea anilor de studiu și de muncă susținută. Și pentru că era pe cale să facă un pas important în carieră, nu-și permitea niciun risc, trebuia să se mobilizeze total.

Dar Jay era în stare să zdruncine și concentrarea unui

călugăr. Și nu accepta niciodată un refuz.

— Haide, Raley. Pot conta pe tine?

Din nou, Raley încercă să se scuze, spunându-i că Hallie era plecată din oraș.

— Este într-o călătorie de afaceri și nu se întoarce până mâine.

— Nu are încredere în tine, nu te lasă singur? Te ține într-o lesă foarte scurtă.

Jay îl tachina adesea pentru căsătoria iminentă, amintindu-i avantajele și plăcerile libertății. Glumele lui nu-l deranjau însă pe Raley. Abia aștepta să-și întemeieze un cămin, să-și petreacă tot restul vieții alături de soția lui. Bănuia că prietenul său era gelos în secret pentru relația cu Hallie, genul de relație pe care Jay nu o împărtășise niciodată cu o femeie, și că-l tachina din invidie.

Jay se uita adesea visător la logodnica lui, spunându-i:

— Dacă aș avea-o pe Hallie, poate m-aș gândi și eu la căsătorie. Ai pus mâna pe ultima femeie bună, Raley, ai fost norocos.

Hallie râdea de nebuniile lui, la fel și Raley. Amândoi știau că Jay n-ar fi dat celibatul pe o relație în care fidelitatea era obligatorie.

— Are încredere în mine, spuse Raley. Numai că nu m-aș

distra la o petrecere unde n-ar fi și ea.

— Ia-o pe Candy. Poate fi perechea ta.

Raley începu să râdă zgomotos. Candy Orrin crescuse împreună cu ei. Era cu șapte ani mai mică, dar din vara când îl convinsese pe antrenor s-o lase să fie mascota echipei de baschet îi urmase ca o umbră.

Era un băiețoi care se putea întrece cu ei la fugă, la lovituri, la tras la țintă, la înjurături, iar când crescuse dovedise că putea să bea mai mult decât bărbații. Era foarte amuzantă și o bună prietenă, dar nu putea s-o înlocuiască pe Hallie, după cum îi explică Raley lui Jay.

— Te-am auzit, omule, chicoti acesta. Candy nu are grația, șarmul și frumusețea lui Hallie. Apropo, ți-am spus că sunt îndrăgostit în secret de femeia ta?

— Da, de vreo sută de ori.

— Zău? Atunci, știi. Unde rămăseserăm?

— Candy nu are...

— Așa este. Este la fel de diferită de Hallie cum ești și tu de mine.

— Ha! Ha!

— Dar trebuie să recunoști că te poți amuza cu ea. Mai mult, nu are niciodată un iubit. Mi-a zis că dacă nu poate să pună mâna pe vreun partener pentru petrecere, s-ar putea

să nu vină. Și atunci, cum să-mi sărbătoresc miraculoasa supraviețuire fără doi dintre cei mai buni prieteni?

Raley nu mai încercă să se scuze. Motivul real pentru care nu voia să participe era acela că în ultimele zile revizuisese rapoartele de la autopsiile celor morți în incendiu. Pentru el, rămășițele pământești nu erau doar țesuturi carbonizate și fragmente osoase. Acele trupuri umane desfigurate fuseseră oameni, care sfârșiseră în chinuri groaznice. Nu-l lăsa inima să uite cât de îngrozitoare le fuseseră ultimele minute de viață. Gândurile acestea îi alungaseră somnul, iar când reușea să doarmă apăreau imediat coșmarurile, iar urletele victimelor îi răsunau în urechi. Nu-i prea ardea de petrecere.

Dacă ar fi discutat asta cu Jay, ar fi însemnat să-i reamintească faptul că, deși luptase cu toată dăruirea, pe cei șapte nu reușise totuși să-i salveze. Își imaginează că acele suflete îl bântuiau pe Jay, la fel cum făceau cu el, iar prietenul său, ca modalitate de exorcizare, preferase să dea o petrecere.

Poate că reacția lui era cea mai potrivită. Jay ar fi spus că nici regretele, nici durerea nu-i puteau readuce la viață pe cei șapte.

Îngropați morții, viața este pentru cei vii. Și dacă te gândeai bine, avea dreptate.

— Puteam să mor foarte ușor în ziua aceea, spunea el. Mai am și acum crâmpie de amintiri, Raley. Sunt în clădire, în mijlocul flăcărilor. Nu pot să văd nimic, fumul mă sufocă, mă tem că podeaua de sub mine va ceda. De multe ori m-am gândit: „Asta este. Mi-a sunat ceasul. O să mor”. Dacă n-ar fi fost soarta, aş aparține deja trecutului. Petrecerea asta ar putea fi trezirea mea la viață, în loc de...

— O, pentru Dumnezeu, termină cu melodrama, zise Raley. Te-ai folosi de orice ca să mă faci să vin, nu-i așa?

— N-am rușine.

— Cred.

Jay îi aminti s-o sune pe Candy, să se ofere s-o ia de acasă, apoi încheie:

— O să te distrezi cu siguranță, chiar dacă acum îți plângi de milă.

— Încă un lucru, zise Raley, oprindu-l chiar înainte de a închide. Cleveland Jones. N-am primit toate hârtiile despre el.

— La naiba! Am uitat din nou!

— Nu-ți înțeleg motivul. Este a treia oară când îți cer raportul de la arestarea lui.

— Știu, știu, îmi pare rău. Ți le dau luni, la prima oră.

— Aștept s-o faci.

Închise, dezamăgit că nu putea să studieze documentul în weekend. Nu-i plăcea să-l bată pe Jay la cap cu asta, dar raportul era vital pentru ancheta sa.

Atenția lui Jay era distrasă de implicarea personală și de insistențele presei, care continua să-l vâneze pentru interviuri. Nu că i-ar fi displicut să fie în centrul atenției, dar statutul de celebritate nu-i mai lăsa timp pentru altceva.

Cu excepția acestei ultime convorbiri, ori de câte ori îl suna pe Jay, acesta părea foarte ocupat și gata să scurteze discuția. În alte condiții, Raley s-ar fi ofuscat, însă atitudinea prietenului său era de înțeles. Și el, ca toți ceilalți polițiști, muncea peste program ca să șteargă urmele dezastrului. Întregul departament era la pământ, abia reușeau să controleze haosul. Personalul muncea în sedii provizorii, încercând să se reorganizeze simultan în derularea sarcinilor zilnice.

Din această cauză, Raley nu-și putea învinui amicul că nu răspunsese imediat la cererea sa de a vedea dosarul lui Cleveland Jones, dar era nerăbdător să-și termine ancheta. Brunner îi dăduse această responsabilitate, iar el voia s-o îndeplinească repede nu numai pentru a-și satisface șeful, ci și pentru a-l impresiona.

În primul rând însă, voia să scape de coșmaruri.

Îngrijorarea lui Hallie era perceptibilă. Parcă o auzi cum râsufla ușurată când o sună să-i spună că Jay îl convinsese să meargă la petrecere.

— Foarte bine, zise ea.

— Nu este chiar așa, dar n-ar accepta un refuz.

— De ce nu vrei să te duci?

— Pentru că nu ești și tu cu mine.

— Mă flatezi, dar ăsta este singurul motiv?

Raley nu-i putea ascunde prea multe.

— Nu vreau să mai pierd o noapte. M-am dedicat acestei anchete și nu vreau să-mi pierd avântul.

— Ce mai faci? îl întreabă ea cu tandrețe.

— Îți simt lipsa.

— Pe lângă asta.

— Sunt bine.

— Pari obosit.

— Sunt. Dar totul e în regulă.

Hallie nu-l contrazise, dar el și-o imaginează încruntându-se neîncrezătoare. Avea un fel anume, foarte drag lui, de a-și țuguia buzele când o preocupa ceva. O văzuse prima oară încruntându-se astfel cu doi ani în urmă, la petrecerea de Anul Nou a unor prieteni comuni, la New York. Era la bufet, cu ochii la stridiile crude aflate deasupra unei grămezi de

gheață. Se dusesse lângă ea și-i spusese:

— Nu cred că mușcă.

— Nici eu nu mușc, replicase ea râzând.

Felul în care își țuguiase buzele îi stârnise dorința de a le săruta. Îi plăcea s-o sărute, mai ales când avea mutrița aceea bosumflată și purta ochelari. Nu-l crezuse când îi spusese că prefera ochelarii lentilelor de contact, dar asta era adevărul.

Revenind la discuția lor, o întrebă:

— Cum merg ședințele tale?

Hallie era ofițer de credite la filiala unei bănci importante, iar o avansare o adusesse la Charleston doar cu câteva săptămâni înainte de acel Revelion când se cunoscuseră. De atunci devenise director adjunct al sucursalei. Acum era la Boston, la sediul central al băncii, pentru o serie de reuniuni.

— Lungi, dar pline de informații.

— Așadar, a meritat deplasarea.

— Da. Era să uit, am vorbit cu mama ieri. Biserica este liberă sâmbătă, pe douăsprezece.

— Grozav! Asta era data din luna aprilie stabilită pentru cununia lor. Pomii erau în floare și vremea nu era nici prea caldă, nici prea umedă. O sun pe mama s-o anunț, zise

Raley.

— Mama mea a discutat cu ea deja.

— Este și mai bine.

Începură să râdă, pentru că el lăsase planurile de nuntă în seama celor trei femei, avertizând-o pe Hallie că era obligatoriu să-i aducă aminte la ce oră trebuia să apară cu inelul. Simțea că nu era necesar să știe mai mult.

— Mă bucur să te aud râzând, îi spuse ea. Și cred că este o idee excelentă să te duci la petrecerea lui Jay. Ai nevoie de o pauză, să te rupi de anchetă.

— N-am fost o companie prea plăcută în ultimul timp, nu-i așa?

— Ai pus prea mult suflet în tot ceea ce ai făcut.

— Știu. Îmi pare rău.

— Nu te scuza c-ai fost prea dedicat muncii tale, Raley. Incendiul acela a fost o tragedie. Nu te-aș fi putut iubi dacă nu te-ai fi dedicat trup și suflet anchetei.

Vocea ei blândă și mai ales înțelegerea care răzbătea din ea îi sporiră dorul. Dintr-odată, Bostonul i se păru ca din altă galaxie.

— De ce nu ești aici, să pot face dragoste cu tine?

— Măine, spuse ea. Nu-ți face planuri pentru mâine-seară. Mi-am luat o cămașă de noapte nouă de la Victoria s

Secret. Vreau să-ți distrag atenția de la muncă, de la tot.

Imaginația lui prinse aripi.

— Ce-ai zice de o partidă de sex fierbinte la telefon, chiar acum?

— Grozav, râse ea, dar am o ședință peste cinci minute.

— Oricum, cele cinci minute nu m-ar duce la nimic...

— Te-ar duce, dacă mă străduiesc, murmură Hallie, izbucnind într-un hohot vesel când îi auzi oftatul greu. Și nici nu vreau să întârzii la petrecerea lui Jay.

— A promis că va fi o orgie, ca de obicei.

— Nici nu m-aș fi așteptat la altceva. Să-mi fac probleme? Sau doar încerci să mă atragi la o partidă de sex prin telefon?

— Nu, nu trebuie să-ți faci probleme. Da, încerc să te conving să facem sex telefonic. Dacă mă ajuți să-mi rezolv acum problema, n-o voi lua razna.

— Cum aș putea rezista unor avansuri atât de romantice? îl tachină ea.

— Deci nu te lași convinsă?

— Îmi pare rău.

— Bine, oftă el. Dar cum să-i explic asta lui Candy?

— Candy? Am pierdut ceva?

— Jay m-a convins să fiu partenerul ei diseară.

— Cine va conduce?

— Eu. O să beau o singură bere. Candy se poate întoarce singură acasă, poate să rămână la Jay sau unde vrea ea. Eu o să-mi petrec restul serii și ziua de mâine planificând toate chestiile obscene pe care ți le voi face când ajungi acasă.

— Abia aștept, zise Hallie, după care îi comunică numărul zborului și ora sosirii.

— Ne vedem în aeroport, la bagaje. Între timp... te iubesc.

Candy se opri în ușă, cuprinzând cu vederea livingul lui Jay.

— Aceiași suspecti dintotdeauna.

Raley, care se uita peste umărul ei, observă toată hărmălaia.

— Nu-i cunosc nici pe jumătate dintre cei aflați aici.

— Asta voiam să spun și eu, replică ea, ridicând tonul ca să se facă auzită. Jay a invitat pe toată lumea, cum îi stă în fire.

Apartamentul era sufocat de oameni care strigau ca să acopere muzica, rezultând un vacarm de râsete, discuții și Bon Jovi. După ce o adusese pe Candy, așa cum promisese, Raley era tentat să facă act de prezență, apoi să dispară. Era însă prea târziu, căci Jay îi observase deja. Ridicându și paharul de mărgărită, își croi drum prin mulțime spre ei. O

sărută pe Candy pe obraz.

— Arăți senzațional!

— Mulțumesc. E nouă. Își ridică puțin poala rochiei și făcu o reverență. Mi-am făcut un cadou. Poate că n-o să am cu ce plăti chiria luna asta, dar ce naiba? îmi face fundul mare?

— Nu! spuseră ei într-un glas.

— Mincinoșilor! Dar vă mulțumesc, oricum.

La scurt timp după ce-și luase licența în Drept, se ivise o slujbă la biroul procurorului districtual. Participase la concurs și insistase cu o tenacitate de bulldog până fusese angajată. La început fusese o simplă funcționară, dar nu-i luase mult să se distingă. Era ambițioasă, avea încredere în propriile forțe și nu accepta nicio jignire din partea colegilor de sex masculin. Ba mai mult, nu credea în teoria potrivit căreia avansarea femeilor în ierarhie era limitată de un plafon invizibil.

Nu era o frumusețe naturală, dar când avea timpul necesar și-și dădea silința, ca în această seară, putea fi destul de atrăgătoare.

— Hei, prieteni, mă bucur că sunteți aici.

Jay trecu pe lângă Candy ca să dea mâna cu Raley, apoi îl îmbrățișă, bătându-l pe spate. Raley, care era puțin mai

înalt ca Jay, se aplecă stângaci să-l cuprindă la rândul său. Mișcat de demonstrația de afecțiune și amintindu-și motivul pentru care fusese organizată petrecerea, îi spuse cu o voce răgușită:

— Nu, eu sunt fericit că ești aici.

Se desprinseră, continuând să se privească afectuos.

Candy îi studie bănuitoare.

— Sper că n-aveți de gând să vă pupați pe gură.

— Doar când o să înghețe iadul, zise Jay râzând, apoi făcu un gest cu capul: barul este acolo.

Le luă zece minute să străbată livingul. Imediat ce îi oferă un pahar de bere lui Raley și se asigură că și Candy avea o mărgărită, Jay îi părăsi ca să se ocupe de invitații care nu conțineau să sosească.

Candy observă că în încăperea se mai afla un jurist de la biroul procurorului districtual. Stătea cu spatele la perete, de parcă s-ar fi aflat în fața plutonului de execuție.

— E însurat, dar am înțeles că s-a separat de soție, îi explică ea lui Raley. Eu n-o văd, tu? Evident era o întrebare retorică, pentru că nici nu mai așteptă răspuns: E drăguț, deși are față de tocilar, nu crezi?

— Mda. „Mai degrabă tocilar decât inteligent”, se gândi Raley, care avu înțelepciunea să-și păstreze remarca pentru

sine. Pariez că tu ești mai isteță ca el.

— O, nici nu încapă discuție! exclamă ea fără a sesiza sarcasmul sau poate ignorându-l. Se întoarse spre el și-și arătă dinții. Am ceva pe dinți?

— Nu, e bine, poți să te duci.

— Ne mai vedem.

Candy porni în direcția avocatului cu privire pierdută. „Bietul de el, îl așteaptă o noapte de pomină”, își zise amuzat Raley.

Se lăsă dus de val și ieși în curtea interioară, unde nivelul zgomotului nu era chiar așa de ridicat. Suprafața betonată era mărginită din trei părți de fâșii înguste de iarbă și împrejmuită cu un gard. În seara asta, poarta rămăsese deschisă. Invitații lui Jay se puteau răspândi în zona comună a complexului de apartamente. Se părea că nici unui locatar nu-i păsa de petrecere. Raley era sigur că Jay îi invitasese pe toți, ca mijloc de prevedere în caz că vreunui îi venea ideea să reclame.

Dar cui să reclame vecinii zgomotul? Poliției? Toți polițiștii care nu erau de serviciu în acea noapte se aflau la petrecerea lui Jay, bând bere și mărgărită, mâncând chipsuri cu salsa și brânză cu sos de ceapă.

Raley se uită spre poarta deschisă, cu gândul să plece. Îi

spusese deja lui Candy că trebuia să se descurce singură pentru întoarcerea acasă. Dacă ieșea pe poartă îi mai rămânea de făcut un ocol până în locul unde-și parcase mașina, fără a mai trebui să intre în apartamentul lui Jay. Astfel evita o explicație cu prietenul său, care, desigur, ar fi insistat să rămână.

Își termină berea și aruncă paharul de plastic într-un coș, apoi se îndreptă spre poartă.

— Bună.

Se întoarse ca să se asigure că salutul îi fusese adresat. Așa era. Dar n-o mai văzuse niciodată pe tânăra care-i zâmbea.

— Te cheamă Raley, nu?

— Așa mă cheamă.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Raley Gannon. Am întrebat în stânga și-n dreapta ca să-ți aflu numele, mărturisi ea, arătând cu degetul spre mulțimea de invitați.

— Aha.

O remarcă deloc strălucită, dar numai de atât fusese capabil. Femeia arăta uluitor, de la coama de păr blond până la unghiile roșii de la picioare. Acestora li se adăugau o pereche de sandale cu tocuri înalte, o fustă mini albă și un

maiou roșu pe care erau înscrise cu strasuri inițialele FCUK. Avea câte o mărgărită cu gheață în fiecare mână.

— Pari însetat, zise, întinzându-i un pahar pe care el îl luă, fără a-și putea desprinde ochii de la literele care străluceau pe sânii ei. Îi explică râzând: înseamnă French Connection UK. Adică Filiera Franceză din Marea Britanie. Este o firmă de modă.

— O, da.

— Cam frapant, nu?

— Mda.

— Te face să arunci și o a doua privire. Cel puțin asupra ta a avut acest efect.

Își undui umerii, făcând cele patru litere să se clatine. Sânii ei căpătară mișcări seismice. Simțindu-se vinovat că se holbase la ea, Raley se concentra asupra cocktailului.

— Tocmai plecam.

— Chiar așa? făcu ea dezamăgită. Cum vine asta?

— Am ceva treabă.

— Sâmbătă noaptea?

— Mda, eu...

— Dar nu aud sirenele pompierilor.

— Știi că sunt pompier? zise el cu o tresărire. Ce m-a dat de gol?

Sfioasă, înclină capul privindu-l printre gene.

— Și asta am întrebat. Voiam să intru în vorbă cu tine. Aveam nevoie de un subiect. Nu m-a surprins să aflu că ești pompier. M-am gândit că trebuie să ai o meserie tipic masculină, ținând cont de statură și de restul... Dar pompier! Uau!

Raley sorbi din mărgărită. Era rece, delicioasă, o combinație perfectă de dulce și înțepător.

— Asta mi-am dorit întotdeauna să fiu.

— Așa vor toți băieții, încă din copilărie. Dar tu chiar ai devenit pompier. Necunoscuta începu să lingă sarea de pe gura paharului și-i zâmbi, iar el îi răspunse în același mod. Te distrează să mergi cu mașina de pompieri?

— Păi... dacă mergem la o intervenție sau la o urgență...

— O, da, știu, este periculos și așa mai departe. Dar tot trebuie să fie grozav.

— Da, e grozav, recunosc el ușor stingherit.

Cineva o împinse de la spate, astfel că se lovi de el.

— Uau! Sâni ei, pe care tronau literele F, respectiv C, se striviră de brațul lui când încercă să-și găsească echilibrul. Scuze.

— Nicio problemă.

— Te-am făcut să verși băutura?

— Doar un pic. Linse picăturile de mărgărită care-i ajunseseră pe mână și mai luă o înghițitură. Apoi încă una.

— În interior este prea multă lume, spuse ea. Dar se aglomerează și aici.

— Mda, așa este.

Fără a fi luat conștient hotărârea de a merge în alt loc, Raley porni după ea către peluza dintre clădirile complexului. În mijloc se aflau o piscină cu un jacuzzi de douăzeci de persoane, un club pentru locatari, două terenuri de tenis care aveau și coșuri de baschet la fiecare capăt și câteva spații pentru destindere, unele acoperite, altele în aer liber, dotate cu șezlonguri.

Femeia își așază mâna pe brațul lui și se aplecă să-și scoată sandalele, oftând când picioarele goale simțiră iarba.

— O, e mai bine acum!

— Sunt foarte convins. Tocurile alea sunt cauzatoare de moarte!

— Ei bine, te omoară, e adevărat, dar îți fac picioarele să arate bine, râse ea.

Picioarele ei arătau bine și desculțe, își zise Raley. Se forță să-și ridice privirea spre ochii ei. Se prezentase oare? Dacă o făcuse, el nu-și amintea. Tocmai voia s-o întrebe, însă ea nu-i lăsă timp.

— Porți acele bretele late, roșii?

— Fac parte din echipamentul nostru.

— Sunt atât de provocatoare! Din nou, femeia linse sarea de pe gura paharului. Buzele îi erau foarte roșii, limba ascuțită și roz.

Raley privi spre curtea lui Jay. Nu observase că se îndepărtaseră așa de mult. De la această distanță, Bon Jovi se auzea doar ca un bas înăbușit. Pulsul lui începu să țină ritmul cu melodia acestuia, Wanted Dead or Alive.

— Mda, după cum am mai spus, tocmai mă pregăteam să plec.

— O, n-am vrut să te rețin.

— Nu este nicio problemă... eu...

— M-am gândit c-ar fi grozav să ne terminăm băuturile pe marginea piscinei, unde este mai răcoare.

El ezită, dar în clipa aceea „răcoarea” suna tentant.

— Sigur. Pe drum își pierdu echilibrul de vreo două ori, ceea ce-l făcu să observe: Mărgărită a fost destul de tare.

— Voiam să spun același lucru. Vrei să înotăm? Ți-ar limpezi mintea.

Îi trecu prin minte să aducă vorba despre costumele de baie, dar nu știu cum să formuleze întrebarea.

— Nu. Cred că vreau să mă așez un minut.

— Și eu. Să mergem acolo, spuse ea conducându-l spre un chioșc umbrit cu viță-de-vie. Când el se așează pe un șezlong, îl îndemnă: întinde-te. Dau drumul la ventilator.

Raley se Supuse, iar necunoscuta dibui rapid butonul ventilatorului. Palele începură să se învâртеască, producând o mișcare bine-venită a aerului.

— E mai bine? îl întrebă, trecându-și paharul rece peste fruntea lui.

El mormăi ceva neclar, întrucât sâni ei se aflau cumva în calea buzelor lui.

— Ai o iubită?

— Logodnică.

— Mi-am închipuit. Bărbații ca tine nu sunt niciodată singuri.

— Bărbații ca mine?

Străina zâmbi, descheindu-i câțiva nasturi de la cămașă.

— Puternici, pompieri frumoși, cu păr pe piept. Își trecu degetele prin părul lui. Ea unde este?

— La Boston. Cu afaceri.

Raley tresări când îi atinse ușor sfârcul cu unghiile și tocmai voia să-i spună să nu facă asta – chiar voia să-i spună – când ea zise:

— N-am fost niciodată la Boston. E prea frig. Mie-mi place

clima mai caldă, ție nu?

Hallie era în ședințe lungi, dar instructive. Uf, nu era atât de beat dacă-și amintea.

— Este cumplit de cald în seara asta. Femeia își ridică părul lung de pe gât cu amândouă mâinile, îl ținu astfel, apoi îl lăasă să cadă. Palmele i se opriră apoi pe sâni, și se părea că senzațiile îi făceau mare plăcere. Își cuprinse sânul drept, iar cu degetul începu să-și mângâie alene sfârcul aflat sub F-ul strălucitor. Mișcările circulare erau hipnotizante, la fel și întărirea progresivă a sfârcului.

Indiferent cât de seducător ar fi fost spectacolul, Raley trebui să clipească des ca să-și poată ține ochii deschiși. Dumnezeuule, se îmbătase! își simțea trupul greu. Nu era sigur că-și putea mișca picioarele și nici nu voia asta în mod special, pentru că ar fi însemnat să o îndepărteze pe...

Îi spusese cum o chema?

Oricum, dacă se mișca, o obliga să se ridice, și începuse să-i placă senzația șoldului ei lipit de coapsa lui.

Cum de se îmbătase dintr-o bere și o jumătate de mărgărită? Era rezistent la băutură. Anii de excese din facultate îl oțeliseră.

Dar unde îi era mărgărită?

— Logodnica te-a lăsat singur?

Trebuia să răspundă ceva la asta, dar, la naiba, nu-i venea în minte nicio replică.

— Mare prostie din partea ei!

El nu-și amintea să fi aruncat cocktailul, dar probabil

O făcuse, pentru că mâinile lui erau ocupate. Una era pe... La naiba, cum o chema?

Îi pusese o mână pe picior, însă femeia i-o trăsese sub fusta scurtă, apoi în sus spre coapsă, iar cealaltă era presată de sfârcul tare care fusese dezvelit parcă anume pentru el.

— A făcut o prostie, spre norocul meu! îi susură ea în ureche.

Acea limbă ascuțită, roz, pe care o observase înainte... lingeă sarea de pe buzele lui? Ceva aflat jos, sub talia lui, se simțea minunat, dar nu era în regulă ce se întâmpla.

„Nu e bine. Nu e bine! De ce fac asta?”

Capitolul 10

Când Raley încetă să vorbească, în cabană nu se mai auzi decât picuratul apei la chiuveta din bucătărie.

În cele din urmă, își ridică privirea spre Britt.

— Este ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Limba ei în gura mea și mâna ei în pantalonii mei, iar eu mă întrebam: „ce naiba fac?” Trebuia s-o opresc. Scutură din cap, ca pentru a-și limpezi gândurile. După asta, nimic.

— Sună cunoscut, șopti ea înfiorată.

— Mă gândeam eu.

— Eu nu-mi amintesc decât că voiam să mă așez pe canapeaua lui Jay fără să cad. Dincolo de asta nu mai știu nimic.

— Nu ți-a revenit niciun detaliu în memorie?

— Aș vrea să pot răspunde afirmativ.

— Poate cu timpul... Eu mi-am reamintit unele lucruri, așa cum îți amintești un vis la câteva zile după ce l-ai avut. O imagine apare și dispare, înainte ca mintea ta s-o poată înregistra complet. Un șir de cuvinte pe care le-ai auzit, dar care nu au sens. Ceva de genul ăsta. Întinse mâna după sticlă, o goli, apoi își împreună brațele pe masă și se aplecă

spre ea. Nu crezi că este o coincidență cam stranie că am avut experiențe similare și că în ambele cazuri Jay s-a aflat la originea lor?

— Crezi că Jay a aranjat cu acea femeie și a trimis-o să te drogheze?

— Tu ce crezi?

Întrebarea dăinui între ei precum fumul unei lumânări stinse. După o vreme, Britt spuse:

— N-aș vrea să gândesc așa despre Jay.

— Nu. Pentru că era un erou. Și eroii nu fac astfel de lucruri. Mai ales prietenilor.

Și-l imaginează pe Jay zâmbindu-i dezarmant. Întotdeauna avea o lumină jucăușă în privire, dar era oare capabil să comită un gest de gravitatea celui descris de Raley? Nu putea să creadă. Acel Jay Burgess pe care-l cunoscuse ea nu făcea asta.

— Te doare? o întrebă el.

În timp ce gândurile îi rătăceau, își masă absentă umflătura de la ceafă. Raley observă gestul.

— Povestea ta mi-a provocat o durere de cap. Ai o cola sau altceva? El se ridică, luă o cutie din frigider și i-o întinse. Ea o deschise și bău, după care zise gânditoare: Poate că Jay a avut sau nu un rol în ce ți s-a întâmplat ție,

dar nu avea sens să mă drogheze ca să devin o amantă agreabilă, apoi să se sinucidă punându-și perna pe gură.

— Nu. Altcineva a venit și a făcut-o.

— Cine?

— Nu știu.

— Pe cine suspectezi?

— O să ajungem și la asta. Lasă-mă să-ți spun ce s-a întâmplat în dimineața în care m-am trezit în dormitorul lui Jay.

— Nu locuia în aceeași casă ca acum... ca atunci.

— Nu. Vechiul lui apartament avea două dormitoare, fiecare cu baie proprie, separate de o bucătărie și de un living.

— Exact. Dormitoarele se aflau la capetele opuse ale apartamentului.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Britt își dădu seama că se trădase. Se uită repede la el, să vadă dacă înțelesese.

Sigur că înțelesese.

— Nu mă surprinde, zise Raley.

Chipul ei nu exprima nici scuză, nici căință. Poate doar provocare.

— Și ce? M-am întâlnit cu Jay când niciunul nu avea vreun angajament față de altcineva, și legătura noastră s-a

terminat repede. De fapt, atât de repede, încât nu s-a putut numi o relație sau, în orice caz, a fost una inofensivă.

— Inofensivă, zici? Când ești suspectată că l-ai ucis?

O tăcere lungă se instalează între ei.

— Vorbește-mi despre dimineața de după petrecere, spuse ea în cele din urmă.

El își apăsă buricele degetelor pe arcade, apoi le trecu peste față, peste obrajii acoperiți de barbă.

— Nu-mi pot aminti nimic, în afară de ce ți-am spus deja. Dar n-o să uit până la sfârșitul zilelor senzația groaznică pe care am avut-o când m-am trezit.

Se trezise, dar nu deschisese ochii. Stătuse nemișcat, derulând zilele săptămânii în minte, încercând să-și dea seama ce zi era. Ce avea pe agenda de lucru? Era de serviciu sau liber? Când avea s-o vadă pe Hallie?

„Păi sigur, e duminică”, își zise în final. Hallie se întorcea acasă.

Fericit de acest gând, deschise ochii. Era cu fața la un perete, dar nu recunoștea locul. Era prea aproape de pat ca să fie peretele de la dormitorul său și nu avea nici culoarea aceuia.

Unde se afla?

Privi mai atent în jur și constată că era în apartamentul

lui Jay, în camera de oaspeți. Dormise acolo de câteva ori, când partidele de pocher se prelungiseră până la ore târzii în noapte sau când își zugrăvisese propria casă și nu mai putuse suporta mirosul. O dată, după o cină prelungită, Jay îi convinsese pe el și pe Hallie să doarmă în patul lui. Își amintea clar acele ocazii. Dar nu avea idee cum naiba ajunsese acolo noaptea trecută. Era destul de târziu, judecând după razele care pătrundeau prin jaluzele. Erau lăsate, dar lumina puternică a soarelui se strecura printre șipci.

Se întoarse cu fața în sus, iar mișcarea îl făcu să geamă. Capul îl durea ca naiba și era greu ca un pietroi. Nu era sigur că-l putea ridica de pe pernă, dar nici nu era convins că voia să încerce. Globii oculari riscau să-i explodeze. Avea o mahmureală cumplită, dar chiar nu-și amintea...

Șocat, scăpă un strigăt, văzând mâna. Era cu palma în sus, la câțiva centimetri de coapsa lui, de parcă l-ar fi atins cu câteva secunde în urmă. Acea mână moale, inertă era a unei femei. Se strădui să se dea jos, însă cearșaful i se înfășurase în jurul picioarelor, făcându-l să se împiedice când atinse podeaua. Ateriză într-un genunchi, atât de puternic, încât se lovi cu zgomot de pardoseală. Dar în starea de șoc în care se afla, abia simți.

Inima îi bătea cu putere. Când își auzi respirația întretăiată, închise gura ca s-o oprească. Rămase incremenit. Gândurile i se învălmășeau în cap, căutând să explice inexplicabilul. Femeia era moartă.

Pielea ei bronzată căpătase tenta albăstruie a morții. Buzele aveau culoarea chitului. Ochii întredeschiși păreau acoperiți cu o peliculă.

Stupefacția lui dură zece secunde, poate chiar mai puțin. Când pregătirea sa de pompier începu să se manifeste, simți nevoia să acționeze. Nu o făcea din compasiune, ceea ce ar fi însemnat existența unui plan și opțiunea de a fi viteaz. În cazul lui era vorba de ceva mai mult: energia, spontaneitatea, instinctul îl făceau să salveze pe cineva sau ceva fără a trebui să aibă vreun plan pentru asta.

Fu lângă ea într-o clipă, căutându-i pulsul. Nu simți nimic. Pielea îi era rece ca marmura. Cu toate astea, încercă manevrele de resuscitare.

— Jay! strigă. Unde dracului ești? Jay! Strigătele lui rămaseră fără ecou. Nu se auzea niciun zgomot în casă, în afară de răsuflarea sa greoaie și de îndemnurile lui nedeslușite pentru ca femeia să se miște, să respire, să-și revină.

Atât eforturile, cât și rugămințile lui se dovediră însă

zadarnice. Știuse că așa va fi, dar trebuia să încerce. Continuă manevrele de resuscitare până când sudoarea începu să-i curgă pe față. Sau erau lacrimi de suferință care-i înțepau ochii, rostogolindu-i-se pe obraji?

În final, epuizat, renunță. Se sprijini pe călcâie holbându-se la ea, încercând să priceapă cum se putuse derula acest spectacol de groază cu el în rolul principal.

Întinse mâna spre telefonul de pe noptieră. Era o derivație a telefonului lui Jay. Formă 911, iar operatoarea îi răspunse imediat.

— Este vorba despre un deces. Trimiteți o ambulanță. Închise, înainte ca dispecerul să înceapă să-i pună întrebări.

Ieși în fugă pe hol. Jay era în bucătărie, stătea pe un scaun de bar cu o cană de cafea în mână, cu ziarul de duminică deschis în fața lui pe masă. Avea căștile puse pe urechi, iar picioarele goale băteau în ritmul muzicii.

— Jay!

Nu-l auzise probabil, dar îl observase cu colțul ochiului. Jay întoarse capul și începu să râdă, ceea ce era un gest deplasat, dată fiind situația. Raley nu înțelese decât ulterior ce privește bizară oferea. Gol, cu ochii holbați, își agita mâinile ca să-i atragă atenția prietenului său.

Imediat ce Jay își scoase căștile, îi spuse:

— Fata...

— Parcă ești Nebunul din Borneo, chicoti Jay.

— Este o fată...

— Știu, dar promit să nu spun nimic.

— E moartă.

Râsetul lui Jay se stinse.

— Ce-ai spus? Raley se întoarse și porni spre dormitor, convins că prietenul său avea să-l urmeze. Jay se opri în cadrul ușii, privi neîncrezător trupul, apoi își acoperi gura cu mâna. La naiba!

— Am încercat s-o resuscitez, dar... Raley își trecu mâna peste păr. Dumnezeuule!

Temându-se că avea să leșine, se aplecă de mijloc, își puse mâinile pe genunchi și trase aer adânc în piept de câteva ori.

Când se ridică, Jay stătea lângă pat, studiind cadavrul.

— Pare moartă de ceva timp.

— M-am trezit. Am găsit-o. Așa ca acum.

— E groasă, omule!

— Știu. Am sunat la 911.

Jay încuviință absent.

— Pune-ți niște pantaloni. Cum Raley se uita la el părând să nu-l înțeleagă, Jay insistă: Ia niște pantaloni pe tine.

Fără a se mișca de pe loc, Raley se răsuci până își zări pantalonii într-un maldăr format din hainele lui și ale fetei. Inițialele FCUK înscrise cu strasuri îi râdeau în față. Îmbracă pantalonii, apoi trase fermoarul cu gesturi mecanice.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Jay.

— Ce anume? replică prietenul său cu o privire pierdută.

— La naiba, Raley. Am o femeie moartă în casă. Cu tine în pat. Ce dracu i-ai făcut?

— Nu știu!

— Cum adică nu știi?

— Nu știu. Nu-mi amintesc. Nici măcar numele nu i-l știu, zise Raley apropiindu-se de cadavru.

Jay își puse mâinile în șolduri și-l privi consternat; apoi, auzind sunetul îndepărtat al sirenei, renunță la aerul dramatic și intră în acțiune. Cercetă încăperea cu privirea până detectă poșeta femeii.

O luă și începu s-o scotocească, găsind un portmoneu. Îl deschise.

— Suzi cu un i. Monroe.

Îi aruncă o privire interogativă lui Raley, care scutură din cap.

— Nu știu dacă mi-a spus cum o cheamă.

— N-am văzut-o până aseară, zise Jay. M-am uitat după tine și te-am zărit în compania ei.

Raley își trecu o mână peste fața asudată.

— Da, îmi amintesc vag. A apărut de undeva și a intrat în vorbă cu mine. Mi-a adus o mărgărită. Ne-am plimbat pe marginea piscinei, cred.

— N-am avut habar că te-ai dus așa departe, spuse Jay privind-l neîncrezător.

— Ce tot spui?

— Raley, tu și fata asta... Se opri, scuturând impacientat din cap. Nu avem timp acum.

Sirena se auzea tot mai tare în timp ce Jay continua să scotocească prin poșeta femeii.

— Ce cauți?

— Vine neinvitată la o petrecere, ca o intrusă. Ce-ți spune asta? E o femeie de lume, nu? Raley era prea uluit ca să mai înțeleagă, așa că tăcu. Ah! exclamă Jay scoțând la iveală un pătrat de folie de aluminiu. Abia apucând colțul cu unghiile, îl ținu în așa fel încât să-l vadă prietenul său, apoi îi dădu drumul la loc. Se lăsă într-un genunchi și examinează suprafața noptierei, după care se aplecă spre fața nemișcată a fetei, examinând-o atent.

— Este o drogată, spuse întorcându-se spre Raley. Ați

tras ceva pe nas azi-noapte?

Raley continua să-l privească, uluit de întrebare. El și Jay experimentaseră marijuana în facultate, dar preferaseră alcoolul. Era mai ieftin și, în plus, legal. Jay știa prea bine că nu era consumator de droguri.

— După fața ta, aș zice că nu, conchise el apoi.

Sirena sună foarte tare, apoi se opri. Jay îl dădu pe Raley la o parte și se duse la ușă.

— O să le dau drumul. Trebuie să chem poliția. Mă ocup eu de asta, da? Nu le spune nimic celor de la salva re. Ești prea zdruncinat ca să vorbești, m-ai înțeles?

— Chiar sunt foarte zdruncinat.

— Bine. Jay îi făcu un semn de încurajare, apoi se duse să le dea drumul paramedicilor.

Raley îi cunoștea. Se holbară la el când intrară în dormitor și îl văzură lângă patul unde se afla femeia decedată, dar își făcură treaba fără a se opri să-i pună întrebări.

Următoarea jumătate de oră rămase destul de es-tompată în memoria lui. Mai târziu, când încercă să-și reamintească secvențe ale evenimentelor, acestea se suprapuneau, devenind un amalgam de detalii, unele confuze, altele foarte vii. Din noaptea precedentă nu-și amintea nimic altceva

decât că ajunsese cu Candy la petrecerea lui Jay și că intenționase să scape repede de acolo înainte ca fata să apară lângă el.

În scurt timp sosi medicul legist, care confirmă decesul.

La un moment dat, Jay îi dădu lui Raley o ceașcă de cafea.

— I-am sunat pe Pat și pe George și le-am spus cum stau lucrurile. Din fericire, au fost de acord să vină, chiar dacă e duminică și niciunul nu este de serviciu.

Pat Wickham și George McGowan erau prietenii lui Jay din departamentul de poliție. Ambii detectivi rezolvaseră cazuri grele. Infrațiuni cu violență, violuri, crime.

Gândul acesta îl sperie pe Raley.

— Dar n-am făcut nimic.

— Sigur că nu. Oricum, nimic penal. Te-ai încurcat cu o femeie pe care n-o cunoșteai. S-a dovedit a fi consumatoare de droguri. De unde să fi avut habar? N-ai știut că o să tragă pe nas după ce a golit câteva pahare de mărgărită.

— Eu am băut unul singur și cred că nici nu l-am terminat.

Mai mult de unul, amice, îl corectă Jay punându-i o mână pe umăr. Te-am văzut amețit de-a lungul anilor, dar niciodată ca aseară.

— Îți mai spun, n-am băut decât o bere, protestă Raley îndepărtându-i mâna. Poate și o jumătate de mărgărită. Nu puteam să mă îmbăt numai dintr-atât, insistă el.

În clipa aceea sosiră Wickham și McGowan. Raley îi văzuse în ajun distrându-se cu toți ceilalți. Wickham fusese cu soția, McGowan cu o tânără anorexică agățată de brațul său. Dimineața asta păreau mahmuri, nespălați și nefericiți să se întoarcă în apartamentul lui Jay, mai ales ca să examineze trupul unei tinere moarte.

— În camera de oaspeți, spuse Jay conducându-i pe hol. El și Raley veneau în urma lor.

Cvartetul cel sumbru ocupa mare parte din încăpere.

Detectivii examină cadavrul, în timp ce Jay și Raley se retraseră, urmărindu-i atent.

— Ai atins-o? întrebă Wickham.

— Am resuscitat-o, bolborosi Raley.

Cei doi detectivi îmbrăcară mâinile fetei cu pungi de plastic, apoi o întoarseră pe o parte, căutând răni sau indicii de violență pe spatele ei. Cel puțin asta presupunea Raley.

— Sunt niște urme pe noptieră, le atrase Jay atenția, cred că de cocaină. În poșeta ei este un pachet cu foițe de aluminiu. Dacă veți mai căuta, veți găsi cocaină și iarbă. Am impresia că era o consumatoare inveterată.

Ea și Raley și-au pus-o azi-noapte. El a adormit. Ea a prizat droguri și a murit în somn.

— Autopsia va stabili asta, zise McGowam.

De obicei, lui Raley nu i se făcea greață. În munca sa nici nu era îngăduit. Dar când auzi cuvântul „autopsie” În acest context, cafeaua băută începu să i se învârtă în stomac. De parcă i-ar fi sesizat disconfortul, Jay îi adună hainele de pe jos, îl luă de braț și-l scoase din cameră.

— Du-te să-ți revii, spuse el întinzându-i maldărul de haine și pantofii. Folosește baia mea. Fă duș dacă vrei. Ei vor mai sta o vreme, apoi o să discutăm pe îndelete.

Raley se deplasă ca un robot pe hol, prin dormitorul lui Jay, în baie. Vomită. Urină mult. Se spală pe față cu apă rece, și pentru că asta nu-l ajută să scape de mahmureală, făcu duș, alternând apa caldă cu cea rece sloi.

Simțindu-se oarecum refăcut, li se alătură celorlalți în livingul lui Jay, care era încă plin cu resturile de la petrecere.

— A naibii treabă, Raley! oftă Wickham.

După o asemenea evaluare a situației, orice ar fi spus Raley ar fi părut de prisos, așa că se mulțumi să încuviințeze.

— Noi... hm... am găsit câteva prezervative sub pat, în

partea unde ai dormit tu. Folosite. Le trimitem la un laborator.

Wickham nu-i adresa întrebarea direct, dar Raley ştia la ce se referea.

— Nu ştiu dacă am făcut sex. Nu-mi amintesc.

— Tipa era destul de bună, remarcă McGowan. Cum să nu-ţi aminteşti?

— Nu-mi amintesc, repetă el. Constatând că vomitatul îi provocase răguşeală, îşi dresе glasul. Vă spun eu ce-mi amintesc. La gestul încurajator al lui McGowan, Raley începu: Am venit aici cu Candy Orrin. Povestirea lui ajunse până în momentul în care se afla pe marginea piscinei cu fata – Suzi cu un singur i. De aici, lucrurile o iau razna, urmă el. M-am gândit, țin minte, că mărgărită era al naibii de tare. Mă simţeam ameţit, voiam să mă aşez.

Sună telefonul lui Jay. El se scuză ca să răspundă şi se întoarce cu spatele, vorbind încet în receptor.

— Stăteai întins pe şezlong, spuse Wickham, atrăgându-i atenţia lui Raley asupra sa. Eu şi soţia mea v-am văzut. Ea nu părea jenată.

Obrajii lui Raley se înflăcărară.

— Țin minte c-am sărutat-o sau, mai degrabă, ea m-a sărutat pe mine.

— Sărutat? pufni Wickham. Mda, poate că v-ați și sărutat.

Jay reveni.

— Era Hallie. Era îngrijorată că n-a dat de tine în dimineața asta. I-am spus că te-ai îmbătat și că mai dormi încă.

Raley trebui să-și învingă încă o dată greața. Își luă capul în mâini și-și sprijini coatele pe genunchi.

— O să fie totul bine, îl încurajă prietenul său bătându-l pe spate. I se putea întâmpla oricui. Mai ales cuiva care a muncit așa de mult ca tine. Nu ți-ai închipuit c-o să te îmbeți cu niște mărgărită.

— Nici n-am băut una întreagă, zise el ridicându-se. Irva, Jay. Și o bere.

O mișcare din hol îi atrase atenția. Paramedicii trăgeau spre ușa din față un pat metalic cu roți pe care se afla cadavrul învelit în plastic. De data asta nu-și mai putu controla senzația de vomă. În timp ce se repezea spre baie, îl auzi pe McGowan sugerându-i lui Jay să-l ducă la sediul provizoriu al poliției pentru interogatoriu. Jay spuse că avea să ajungă pe la ora unu, obținând în schimb promisiunea detectivului că o să trateze cazul ca pe o moarte accidentală.

— Nu este cazul să alarmăm presa, da? încheie Jay.

Raley fu bucuros să audă că McGowan era de acord.

— Din câte văd, nu este cazul.

Vomită din nou atât de violent, încât se miră chiar că nu-și rănisese esofagul. În final, simțind că-și dăduse afară și stomacul, ieși fără vlagă din baie.

Apartamentul era gol acum, rămăseseră doar el și Jay, care-l dirija ca pe un copil, pentru că el părea incapabil să ia și cea mai neînsemnată decizie.

— Vrei pâine prăjită?

— Nu.

— Ar trebui să bagi ceva în stomac.

— Bine.

— Suc de portocale?

— Sigur.

— Vrei să-ți împrumut o cămașă? A ta este murdară de ruj.

— Mulțumesc.

Așa decurseră lucrurile până când plecară la secția de poliție, unde ajunseră exact la ora unu. Wickham și McGowan, după ce făcuseră duș și se bărbieriseră, îi așteptau în sala de interogatoriu.

— Chiar este necesar, băieți? îi întrebă Jay.

— Este, dacă vrem să nu fim deranjați deloc, spuse

McGowan. Facem tot ce putem ca să mușamalizăm povestea.

Îi oferiră ceva de băut lui Raley, însă el refuză. Jay îi tratase durerea de cap cu analgezice și-l forțase să bea litri întregi de apă ca să se hidrateze. Pâinea prăjită îi liniștise stomacul. Simțea că-și revenise oarecum, era mai încrezător și avea mintea mai limpede când, pentru a doua oară, relată evenimentele petrecute cu o seară în urmă.

Când termină, Jay se uită la colegii săi cu o expresie care spunea „Sunteți satisfăcuți?” Nu păreau dornici să-l linșeze pe Raley, dar istorisirea lui nu-i convinsese pe deplin.

Raley știe că venise momentul să facă primul pas în apărarea sa.

— M-am gândit la asta. Știu că eram obosit. Mărgărită era neobișnuit de tare. Poate a fost o problemă de me-tabolism. Este posibil ca o singură băutură să mă fi pus în fund, după cum e posibil să mă fi adus în stare să fac sex cu fata aia. Arăta bine și ea m-a abordat. Dar cu siguranță, cantitatea de alcool pe care am băut-o azi-noapte nu-mi putea șterge complet memoria. Pur și simplu nu cred asta. Trase aer adânc în piept, apoi îi dădu drumul încet. Cred c-am fost drogat.

Ceilalți trei îl priviră dezorientați, rămânând fără re-acție

la afirmația lui. În cele din urmă, vorbi Jay:

— Drogat? De către fată?

— Ea a fost singura care mi-a adus băutura. Folosea droguri.

— Probabil, preciză Wickham.

— Da, probabil, admise Raley.

Ea l-a drogat, spuse Jay. Avea droguri în poșetă, și l-am identificat deja pe tipul cu care a venit. Au consumat droguri înainte de petrecere.

Raley fu surprins că Jay aflase atâtea într-un timp atât de scurt. Îl impresionau atât aptitudinile sale de investigator, cât și prietenia de care dădea dovadă. Chiar dacă se îndoia de povestea lui, n-o arăta.

McGowan fu chemat la telefon și părăsi încăperea ca să răspundă.

Jay se uită la ceas.

— Când a sunat Hallie, mi-a dat ora sosirii. Dacă avionul n-are întârziere, îți rămâne mai puțin de o oră.

„Dumnezeule, Hallie!” Piloții tocmai anunțau apropierea de Charleston. Ea se gândea fericită la revederea lor. Probabil că-și pudra nasul, se ruja, își aranja părul, folosea spray-ul de gură, așteptând cu inocență să ajungă în brațele logodnicului ei credincios. I se rupea inima să-și imagineze

cât avea să fie de dezamăgită când urma să afle de trădarea lui.

Niciunul din ei nu era foarte gelos. Hallie nu se supăra dacă el stătea de vorbă cu altă femeie, iar el nu reacționase la vestea călătoriei la Boston împreună cu doi colegi. Aveau încredere unul în altul.

Cum naiba o să-i explice incidentul din ajun când nici el nu avea o explicație? Încercă să-și închipuie dialogul. Ce cuvinte putea folosi ca să estompeze hidoșenia celor întâmplare? Nu existau cuvinte pentru asta. Femeia pe care o iubea urma să fie foarte afectată de ce făcuse el, și nu avea cum să evite asta.

Jay îi puse mâna pe umăr.

— Ce-ar fi s-o iau eu? O s-o pun la curent cu cele întâmplare. Dacă atenuez impactul veștii, va fi mai bine pregătită să audă detaliile de la tine.

— Este un plan bun, zise McGowan, care tocmai se întorsese. Cel puțin în ce o privește pe Hallie. Oricum, Raley trebuie să rămână aici.

— De ce? întrebă Jay.

— Cobb Fordyce a aflat ce s-a petrecut. Vrea detalii.

Cobb Fordyce era ambițiosul procuror districtual. Se spunea că avea un al șaselea simț când trebuia să separe

cazurile care merg în instanță de celelalte. În opinia criticilor, al șaselea simț se baza mai mult pe ambiție decât pe dorința de a vedea că s-a făcut dreptate, dar aceștia erau minoritari. Alegătorii aveau o părere foarte bună despre el. Îi plăcuse întotdeauna celebritatea și, de când cu incendiul și cu eroismul pe care îl afișase în ziua aceea, o cultiva cu fiecare prilej.

— Cine l-a chemat? mormăi Jay nemulțumit.

— Nu contează. Ești polițist, iar în casa ta a murit o fată în pat cu un oaspete. Paramedicii îl cunosc pe Raley. Mai devreme sau mai târziu, cei de la procuratura districtuală o să afle că le ascundem ceva.

— Fata a murit de supradoză, exclamă Jay.

— Atunci nici tu, nici Raley nu aveți de ce să vă faceți probleme, nu? zise McGowan. Implicarea procurorului districtual este... cum îi spuneți voi? Rutină?

— Formalitate, îl corectă Raley plictisit.

— Exact, zise McGowan. Formalitate. Lasă-l pe Jay să se ducă la aeroport să-ți ia logodnica și să-i spună cu toate menajamentele de rigoare că aseară te-ai băgat într-o încurcătură cât casa. Tu rămâi să discuți cu Fordyce.

Înainte să plece, Jay îl luă deoparte pe Raley.

— Un singur lucru. Pentru Dumnezeu, nu mai spune c-ai

fi fost drogat.

— Dar...

— La naiba, ascultă-mă! izbucni Jay luându-l de braț și scuturându-l ușor. Dacă o ții tot așa cu drogurile, concluzia va fi că tu și defuncta Suzi v-ați drogat împreună, atât de tare că tu ți-ai pierdut autocontrolul și memoria, iar ea a murit.

Raley își acoperi capul cu amândouă mâinile.

— Dumnezeu! gemu Raley luându-se cu mâinile de cap.

— Mda. Gata acum, plec la aeroport, mai spuse Jay.

Cobb Fordyce nu apăru. O jumătate de oră mai târziu, Raley era singur în sala de interogatoriu când

Intră Candy. Arăta rău de tot, era buhăită la față de la nesomn și de la alcoolul băut în noaptea precedentă. Rimeii întins în jurul ochilor o făcea să semene cu un raton. Purta aceeași rochie ca la petrecere, mototolită în ultimul hal. Raley își imaginează că dormise îmbrăcată. Ne întrebă unde.

Ea rămase în prag, privindu-l câteva momente înainte de a păși înăuntru.

— Nu mi-a venit să cred. Este adevărat?

— Din păcate, da.

Își aruncă servieta pe masă și expiră cu putere.

— Dumnezeule, Raley!

— Știu.

Candy își strânse părul într-o coadă ciufulită pe care o legă din câteva mișcări cu un elastic.

— Oficial, mă aflu aici ca să-l reprezint pe procurorul districtual Cobb Fordyce. M-a rugat să mă ocup de cazul ăsta, pentru că azi sărbătorește aniversarea fiului său. Iwinici, baloane și o nevestă care s-ar supăra teribil dacă ar pleca.

— Știe că suntem prieteni?

— N-aș fi aici dacă ar ști. Și m-ar concedia imediat ce ar afla. Unde-ți este avocatul?

— Avocat?

— Avocatul tău, Raley, avocatul tău, se răsti ea pierzându-și cumpătul. Ce-i cu tine? Nu te-ai trezit încă?

— Eu...

— Nu-mi spune c-ai discutat cu poliția fără avocat.

— Nu cu poliția, replică el la fel de țăfnos. Cu Jay.

— O, Jay, pufni ea batjocoritor. Și McGowan. Și Wickham. Îl privi cu un amestec de iritare și de neîncredere. Șeful meu, procurorul districtual, m-ar face praf dacă ar ști că am discutat cu tine fără să fi existat un avocat de față.

— Vorbește cu mine, Candy.

Ea scutură din cap cu obstinație.

— Nu e o idee bună.

— Te rog. Vocea i se schimbă brusc, și asta avu mai mult efect asupra ei decât rugămintea.

Înmuiată, aruncă o privire precaută spre ușă.

— Bine. Ai trei minute la dispoziție, așa că fii rapid. De la prieten la prieten. Spune ce s-a întâmplat.

El îi povesti cât de bine și de concis putu.

— Așadar, admiți că te-ai culcat cu ea, conchise Candy.

— M-am trezit lângă ea.

— Era deja moartă.

— Desigur. Da. I-am aplicat tehnicile de resuscitare, deși constatasem că e moartă de câteva ore.

— N-ai fost martor la moartea ei? Privirea lui cruntă o făcu să se corecteze: Uită c-am întrebat asta. Sigur că nu. Ați făcut sex?

— Poate. Probabil. S-au găsit prezervative folosite.

— Groaznic, murmură ea. Apropo, ești un măgar trădător, și n-aș învinui-o pe Hallie dacă n-ar mai schimbai o vorbă cu tine.

— N-am făcut-o conștient.

— O, înțeleg. Deci te aperi afirmând că nu erai conștient când ți-ai pus-o cu tipa.

— Admit că am fost... apoi, amintindu-și sfatul lui Jay, ezită.

— Ce? Ce-a fost?

Atenționarea lui Jay nu era valabilă și pentru Candy, decise el, așa că murmură:

— Cred c-am fost drogat.

— Am auzit că avea cocaină la ea. Ai consumat și tu?

— Pe naiba! Cred că mi-a strecurat ceva... nu știu. Un drog care favorizează violul. Nu te mai uita așa la mine!

— Regret, spuse ea înfuriată. Așa mă uit ori de câte ori un prieten bun îmi spune o poveste neverosimilă.

— Cred că așa s-a întâmplat.

Îl studie un moment, apoi trase un scaun de sub masă și se așeză.

— Vorbește. Hai, repede! Te ascult.

Raley își expuse teoria potrivit căreia în băutura pe care i-o dăduse Suzi Monroe fusese introdus un drog care alterează gândirea.

— Provoacă amnezie temporară, așa cum mi s-a întâmplat.

— Bine.

— Ei?

— La fel face și cocaina.

Jay mi-a cerut să nu pomenesc despre asta.

— Jay are dreptate. Când văzu că el voia să protesteze, Candy urmă: Foarte bine, o să-i spun lui Fordyce că în opinia ta ți s-a strecurat o doză. Nu sunt sigură că-l pot convinge. Nu se susține, Raley. Pentru apărarea ta, acest „nu-mi amintesc” nu e de niciun ajutor.

— Nu mă crezi?

— Eu te cred, pentru că te cunosc. Dar... gesticulă spre ușa închisă. Procurorul și detectivii vor fi, în cel mai bun caz, sceptici. Pierderea memoriei este o scuză foarte convenabilă. Ia-ți un avocat, Raley. Acum. Înainte să apuci să mai spui o vorbă cuiva. Și fă o analiză de urină. Chiar acum.

Îl mai strânse o dată de mână ca pentru a-l asigura de prietenia ei, dar zâmbetul îi era cam firav, ca și apărarea lui.

Capitolul 11

Albinele zumzăiau în tufa înflorită de iasomie din fața ferestrei de la bucătărie. Când Raley se opri din povestit, bâzâitul se auzi perfect, foarte puternic, de parcă ar fi fost un avion zburând deasupra casei.

Când am văzut-o prima oară acolo, în pat, reluă el pe un ton distant, am intuit că viața o să mi se schimbe complet. Era ca... încercă să găsească un echivalent. Ca atunci când vezi că un glob cade din bradul de Crăciun și se sparge în milioane de cioburi? Britt încuviință cu un gest din cap descrierea lui. Ei bine, în momentul acela știi că nu poți face nimic să răstorni legea gravitației sau să schimbi consecințele inevitabilului. Răul se va petrece și nu va putea fi reparat. Când am văzut-o stând acolo, moartă, am știut ce efect va avea asta asupra vieții mele. N-am putut împiedica nenorocirea. Ar fi fost imposibil să cred că va fi ca înainte.

Britt își acoperi buzele ca să nu-i tremure. Cunoștea acel sentiment.

— Ceea ce descrii tu este exact ce-am simțit eu când m-am trezit și l-am văzut pe Jay mort lângă mine.

Raley se uită la cutia ei de cola, urmărind o picătură de

apă care se scurgea pe suprafața acesteia și se aduna la bază.

— Gândește-te c-am dormit lângă ea toată noaptea, în timp ce viața i se scurgea din corp. Se opri și-și lăsă bărbia în piept, masându-și fruntea. Eu salvam oamenii, asta era menirea mea, pentru numele lui Dumnezeu!!

Aproape că se întinse peste masă ca să-i atingă mâna și să-l consoleze, dar își cenzură gestul chiar în ultima clipă.

— Nu dormeai, Raley. Fusesesi doborât. Și n-ai ucis-o tu. Ești nevinovat.

El își înălță capul și o privi cu ochii lui verzi, redeveniți duri și reci.

— Nu asta le-ai spus telespectatorilor tăi.

— N-am afirmat niciodată că ai fi comis o crimă.

— Nu în prea multe cuvinte, dar asta lăsați să se înțeleagă.

— Am spus deja că regret.

— Iar eu ți-am spus că este cam târziu pentru scuze! Ceea ce s-a întâmplat în ziua aceea mi-a distrus viața. Am pierdut totul. Totul, repetă el; lovi masa cu pumnul pentru a-și accentua vorbele, făcând să sară cât colo cutia de cola. Iar reportajul tău a denaturat lucrurile în așa hal, încât n-am mai putut salva nimic.

— Și acum ce-ai vrea să fac? strigă Britt aruncându-și

brațele în lături. Ce să fac mai mult decât să te cred și să-ți accept versiunea, ce altceva aș mai putea face ca să mă revanșez față de tine?

El deveni brusc foarte liniștit, însă privirea pe care i-o aruncă o făcu să dorească să-și fi strâns hanoracul la piept. Dar pentru că nu-l purta în acel moment, tot ce putea face era să-și încrucișeze brațele la piept și să suporte intensitatea privirii lui încărcate de semnificații. Refuzând să zâmbească proteste și să plece ochii, îl înfruntă la rândul ei.

Picioarele scaunului scârțâiră enervant pe linoleum and el se ridică brusc. Se duse spre mijlocul camerei. Trase de capătul sforii ca să dea drumul ventilatorului din tavan, apoi începu să străbată spațiul îngust dintre dulap și masă.

— Candy a avut dreptate. Apărarea mea a fost slabă. Dar au fost și câteva lucruri în favoarea mea. Barmanul-șef angajat pentru petrecere a admis că margarită avea suficientă tequila cât să doboare și un măgar. Pe deasupra, adăugase și niște spirt alb în amestec pentru a grăbi euforia invitaților. Iar autopsia lui Suzi Mnnroe a arătat că luase destulă cocaină ca să facă stop cardiac. Dar ca și tine, Britt, când am fost testat pentru cocaină și drogurile care favorizează violul, orice substanță suspectă fusese deja

eliminată din organism.

— Și n-ai mai ascultat sfatul lui Jay?

— Ba da. Când analiza de urină a ieșit negativă, apelul lui a fost și mai puternic. Am scăpat de acuzația de folosire a drogurilor. „Mai bine s-o lăsăm așa”, mi-a zis.

— Dar Wickham și McGowan? Te-au auzit afirmând c-ai fost drogat.

— Jay mi-a spus să nu-mi fac probleme în privința lor, întrucât se ocupa el de asta. Îmi imaginez c-a făcut-o. căci subiectul n-a mai apărut în discuție.

— Procurorul n-a aflat niciodată?

— O, ba da. Candy, care m-a crezut pe cuvânt, a decis că trebuia să-l informeze pe Fordyce. Am avut o discuție cu ușile închise.

— Doar voi trei?

— Și avocatul angajat de mine.

Cum îl chema? începea cu B, nu?

Nu mai țin minte. L-am luat din cartea de telefon. S-a dovedit că nu știa pe ce lume trăiește. Oricum, ne-am întâlnit cu Fordyce.

— Și?

— M-a ascultat, dar n-am ajuns nicăieri. Sperma din prezervativ era a mea. În logica lui Fordyce, dacă făcusem

sex cu Suzi Monroe rezulta că o și încurajasem să se ■ drogheze cu cocaină. Chiar dacă analiza mea de urină a ieșit negativă, asta nu înseamnă că n-am îndemnat-o pe ea să ia droguri.

— Fordyce a spus asta?

— În mare, da. Vorbea mereu despre „așa-zisa” amnezie de care suferisem. În măsura în care o lua în se-l rios, a pus-o pe seama consumului de alcool. Cu toate astea, mi-a promis să judece cazul din toate unghiurile, ceea ce este un fel mai politicos de a-mi spune: „Ieși dracului de aici și nu-mi mai irosi timpul”. Candy și-a asumat vina de a-l fi pus la curent. Ea se gândise că da că, m-aș fi spovedit sincer lui Fordyce, mi-ar fi fost de ajutor. Până la urmă însă, n-am făcut decât să mărturisesc în fața procurorului că în noaptea cu pricina mi-am pierdut capul și aș fi putut săvârși orice faptă.

— Și între timp ai fost concediat de la pompieri.

— Șeful chiar n-a avut de ales, oftă Raley așezându-sel din nou la masă. Nu l-am învinuit niciodată. A făcut cum a socotit că era mai bine pentru departament! Eram implicat într-un scandal care presupunea alcool, sex, deces prin supradoză de cocaină. Nu era o imagine bună pentru un pompier. Brunner a profitat de incident ca să se

descotorosească de mine. A făcut caz că era obligat să procedeze astfel în pofida voinței sale, dar în secret se bucura c-a găsit scuza perfectă să scape de mine. Însă șeful nu m-a concediat imediat. Aștepta și el, ca și mine, să vadă ce măsuri lua Fordyce. Urma să fiu acuzat de punerea în pericol a vieții, de omucidere sau, dimpotrivă, aveam să fiu absolvit de orice acuzație și să scap doar cu o muștrare severă și cu avertismentul ca data viitoare să fiu mai atent?

Se opri, iar Britt înțelese că îi venise rândul să preia relatarea:

— Aici intru eu în scenă. Cu toate că știa că este inutil, încercă să se scuze din nou. A fost o poveste picantă tocmai din motivele pe care le-ai menționat, Raley. Unul dintre oamenii cu cea mai bună reputație din oraș găsit în pat cu o fată moartă.

— Droguri, sex și rock-and-roll.

— Absolut. A fost o pară coaptă care mi-a căzut în poală. Cum să n-o fi luat?

— Sigur că ai luat-o! Am fost hărțuit de camere de luat vederi, microfoane și lumini îndreptate spre mine zi și noapte. Chiar și blestematele alea de care de reportaj erau parcate afară...

Când el se întrerupse, Britt termină fraza în locul lui:

— În fața casei lui Hallie.

Spera că el va continua povestirea, dar n-o făcu.

Desfăcu capacul cutiei cu scobitori, îl închise și îl deschise de câteva ori, apoi îl închise definitiv. Britt își imaginează că asta marca încheierea oricărei discuții despre logodnica lui.

— Am fost chestionat îndelung, dar Fordyce n-a putut strânge destule probe pentru un dosar penal, așa că n-am fost condamnat, spuse el peste câteva clipe. Moartea lui Suzi Monroe a fost înregistrată ca un accident provocat de o supradoză. Probabil, aici s-ar fi sfârșit totul, urmă Raley privind-o furios. N-aș fi trecut peste asta niciodată, niciodată nu voi putea, dar cel puțin dacă s-ar fi oprit acolo, mi-aș fi purtat singur povara. Ar fi rămas o problemă personală. Însă ai apărut tu la televizor și ai transformat-o în victimă pe Suzi Monroe.

— Dar a fost o victimă!

— N-a fost victima mea! se răsti el, apăsându-se cu degetul în piept. A fost victima stilului de viață pe care și la ales. Era o drogată notorie. O petrecăreață care făcea sex în schimbul drogurilor. Jay a găsit o mulțime de tipi care să confirme asta. Se ridică nervos de pe scaun, îl ocoli, apoi își propti mâinile de spătar și se aplecă în față, în timp ce

continua să-i reproșeze: N-ai arătat fotografii recente ale ei, cu tocuri cui și maiouri minuscule inscripționate cu sintagme sugestive din strasuri. Le-ai arătat spectatorilor fotografii de la absolvirea liceului.

În robă și cu tocă, arătând ca o combinație între fata cuminte din vecini și un geniu academic.

— I-am cerut mamei ei o fotografie.

— Mama ei, care nu voia ca fiică-sa să rămână în memoria oamenilor ca o prostituată care se droga cu cocaină, a preferat ca Suzi cu un singur i să fie considerată victima unei brute care a îmbătat-o, a făcut sex cu ea și n-a intervenit ca s-o salveze de la o supradoză.

Britt îi acceptă critica fără să clipească. Nici într-un milion de ani n-ar fi recunoscut că denaturase povestea pentru a-și impresiona noul șef și a face carieră, dar în fața conștiinței nu putea să nege că reportajul fusese pătinator în defavoarea lui Raley Gannon.

— I-am spus...

— Scutește-mă, i-o reteză el.

Dădu ocol bucătăriei, îndepărtându-și părul de pe față, un gest cu care ea se obișnuise de acum. Îl văzuse făcându-l ori de câte ori atingeau limitele frustrării. Era felul său de a se tempera. Britt îi era recunoscătoare pentru asta, căci

furia lui o speria.

În final, Raley se așeză la loc.

— După ce ai prezentat-o pe Suzi ca pe o sfântă, iar pe mine ca pe călăul ei, șeful n-a putut face altceva decât să mă concedieze. Fordyce nu m-a inculpat pentru crimă, dar nici nu mai era nevoie. Am fost judecat și condamnat de opinia publică. „De tine”, continuă el în gând.

După o tăcere încordată, Britt făcu o încercare:

— Atunci te-ai mutat aici?

— Da. Am închiriat cabana câteva luni, apoi am decis s-o cumpăr, știind că nu mă voi mai întoarce niciodată. Ca să duc o viață de două parale, locul ăsta este la fel de bun ca oricare altul.

— Unde ne aflăm, mai exact?

— Între Beaufort și Charleston. Îi descrie în mare zona, menționând câteva localități.

— N-am auzit de ele.

— Asta este.

— Cineva... te vezi cu cineva?

— Cum ar fi avocatul meu? I-am plătit factura, l-am concediat, apoi n-am mai auzit de el, nu l-am mai văzut. Te referi la prietenii mei? Scoase un sunet de dispreț.

— Părinții?

— Și ei au plecat din Charleston, murmură el cu durere.

— Te-au crezut?

— Fără îndoială. Sunt singurul lor fiu. Am avut întotdeauna o relație strânsă. Ar fi fost alături de mine, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Sigur?

— Ar fi fost și au fost chiar. Dar tocmai pentru că au făcut-o, au căzut victime oprobiului public. Până și vechii lor prieteni au început să-i evite. S-au săturat să fie marginalizați. Tata s-a pensionat mai devreme de la compania furnizoare de medicamente la a cărei înființare a contribuit și s-au mutat la Augusta, unde mama are o soră. M-am detestat pentru că i-am făcut să treacă prin așa ceva. Niciodată nu mă voi putea revanșa față de ei. Toată viața și-au petrecut-o la Charleston. Mi-au scris că și-au făcut noi prieteni, că le place acolo, dar...

Raley ridică din umeri. Ei îi stătea pe vârful limbii să aducă vorba despre logodnica lui, dar preferă să-l întrebe:

— Cum suporti izolarea? Să nu ai legături cu nimeni? Bine, cu excepția lui Delno. Cum îți omori timpul?

El o fixă cu privirea câteva clipe.

— Pun la cale răzbunarea.

Vorbise încet, dar amenințător, pe un ton care-i zburli

tinerei femei părul de pe ceafă.

Se bucură să audă zgomotul de afară care anunța reîntoarcerea lui Delno. Bătrânul atârnă un iepure mort într-un cuier de pe verandă, le ordonă câinilor să se așeze, deschise ușa cu plasă și-și vârî capul:

— Pot să intru?

— Nu, spuse Raley.

Delno păși înăuntru oricum, frecându-și mâinile.

— Am pierdut ceva important?

— Nimic din ce să nu fi auzit înainte.

Picioarele lui goale răsunară ca niște copite pe linoleum când ajunse la bucătărie.

— Mi-e foame. Aveți ceva de mâncare? Inspectă frigiderul, apoi spuse dezamăgit: Șuncă presată. Vreți să frig iepurele ăla, mai degrabă?

— Aș prefera să te duci acasă și să ieși cu tine și câinii ăștia împuțiți și plini de purici.

Brusc, Raley se ridică și ieși din cabană.

Britt se uită la Delno, care părea să fi ajuns la concluzia că șunca din frigider nu era de lepădat. Își vârî în gură câteva felii roz. Era atât de neplăcut la vedere, încât ea își întoarse privirea spre ușa cu plasă, care se închisese după ieșirea intempestivă a lui Raley.

— Încă este supărat pe mine.

— Este doar excitat, atât.

— Poftim? întrebă ea mirată.

— Excitat. Bătrânul închise ușa frigiderului și se șterse la gură cu dosul palmei. Mi-am dat seama. Își vârî degetul în ureche, de unde scoase o bucată de ceară pe care o șterse de partea din față a salopetei. Nici nu mă surprinde, după cum te fâțâi pe aici îmbrăcată astfel.

Procurorului general Cobb Fordyce îi era cam greu să se concentreze la discuție. Masa lungă, ovală, devenise un câmp de bătălie, adversarii se așezaseră față în față ca două armate desfășurate de o parte și de alta a unei zone demilitarizate. El ocupa poziția neutră din capul mesei. Înainte de începerea ședinței se gândise să sune părțile implicate, să le ceară o amânare. Dar reuniunea mai fusese amânată o dată. Dacă mai cerea un termen, își puneam ambele tabere în cap. S-ar fi speculat că îi evita din motive politice.

Chestiunea era de o importanță vitală, iar membrii parlamentului statal lucrau sub amenințarea unui termen-limită foarte strâns. Din acest motiv, îi lăsase să se adune conform programului, cu toate că mintea lui era în cu totul altă parte.

După ce aflate de dimineață rezultatul autopsiei lui Jay Burgess, asta era tot ce-l preocupa.

— Domnule Fordyce, noul proiect de lege privind controlul armelor are nevoie de avizul dumneavoastră ca să treacă, spuse un participant când reuși să intervină în discuție.

— Nu contează dacă o avizați sau nu, domnule procuror general, replică unul dintre adversarii săi cu o încredere în sine care lui Fordyce i se păru simulată. Așa cum este acum, legislativul n-o va adopta.

— Și atunci, de ce încercați din răspuțeri să-l convingeți să n-o avizeze? bombăni un membru al taberei rivale.

Cobb se ridică.

— Domnilor, să luăm o pauză înainte de a se lăsa cu vărsare de sânge tocmai pe marginea unui proiect vizând controlul permiselor de portarmă. Nu vi se pare ironic? Le aruncă zâmbetul cu care câștigase atâtea voturi și primi râsetele înfundate la care se așteptase. Serviți-vă cu apă, cu cafea. Prăjiturile cu ciocolată merită savurate, cu toate kaloriile pe care le au. Mă întorc într-un minut.

Speră că nu avea să-l urmeze nimeni la toaleta bărbaților și așa fu. Folosi toaleta, simțindu-se obligat s-o facă, după ce întrerupsese ședința sub acest pretext. La chiuvetă își țină mâinile sub apa rece, atent ca manșetele sale albe,

apretate, cu butoni gravați cu stema statului, să nu se ude.

„Așa”, se gândi el.

Vestea că Jay Burgess fusese ucis avea să se răspândească precum un fulger pe prima pagină a ziarelor și la jurnalele de știri. Nimănui nu avea să-i scape, chiar să vrea.

Când sosise dimineată la birou, secretara îi spusese cu o agitație cam nepotrivită ce auzise la CNN.

— A fost menționat numele dumneavoastră, sir. Au arătat fotografia cu cei patru eroi și cu incendiul în fundal.

Acea fotografie blestemată. Acel incendiu blestemat.

Din ziua aceea, Cobb își dorise de multe ori să fi putut da timpul înapoi, să fi avut posibilitatea de a refuza să participe la ședința care-l adusese la secția de poliție în acea zi, la acea oră. În orice altă zi ar fi fost la biroul său de la tribunal ori pe drum spre casă. Acea zi fusese o excepție pe care nu contenise să o regrete.

Fuseseră însă la fel de multe momente – poate chiar mai multe – când se simțise recunoscător pentru faima de care se bucurase în urma incendiului. Cariera sa politică ar fi luat probabil avânt oricum, dar nu cu viteza cu care o făcuse acum. Iar el abia așteptase să aterizeze în fotoliul de procuror general, nu?

Trăsese foloase de pe urma incendiului și, implicit, din moartea celor șapte oameni care pieriseră atunci. Și în adâncul sufletului – lăcașul absolut al onestității – nici nu-i păruse chiar așa de rău. Ce fel de om devenise?

O astfel de judecată era păguboasă. Soarta era soartă, nu putea fi păcălită. Fiecare se ducea când îi venea timpul. El și ambițiile sale aveau o semnificație infinitesimală în raport cu forțele cosmice sau cu predestinarea, pentru cei religioși.

Asta își spunea. Acesta era crezul care-i permitea să doarmă noaptea. Se împăcase cu situația. Dacă toți cei-llalți puteau să uite de incendiu și să meargă mai departe, putea și el.

I se părea totuși că acel incendiu nu avea să se stingă niciodată. Dacă Jay Burgess ar fi murit liniștit de cancer, fără să facă valuri...

Dar nu, pentru că nu acesta era stilul lui Jay.

Acum se derula o anchetă asupra căreia plana aceeași agitație ca atunci când fusese ucis Patrick Wickham. Asasinul acestuia nu fusese niciodată identificat. Uciderea lui încetase treptat să mai fie o știre de prima pagină, până când nu mai interesase pe nimeni.

După ce participase la funeraliile tovarășului său, așa cum se cuvenea, Cobb lăsase moartea lui Wickham să se

estompeze în ochii electoratului. În calitate de pretendent la postul cel mai înalt din sfera aplicării legii, ar fi putut să hrănească zilnic atenția alegătorilor cu uciderea sângeroasă a polițistului, folosindu-se de moartea lui ca să-și susțină campania. Ar fi putut să ceară mobilizarea tuturor resurselor până când asasinul era prins și deferit justiției.

Dar el n-o făcuse. Nu fusese în stare.

Privindu-se în oglinda aflată deasupra chiuvetei, văzu un chip destul de atrăgător, cu tâmplele argintii, un fizic bine întreținut prin exerciții regulate. Un chip care indica o viață cinstită și integră. Un soț devotat, un tată bun. Asta vedea și publicul. Un bărbat care arăta corespunzător rolului pe care-l exercita și inspira încredere în sistemul judiciar, libertate și dreptate pentru toți. Dar oamenii vedeau doar ce li se înfățișa, nu?

Se îndoia că vreun cetățean care afla în ce împrejurări murise Jay Burgess avea să privească dincolo de ceea ce era evident: dusesse o viață de Don Juan și fusese asfixiat cu propria pernă de o femeie pe care, probabil, o părăsise.

Oare cineva avea să-și amintească vreodată de un bărbat numit Raley Gannon și de acuzațiile care-i fuseseră aduse în urmă cu cinci ani?

Evitând să se mai privească în oglindă, procurorul general

Cobb Fordyce se aplecă deasupra chiuvetei și se spală cu apă rece pe față.

Pat Wickham junior prinse curaj și formă numărul de telefon.

— Conway Constructions.

— George este?

— Îmi pare rău. Este plecat până după-amiază.

— Aha.

Fruntea lui Pat se umplu de sudoare. Și-o șterse cu o batistă împăturită din buzunar.

— Pot să-i transmit un mesaj?

— O, nu. Revin eu mai târziu.

Pat închise repede și se uită pe deasupra peretelui despărțitor la ceilalți ofițeri, șoareci de birou ca și el. Domeniul său era calculatorul. Era un onorabil funcționar la arhivă. Armele îl speriau. Criminalii îl revoltau. Avea insignă, dar nu era făcut să fie polițist. Niciodată nu voise asta și privea următorii douăzeci de ani care-i mai rămăseseră până la pensie ca pe o condamnare pe care trebuia s-o ispășească.

Nu sesiză niciun pericol, așa că formă un număr de mobil. Sună de trei ori înainte de a se auzi un „Alo” brusc.

— George? Pat Wickham.

Simți nemulțumirea din glasul lui George McGowan;
și, pentru un moment, se gândi că avea să închidă
telefonul. Dar el mormăi doar:

— Stai puțin. Pat auzi o conversație estompată, în care
George se scuza, urmată de câteva secunde de tăcere, în
care acesta căuta să rămână singur. Apoi: Cum ai făcut rost
de numărul ăsta?

— Doar sunt polițist.

Celălalt pufni disprețuitor.

— Sunt într-o întâlnire importantă. Socrul meu este gata
să pună mâna pe un contract, să construiască un complex
sportiv. Nu puteai suna într-un moment mai prost.

— Trebuie să vorbim despre Jay.

— Ce dracului să vorbim? întrebă George cu glas scăzut.

— Se știe c-a fost ucis.

— Am auzit.

— Reportera aia pretinde că i-a fost administrat un drog
pentru favorizarea violului.

— Și asta am auzit.

— Și?

— Și ce?

Pat estimează că George McGowan cântărea cu vreo treizeci
de kilograme mai mult decât el, dar în clipa aceea își dori ca

forța sa fizică să fie pe măsura mâniei. I-ar fi spart capul nătâng de perete pentru că era atât de obtuz.

— Și nu te temi?

— Mda, poate că mă tem. A trebuit să joc o partidă de golf cu optsprezece găuri și să pierd, apoi am suferit la o masă timp de două ore și jumătate, urmate de nouăzeci de minute de licitație. După toate astea, dacă negocierea contractului eșuează, Les o să dea vina pe mine că i-am întrerupt negocierile ca să vorbesc la telefon.

Pat văzu dincolo de izbucnirea nervoasă a interlocutorului său. George era la fel de îngrijorat de situația asta ca și el.

— Iar acum a dispărut Britt Shelley.

— A dispărut? Ce vrei să spui?

— Exact ce-ai auzit, răspunse Pat iritat. Nu era acasă când Clark și Javier s-au dus s-o aresteze. Nu era nici la postul de televiziune. N-a mai fost acolo de ieri după-amiază.

— Și ce-ai vrea să fac eu? Să mă duc s-o caut prin tufișuri?

— Ce crezi că poate însemna dispariția ei?

— De unde dracu să știu, Pat? Primul lucru care-mi vine în minte e că s-a sustras arestării.

— Ce crezi că i-a spus Jay?

— Nu știu, răspunse George pe un ton schimbat, mai nesigur.

Neliniștea lui i se transmise instantaneu lui Pat.

— Iisuse!

— Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să te controlezi? Nu te lăsa bătut!

— Ce vom face?

— Nimic. N-o să facem nimic, o să ne comportăm normal. Nu faci nimic, Pat, m-ai înțeles?

Lui Pat îi displăcea tonul poruncitor al procurorului. Cine se credea de-i vorbea astfel? După cum știa toată lumea, pe el își vărsa socrul nervii! Tot el avea și o nevastă cu o problemă la picioare – nu le putea ține niciodată apropiate.

George fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Pat senior, pe când erau amândoi ofițeri de poliție. După aceea devenise prietenul familiei și venea adesea la masă în casa lor. Pat și-l amintea pe George atingându-l în glumă pe braț, tachinându-l în privința fetelor, vorbindu-i despre baseball și jucând jocuri video cu el. Era zgomotos, exuberant și vesel.

Asta înainte de a se căsători cu Miranda Conway, înainte ca el și Pat senior să devină eroi. Înainte de incendiu.

După aceea, George McGowan nu mai fusese văzut prin

casa Wickham.

— Trebuie să mă duc acum, zise George. Și nu mă mai suna! Cu cât avem mai puține contacte, cu atât mai bine. Ai priceput?

Închise înainte ca Pat să-l contrazică. Palmele acestuia erau umede când puse la loc receptorul în furcă. Se făcea că studiază un fișier pe ecranul calculatorului său în cazul în care apărea vreun coleg.

Telefonul dat lui George nu-i domoli nervozitatea, așa cum sperase, ci i-o accentuă. Bravura lui George era de paradă. Pat putea să parieze că dacă zgâria suprafața corpului său vânjos avea să găsească în interior un laș căruia îi era la fel de frică.

Ca și el, George se temea că cineva avea să facă legătura între uciderea lui Jay Burgess și incendiul de la secția de poliție. Dar exista vreo suspiciune că evenimentele erau legate?

Era cineva cu ochii pe el?

Pat Wickham junior își dorea adesea să fi avut ochi la spate. Și nu numai la muncă.

Capitolul 12

Așezat pe un trunchi de copac de la marginea pădurii, Raley îl urmări pe Delno, care pornise înspre cabana sa cu iepurele mort, însoțit de trioul de câini. Frunzișul des păru să-l înghită cu totul, fără a lăsa nimic care să amintească de trecerea sa cu excepția unei gaițe arțăgoase cu pene albăstrui.

În jurul cabanei lui Raley, copacii cu lemn de esență tare fraternizau cu coniferele. Primăvara, pomii înfloriți și tufișurile sălbatice creau pete de alb și verde-crud. Chiar și în mijlocul iernii, palmierii pitici și stejarii dintr-un soi aparte, care nu-și schimbau frunzele, dădeau impresia de vară eternă.

Locul ar fi fost remarcabil dacă s-ar fi gândit să aranjeze cabana, să modernizeze bucătăria și baia, să cumpere mobilier adecvat, să facă îmbunătățiri, să-i dea un aer de casă locuită, cu mai multă viță de cartof-dulce.

Nerăbdător, hotărî că visase destul cu ochii deschiși.

Folosise enervarea față de Delno drept scuză ca să iasă afară o vreme. Dacă nu i-ar fi întrerupt bătrânul, ar fi găsit un alt pretext. Era obișnuit să trăiască fără aer condiționat,

canicula verii și umiditatea nu-l mai deranjau. Cu excepția acelei zile, când aerul dintre cei patru pereți ai cabanei i se părușe sufocant.

Atmosfera sufocantă din cabană nu era însă cauza claustrofobiei sale, nu mai mult decât prezența lui Delno. Se discuta despre incendiu, despre moartea lui Suzi Monroe și despre toate problemele care urmaseră, ceea ce făcuse ca în pieptul lui să se adune atât de multă mânie și resentimente că nu mai putea respira.

Și mai era și Britt Shelley.

Și de ea trebuia să se îndepărteze un timp. Când îl întrebase cum se putea revanșa pentru tot răul pe care i-l făcuse, i se conturaseră imediat în minte câteva posibilități. Toate tentante, dar interzise.

Noaptea trecută, când o forțase să doarmă lângă el, procedase în acest mod doar ca s-o facă să se simtă inconfortabil. Ca pentru a-i plăti pentru necazurile pe care i le provocase.

O făcuse însă și pentru că i se părea irezistibil să se culce lângă o femeie cu care avusese o discuție – chiar și una ostilă – mai amplă decât obișnuitul „Cât costă?” sau „Plec dimineață. E valabil doar pentru noaptea asta”. Și, de obicei, pleca mult înainte de ivirea zorilor.

Acum se gândea că somnul alături de Britt fusese o eroare majoră de strategie. În timp ce tactica servise scopului inițial, îi stârnise și imaginația.

Pe de altă parte, plecând o evitase ca un laș, nu? Făcu un efort să se ridice de pe buștean, reveni în curte și urcă treptele, apoi intră în casă.

Britt se afla în mijlocul camerei cu brațele pe lângă corp, de parcă i se ordonase să aștepte întoarcerea lui. Soarele la apus o lumina din spate prin fereastra bucătăriei. Ventilatorul din tavan făcea ca șuvițele ei să se ridice și să cadă în jurul feței, ca într-un dans aerian.

— Se face târziu, spuse ea. Cred că ar trebui să mă întorc acasă.

— Bine.

Stătuseră de vorbă toată dimineața și toată după-amiaza. Abia acum își dădu el seama că trecuse ziua.

Britt își trase în jos marginea cămășii albastre de bumbac. Îi ajungea până la mijlocul coapselor. Își suflecăse mânecile și încheiase toți nasturii, cu excepția celui de la gât.

— Sper că nu te superi c-am împrumutat asta. N-am mai găsit hanoracul.

În casă era mai cald decât afară, așadar nu îmbrăcase

cămașa pentru că i-ar fi fost rece. Poate că abia acum constatasese cât de sumară era pijamaua ei. Nu era un neglijeu frivol, căci cele mai importante părți ale corpului erau acoperite, însă materialul ușor se lipea de trup și arăta ca și cum s-ar fi dizolvat la atingere. Noaptea trecută el se comportase ca un domn, trăgându-i peste cap hanoracul înainte de a o răpi din casă.

— Hanoracul tău este pe jos, lângă camionetă, îi spuse. Cred că unul din câini l-a folosit drept saltea.

— E în ordine.

— Ești gata? Când ea încuviință, simți nevoia să insiste: Vrei să mergi la baie înainte de plecare?

— Nu.

— Vin imediat.

În dormitor, Raley se schimbă de hainele din ajun. Când deschise dulapul se gândi dintr-odată că Britt trebuise să-i umble prin lucruri ca să-și ia o cămașă. Se întrebă de ce o alesese pe cea de bumbac. Era veche și moale, fiind spălată de prea multe ori. Poate părea confortabilă. Poate își zisese că avea să i se potrivească mai bine decât celelalte. Poate că restul cămășilor lui i se păruseră urâte.

Folosi toaleta și se spală pe mâini; tocmai voia să iasă din baie când se hotărî să se spele pe dinți. Observă că tubul de

pastă era închis după folosirea de dimineață. Britt îl închisese, pentru că el avea prostul obicei de a-l lăsa desfăcut.

Și ea se spălase pe dinți. Dintr-un motiv anume, conștientizarea acestui fapt îl tulbură.

Opri ventilatorul și încuie ușa cabanei, îi recupără hanoracul și îl scutură de murdărie înainte de a-l arunca pe canapeaua din spate a camionetei, apoi urcă.

Britt, care se instalase deja pe scaunul pasagerului, își luă poșeta de pe podeaua mașinii. Scoase o perie mică din ea și o trecu prin păr, se uită în oglinda unei pudriere și oftă când se văzu. Oricum, nu se obosi să se aranjeze. După ce puse la loc pudriera și peria, așeză poșeta jos, între picioare.

Străbătură în tăcere vreo șapte kilometri până la drumul principal.

— Te conduc până la mașina ta, o informă Raley.

Ea își privi picioarele desculțe și strânse mai bine pe lângă trup poalele cămășii lui.

— Dacă sunt arestată înainte să intru în casă, voi fi dusă la secția de poliție așa cum sunt.

— Ai face senzație, comentă el admirându-i gambele.

— Ultimul lucru pe care-l vreau este să provoc senzație.

— De ce? Nu este perioada când se fac clasamentele de

audiență?

Britt îl săgetă cu o privire cruntă. Observația lui nesinceră fusese la fel de meschină ca și precizarea ei sarcastică despre lama de ras din noaptea trecută, însă măcar o ajuta să schimbe subiectul de la picioarele ei frumos conturate.

Mai parcurseră încă un kilometru. Când el o privi din nou, văzu că-și lăsase capul pe spate și închisese ochii. Se vedea cum respiră. Câteva secunde, urmări cum se ridică și se lăsa vechea lui cămașă de bumbac. Niciodată nu arătase așa de bine.

Își drese glasul.

— O să găsești polițiștii la ușă. Ce ai de gând să le spui până la urmă?

— Că promit să merg cu ei liniștită, dacă mă lasă să mă schimb.

— Mă refeream la faptul că nu erai acasă când au venit să te aresteze.

— Și eu mă întrebam același lucru. Să le spun c-am fost răpită? M-ar crede?

— Mă îndoiesc. Oricum, nu după episodul cu drogul pentru favorizarea violului, pierderea memoriei și relatarea nopții petrecute cu Jay.

— Oricare din variantele astea sună la fel de neverosibil,

nu? Britt deschise ochii și-l străfulgeră cu privirea. Doar nu vei veni să declari că m-ai luat cu forța din casă la miezul nopții? Raley clătină din cap, iar ea închise ochii din nou, murmurând: N-am crezut c-o vei face, dar trebuia să întreb.

— Am fost destul timp în centrul atenției. Nu mi-a plăcut. Acum lucrez din culise.

— Așa că va trebui să înfrunt singură totul.

— Cum am făcut și eu.

— Am ajuns iar în punctul în care trebuie să-l compătimim pe bietul Raley.

— Nu ți-am cerut mila, izbucni el.

— Nu?

— Nu!

— Oricum, te-ai asigurat că-mi intră în cap tot ce-ai pierdut. Reputația, slujba și...

— Și mai ce? Hai, spune!

— Și logodnica.

El își aținti privirea asupra drumului.

— Te roade să afli, nu?

— L-am întrebat pe Delno.

— Ce ți-a zis?

— A vrut să știe ce mi-ai spus despre ea, și când i-am răspuns că nu mi-ai spus nimic, a conchis că nu vrei să afli

nimic. Britt aşteptă; el se încăpăţâna să rămână tăcut. De ce nu vrei să ştiu?

— Nu este nimic de ştiut.

— Rahat!

El râse scurt.

— Ăsta e un cuvânt pe care telespectatorii nu l-au auzit de pe buzele tale dulci.

— Ce s-a întâmplat cu ea, Raley?

— Dumnezeuule, n-ai de gând să mă laşi în pace?

— Nu, până nu aflu toată povestea. Nu ştiu decât c-o chema Hallie.

— O cheamă încă.

— Încântătoare femeie. Isteaţă, cu o carieră de succes, frumoşică.

— Exact.

— Cât timp aţi fost logodiţi?

— Puţin peste un an.

— Plănuiaţi să vă căsătoriţi pe 12 aprilie.

— Dar nu ne-am căsătorit. Sfârşitul poveştii.

Raley se mai aştepta la un „Rahat”, dar ea nu vorbi. Tăcu şi ochii lui rămaseră aţintiţi asupra drumului, o simţea că-l priveşte.

După câteva clipe, Britt murmură:

— A fost prea mult pentru ea, pentru orice femeie să...

— Să ierte?

— Să accepte. Înainte de a începe să te ierte, a trebuit să accepte faptul că te-ai dus fără ea la o petrecere care promitea să fie sălbatică – punctul de plecare al tuturor problemelor.

— Ea m-a îndemnat să mă duc, îți amintești? Era foarte bucuroasă că iau o pauză de la anchetă.

— Era teribil de naivă.

— Mai spune-o o dată.

Știind că el o auzise, repetă cu asprime:

— Ori Hallie era teribil de naivă, ori tu erai extrem de demn de încredere.

— Poate câte puțin din fiecare.

— Poate. Știu doar că n-aș fi spus niciodată „excelentă idee” dacă logodnicul meu m-ar fi anunțat că se duce la petrecerea lui Jay Burgess.

— Ai fi fost posesivă.

— Rațională.

— Geloasă.

— Hai să trecem peste asta, da?

— Nu, să rămânem la asta. Cum ești, Britt? Într-o relație, mă refer. Te agăți de tipul respectiv? Ești nesigură și te agăți

de el? Sau faci ce vrei și-l lași să stea în preajma ta până obosește și dispare?

Încercările lui de a redirecționa conversația de la viața lui personală la a ei nu dădură rezultate.

— Ce s-a întâmplat după ce a luat-o Jay pe Hallie de la aeroport? se interesă Britt. Fără să răspundă, Raley își scutură umerii de parcă ar fi vrut să scape de o mantie împovăraătoare. Te-ar ajuta să vorbești despre asta, insistă ea.

— Nu, pe tine te ajută, o corectă el privind-o pieziș.

— Merit asta, presupun. Însă n-aș recunoaște-o niciodată în fața altcuiva.

— De ce ești așa de curioasă? Ai o curiozitate morbidă?

— Asta n-am mai meritat-o.

El o privi din nou, apoi scăpă o înjurătură.

— Bine. Dar vei fi dezamăgită. N-a fost o scenă de zile mari, nici artificii, nimic din ceea ce poți dramatiza la televizor.

Britt aștepta calmă continuarea.

De unde să înceapă? După ce trase aer în piept, Raley îi spuse:

— Eram încă la poliție când s-a întors Jay. A dus-o pe Hallie acasă de la aeroport. Mi-a spus că era supărată.

Foarte. Apoi m-a bătut pe spate. „Dar este puternică. Va fi bine”.

Wickham și McGowan mi-au zis că nu mai aveau treabă cu mine, așa că eram liber să plec. Am părăsit secția de poliție și m-am dus direct la apartamentul lui Hallie. Am sunat la ușă, dar nu mi-a răspuns. Am folosit cheia mea și am intrat. Ea era cuibărită pe canapeaua din camera de zi, strângea o pernă la piept și plângea.

Raley ezită în prag, dar pentru că ea nu-l izgoni, intră și închise ușa încet. Corespondența care fusese introdusă prin fanta ușii cât lipsise era risipită pe podea. Pășii peste ea. Transperantele erau lăsate. Nu aprinsese lumina, astfel că încăperea era cufundată în beznă.

Inima lui parcă stătu în loc atunci când îi văzu ochii plânși.

Era ceva cu totul diferit față de revederea pe care o planificaseră. Proiectă în fața ochilor minții o întâlnire sentimentală, ca o scenă dintr-un film romantic, în care decorul devine aproape imaterial când se privesc cei doi îndrăgostiți. Se deplasează unul spre altul ținându-și răsuflarea și, când se întâlnesc, se sărută prelung. Sau poate se îmbrățișează și se învârtesc amețiți de dragoste.

El și Hallie avuseseră unele momente când râdeau în

hohote, din simpla bucurie de a-și fi găsit fiecare în celălalt partenerul perfect, sau altele când schimbau doar un zâmbet ori o privire, mulțumindu-se să rămână învăluiți în tăcere.

Se întrebă dacă aveau să mai existe astfel de momente vreodată. Dumnezeuule, spera ca acelea să nu fi fost ultimele! Poate că această experiență avea să le consolideze relația, însă mai întâi trebuia să o depășească.

Se îndreptă spre canapea și se așeză. Nu se atinseră, ba continua să suspine încet. Și-ar fi dorit s-o țină în brațe, să-i spună cât îi părea de rău, cât o iubea, că totul avea să fie bine. Avea să se îngrijească el de asta. Dar o lăsă să plângă, sperând că acesta era primul pas în procesul de vindecare și de uitare.

Abia trecuse o jumătate de oră, deși timpul nu era relevant. Ar fi rămas lângă ea pentru totdeauna, așteptând un semnal că era gata să vorbească. În cele din urmă, ea își șterse ochii, nasul și îl privi.

— Raley?

Tonul interogativ exprima profunda ei neîncredere în discuția ce urma. Aștepta o explicație.

El își așeză brațul pe spătarul canapelei și o privi în ochi. Rosti singurul lucru pe care-l putea spune, venit din

adâncul sufletului:

— Hallie, îmi pare rău!

Se apropiară și se îmbrățișară plângând. Era prima oară când fusese capabil să dea frâu emoțiilor de când se trezise în acea dimineață. Plânse pentru fata care murise, pentru criza pe care o traversa, pentru durerea teribilă pe care i-o provoca femeii iubite.

În final își recăpătă controlul, își șterse fața și-i luă mâna în palmele sale.

— O să-ți spun tot. Așa cum s-a întâmplat. Apoi, dacă vrei să mă lovești sau să-mi ceri să plec, sau...

— Vorbește, Raley.

Și el începu. Nu-i ascunse niciun amănunt, chiar și când îi era foarte greu să rostească vorbele care-l incriminau. Hallie merita adevărul absolut.

— Ar fi trebuit să plec îndată ce m-a abordat. Ar fi trebuit să refuz băutura și să mă duc acasă, așa cum plănuisem. În niciun caz nu mi-am spus de cum am văzut-o: „Hallie lipsește din oraș, așa că pot să-mi fac de cap. Hallie nu va afla niciodată. Jay va păstra secretul”. Jur, Hallie, că n-a fost așa. Nu am nicio scuză decât că arăta grozav, că era prietenoasă și că, bănuiesc, simțeam nevoia să fiu flatat.

— Iubirea mea nu te flata îndeajuns?

— Ba da, desigur. Dar...

— Dar amicul tău a rezolvat treaba de care ar fi trebuit să te ocupi tu. El a salvat vieți și a devenit erou. Asta te roade, nu?

— Puțin.

Confesiunea lui o întristă.

— Nu ai ce să-mi dovedești, Raley. Nici ție. Nimeni nu-ți pune la îndoială etica profesională, cunoștințele, într-un cuvânt valoarea.

— Știu, replică el cu o țâfnă pe care o regretă imediat. Dar de la acel incendiu nu pot să nu fiu puțin cam invidios că Jay a făcut ceea ce se presupune c-ar fi trebuit să fac eu. Așa că atunci când fata aia m-a ales pe mine dintre toți, am fost cumva măgulit, trebuie s-o recunosc. Oricum, n-am plecat. Pentru asta îți cer iertare. Dar pentru restul... veni mai aproape de ea. Hallie, știu, n-am nicio dovadă, dar sunt convins că mărgărită pe care mi-a adus-o ea trebuie să fi conținut un drog.

— Jay mi-a spus ceva.

— Tu știi cât rezist la băutură. Câteva înghițituri de mărgărită, indiferent cât de tare ar fi fost, nu m-ar fi făcut să ajung până acolo încât să periclitez relația cu tine. N-aș fi riscat să te pierd pentru o noapte cu altă femeie, oricare

femeie. Nu s-ar fi întâmplat asta. Singura explicație este că nu eram conștient. Nu mă mai controlam.

Încercă să-i explice cât putu de bine cum trupul lui reacționase firesc la stimulul sexual, dar că inima, sufletul și mintea lui nu participaseră.

— Mă crezi? Dacă nu, aş putea să mă opresc aici.

— Te cred, Raley, zise ea după ce-l scrută cercetător. Te cred. Numai că nu pot înțelege cum ai ajuns într-o situație ca asta.

— El a insistat să merg la petrecere, Hallie.

Vorbise pe un ton împăciuitoare. Nu încerca să scape de vină și nici să se certe cu logodnica lui.

— Știu, știu.

Hallie închise ochii un moment. Când îi redeschise, Raley avu impresia că adunase destulă tărie ca să audă și restul. Îi mărturisi experiența cumplită de a se fi trezit cu Suzi Monroe moartă lângă el, după care îi relatează discuțiile cu detectivii.

— Te-au crezut?

— Așa am avut impresia. Jay m-a crezut, și știi cât poate fi de convingător. N-a mai pomenit despre droguri, dar a dat vina pe alcool, care, pe fondul oboselii, m-a răpus. I-a convins pe Wickham și pe McGowan că n-am fost deplin

responsabil de escapada sexuală. Iar eu am certitudinea deplină că nu sunt răspunzător de felul în care a murit Suzi.

Îi povesti apoi despre felul în care-i venise Candy în ajutor, cu toate că, tehnic vorbind, ea reprezenta partea adversă.

— M-a făcut cu ou și cu oțet și mi-a spus că dacă ar fi în locul tău n-ar vrea să mă mai vadă.

— Da, așa este ea, zâmbi slab Hallie, apoi oftă și-l întrebă dacă voia o cola.

Se duseră la bucătărie și se așezară pe niște scaune de bar cu genunchii atingându-li-se. Raley îi explică la ce trebuia să se aștepte în zilele următoare.

— Am dat spre, examinare o probă de urină. Sperma din prezervativ a fost dusă la laborator, continuă el, prefăcându-se că nu-i observase tresărirea. Se va face autopsia. Jay spune că multe depind de asta. Vor trata cazul ca pe o supradoză accidentală, ceea ce și eu cred c-a fost.

Hallie tăcu o vreme, studiind capacul cutiei de cola pe care o ținea în mână.

— De ce să te fi drogat femeia aia pe tine, Raley? Ridicându-și privirea spre el, repetă: De ce?

— Presupun că voia să-și asigure o partidă de sex.

— Ai descris-o ca fiind foarte provocatoare. La petrecerile

lui Jay există mereu bărbați care vânează fete disponibile și fără prejudecăți, așa cum ai descris-o pe Suzi Monroe. De ce te-a ales pe tine dintre toți, dacă nu voia decât să se culce cu un tip?

— Nu am un răspuns la asta.

Hallie continuă să se uite la el câteva secunde, apoi își mută privirea în altă parte.

— Părinții tăi au aflat?

— I-am sunat de la poliție și le-am spus totul. Au rămas fără cuvinte. O fată a murit în pat cu mine. Normal că au fost uluiți. La început. Apoi au vrut să vină imediat să mă susțină, să-mi caute un avocat. Le-am spus să stea liniștiți, căci pentru moment sunt bine.

— Iar ei te-au crezut.

— Fără îndoială.

Raley sperase ca Hallie să-i spună că îl credea, dar nu zise decât:

— Trebuie să afle și ai mei.

— Lasă-mă să le spun eu. A fost greșeala mea.

— Vor fi... Dumnezeu, nici nu-mi pot imagina. Își acoperi fața cu amândouă mâinile. Vor fi șocați.

— Cred că șocul este o reacție normală la vești atât de proaste.

— Când vor afla toți prietenii lor, le va fi rușine.

— Sper să nu se ajungă la asta. Jay nu va da cazul publicității.

Alte lacrimi se rostogoliră pe obrazii ei. Îl privi cu multă tristețe.

— De ce ni se întâmplă nouă asta?

— Pentru că am fost prost. Al naibii de prost, gemu el cuprinzându-i fața în palme. Dar nu te poți îndoi niciun moment că te iubesc și că aș da orice, orice, ca să șterg ultimele douăzeci și patru de ore. Incapabilă să vorbească, ea înclină din cap. El o trase mai aproape și îi sărută buzele cu tandrețe. Vom trece peste asta, Hallie!

— Da.

— Este dureros acum, știu, dar voi îndrepta lucrurile.

Se îmbrățișară strâns. Îngropându-și fața la pieptul lui, ea șopti:

— E oribil.

— Așa e.

— Îmi pare rău, atât de rău!

Raley se gândi că ei îi părea rău de situație, de ceea ce i se întâmplase lui. Poate atunci chiar îi părea rău. Dar mai târziu se întrebă dacă nu cumva îi spusese ceea ce știa încă de atunci – îi părea rău, dar relația lor nu avea cum să

continue.

Zilele treceau. Hallie îi împărtăși dezamăgirea când el fu exclus din ancheta lui Brunner și suspendat temporar. Nu putuse dovedi că și el fusese o victimă, dar simțea că Hallie îl credea și că era gata să-l apere din toată inima.

Asta la început. Apoi situația luă altă întorsătură. Cu părere de rău, Candy îl informă că Fordyce se gândea la o punere sub acuzare, iar această posibilitate le fusese strecurată jurnaliștilor. Jay și ceilalți ținuseră investigația secretă până atunci, dar odată ce povestea ajunsese în presă, se împrăștie cu mare repeziciune.

O reporteră blondă, abia sosită la Channel Seven, preluase subiectul cu entuziasm. Materialele ei o prezentau pe Suzi Monroe ca pe o novice dintr-o mănăstire. Autopsia confirmase că ea murise de un atac de cord indus de droguri și, desigur, se ridica problema celui care o încurajase să consume atât de multă cocaină. Raley era principalul suspect. Mai apoi, testele arătasera că sperma din prezervativ era a lui.

O sună imediat pe Hallie când primi vestea și îi spuse că avea s-o ia de la bancă la sfârșitul programului. Nu voia s-o lase să ajungă acasă, să dea drumul la televizor și să audă comentarii despre sperma logodnicului ei de la blonda

zâmbăreață care părea să se amuze copios de necazul lui.

O duse la White Point și urcară împreună treptele până la promenada Battery. Uitându-se spre apa schimbătoare a portului Charleston, îi comunică rezultatul testelor de laborator.

— Nu știu ce am făcut cu ea, dar se pare c-a fost o formă de sex.

Hallie tăcu un timp îndelungat, mulțumindu-se să contemple umbrele schimbătoare ale soarelui și norul care trecea pe deasupra apei. În cele din urmă rosti:

— Aș vrea să mă duci înapoi la mașina mea.

— Hallie...

— Te rog, Raley. Nu mai pot vorbi despre asta acum.

Poate că sperase că sperma nu era a lui, că fusese o înscenare sau o teribilă încurcătură. Din acel moment însă, totul se schimbase. După aceea, chiar când erau împreună, o simțea distanțându-se cu pași mici, dar notabili. Sărutările ei deveniră rezervate și caste, îmbrățișările indiferente, apatice. Discuțiile erau încordate. Indiferent despre ce ar fi vorbit, problema rămânea mereu acolo, între ei.

Scandalul le umbri viețile și le răpi toată fericirea. Chiar dacă încercau să-l ignore, îi epuiza încet.

În final, când doar simulau că mai sunt un cuplu, el o întrebă direct dacă voia să renunțe la căsătorie.

— Dar tu?

— Știi că eu nu vreau. Dar nici nu vreau să te țin legată de mine, dacă tu nu vrei asta.

— Vreau. Numai că...

Hallie nu-i împărtăși motivul pentru care punea sub semnul îndoielii logodna lor. Raley putea doar să-l bănuiască. Pentru că asupra sa plana încă suspiciunea de a fi comis o crimă? Sau pentru că ea fusese umilită public, numele logodnicului ei fiind menționat în fiecare seară la știri? Toată lumea din Charleston știa de acum că el avusese un fel de relație sexuală cu Suzi Monroe, ceea ce era de ajuns ca să rupă logodna, chiar dacă nu se făcea vinovat de celelalte acuzații.

— Hallie, te iubesc, îi zise luând-o de mână. Vreau să fii soția mea. Sentimentele mele nu s-au schimbat. Dar n-aș vrea să rămâi legată de mine doar din obligație.

— Nu este așa, Raley. Jur că nu. Făcu o pauză, apoi spuse: Suntem foarte stresați amândoi. În această stare emoțională, niciunul nu poate lua o decizie de o asemenea importanță. Este greu să ne gândim la căsătorie când trebuie să ne confruntăm cu asta. Trebuie să trecem peste

această problemă înainte de a putea face un pas decisiv. Trebuie să ne acordăm timpul și spațiul necesar pentru a pune lucrurile în ordine. Îl privea cu sinceritate și era atrăgătoare. Nu crezi?

Raley se aplecă și dădu drumul la aerul condiționat. Reașezându-se pe locul șoferului, aruncă o privire pasagerii din dreapta, care-l întrebă:

— Ți-a înapoiat inelul?

— Nu atunci. Nici eu nu i l-am cerut. N-am făcut decât să accept condițiile impuse de ea. Cred c-am fost cam generos cu timpul și spațiul pe care i le-am acordat, reflectă el zâmbind amar.

— Ce s-a întâmplat?

— Am închiriat cabana și am început să-mi petrec zile întregi acolo. Jay a profitat de ocazie. Raley îi aruncă o privire grăbită lui Britt, ale cărei buze se desfăcură a uimire. N-a fost de ajuns că femeile îi mâncau din palmă, ba îl mâncau cu totul, adăugă el răutăcios. A trebuit s-o aibă și pe Hallie. Se plângea că era singura femeie din Charleston pe care a dorit-o și n-a putut s-o aibă. Ei i se părea o simplă tachinare. Ca un fraier, și eu am crezut la fel. Dar el avea altceva în minte. A profitat că eram departe, iar ea vulnerabilă și...

Raley fusese umilit de viteza și ușurința cu care Jay îi luase locul în patul lui Hallie, în inima ei. Chiar după atâta timp, trădarea ei îl scotea din minți.

— Poate că ea l-a dorit întotdeauna. Oricum, mi-a trimis inelul de logodnă prin poștă la părinții mei. Le-am spus să-l arunce, să-l vândă, să-l dea primei persoane fără adăpost. Nu-mi mai păsa.

O vreme, singurele sunete din mașină fură șuieratul roților și ticăitul ceasului de la bord. Nu știa dacă Britt se temea să nu spună ceva nepotrivit, să folosească un cuvânt care să-i declanșeze furia sau pur și simplu reflecta la cele auzite.

Poate că stabilea niște legături, întrebându-se dacă Jay îi făcuse ei curte în același timp în care se culca cu Hallie. Oricum, nu deschise gura preț de câțiva kilometri.

— Peste cinci minute ajungem la pistă, zise el în cele din urmă. Ar fi bine să te gândești la ce le vei spune polițiștilor, dar înainte de toate ar trebui să-ți înștiințezi avocatul.

Ea încuviință absentă.

— De asta ți-a orchestrat Jay căderea? Dacă da, multe se explică. Hallie a fost motivul pentru care s-a asigurat că o să ajungi în pat cu Suzi la petrecerea lui? Acolo s-au stricat lucrurile? Gândind cu voce tare, Britt continuă: Jay n-a

anticipat că Suzi o să se drogheze și o să moară în camera lui de oaspeți. N-a pus la cale decât să te prindă cu pantalonii în vine când Hallie era plecată, apoi n-a pierdut niciun moment ca s-o informeze, pentru ca mai apoi să poată profita de ea.

— Jay n-ar fi făcut toate astea doar ca să aibă o femeie, fie ea și Hallie.

— Dar crezi c-a orchestrat lucrurile așa încât să te trezești în pat cu Suzi.

— Cu Suzi moartă. Cum ea îl privea cu evidentă neîncredere, Raley întoarse capul și încuviință: Da, Britt. Jay a plănuit totul. A învățat-o pe Suzi ce să-mi spună, lucruri de genul bretelelor roșii care o incitau, sau că am o meserie prin excelență masculină. Jay i-a pus în gură asemenea cuvinte despre care știa că-mi vor atinge mândria afectată. Știa că avea nevoie de ceva mai mult decât de sâni mari și picioare frumoase ca să mă atragă în patul ei.

— Ți-a dat din primul moment un pahar în care fuseseră strecurate droguri.

— Pus la dispoziție de Jay. Sunt sigur de asta. Odată ce am fost compromis, cu prezervativele pe post de dovadă irefutabilă, a avut grijă ca ea să consume prea multă cocaină și să moară.

— Raley! exclamă ea scuturând din cap neîncrezătoare. Îți acuzi cel mai vechi prieten de crimă.

— Da.

— De ce ar fi făcut Jay asta? De ce?

— Faptul că am băut și am făcut sex cu Suzi Monroe n-ar fi fost destul de grav. Mi-ar fi provocat probleme, probabil m-ar fi costat relația cu Hallie, dar n-ar fi afectat alte aspecte ale vieții mele. Dar moartea lui Suzi de o supradoză în timp ce se afla cu mine în pat a avut scopul de a mă ruina complet. Un incident ca acela, imposibil de negat din cauza amneziei temporare, poate distruge viața unui bărbat. Îi poate anihila complet, pe el și tot ce făcea.

Opri la intersecția a două drumuri de țară și se uită la Britt. După câteva secunde, văzu înțelegerea cristalizându-se în ochii ei. Îngăimă:

— Ancheta ta privind incendiul.

El nu zise nimic, ci se mulțumi să vireze pe un drumeag neasfaltat, plin de gropi.

— Am mai fost pe aici, exclamă tânăra femeie. Azi-noapte, când tremuram pentru viața mea.

— Când o făceai pe leșinata.

Se prefăcuse că-și pierduse cunoștința în timp ce Raley căuta centura de siguranță pe sub ea. Probabil se gândise

că o pipăia anume, dar el chiar nu putea găsi acea centură blestemată. Fusese prinsă între scaune. Vru să-i explice acum, apoi se gândi că era cel mai bine să nu mai vorbească despre asta. Nu voia ca Britt să știe ce bine își amintea.

Mașina ei era parcată lângă peretele ruginit al hangarului dărăpănat unde o lăsase. Trase alături, dar niciunul nu schiță vreun gest de a coborî din camionetă. Raley deschise geamurile, apoi opri motorul.

Britt avea să ajungă pe întuneric în oraș. Soarele apusese deja. Apăruseră câteva stele, nu la fel de multe ca acelea pe care le putea vedea el deasupra cabanei. Cerul spuzit de stele, liniștea pătrunzătoare și intimitatea absolută erau beneficiile traiului departe de civilizație. Cu toate astea, se gândi el, prețul pe care-l plătești pentru o intimitate absolută este singurătatea.

— Frumos, murmură Britt cu ochii la peisaj.

— La vreo cincizeci de metri în partea aceea este râul, zise el făcând semn cu bărbia. Edisto, adăugă, observându-i perplexitatea. Formează marginea estică a Bazinului ACE. Combahee, în partea de apus, iar Ashepoo e la mijloc.

— Niciodată n-am venit să explorez zona.

— Ar trebui s-o faci.

Ea zâmbi, scuzându-și parcă indiferența față de

topografia zonei.

— Ce s-a întâmplat între Jay și Hallie?

— I-a frânt inima, mormăi Raley privind spre râu. Ea s-a așteptat la fidelitate, dar asta nu-i stătea lui Jay în caracter. Nici măcar în vocabular. Obținuse ce și-a dorit, nu fără o luptă grea, mai ales că Hallie era logodnica mea. De fapt, amândoi am fost batjocoriți de Jay Burgess. Își dădu seama că strânsese pumnii și că simțea aceeași furie ca atunci când aflase că bunul lui prieten îl trădase cu Hallie, apoi se descotorosise de ea. Pentru Jay fusese o cucerire ca oricare alta. Ea l-a prins înșelând-o, și-a luat inima în dinți și a părăsit Charlestonul. Simțind privirea ei curioasă, continuă: Am așteptat câțiva ani până m-am hotărât să iau legătura cu ea. Am folosit telefonul de la magazinul general și i-am sunat părinții. Era singurul mod de a-i da de urmă. Îndată ce m-am prezentat, am primit câteva vorbe usturătoare de la tatăl ei. Știi, ei au crezut poveștile pe care le-ai spus despre mine. Dar înainte de a închide mi-a spus, de fapt nu, a urlat cu mândrie, triumfător, că Hallie s-a măritat cu un celebru chirurg ortoped la Denver și că așteaptă primul copil.

Chiar și insectele părăsiseră vechiul aerodrom. În lipsa cântecului lor nocturn, nimic nu întrerupea liniștea – rea. Ceasul de pe parbriz ticăia. Atât.

Raley auzi foșnetul materialului când Britt se mișcă, întorcându-se spre el și așezându-se picior peste picior.

— Înainte de a mă duce înapoi și a mă lăsa în voia lui Clark și Javier, cred c-ar trebui să-mi vorbești despre ancheta asupra incendiului de la secția de poliție.

Capitolul 13

— Mai întâi am o întrebare pentru tine, spuse Raley. Cine a fost sursa ta? Cine ți-a vândut pontul despre mine și evenimentele din acea duminică dimineața?

Britt trase aer adânc în piept și-i dădu drumul încet.

— Jay Burgess.

El nu lovi cu pumnul în parbriz, nici nu înjură. Nimic din toate astea, nimic din ce s-ar fi așteptat ea. Dar îl văzu strângând din maxilare atât de tare, că nici barba nu putea ascunde încordarea mușchilor.

— Mi-am imaginat. Cum s-a ajuns la asta?

— L-am cunoscut în timpul primului reportaj pe care l-am avut de realizat aici. Am fost trimisă să fac un material despre o crimă dintr-un bar rău famat, dintr-un cartier rău famat din Charleston. După ce am terminat evaluarea situației, Jay, care investiga scena crimei, a venit și s-a prezentat. A spus ceva banal de genul: „Vii des aici?”

— Iar ție ți s-a părut ingenios.

— Era ingenios. Ne-am cunoscut, am vorbit puțin, apoi el m-a întrebat dacă există vreun bărbat important în viața mea. A spus că dacă există, el se va arunca de pe pod. Dacă

nu, ne vom întâlni mai târziu la o băutură, într-un bar mai elegant.

— Și te-ai dus.

— Era drăguț și simpatic. Un polițist cu care mă simțeam în siguranță. Da, m-am dus și mi-a plăcut. Observându-i arcuirea sprâncenelor, Britt simți nevoia să precizeze: Nu, Raley, nu m-am culcat cu el în noaptea aceea.

— La a doua întâlnire?

— La câteva zile după acea primă întâlnire, Jay m-a sunat la postul de televiziune, spuse ea refuzând provocarea.

Răspunse la telefonul din studioul de știri cu un glas vesel și încrezător:

— Britt Shelley.

— Este ziua ta norocoasă.

— Am fost aleasă să-mi petrec weekendul în Munții Ozarks, să mă uit la proprietățile care se pot închiria în comun?

— Mai mult.

— Am câștigat la loterie?

— Jurnalistic vorbind.

— Sunt numai urechi.

— Aș vrea să nu-mi pronunți numele.

Desigur, ea îi recunoscuse glasul imediat, dar nu mai

sesiza acel zâmbet din spatele lui.

— Bine.

— Niciodată.

Tonul lui nu putea exprima decât ceva foarte serios.

— Vorbim despre un subiect? se interesă Britt întinzând mâna după carnetul de notițe și pix.

— Un eveniment. Și nu vei divulga identitatea sursei.

— Se înțelege.

— Nu pot vorbi acum și, mai ales, nu la telefon.

Stabiliră să se vadă în noaptea aceea la 23.45, după ultima emisiune de știri, lăsându-le timp angajaților postului să plece din clădire și să elibereze parcare.

Faptul că Jay Burgess o sunase din nou n-o surprindea. Se așteptase la asta. Se distraseră bine la prima rundă de băuturi – el o mai băuse și pe a doua, dar nu se îmbătase. Fusese o întâlnire agreabilă, de cunoaștere.

Unde ai crescut, la ce școală ai învățat? Îți plac sportul, filmul, lectura, mâncarea condimentată? Ai fost vreodată căsătorită? Destinații preferate de vacanță? Unde visezi să mergi în vacanță?

Încheiaseră acea seară plăcută cu promisiunea că se vor revedea curând, și ea îl crezuse.

Se gândise că următorul lui telefon avea să fie ca să o

Invite undeva din nou, nu ca să-i dea un subiect pentru reportaj. Nu era însă dezamăgită. O interesa mult mai mult să-și construiască un public fidel decât să se implice în ceea ce nu putea să fie decât o aventură trecătoare, în cazul lor, hormonii puteau intra în ecuație, dar inimile niciodată. Stabilise asta la o jumătate de oră după ce-l cunoscuse.

Cu timpul observase la tinerii profesioniști în ascensiune convingerea nerostită că orice fel de relație amoroasă era o frivolitate. Ajunsese să-i recunoască pe bărbații care gândeau oarecum la fel ca ea, care nu căutau un partener permanent. Pentru ei, întâlnirile erau ocazii de destindere și uneori, prin consimțământ reciproc, de satisfacerea impulsurilor sexuale. Nimic mai mult.

În acest grup de persoane cu ambiții de promovare, uneori se înfiripau relații care să poată rezista presiunilor celor două cariere și ambițiilor celor doi parteneri. Relațiile de durată cer timp și atenție, care în astfel de cercuri sunt direcționate spre atingerea obiectivelor profesionale, mai importante, desigur, decât cele amoroase.

Lui Britt îi plăceau bărbații. Se simțea bine în compania lor. Din când în când, îi plăcea să se culce cu câte unul. Dar își schimbase locul de muncă destul de frecvent, uneori nu stătea mai mult de un an, după care își trimitea CV-ul să

vadă dacă nu cumva exista vreo posibilitate să avanseze la nivelul următor.

Nu avusese nici timpul, nici dorința de a dezvolta altceva în afară de câteva amicitii sporadice. Din voința ei, majoritatea rămăseseră platonice și, ceea ce era mai important, fără complicații. Astfel își permitea să dea preaviz, să-și facă bagajul și să părăsească un oraș fără să se uite înapoi, fără regrete, fără suferință din partea ei sau a iubitului abandonat.

Uneori se lăsa în voia fanteziei și se vedea întâlnind un bărbat irezistibil, care să devină la fel de important ca munca ei. Angajamentele și căsătoria, faptul de a aparține cuiva i-ar fi surâs, în special pentru că-și petrecuse aproape jumătate din viață singură.

Desigur, i-ar fi plăcut să ajungă la acea intimitate cu un bărbat care să-i anticipeze nevoile, să-i înțeleagă trăirile, să-i aprecieze ambițiile, să primească și să dăruiască dragoste, i-ar fi plăcut să aibă copii, mai mulți chiar, deoarece nu și-ar fi lăsat copilul singur pe lume, așa cum rămăsese ea la moartea părinților.

Deocamdată însă, toate acestea se aflau într-un orizont de așteptare. Acel stil de viață urma să vină „într-o zi”. Deocamdată, îi părea bine să trăiască fără o astfel de

povară.

Imediat își dăduse seama că și Jay Burgess avea aceeași politică. Era un bărbat căruia îi plăceau flirturile, femeile, care mai mult ca sigur nu avea să se îngroape într-o relație monogamă. Era plăcut, distractiv, dar un blestem pentru femeia care se îndrăgostea de el.

Așteptându-l în parcare întunecată a postului de televiziune, se simțea la fel de emoționată ca o tânără la prima întâlnire cu iubitul ei. Jay opri mașina lângă a ei, coborî și, după ce se uită în jur prin parcare goală, deschise portiera și urcă.

— Salut. Se aplecă peste bord și o sărută pe buze.

— Niciodată nu-mi sărut sursele, Jay.

— Adevărat? El părea cu adevărat surprins. Eu sărut pe toată lumea. Mă refer la fete.

— Sunt sigură de asta, spuse ea râzând. Sper că n-a fost doar o stratagemă ca să ajungi singur cu mine în beznă.

— Acest scenariu ar fi posibil, spuse el cu acel zâmbet fermecător. Mi-ar plăcea să-l pot pune în aplicare cândva.

Făcu o pauză și zâmbetul îi pieri. Dar nu în seara asta.

— Atunci, chiar ai un subiect.

— Mă tem că da.

— De ce spui asta?

— O să vezi. Nu este ceva prea plăcut, dar înainte de ați da detalii, trebuie să-mi promiți că nu mă vei cita ca sursă.

— Ți-am promis deja.

— Nu a existat această întâlnire.

— Am înțeles, Jay. Poți avea încredere în mine. El încuviință și începu prin a o întreba dacă auzise despre moartea recentă a unei femei pe nume Suzi Monroe. Britt își aminti că citise ceva în ziar. Supradoză de cocaină, nu? Nu prea știu detalii.

— Există o explicație. Procurorul districtual n-a dat detalii presei. Moartea a fost clasată ca o supradoză obișnuită. Dar sunt mai multe detalii legate de acest caz pe care nu le divulgăm.

— Cine nu le divulgă?

— Detectivii chemați la locul decesului femeii. Și eu.

— De ce nu le-ați dat la iveală?

— Pentru că a murit în apartamentul meu.

Britt intuiti numai decît implicațiile. Începu să și vadă cum cariera ei ardea etapele.

Jay vorbi neîncetat zece minute, relatându-i cum murise fata în pat cu cel mai bun pompier din oraș, care era prietenul său de-o viață, Raley Gannon.

De acum, radarul ei de reporter clipea într-o veselie.

Dacă ar fi fost ficțiune, intriga se țesea perfect.

— Acest bărbat ar fi trebuit să facă tot posibilul s-o salveze, spuse Jay furios. Numai că era și el beat, aproape Inconștient. Continuă, recunoscând că petrecerea fusese cam nebunească, se consumase foarte mult alcool, unt renumit pentru ospitalitate, mărturisi el cu o anume stinghereală. Dacă vei mai sta aici destul, vei afla. Dar... își plecă apoi capul, scuturându-l cu tristețe. Petrecerea asta a scăpat complet de sub control. Am dat-o ca să-mi sărbătoresc rămânerea în viață. Făcu o pauză și o privi. Ai aflat de incendiul de la secția de poliție?

— Da, ai fost unul dintre eroii zilei.

Flatat, Jay continuă:

— Am vrut să fie cea mai grozavă petrecere dată vreodată. Însă n-ar fi trebuit să beau nimic. Ar fi trebuit să-mi supraveghez invitații, să văd cât de tare s-au îmbătat. Doar sunt polițist, pentru numele lui Dumnezeu! Este obligația mea să protejez oamenii.

Tânăra femeie nu comentă câtă vreme el își făcu mea culpa. La unul din posturile la care lucrase înainte, un profesionist cu experiență o învățase că, atunci când cineva avea ceva de spus și o făcea din proprie inițiativă; era bine să nu-l întrerupă.

— Ar fi trebuit să veghez în special asupra celui mai bun prieten al meu, urmă el. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de epuizat era Raley. Nu trebuia să-l las să bea atât. Muncise prea mult, luând asupra sa și alte sarcini, avea prostul obicei să-și asume responsabilitatea pentru orice merge prost în lume. Dacă se ciocnesc două planete, el își asumă responsabilitatea. Așa este el. Prea dur cu sine. Și iată că ajunge în momentul în care iubita lui este plecată, poate să o lase și el mai ușor, să-și facă de cap măcar o dată și... Jay expiră cu putere. La naiba! Se pare că eu l-am împins spre asta. Își frecă obosit ochii. Amândoi suntem vinovați în aceeași măsură.

— De moartea lui Suzi Monroe?

Britt nu se putuse abține. Întrebarea îi scăpase înainte să o poată opri.

— Mda, pentru felul în care a murit.

Șocată de franchețea lui, ascultă detaliile despre felul în care Raley se îmbătase cu mărgărită și o dusesse pe Suzi, la fel de beată, în camera de oaspeți a lui Jay.

— Tu le-ai dat cocaina?

— Nu! Dumnezeu, cum poți să crezi asta? Cunoscându-l pe Raley așa cum îl cunosc – și-ți spun încă o dată că e tipul cercetașului fanatic –, aș jura pe un teanc de Biblie că Raley

nu s-a drogat. Sunt aproape gata să jur că nici pe ea n-ar fi lăsat-o s-o facă. Cred că s-a întâmplat exact așa cum a spus el. Au făcut sex de câteva ori, el a adormit și n-a știut nimic până s-a trezit a doua zi și a găsit-o moartă.

— Ce cred anchetatorii? se interesă Britt.

— Același lucru.

Îi mai spuse că procurorul districtual analiza cazul cu atenție, dar că în opinia lui Raley Gannon nu avea să fie acuzat de crimă. Autopsia nu relevase nimic dubios în afară de supradoza letală de cocaină, pe care se părea că fata și-o administrase singură.

— Noi nu i-am furnizat droguri, nu i-am pus cocaina sub nas. Mă interesează doar ca implicarea noastră să fie trecută sub tăcere. E mai bine să nu se afle. Are iz de mușamalizare, iar eu fiind de bună-credință, nu mai pot participa în niciun fel.

Avea dreptate, era un subiect grozav, pentru obținerea căruia un reporter de investigații trebuia să facă mari eforturi, în stilul Woodward și Bernstein. Uluitor, ea îl primise pe o tavă de argint! Ea, care era o începătoare, străduindu-se să răzbată în lumea posturilor de știri de prima mână.

Se întrebă dacă visa. Nu. Când se întinse să-i strângă

brațul lui Jay Burgess în semn de consolare, el se afla foarte aproape.

— Ce s-a întâmplat n-a fost vina ta, Jay. Indivizii care au ajuns în dormitorul tău erau adulți. Erau responsabili pentru faptele lor.

— Știu, dar...

— De fapt, meriți toată admirația pentru că-ți asumi o parte de responsabilitate, ca să nu mai spunem că vii să-mi și dezvălui toată povestea.

El o privi, schițând un zâmbet.

— Și ce va ieși din asta? Patruzeci de bice sau o sută de Ave Maria?

Britt zâmbi, apoi deveni brusc serioasă când îi spuse:

— Întreaga istorie trebuie să ajungă la urechile publicului.

— De asta sunt aici, zise el rezemându-se de spătarul banchetei. Întâlnirea cu tine de aseară a fost providențială. Ca și cum mi-ai fi fost trimisă pentru a mă ajuta să procedez așa cum îmi dictează conștiința.

— Povestea va avea un impact exploziv. Îți dai seama nu? În special pentru prietenul tău. După cum ai spus, menirea lui este să salveze oameni.

— De asta eu și ceilalți detectivi am păstrat tăcerea la

început. Va fi rău pentru Raley, care e un tip grozav. Cu adevărat, insistă Jay observând o urmă de scepticism pe chipul ei. Toată lumea îl place pe Raley. Este un tip rezistent, dar asta este pe cale să-l distrugă. Fata care era în pat cu el și-a găsit să moară! Privind-o direct, rosti ferm: Nu vreau ca el să afle vreodată că eu am făcut public totul. Ne-ar distruge prietenia.

— Înțeleg. Dar și tu va trebui să înțelegi că, odată ce povestea asta va deveni publică, nu poate fi retrasă la fel ca un lot prost de conserve de fasole. Poate fi negată, dezbătută sau chiar retractată, dar va rămâne pentru totdeauna.

— Îmi dau seama. La naiba, Britt, știu că va urma o cădere și pentru mine. Dar mă aflu în punctul în care pot să spun „Dă-i drumul!” Nu mă mai lasă conștiința să trăiesc cu această povară.

Britt inspiră profund, apoi se uită la Raley, care ascultase fără să schițeze vreun gest. Se aplecă spre el, așa cum făcuse în noaptea aceea cu Jay, și-i puse mâna pe braț.

— Remușcările, dorința de a-și asuma o parte din vină pentru Suzi Monroe m-au plasat imediat de partea lui. L-au transformat într-o sursă perfect credibilă care se bucură de toată simpatia mea. Nu m-am îndoit de afirmațiile lui deoarece își asumase o parte din răspundere. De ce și-ar fi

pus gâtul pe tocător, expunându-se oprobriului public, dacă declarația lui nu era adevărul absolut și o problemă de conștiință?

— Pentru că știa că mie îmi va cădea capul. Nu lui. Nici momentul ales n-a fost întâmplător. Voia să ajungă în așternutul tău cât mai repede. Ea își retrase cu furie mâna de pe brațul lui, iar Raley continuă: Nu acesta a fost motivul principal pentru care a luat legătura cu tine atunci. Scandalul nu produsese încă rezultatul dorit. Eu eram suspendat, nu concediat. Hallie era teribil de mâhnită, dar accepta explicația mea. Relația noastră mai avea încă o șansă să supraviețuiască. Cobb Fordyce urma să mă inculpe pentru crimă. Dacă lucrurile ar fi rămas așa, mi-aș fi putut salva reputația și mi-aș fi restabilit viața. Aș fi fost afectat, dar nu distrus. Dar asta nu i-a fost de-ajuns, urmă el mânios. Trebuia să mă termine. În acest scop trebuia să dea la iveală îngrozitorul adevăr, chiar dacă asta însemna să admită că a fost o gazdă neatentă. Pufni ca să-și sublinieze sarcasmul.

— Nu mi-am dat seama c-am fost manipulată, murmură Britt.

— Nu, tu te-ai mulțumit să înșfăci povestea și s-o dezvolți. Ai dedicat minute întregi de transmisie ca să subliniezi cât

de beat eram, cât de iresponsabil, ca să nu-mi dau seama că femeia cu care eram trăsesse pe nas cantități mari de cocaină combinată cu alcool. Și cine a fost furnizorul cocainei? Te-ai asigurat că vei ridica această întrebare în mințile telespectatorilor fără să mă acuzi direct pe mine. I-ai intervievat pe cei prezenți la petrecere care au spus că m-au văzut conducând-o spre piscină, ceea ce este o minciună. S-a spus c-am înotat goi. Poate. Nu-mi amintesc. Cred că dacă aș fi încercat să înot, m-aș fi înecat, dar... Ridică din umeri. Nu sunt sigur de nimic. Mi-am construit apărarea pe faptul că mi-a fost ștearsă memoria cu o substanță pusă în secret în băutură. Dar Jay, bunul meu prieten, m-a sfătuit să nu spun asta, ca să nu fiu luat drept narcoman și alcoolic înrăit.

— Trebuia să mă suni, să-mi spui versiunea ta.

Raley pufni disprețuitor și de astă dată.

— Iar tu, cu siguranță, m-ai fi crezut.

Nu, nu l-ar fi crezut. Știa că nu l-ar fi crezut. Ca și când i-ar fi citit gândurile, el râse amar, înăbușindu-i orice nouă tentativă de împăciuire.

Recunoscuse că reportajul ei fusese tendențios. Își exprimase regretul, însă el îi respinsese scuzele. Era momentul să treacă mai departe.

Înainte de asta, lăsa să mai treacă câteva momente, în cele din urmă luă cuvântul:

— Jay voia să oprească ancheta pe care o desfășurai.

— Corect. El știa că mă specializasem ca polițist mai întâi. Cred că nu i-a convenit asta niciodată, dar cine știe, poate că n-a fost așa. Oricum, mă apropiam de descoperirea unor lucruri pe care n-ar fi vrut să le aflu.

— Cum ar fi? Cauza incendiului?

— Știam cauza, mai presus de orice îndoială. Cineva a dat foc hârtiilor din coșul de gunoi.

— Așa de simplu?

— Nu, nu este așa de simplu. Raley ezită, ca și cum ar fi vrut să intre în detalii, apoi hotărî să n-o facă. Investigația mea era incompletă, părea să nu ducă nicăieri. Când a avut loc petrecerea lui Jay, erau întrebări importante la care n-am primit răspuns niciodată. După ce am fost eliminat, Brunner mi-a preluat dosarul și a urmat calea oficială. Lumea a acceptat explicațiile și i-a îmbrățișat pe eroi.

— Eroii. Britt începu să-i enumere pe degete. Pat și Wickham și George McGowan.

— Cei doi detectivi care erau mahmuri, dar au fost chemați la fața locului ca să investigheze moartea lui Suzi Monroe.

— Cobb Fordyce.

— Procurorul districtual care nu m-a acuzat de crimă, dar La felicitat public pe șeful departamentului de pompieri chiar în ziua în care m-a demis.

— Și Jay.

— Care știa cel mai bine să-și acopere fundul.

Imaginea care începuse să se formeze în mintea ei nu era tocmai plăcută.

— Încerci să spui că cei patru au pus la cale chestia cu Suzi, mergând până acolo încât să se asigure că femeia a înghițit o doză letală de cocaină cu scopul de a-ți opri ancheta?

— Tu, care ești reporteră de renume, ce spui?

— Le pui eroismul sub semnul întrebării?

— Nici vorbă. Sute de martori i-au văzut scoțând oamenii din clădirea incendiată, intrând înapoi de câteva ori ca să-i salveze pe alții.

— Și atunci de ce se temeau de ancheta ta? De ce au mers până într-acolo încât s-o oprească? N-ar fi făcut-o. Doar dacă...

Întrucât ea se opri pentru câteva secunde, el o îndemnă să continue.

— Doar dacă...

Gândurile începură să i se învălmășească în cap.

— Doar dacă ancheta ta urma să dea la iveală ceva care s-a petrecut înaintea incendiului. Raley tăcu, lăsându-i timp să-și ordoneze gândurile. Asta este, nu? exclamă ea. Urma să descoperi ceva care nu numai că le-ar fi diminuat eroismul, dar l-ar fi scos din discuție. Vorbind repede ca să poată ține pasul cu gândurile care se derulau cu o iuțea nebunească, spuse: Asta mi se pare logic. Au făcut toate astea, au riscat să fie incriminați în legătură cu moartea lui Suzi Monroe, ca să te împiedice să descoperi ceva foarte grav, știut doar de ei patru.

— Toți pentru unul și unul pentru toți, zise el cu amărăciune.

— Jay voia să-mi dezvăluie secretul în noaptea aceea la Wheelhouse. N-am dreptate? Voia să se descarce, să scape de această povară.

— Ai intuit corect, o aprobă el posac. Mai avea câteva săptămâni de trăit. Voia să aibă conștiința curată înainte de întâlnirea cu Creatorul. Și cine ar fi fost mai indicat să afle? Tu erai mesagerul lui personal, care își îndeplinise rolul la perfecție. Deși de data asta cred că ți-ar fi smuls promisiunea să nu dai adevărul publicității decât după moartea lui.

— Așadar, ce a fost?

— Ce anume?

— Secretul? Ce făcuseră cei patru sau ce nu făcuseră, ce nu voiau să fie divulgat? Ce era? Știi? Ce bănuiești? Cum el se mulțumi s-o privească în tăcere, se răsti exasperată: Raley! Ce întrebări ți-au rămas fără răspuns? Ce te frământă? Ceva din raportul autopsiei, nu-i așa? În discuția cu Jay, când te-a chemat la petrecere, i-ai spus că ai nevoie de un raport asupra dispăruților. Îți lipsea ceva. Ce anume? În ce direcție se îndrepta investigația ta?

— Mda, mormăi el scuturând din cap.

— Mda?

— Mda. Ți-am spus ce trebuia să știi, altceva nu-ți mai spun.

— Poftim? De ce?

— Pentru că nici eu nu am deocamdată răspunsurile și nici n-aș vrea să mă văd menționat la știri mâine-dimineată.

— Eu nu voi apărea mâine la știri. Voi fi în pușcărie, apărându-mă de acuzația de crimă.

— O, am toată încrederea în tine, Miss Oră de Vârf. Vei găsi tu o modalitate de a apărea în fața camerei cu un microfon. Chiar și din închisoare.

— În ciuda insultei, nu ți-aș menționa numele. Dacă aș

putea să ajung în fața unei camere, aş spune că deţin informații dintr-o sursă necunoscută.

— N-o să spui nimic, pentru că nici eu nu-ți spun mai mult decât ți-am spus deja. Sunt numai speculații, de fapt, iar tu ar trebui să le coroborezi cu date venite din alte părți. Nu este asta regula de aur a jurnalismului profesionist? Să coroborezi întotdeauna cel puțin două surse?

Britt simți batjocura din spatele vorbelor lui.

— Încă mai ești supărat pe mine, nu? De asta nu-mi dai toate informațiile?

— Este un motiv la fel de bun ca altele. Te rog, nu-ți uita poșeta!

Zicând acestea, deschise portiera și ieși din camionetă.

Câteva secunde, ea rămase cu ochii la locul rămas gol din spatele volanului, apoi își luă poșeta și coborî. Când călcă pământul, simți cum tulpinile buruienilor uscate îi înțepau tălpile.

Nu-și dădu seama cât era de întuneric până ce nu înconjură botul mașinii, călcând cu atenție ca să nu se rănească. Raley orientase fasciculul lanternei de mare putere asupra unei cutii de unelte atașate de portbagaj și cotrobăia printre chei și clești și altele de genul acesta.

— Ce faci acolo?

— Caut cheile mașinii tale. Le-am pus aici azi-noapte.

— Ai un comportament copilăresc. Și criminal.

— Criminal? Cum vine asta? Se auzea scrâșnet de metal pe metal în timp ce el scotocea printre unelte.

— Jay a fost redus la tăcere, nu? Așa cum s-a întâmplat și cu tine acum cinci ani. Cineva m-a drogat, apoi l-a ucis pe Jay, ca și pe Suzi, lăsând un țăp ispășitor care nu-și amintește nimic. Asta este teoria ta.

— Corect.

— În acest caz, păstrând pentru tine ceea ce știi nu faci decât să împiedici anchetarea morții lui Jay. Asta înseamnă obstrucționarea justiției.

— Greșit. Am ajutat la anchetă. Pe tine de ce crezi că te-am răpit? Am făcut-o ca să poți folosi ce ți-am spus, ca să-i orientezi pe detectivii Clark și Javier spre eroii care au supraviețuit, George McGowan și Cobb Fordyce. Unul din ei l-a ucis pe Jay.

— George McGowan este fost polițist, iar Fordyce este procurorul general al statului.

— N-am spus că va fi ușor.

— Acești detectivi nu vor vrea să audă ceva rău despre Jay. Este idolul lor. Fără o dovadă, nu vor crede că Jay a fost implicat într-o conspirație, și în niciun caz împreună cu

ceilalți doi.

— Va fi o misiune dificilă, dar pariez că i-ai putea convinge. În felul ăsta m-ai ajuta enorm.

— Aș putea.

— Dar n-o vei face.

— Nu, n-o voi face.

Când scoase mâna din cutia de unelte, ținea pe deget inelul ei cu chei. I-l întinse. Când Britt îl înșfăcă, îi spuse:

— Îmi vreau cămașa înapoi.

Ea ezită, apoi lăsă poșeta să cadă, descheie rapid nasturii cămășii și o scoase. Raley o luă și o aruncă prin portiera deschisă în cabină, apoi luă hanoracul ei din spatele camionetei și i-l dădu.

— Probabil ar trebui să-l dezinfectezi înainte să-l porți din nou. Căinii lui Delno...

Britt îl luă și-l aruncă pe banchetă.

— Raley! Vocea ei trăda nerăbdarea. De ce nu i-ai demascat pe Jay și pe ceilalți cu cinci ani în urmă?

— Mi-au trebuit luni întregi să înțeleg c-am fost tras pe sfoară. Cred c-au început să mi se clarifice lucrurile doar când a început să aibă relații cu logodnica mea. Și după ce am înțeles, ce puteam dovedi? Nimic. Iar cu câteva clipe în urmă chiar tu ai subliniat importanța dovezilor într-o

anchetă penală. Reputația și credibilitatea mea s-au dus dracu'. Cine ar fi crezut că am fost drogat ca să-mi pierd memoria? Tot ce a avut de spus Fordyce – specialistul în drept al găștii – a fost că a auzit deja această pledoarie subredă și a considerat-o irelevantă. Nu aveam pe ce să mă bazez, Britt. Și în plus...

— În plus, ce?

El își mușcă interiorul obrazului, apoi continuă:

— Nu puteam să cred că prietenul meu mi-ar face așa ceva. Nici acum nu-mi vine să cred. În adâncul sufletului meu știu că așa a fost, dar inima refuză să accepte. Și de multe ori aproape m-am convins că mă amăgeam, încercam să argumentez că amărăciunea și gelozia profesională m-au făcut să-i transform pe cei trei eroi în monștri. În cinci ani am făcut multe presupuneri, zise el scrutându-i chipul. Apoi, ieri-dimineață am văzut conferința ta de presă. Am știut atunci că nu m-am înșelat nicio clipă.

— Absolut, replică ea cu vehemență. Ceea ce mi s-a întâmplat mie confirmă ce ți s-a întâmplat ție. Asemănarea dintre cazurile noastre nu poate fi nici negată, nici ignorată. Vom merge împreună la poliție.

— Îmi pare rău. Te descurci singură.

Raley scotoci în buzunarul cămășii, de unde scoase o

foaie de hârtie pe care i-o întinse.

— Ce este asta?

— Itinerarul tău până acasă. Este cam complicat să conduci pe drumurile astea secundare pe întuneric, dar dacă urmezi instrucțiunile nu te pierzi. La un moment dat, ai putea ieși în autostrada șaptesprezece. De acolo o iei la stânga. Așa vei ajunge direct la Charleston. Condu cu grijă, o sfătui el răsucindu-se să plece.

— Ești un laș! Piciorul lui drept se afla deja în cabină, dar întoarse capul și o privi peste umăr. Britt păli sub căutătura lui aspră, dar făcu eforturi să se stăpânească. Pentru că n-ai prea opus rezistență, Jay ți-a furat reputația, cariera și pe Hallie. De ce n-ai luptat măcar pentru ea? Poate asta ar fi vrut să vadă, că lupți. Când ai văzut că ești desființat de presă, de ce n-ai venit la mine să-mi ceri un drept la replică? Tu te-ai retras în pădure, ți-ai lăsat barbă, ai devenit un pustnic a cărui singură tovarășie este un bătrân păduchios. E adevărat că n-ai avut o dovadă solidă împotriva acestor bărbați, dar eu cred că este un raționament superficial. Faptul că te-ai retras din mijlocul semenilor este departe de a fi un act de curaj, domnule pompier Gannon. Este renunțare. Capitulare. Și nu cred că ți-ai petrecut timpul aici, în cabana asta, departe de lume, plănuiind să te

răzbuni. Nicidecum. Eu cred că ți-ai petrecut timpul lingându-ți rănila și plângându-ți de milă. Nu vei fi niciodată reabilitat, pentru că nu ai curajul să încerci. Este mai comod să stai în cuibul tău decât să ieși la luptă pentru dreptatea care ți se cuvine.

Când termină de vorbit respira greu, plină de indignare. Raley îi ascultase diatriba fără să se clintească. Acum însă, își retrase piciorul din cabina camionetei și veni încet spre ea.

— Ai impresia că mă cunoști?

Britt își împinse bărbia sfidător.

— Cred că te-am intuit perfect. Spui că vrei să te răzbuni pe toți cei care au contribuit la căderea ta nemeritată. Ai ocazia să te reabilitezi.

El o studie un moment printre gene.

— Știi, ai dreptate. Făcând o mișcare bruscă, îi puse mâinile pe umeri, o dădu cu spatele spre camionetă și veni mai aproape de ea. Gura asta a ta isteță mi-a adus această cădere nemeritată. Îi fixă cu privirea buzele, care se deschiseseră când el o prinsese de mâini. Britt le închise acum. El zâmbi dându-și la iveală dinții, dar nu era o expresie tocmai plăcută. Crede-mă, Britt Shelley, vedeta de la Channel Seven, în ultimele douăzeci și patru de ore mi-

am imaginat că ți-aș putea lua în stăpânire gura, așa cum ai făcut și tu cu viața mea acum cinci ani. Răzbunare. O, da! M-am gândit la multe metode de a te reduce la tăcere, dar toate erau prea obscene. Se aplecă spre ea presând-o între trupul lui și camionetă, apropiindu-și gura de a ei. Dar nu te voi atinge. Niciodată. Nu pentru că aș fi laș, cum mă consideri, și nici pentru că nu mi-ar da o anume satisfacție, ci pentru că nu-mi placi. În special... făcu o pauză, ochii lui verzi ridicându-se spre ai ei. În special pentru că te-a avut Jay înaintea mea.

Capitolul 14

Îi dădu drumul la fel de brusc, apoi se întoarse și urcă în camionetă. Porni motorul, iar Britt fu nevoită să sară din fața mașinii când el întoarse și ieși în drumul principal. Ea începu să tușească din cauza prafului stârnit de camionetă.

Printre lacrimile de furie, stopurile mașinii păreau două pete roșii. Imediat ce dispărură, rămase în beznă, își luă repede geanta de pe jos și urcă în mașină. Scaunul șoferului fusese dat în spate la maximum ca să poată încăpea picioarele lungi ale lui Raley Gannon, și toate oglinzile fuseseră dereglate. Faptul că era obligată să le readucă la poziția inițială o înfurie și mai tare.

Drumul accidentat nu avu darul să-i îmbunătățească starea de spirit, deoarece trebuia să meargă foarte încet. Nu zări luminile mașinii lui Raley în fața ei, deși continuă să înghită tot praful ridicat de el până la șosea. Nu era un motiv de laudă, dar cel puțin pe vremuri drumul fusese asfaltat. Poate în timpul administrației Truman.

Se mai uită o dată pe instrucțiuni, presupunând că trebuia să-i fie recunoscătoare pentru atâta considerație, și viră în locul marcat de el pe hartă. Menținu o viteză

moderată nu numai pentru că drumul șerpuitor traversa o pădure deasă, ci și pentru că avea nevoie de timp să reflecteze la experiența ei cu Raley și să se pregătească pentru ce o aștepta. Înainte ca lucrurile să meargă spre bine urmau să se înrăutățească, și se temea tocmai de această perioadă de trecere.

Britt își purtase singură de grijă de la moartea părinților, care pieriseră la interval de un an, tatăl de cancer pulmonar pe când ea era în liceu, iar mama de un atac de cord, câteva luni mai târziu.

Întrucât era studentă în primul an, nu-și permisesese luxul de a-și plânge mama. Nevrând să piardă un semestru întreg, își luase o învoire de numai o săptămână ca să asiste la înmormântare și să perfecteze actele de succesiune. Apoi se echilibrase emoțional și se întorsese la școală, acceptând că era orfană și că trebuia să se descurce singură. Era beneficiara unor polițe modeste de asigurare de viață pe care le folosi pentru a-și plăti studiile. Când absolvi, vându casa familiei. Fusese o hotărâre dureroasă, reprezentând despărțirea de singura familie pe care o avusese vreodată, dar îi trebuiau banii pentru a-și suplimenta veniturile foarte mici obținute de la diferite posturi de televiziune. Aceste slujbe îi aduceau echivalentul unei burse studentești, dar îi

permiteau să capete experiență în fața camerei video și să se deprindă cu echipamentele, pe lângă realizarea propriu-zisă a materialelor.

La unul dintre posturi, în schimbul accesului în sala de editare, trebuia să golească la intervale clar stabilite coșurile de hârtii și să măture la finalul programului. Nu-i plăcea, dar se achita de sarcină, spunându-și că o ajuta să-și formeze caracterul. Pe deasupra, îi aducea treizeci și cinci de dolari în plus pe săptămână.

În cele din urmă se mutase la un post cu audiență mai mare, unde nu trebuia să-și asume obligații suplimentare. În anii următori schimbase mai multe locuri de muncă avansând, învățând, câștigând experiență, dezvoltându-și abilitățile de reporter.

Când se eliberase slujba de la Charleston, căpătase deja cunoștințele corespunzătoare în domeniu și alura necesară. Angajarea ca reporter tematic reprezentase un pas major în cariera ei. Slujba asta nu avea s-o îmbogățească, dar își putea permite să-și plătească ipoteca și îmbrăcămintea de firmă.

Cu toate că deplânsese întotdeauna moartea prematură a părinților, își dădea seama că era făcută să trăiască pe propriile picioare. Sau poate că adoptase această atitudine

tocmai pentru că nu avea altă șansă. Oricum ar fi fost, era obișnuită să-și câștige existența și să se descurce singură. Nu se baza pe nimeni. Era liberă să ia decizii fără amestecul cuiva.

În seara aceasta își dori să nu fi fost chiar atât de singură. Nu se mai simțea independentă, ci mai degrabă abandonată, fără prieteni, vulnerabilă. Acestea erau sentimente rare, enervante, așa că nu prea știa cum să le trateze. De ce, după ce trăise atâta vreme într-un turn de fildeș, își dorea să aibă alături pe cineva care s-o sprijine, s-o sfătuiască ori s-o încurajeze?

Nu exista însă o astfel de persoană în viața ei, tot așa cum fusese singură când, la optsprezece ani, rămăsese orfană. Acum, ca și atunci, trebuia să se descurce în diverse situații dovedind cât mai multă hotărâre și demnitate. Supraviețuise până în acest moment. Avea s-o facă și de acum înainte.

Dar cum putea să nu se îngrijoreze pentru ceea ce aveau să-i aducă orele următoare? Polițiștii aflați acasă la ea urmau s-o trateze cu amabilitate sau s-o aresteze imediat ce cobora din mașină? Aveau s-o încătușeze, să-i citească drepturile și s-o înghesuie în dubă fără să-i dea șansa de a oferi vreo explicație pentru dispariția ei?

În orice caz, avea să fie neplăcut și umilitor. Acum era

suspectă. Detectivii nu urmau să se mai poarte prietenos doar pentru că era o vedetă TV. Clark avea să fie mai rece, Javier mai cinic. Interogatoriul o să fie un chin.

Chiar dacă Bill Alexander ar fi acționat cu promptitudine, n-ar fi putut s-o scoată din arest pe cauțiune până la punerea sub acuzare, și asta s-ar fi întâmplat cel mai devreme a doua zi, deci era nevoită să petreacă cel puțin o noapte în arestul poliției. În închisoare. Gândul acesta, chiar dacă era vorba doar despre o noapte, îi producea rău fizic.

Îi trecu prin minte un gând și mai tulburător. Era acuzată de uciderea unui ofițer de poliție. Și ca și cum asta n-ar fi fost de-ajuns de grav, în ochii legii părea că fugise ca să evite arestarea. „Îți mulțumesc, Raley Gannon!”

Faptul că răpirea orchestrată de el îi oferise arsenalul necesar pentru o apărare mai solidă decât acel neconvincător „Nu-mi amintesc” îi redusese și șansele de a fi eliberată pe cauțiune. Perspectiva era să stea în închisoare până la proces, și numai Dumnezeu știa cât avea să treacă până atunci.

Oscila între a-i fi recunoscătoare lui Raley pentru intervenția lui, căci îi oferise informații valoroase, și dorința de a-l strânge de gât. Pentru o sumă de motive.

Când o luase pe sus, de ce nu-l îmbrâncise sau nu-i opusese rezistență? Nu de teamă, asta era clar. Dacă nu-i făcuse rău în ultimele douăzeci și patru de ore, nu avea să-i facă nici în continuare.

Totuși, n-ar fi trebuit să stea așa, să se lase manipulată în acest mod de un bărbat.

Când îl acuzase de lașitate fusese o încercare calculată de a-l face să vorbească. Indiferent cât de mult îi spusese, rămăseseră încă multe detalii de lămurit. Îl ațâțase deliberat, sperând că-l va face să-și piardă răbdarea și să dezvăluie o informație care să ajute la exonerarea amândurora.

Obținuse însă mai mult decât reacția scontată. Cuvintele prost alese îi oferiseră lui Raley o ocazie de care profitase imediat. El... Gândurile îi fură întrerupte de soneria telefonului. Întinse mâna automat spre poșetă, gândindu-se: „Este celularul meu?”

Cei doi bărbați se plictisiseră. Erau niște oameni extraordinar de răbdători, care puteau sta ore întregi fără să se miște sau să clipească, dacă așa le cerea slujba, dar ar fi preferat să fie pe teren, să fie activi, să facă ceva în loc să stea într-o sală, așteptând o nouă misiune.

Jucau gin rummy și monitorizau linia de telefon pe care

implantaseră un microfon ilegal ceva mai devreme. Dintre toate aspectele neplăcute ale muncii lor, monitorizarea unei linii telefonice era poate cea mai plictisitoare.

Lucrau în mod curent sub pseudonimele de Johnson și Smith. Ca și numele lor false, cei doi se puteau substitui reciproc, având aptitudini și personalități compatibile. Nu erau legați de nimeni de pe această planetă și le erau loiali doar celor care-i plăteau. Cu bani gheață.

Numele lor nu apăreau la fisc, în registrul permiselor de conducere, la asigurările sociale, în nicio bază de date. Ieșiseră din țară cu cincisprezece ani în urmă ca să lupte într-un război secret împotriva diferitelor facțiuni ale unei populații africane de care puțini americani auziseră, și cu atât mai puțini erau capabili să arate acel loc pe glob. Acolo, cei doi fuseseră făcuți să dispară. Când reveniseră în Statele Unite aveau alte nume, amprente și identități, toate documentele vechi fiind distruse.

Angajamentele lor erau întotdeauna temporare, dar uneori lucrau de mai multe ori pentru același client. Aveau o listă lungă de clienți mulțumiți – state, organizații, persoane fizice. Acționau întotdeauna în echipă și erau extraordinar de buni în meseria lor, pentru că erau lipsiți de scrupule. Niciunul nu avea conștiință. Sufletele le fuseseră

sacrificate într-un șir de operațiuni devastatoare.

Surprinzător era însă faptul că nu ieșeau prin nimic în evidență. Violența de care erau capabili era camuflată sub o înfățișare banală. Nu purtau uniforme paramilitare de camuflaj. Armele lor erau bine ascunse chiar și de ochii celor instruiți să le observe, dar oricum preferau cel mai adesea să se folosească de mâini. Puterea lor venea din antrenamentele fizice, nu din masa musculară. Puteau trece drept contabili, tineri profesori sau ceva la fel de inofensiv, se pierdeau cu ușurință în mulțime, de parcă ar fi fost invizibili.

Urmau orbește ordinele angajatorilor. Nu propuneau niciodată un plan alternativ, niciodată nu-și exprimau părerile decât dacă li se cerea. Erau lipsiți de curiozitate, aproape indiferenți față de sarcinile pe care le primeau. Nu le păsa niciun pic de problemele pe care le implica slujba respectivă. Erau apolitici și atei. Făceau ce li se cerea, fără întrebări și fără discuții.

Aceste atribute îi făcuseră ideali pentru cazul în speță, fuseseră angajați să o scoată din circuit pe Britt Shelley și să-l ucidă pe Jay Burgess.

Li se arătase fotografia lui Britt Shelley și o văzuseră la televizor. O detectaseră chiar de cum intrase în bar. The

Wheelhouse servise scopului lor pentru că era aglomerat, înțesat de lume, iar chelnerițele erau atât de solicitate, încât tăvile cu băuturi stăteau destul de mult pe tejghea pentru ca o mână de expert să acționeze fără să observe careva.

Li se dăduseră instrucțiuni explicite pe care le îndepliniseră în cele mai mici amănunte. Li se spusese să anihileze femeia, făcând să pară că ea îl omorâse pe Burgess, iar ei procedaseră întocmai.

Le fusese de ajutor faptul că Burgess fusese neglijent și nu activase alarma. Ca să pătrundă în casa lui trebuiseră doar să deschidă ușa de la terasă și să pășească înăuntru. Drogul o lovise în plin pe Britt Shelley, iar când Johnson și Smith intraseră în livingul lui Burgess, acesta o întreba îngrijorat dacă se simțea bine. Era evident că nu.

Luat prin surprindere, slăbit de boală și de băutură, Burgess fusese doborât ușor. Cei doi forțaseră apoi cuplul să bea conținutul sticlei de scotch. Burgess protestase, dar în cele din urmă se conformase. Femeia era prea amețită ca să-i mai pese ce se întâmpla cu ea, așa că îi turnaseră scotch-ul pe gât fără prea mare dificultate.

Când amândoi își pierduseră cunoștința, Johnson și Smith îi dezbrăcaseră, îi așezaseră în patul bărbatului, apoi pe el îl asfixiaseră cu perna. Puseseră un pachet de

prezervative pe canapea, fiind atenți să nu lase urme care să fie descoperite de vreun investigator deștept.

Scena fusese realizată cu precizie, așa cum li se ceruse, totul se desfășurase conform planului... până în această dimineață, când se descoperise dispariția lui Britt Shelley. Clientul lor, care nu anticipase asta, se înfuriase. Eforturile de a o găsi nu duseseră la nimic.

Astfel că li se ordonase să stea cu ochii pe Bill Alexander, avocatul. La început, clientul lor se gândise că ar fi putut să-l tortureze până divulga ascunzătoarea lui Britt, dar curând constataseră că nervozitatea acestuia era reală și că atunci când declarase poliției că habar nu avea unde se afla clienta sa spunea adevărul.

Oricum, se putea presupune că el avea să fie primul pe care-l contacta Britt Shelley când reapărea – dacă nu cumva era găsită mai întâi de poliție și arestată –, așa că lui Johnson și Smith li se ordonase să monteze un microfon pentru interceptarea discuțiilor avocatului.

Fu o treabă ușoară. Burlac, Alexander trăia singur, prea zgârcit ca să-și angajeze o menajeră. În timpul zilei, când era la birou, casa rămânea goală. Echipa formată din cei doi bărbați intrase și ieșise în doar două minute și-și petrecuse restul zilei monitorizând echipamentul, așteptând să se

întâmpie ceva.

În cele din urmă, se întâmplă. Ciuliră urechile auzind tonul și apoi sunetul tastelor când Alexander formă un număr. Johnson lăasă jos cărțile și notă ora apelului. Smith dădu drumul la înregistrare.

Trei triluri de apel, după care se auzi o voce de femeie pârând ezitantă și uimită, apoi exasperată.

— Domnișoară Shelley! Slavă Domnului că ai răspuns!

— Domnul Alexander?

— Unde ai fost? Poliția a emis mandat de arestare pe numele dumitale!

— Da, am aflat.

— Unde te-ai dus?

— Mai exact, nu m-am dus... Este o poveste lungă. Îți explic totul când ajung acasă. Presupun că poliția îmi supraveghează casa.

— Da, te așteaptă un adevărat comitet de primire. Trebuie să te previn, domnișoară Shelley, că s-a obținut mandat de percheziție după-amiază. Așteaptă-te la o harababură.

— Mandat de percheziție? De ce?

— Pentru că ești fugară!

— Nu, nu sunt.

— Atunci, cum ți-ai spune? Când cineva dispare ca să

evite arestarea...

— Eu n-am făcut asta.

— Poliția așa crede. De fapt, toată lumea.

— Știu, dar am o explicație. Eu...

— După cum ai spus, păstrează-ți explicația până ajungi aici. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Spune-mi, unde te afli acum?

— Nu sunt sigură.

— Nu ești sigură?

— Cred că mă aflu la o oră distanță, cel puțin. Voi veni acolo imediat ce ajung în oraș.

— Dacă nu te vor prinde mai înainte. Atât autostrada douăzeci și șase, cât și nouăzeci și cinci sunt înțesate de...

— Nu sunt pe autostradă. Sunt pe niște drumuri de țară, a căror stare nu este prea bună. Știi unde... Ye... Ye...

— Yemassee?

— Da, scrie aici că voi trece pe acolo.

— Unde scrie asta?

— Este o poveste lungă. De aici o iau... spre River Road, spre autostrada șaptesprezece.

— Bine, bine, ajungi acolo cât poți de repede. Mă duc la dumneata acasă și te aștept acolo. Când ajungi, nu spune nicio vorbă până nu discuți mai întâi cu mine. M-ai înțeles,

domnișoară Shelley? Nicio vorbă.

— Am înțeles, dar sunt multe de spus. În primul rând, moartea lui Jay este legată de incendiu.

— Incendiu?

— Incendiul de acum cinci ani de la secția de poliție.

— El a fost unul dintre eroi. Toată lumea știe asta.

— Da, dar sunt multe de spus. Jay era...

Convorbirea se întrerupse brusc. Johnson se uită la Smith, care ridică din umeri și zise:

— Se pare că i s-a descărcat bateria.

Îl auziră pe Alexander formând numărul de două ori, dar de fiecare dată îi răspunse căsuța vocală. Murmurând printre dinți: „La naiba!”, închise.

Smith își luă telefonul celular și formă un număr pe care nu-l știa nimeni, în afară de el și de Johnson. Imediat ce i se răspunse, rosti:

— Tocmai a sunat-o avocatul ei. Am înregistrat convorbirea.

Fără a mai spune ceva, Johnson dădu drumul la înregistrare. Angajatorul lor ascultă, iar la final zise:

— Își amintește că Jay i-a spus ceva despre incendiu. Nu i s-a șters memoria complet.

— Uneori amnezia este temporară, se apără Smith.

Fiecare reacționează diferit la drog.

— Cu alte cuvinte, trebuia să vă pun s-o omorâți și pe ea. Puteați face să pară o crimă-suicid. Dar e cam târziu acum pentru sfaturi, nu? Oricum... Se părea că roțițele minții șefului lor funcționau la turație maximă. Continuă: A fugit de lege, și asta este în avantajul nostru. Astfel, pare o criminală, capabilă să-și ucidă fostul iubit. Este disperată și poate spune orice ca să-și salveze pielea. Dacă începe să facă remarci răutăcioase despre Jay și eroismul lui, cine o va asculta? Sau, chiar mai bine...

Johnson și Smith întrevedeau urmarea. Cel mai bine era ca Britt Shelley să nu aibă ocazia să spună nimic nimănui, scutindu-l de neazuri pe cel care-i angajase. Lăsară partida de gim rummy neterminată, mulțumiți că aveau ceva mai palpitant de făcut.

Raley observă că nu mai avea benzină. Era o problemă să oprească și să facă plinul, dar și mai rău ar fi fost să rămână în pană pe drumul spre cabana sa. Intră în prima benzinărie, coborî din mașină și se îndreptă spre o gheretă ca să plătească anticipat. Casierul derula tranzacția printr-o fereastră cu bare metalice. Erau postate semnele că funcționau camerele de supraveghere, dar Raley se îndoia că era așa. Nu se îndoia însă că exista o armă încărcată sub

tejghea, nu chiar la vedere, dar la îndemână.

Se întoarse la pompă și introduse duza în rezervor, moment în care observă hanoracul lui Britt pe bancheta din spate a camionetei, unde-l aruncase furioasă.

Văzându-l, avu remușcări, deși n-ar fi trebuit. Se purtase ca un nemernic în tot timpul cât fuseseră împreună, dar, în definitiv, femeia nu merita un tratament mai bun.

Imediat ce se întorcea la Charleston avea să stea în lumina reflectoarelor, unde-i plăcea atât de mult, nu? Poate nu imediat, dar oricum, destul de repede avea să fie exonerată de toate suspiciunile referitoare la moartea lui Jay. Cu acel subiect avea să-și relanseze cariera. Și-l completase cu elementele-cheie care lipseau și adăugase și puțină melodramă. Prin urmare, deși Britt îl detesta probabil în acest moment, în scurt timp avea să-mi mulțumească.

Pe măsură ce se umplea rezervorul, privi în direcția orașului. Tânjea după viața urbană, după filme, teatre, restaurantele care serveau creveți, grătare și plăcintă cu rab, după jocurile cu mingea, plimbările lungi în port duminica.

Cel mai mult îi lipsea munca sa, de care era pasionat. Poate își iubise meseria chiar mai mult decât pe Hallie. Era

o confesiune dură, dar cu toată sinceritatea regreta mai mult că rămăsese fără carieră decât că o pierduse pe ea.

Ajunsesse la concluzia că, dacă ea l-ar fi iubit, așa cum pretindea, nu s-ar fi îndoit de el. Odată ce mărturisise că reacționase la avansurile lui Suzi Monroe, Hallie ar fi trebuit să-i accepte întreaga pledoarie, așa cum făcuseră și părinții săi. Ar fi trebuit să-l creadă fără ezitare sau rezerve. Dar ea nu făcuse asta. Dacă l-ar fi crezut, nu l-ar fi părăsit atât de ușor. Iar dacă el ar fi iubit-o atât de mult precum își imaginase, nu s-ar fi retras, lăsând terenul liber pentru Jay.

„Ești un laș”. Înțelegea motivul pentru care Britt o spusese, dar nu curajul îi lipsea lui, ci dovezile. Un bărbat inteligent nu face acuzații la adresa autorităților decât dacă are dovezi. Dacă nu ai dovezi solide, îți trebuie măcar un martor care să-ți susțină afirmațiile. Acum, după cinci ani lungi de așteptare, avea unul în sfârșit. IViate lui Britt i se părea că el o înarmase, apoi o trimisese pe front să lupte în locul lui, neștiind că el plănuise să-și poarte propriul război din spatele frontului. Era singurul fel în care se putea câștiga acest conflict, pentru că, în acest moment, nu mai era sigur care din cei doi eroi supraviețuitori conspirase să-l ucidă pe Jay.

Atât McGowan, cât și Fordyce fuseseră implicați în

oprirea anchetei pe care o desfășura el asupra incendiului. Oare unul singur pusese la cale reducerea lui Jay la tăcere, sau acționaseră în cârdășie? Un singur lucru era cert: niciunul din ei nu era erou, așa cum pretinsese. Raley ar fi fost fericit s-o lase pe Britt să culeagă laurii pentru demascarea înșelăciunii puse la cale și a crimelor. Nu voia decât să fie exonerat. Își voia viața înapoi. Nu se amăgea însă. Urma să fie un demers foarte dificil. Fiecare din acești bărbați avea multe de pierdut și niciunul nu ar fi renunțat de bunăvoie. Ambii dețineau toate resursele pentru o luptă îndelungată și murdară. Vinovatul de moartea lui Jay era obișnuit cu subterfugiile și destul de priceput. Probabil îl supraveghease atent pe Jay, temându-se că, în lumina recentului său diagnostic, acesta s-ar fi simțit obligat să se confeseze înainte de a muri. Conform lui Britt, Jay îi telefonase devreme în ziua aceea, ca să stabilească întâlnirea. Asta însemna că se elaborase rapid un plan de ucidere a lui, lăsând-o pe ea singura suspectă.

Imediat ce Britt începea să pună întrebări legate de incendiu, acei preținși eroi aveau să ajungă în vizorul publicului, dar și al poliției. Unul sau amândoi urmau să se agite, iar Raley plănuia să observe care era cel mai disperat să se apere împotriva declarațiilor defăimătoare și care era

cel mai dispus să ofere răspunsurile pe care el nu le avea încă.

Voia să le obțină. Nu se gândise la altceva în acești cinci ani. Iar acum, din cauza morții lui Jay și a implicării lui Britt, el își putea încheia misiunea fără să se teamă că nu avea să fie crezut. Presupuse că lui Jay ar fi trebuit să-i mulțumească pentru asta. Doar pentru asta trebuia să-i mulțumească lui Jay.

Jay, Pat Wickham, Cobb Fordyce și George McGowan. Primii doi ieșiseră din joc. Ceilalți doi erau pe cale să se confrunte cu oprobriul public, așa cum pățise și el. Aveau să intre în atenția presei locale, Britt urma să se ocupe de asta. Tot ce spuneau ori făceau avea să devină subiect de reportaj. Cu cât protestau mai mult, cu atât că o să-i preseze mai tare. Era în elementul ei.

Înșurubă capacul de la rezervor și îi mulțumi prin semne bărbatului atent, taciturn, din spatele ferestrei cu zăbrele, apoi luă hanoracul de pe banchetă și-l puse pe scaunul pasagerului.

Ieși din benzinărie, dar când să întoarcă pe drumul care ducea spre casă, frână și lăsă motorul la ralanti. În vreme ce-și ștergea picăturile de sudoare de pe frunte, se uită la hanorac. Nu mirosea a câine. Așa îi spusese el ca s-o

enerveze. Mirosea a ea.

Probabil avea să fie arestată și reținută imediat pentru uciderea lui Jay, însă peste puțin timp urma să joace cartea pe care i-o dăduse el. În acel moment, cei doi bărbați puternici aveau să-i devină dușmani neînduplecați.

Cu toate astea, o să se descurce. Nici Fordyce, nici McGowan nu erau atât de nebuni încât s-o omoare, mai ales că atenția tuturor locuitorilor din Carolina de Sud era îndreptată asupra ei. Celebritatea avea s-o protejeze, în plus, urma să se afle în custodia poliției.

Dar, Dumnezeuule, femeia asta parcă-și pierdea mințile când adulmeca un subiect grozav. Oare nu cumva, din dorința de a da lovitura, avea să renunțe la orice măsură de prevedere, lăsându-și la o parte perspectiva și bunul-simț?

Raley se întrebă dacă-i explicase destul de clar pe unde s-o ia. Îi spusese oare să nu facă stânga până nu trecea de a doua cale ferată? Dacă vira la stânga după cea dintâi barieră, ar fi putut merge kilometri întregi înainte de a-și da seama că greșise.

De dimineață, când scrisese instrucțiunile, fusese distras de faptul că ea dormea în patul lui pe o parte, cu genunchii strânși la piept, astfel că era posibil ca indicațiile să nu fie atât de amănunțite pe cât ar fi trebuit.

Se mai uită o dată la hanorac, apoi, după ce expiră cu putere, gest pe care-l simți până în inimă, întoarse camioneta pe drumul pe care venise și apăsă cu toată puterea pe accelerator.

— La dracu'!

Avusese celularul cu ea tot timpul. La cincisprezece minute după ce se descărcase bateria, punând capăt discuției cu Bill Alexander, încă mai tremura. Își descoperise telefonul într-un compartiment al poșetei pe care nu-l folosea niciodată. Naivă, îl crezuse pe Raley Gannon, care îi spusese că i-l lăsase acasă.

Se întrebă câte alte minciuni îi mai turnase, câte jumătăți de adevăr.

Dacă le putea rosti atât de ușor și cu atâta convingere, oare povestea despre moartea lui Suzi Monroe era credibilă? În definitiv, Britt declarase public, la conferința de presă, că i se administrase un drog pentru înlesnirea violului care-i ștersese memoria acelei nopți cu Jay.

Era posibil ca Raley să fi alcătuit un scenariu asemănător pentru propria-i răzbunare?

O poveste ca asta l-ar fi implicat pe Jay Burgess în tot felul de fărâdelegi, și era clar că Raley avea un cui împotriva fostului său prieten de-o viață. Dintr-o singură lovitură, se

dezvinovăția și distrugea renumele de erou al lui Jay.

Oare se lăsase amăgită?

Dacă da, Raley era un mare mincinos. Îi crezuse povestea tocmai pentru că el nu-i spusese tot. Din experiență, știa că oamenii care dețin cele mai valoroase informații sunt și cel mai puțin dispuși să le comunice celorlalți. El știa mai mult despre acel incendiu, despre cauza lui sau alte amănunte pe care nu era gata să mi le destăinuie.

În cele din urmă trebuia să dea la iveală tot ce știa sau specula, pentru că Britt nu avea de gând să-l lase bombănind acolo, în pădure, în timp ce ea dădea singură piept cu polițiștii, cu Fordyce sau McGowan.

După ce le împărtășea povestea detectivilor Clark și Javier, polițiștii aveau să-l găsească pe Raley Gannon și să-l aducă la un interogatoriu serios. Și șeful pompierilor dorea precis să discute cu el. Raley urma să fie forțat să spună ce știa, iar ea avea să consemneze evenimentele pe măsură ce se derulau.

Jay îi promisese un subiect extraordinar și-și respectase promisiunea. O necăjea totuși gândul că fermecătorul Jay pe care îl cunoscuse ea și acel escroc descris de Raley erau una și aceeași persoană. Dacă tot ce-i spusese fostul pompier era adevărat, atunci Jay sacrificase viața unei

tinere, prietenia de-o viață cu Raley și chiar onoarea sa de polițist. Pierduse totul ca să protejeze ceea ce Raley fusese aproape să descopere, ceva atât de îngrozitor, încât Jay simțise nevoia să se confeseze ca să poată trece liniștit pe lumea cealaltă. Din nefericire, ucigașul nu-l lăsase să-și descarce conștiința.

Britt era atât de absorbită de gândurile sale, încât nu-și dădu seama că rătăcise drumul până ce farurile mașinii ei nu luminară un panou rutier. Așa descoperi că se afla la periferia unui oraș de care nu auzise și care nu era menționat în hârtia lui Raley. Trase pe marginea drumului și consultă din nou notițele scrise de mână.

Cale ferată dublă? Calea ferată unde virase la stânga rămăsese cu mult în urmă. „Ar fi fost bine să accentuezi asta, Gannon”, șuieră ea printre dinți când făcu o întoarcere de 180 de grade. Desigur, el scrisese „cale ferată dublă”, numai că ea nu citise instrucțiunile cu destulă atenție. În orice caz, asta o întârziase considerabil. Bill Alexander avea să sufere un atac de cord.

Parbrizul îi era împrăștiat cu insecte moarte. De două ori zărise ochii strălucitori, de topaz, ai unei căprioare în lumina farurilor. Din fericire, rămăsese în lăstărișul pădurii și nu sărise în fața mașinii. Dar ea încetinise, oricum.

Întoarcerea o costă aproape o jumătate de oră. Când ajunse la al doilea rând de șine, îl mai înjură o dată pe Raley Gannon și viră conform instrucțiunilor.

„Mergi patru kilometri, apoi fii atentă că urmează un viraj din scurt la dreapta”, citi cu glas tare de pe bucata de hârtie pe care o ținea acum pe volan, la vedere, ca să evite altă greșeală.

— Uite-o! exclamă ea fericită când găsi locul cu pricina.

Întunericul era accentuat de ramurile copacilor de pe margine, care se uneau într-o boltă de nepătruns. Drumul șerpuia prin pădure, traversând zone mlăștinoase și pâraie care se vărsau în râurile mari, presupuse ea. Trebuia să exploreze această zonă de o frumusețe sălbatică. Avea s-o facă. Dacă nu se ducea la închisoare, se gândi cu o strângere de inimă. Da, cu siguranță. Întoarcerea la natură era pe lista ei de priorități. Dar nu avea să se aventureze în această zonă sălbatică fără un ghid, fără o persoană care cunoștea drumurile.

Raley, poate. Sau poate nu. El n-o plăcea, i-o spusese. Tresări când o bufniță sau o altă pasăre de noapte cu aripi foarte mari coborî în picaj pe drum, direct în fața botului mașinii. Apoi, simțindu-se penibil, începu să râdă pe seama propriei nervozități. Dar care femeie n-ar fi nervoasă dacă ar

merge singură noaptea pe un drum întunecat de țară?

Câteva minute mai târziu se bucură să vadă lumini în față. Vehiculul era pe un drum lateral și o aștepta să treacă, pentru a putea ieși la rândul lui pe șosea. Răsuflă ușurată când îi observă farurile în retrovizor. Măcar așa nu mai era singură.

Apoi însă, farurile veniră tot mai aproape. O clipă se gândi că era Raley. Se întorcea la Charleston cu ea!

Imediat, rațiunea învinse. El nu avea cum să vină din direcția aceea, farurile erau prea slabe pentru o camionetă, iar Raley cu siguranță n-ar fi mers în spatele ei practic atingând-o cu bara de protecție. N-ar fi orbit-o cu faza lungă, așa cum proceda acest șofer. Raley nu s-ar fi apropiat atât de periculos nici măcar pentru a-i atrage atenția.

— Ticălosul! murmură Britt apăsând pe accelerație. Celălalt șofer făcu același lucru. Dacă era așa de nerăbdător și ea respecta limita de viteză, de ce nu o depășea? Nu era linie continuă, dar chiar dacă ar fi existat, cineva care nu avea scrupule să meargă în bara ei n-ar fi avut nimic împotriva să încalce regula de interdicție a depășirii. Nu exista trafic din față care să-i împiedice manevra.

Ridicând o mână de pe volan ca să se protejeze de lumina

orbitoare reflectată în oglinzi, distinse două siluete în cealaltă mașină. Păreau a fi bărbați, dar nu era foarte sigură, iar acum conducea prea repede ca să nu fie atentă la drum.

Probabil erau niște tineri care se țineau de pozne, prea inconștienți ca să-și dea seama că practicau un joc periculos. Avea să realizeze un material pe această temă, punând la final întrebarea: „Ar trebui mărită la optsprezece ani vârsta legală de obținere a permisului de conducere?”

După câțiva kilometri era istovită. Mâinile parcă i-ar fi fost grefate pe volanul pe care-l strânsese atât de tare.

O dureau și umerii din cauza încordării.

„Ai câștigat”, oftă în gând. Trase mașina pe acostamentul îngust, dar șoferul nu se folosi de spațiul suplimentar eliberat de ea ca să treacă. Se apropie atât de mult, încât bara lui din dreapta față venea peste bara ei din stânga spate. Britt vru să se îndepărteze, dar roțile de pe dreapta i se afundară în noroi. Acum mai erau doar câțiva centimetri între aripile celor două vehicule. „Ce naiba vrei, imbecilule?”

Iritarea ei se transforma încet în panică. Era ceva mai grav decât o glumă proastă făcută de niște puștani. Oare să accelereze, să încetinească sau să oprească? Toate opțiunile i se păreau riscante, dar ultima părea cea mai primejdioasă.

Era sumar îmbrăcată. Celularul ei era mort. Nu avea armă. Nu văzuse altă mașină trecând de cel puțin o jumătate de oră. Ocazional, zărise luminile caselor aflate în pădure, dar nu și pe ultima porțiune de drum.

Nu, să oprească nu era o soluție. Faptul că încetinise nu-l descurajase pe celălalt; se apropiase și mai mult. Asta îi lăsa o singură opțiune: să o ia la goană și să spere că nu aveau să se lovească înainte de a ajunge la autostrada 17, care era intens circulată, sau că acei doi indivizi urmau să obosească și s-o lase în pace. Dar instinctul îi spunea că acest lucru nu avea să se întâmple. Nu era un simplu joc. Cei doi din mașina aceea îi pusese rădăcină.

Șoferul părea să aibă o plăcere neobișnuită de a o orbi cu farurile. Nu mai vedea nimic din cauza lor. Hotărând că trebuia să fie mai incisivă, apăsă la maximum pe accelerație și în același timp trase de volan spre stânga. Trecu la o distanță infime, reușind să nu atingă mașina urmărilor. Revenită pe suprafața dură a șoselei, mașina ei zvâcni puternic înainte, însă avantajul acesta nu dură mult. Celălalt vehicul duduia în spatele ei, apoi îi agăță iarăși bara.

— La dracu'! strigă ea îngrozită. De ce faci asta?

Ce vrei?

Din nou fu orbită de luminile lui, iar în față distingea semnul care indica râul. Dincolo de panou acostamentul se sfârșea brusc, iar drumul se îngusta dispărând sub un pod.

Teama lui Britt se amplifică. Se gândi la apele întunecate ale râului pe care ea și Raley le traversaseră pe drumul de la cabana sa la pista abandonată. Chiar având informații limitate despre acea zonă, știa că erau câteva râuri mari care se uneau la un moment dat, vărsându-se în St. Helena Sound și de acolo în Atlantic. Direcția lor se schimba de patru ori pe zi, în funcție de flux și de reflux. Niște ape înșelătoare care făceau multe victime. De curând făcuse un reportaj despre recuperarea unui trup neînsuflețit. Omul fusese un înotător experimentat, dar nu mai putuse face nimic atunci când barca sa de pescuit se răsturnase. Doi caiaciști fuseseră dați dispăruți zile întregi înainte ca trupurile lor să fie recuperate la mulți kilometri în aval de locul unde își începuseră cursa, dornici să profite de faptul că râul era umflat de ploile abundente de primăvară.

Imediat ce trecea podul acela avea să se simtă în siguranță. Dar când acceleră cu acest scop în minte, șoferul acceleră și el, apropiindu-se tot mai mult.

Disperată, apăsă până la capăt pedala de accelerație, dar nici această viteză nu-i era suficientă ca să se desprindă. În

momentul în care ajunse la semn, celălalt șofer manevră mașina mai bine. O împinse spre dreapta, forțând-o să iasă pe acostamentul din care mai erau doar câțiva metri.

Probabil se apropia de 160 de kilometri pe oră când mașina ei lovi apa. O izbi cu atâta putere, încât airbagul se deschise. Asta îi salvă viața, fără a fi însă o binecuvântare: era conștientă atunci când mașina îi fu înghițită de apele învolburate ale râului.

Capitolul 15

Raley gonia nebunește spre Charleston când detectă în fața sa două perechi de lumini de poziție. Clipeau printre copaci, adesea dispăreau câteva minute, înainte să apară din nou. Deși se afla atât de departe de ei, observă că a doua mașină mergea mult prea aproape de cea din față. „Idiotul.” Era o prostie să conduci atât de agresiv, în special pe un drum ca acesta. Dacă șoferul era atât de nerăbdător să ajungă undeva, de ce nu depășea cealaltă mașină pur și simplu?

Spera că primul șofer nu era vreun idiot dintre cei care refuză să se lase depășiți. Raley se grăbea să ajungă la Charleston ca s-o avertizeze pe Britt să acționeze cu mare grijă. Nu știa însă cum putea să ia legătura cu ea. Avea să fie înconjurată de poliție și...

— Ce dracu?

Prima mașină intrase pe acostament, dar cea de-a doua n-o depăși. Părea că, de fapt, cea de-a doua ar fi încercat s-o scoată pe prima de pe șosea. Brusc avu o revelație. „Britt. Chiar în acel moment, mașinile dispărură. Oare o mai putea prinde din urmă? Doar dacă ea nu mergea cu viteză.

Doar dacă nu se rătăcise.

— La dracu'!

I se păru că dura la nesfârșit să iasă din acea curbă care îl împiedicase temporar să vadă cele două vehicule, dar odată ce ele reapărură, își fixă privirea într-acolo. Din nefericire, era prea departe pentru a le distinge formele și a identifica modelele implicate în acel joc periculos de-a șoarecele și pisica. Apăsă cât putu de tare pe accelerația camionetei, dar celelalte mașini erau mai ușoare și mai rapide, astfel că nu putea micșora distanța care îi separa.

Din nou, mașinile dispărură. Numără secunde. Douăzeci, poate? Treizeci? Apoi zări licărul unor faruri care peste o clipă dispăru cu totul din câmpul său vizual, în timp ce următorul se grăbea spre pod.

Raley lăsă să-i scape un strigăt și apăsă pedala de accelerație până la podea. I se păru că-i lua o mie de ani să parcurgă distanța până la pod. Lovi volanul de parcă ar fi biciuit camioneta să meargă mai repede.

Derapă, apoi frână cu o zdruncinătură teribilă la numai câțiva metri de marginea malului de pământ erodat care sprijinea podul. Ieșise din camionetă chiar înainte ca aceasta să se fi oprit definitiv. Deschise cutia cu scule și scoase lanterna puternică pe care o folosisese mai înainte,

apoi înșfăcă primul obiect metalic greu care-i căzu în mână. O cheie. Trebuia să se descurce cu ea. Coborî terasamentul jumătate alunecând, jumătate sărind, încercând să se descalțe din mers de pantofii sport. Când ajunse pe mal, își umplu plămâni cu aer, apoi, fără a mai sta pe gânduri, plonjă.

Se strădui să se orienteze prin apa neagră ca păcura. Cunoștea râul, știa cât de întunecat putea fi chiar și acolo unde nu era adânc, însă aici adâncimea era foarte mare. Disperat, plimbă lanterna dintr-o parte în alta și intră în panică atunci când observă mașina așezată greoi pe fundul râului, înfiptă în mâl. Îndreptă lanterna spre geamul șoferului, moment în care văzu o palmă albă aplatizată pe geam și o șuviță de păr blond plutind misterios în lumina slabă a lanternei. Britt.

Lanterna mai clipi o dată și muri. Întunericul era acum absolut. Dădu drumul lanternei, lovi apa cu putere și în câteva secunde se afla de cealaltă parte a mașinii. Găsi parbrizul și-l lovi cu cheia cât putu de tare. Nu cedă. Îl mai lovi de câteva ori. Nimic.

Simțea o arsură în plămâni. Continuă să lovească parbrizul cu cheia până când în cele din urmă acesta plesni, dar nu se sparse. Îl lovi întruna până când reuși să-și treacă

picioarul prin orificiu. Lărgi gaura cu izbituri repetate și în final își putu strecura umerii înăuntru. Sticla spartă îi zgârie capul și brațele, dar ignoră durerea. Orbecăi după Britt și-i găsi brațul drept. Când o atinse, ea nu reacționează.

„O, nu!” țipă în sinea lui.

Pipăi după centura de siguranță. Nu era fixată, ea reușise s-o desfacă. O prinse de brațe și o trase cu grijă prin orificiul din geam. Trebuia să se grăbească. El nu mai avea aer, iar ea nici nu mai mișca. Odată ce o scoase afară prin gaura din parbriz, bătău energic din picioare și se folosi de brațul drept pentru a urca la suprafață. Plămânii lui gemeau după oxigen. Lovea apa cât putea de tare, dar picioarele îi erau tot mai grele, ca de cauciuc, și nu le mai putea coordona. Trecuseră cinci ani de când nu mai făcuse niciun antrenament pentru salvarea victimelor, astfel că își pierduse condiția fizică.

Se uită spre suprafața apei, însă nu avea de unde să spere la o rază de lumină. Se luptă să ajungă deasupra. Sus. Sus. În cele din urmă reuși să scoată capul și să inhaleze o gură de aer, însă Britt nu respira. Se asigură că avea capul afară, apoi începu să înoate cu ea spre mal. Trupul lui avea încă nevoie de oxigen, era epuizat, dar înotă cât putu de tare împotriva curentului. Când picioarele lui

atinseră fundul apei, înainta cu greu, apoi se târî pe mal, trăgând-o pe Britt după el. O așeză pe spate și se aplecă deasupra ei. Avea puls slab, dar nu respira. Punându-și mâinile pe sternul ei, începu resuscitarea.

— Haide, Britt, îi spuse în timp ce-i apăsa ritmic pieptul. Nu muri în mâinile mele. N-ai terminat încă. Haide, Britt.

Apa i se scurgea de pe față în ochi, dar nu se opri din compresii sau din încurajările care uneori căpătau accente de provocare:

— M-ai făcut laș, dar tu ești cea care cedează. Vrei să lași vreo altă reporteră să pună mâna pe subiectul tău? N-o să ți-o ierți niciodată, dacă te dai bătută acum. Respiră, la naiba!

Apa de râu țâșni din gura lui Britt, împrôșcându-l. Își așeză capul pe pieptul ei, răsuflând ușurat:

— M-am gândit eu că asta o să te facă să-ți vii în fire. Îi întoarse capul într-o parte, iar Britt tuși, trase aer și tuși din nou. Gata, dă totul afară, așa, e bine, murmură el îndepărtându-i părul ud de pe față.

Când, după ce vomită apa înghițită, începu să respire mai ușor, întoarse capul și-l privi. Lacrimile îi împăienjeniseră ochii. Vocea îi era răgușită, strangulată, dar reuși să îngaime:

— Au încercat să mă omoare.

Raley încuviință. O mie de întrebări își așteptau răspunsul, dar acum era mai important să-i evalueze starea fizică. În același timp era conștient că trebuia să se îndepărteze naibii de acest loc. Nu era sigur că farurile lui trecuseră neobservate de cel care o scosese pe Britt de pe șosea. Nemernicul se putea întoarce ca să se asigure că nu fusese salvată sau că nu supraviețuise prin cine știe ce miracol. În acest caz, erau pierduți.

— Trebuie să ajungem la camionetă. O să te car eu.

— Pot să merg.

El n-o crezu, dar nu comentă. Se ridică și îi întinse mâna, iar ea o apucă și se ridică. Când ajunse în picioare însă, genunchii i se înmuiară. Raley o prinse, apoi, fără a-i da ocazia să se împotrivească, o ridică pompierește pe umăr și începu să urce pe mal cu ea.

Căută prin beznă puncte de sprijin pe care să pășească. Și pe el îl lăsară genunchii de câteva ori. Se împiedică de stâncile pe care creșteau tufișuri sălbatice și palmieri pitici cu frunze ascuțite, ba o dată chiar își juli piciorul de trunchiul unui copac căzut. De câteva ori, picioarele goale i se afundară în măr. Când în cele din urmă ajunse la camionetă, o lăsă jos pe Britt proptind-o de bara de

protecție, deschise portiera, apoi o urcă în mașină. Întinzându-se peste ea, luă hanoracul și o îmbrăcă, vârându-i mâinile pe mâneci. O prinse de bărbie și-i cercetă chipul. Buzele nu-i mai erau albastrii, îi luă mâna și îi studie degetele. Se părea că reveniseră la culoarea normală, deși, la cât de slabă era lumina, era greu de spus.

— Masează-ți mâinile și picioarele. Vin imediat.

— Unde pleci? icni ea prinzându-l speriată de mână.

— Să-mi recuperez pantofii.

Raley își trase mâna și închise ușa camionetei.

Colindă malul râului până-și găsi amândoi pantofii, nevrând să-i lase acolo. Până acum, ticălosul care o împinsese pe Britt în apă nu știa că scăpase cu viață. În niciun caz nu trebuia să prindă de veste că Raley o salvase.

Deocamdată, se gândi că era mai bine ca alianța lor să rămână secretă. Nu avea ce face în privința urmelor din noroi sau a celor lăsate de roți. Spera că, dacă individul se întorcea să verifice, o să caute urmele mașinii ei scufundate și, satisfăcut, nu avea să cerceteze în detaliu zona.

Îi explică toate astea lui Britt când urcă în mașină și-și așează pantofii uzi lângă picioarele ei goale. Porni camioneta și ieși pe drumul principal, în direcția din care venise. Destinația lui putea fi oricare, dar trebuia să plece cât mai

repede de acolo.

— Cine a fost, Britt?

— Doi bărbați.

Îi luă mâna stângă, o întoarse și o așeză între ei pe scaun. Își apăsă degetele cu fermitate de palma ei ca să-i ia pulsul.

— Le-ai văzut fețele? Ea scutură din cap. Ce mașină era? Britt ridică din umeri. Numărul l-ai văzut?

Tânăra femeie scutură din nou din cap. El îi numără bătăile inimii. Pulsul era ceva mai mare decât normal, dar părea puternic și constant.

— Deschide cutia de mănuși și scoate trusa de prim ajutor. Înăuntru e un termometru, ia-ți temperatura.

— Mă simt bine.

— Vrei să iei naibii termometrul și să vezi ce temperatură ai, fără să mai comentezi?

Tonul lui era dur, dar nu atât din iritare, cât din teamă. Dacă ar mai fi întârziat câteva minute la benzinărie, dacă nu s-ar fi bazat pe instinct să vină după ea, dacă n-ar fi putut să spargă parbrizul, Britt ar fi fost acum moartă. Toate acestea îi făcură mâinile să tremure.

Britt îi urmă supusă instrucțiunile. Peste câteva minute își scoase termometrul din gură și-l citi:

— Treizeci și șase cu doi.

— Destul de bine.

— Rar îmi crește temperatura.

— Excelent. Totuși, ar trebui să te duc la spital. Este unul în Walterboro. Temperatura este în regulă, circulația ți-a revenit. Înainte să mi se stingă lanterna, ți-am văzut mâna lipită de geamul portierei. Atunci mai erai conștientă, nu cred c-ai stat fără aer prea mult timp. Probabil vreo două minute, ceea ce înseamnă că nu ți-a fost afectat creierul. Dar ar trebui să ți se verifice nivelul oxigenului. Ai niște tăieturi și zgârieturi de când te-am tras afară prin parbriz, e posibil să ai și vreo contuzie. Ai putea avea reziduuri în plămâni, cu toate că ai tuși dacă ar fi în cantitate mare. Manevrele de resuscitare îți țin sângele în circulație până poți respira singură, dar în cazul unei victime foarte aproape să se înece, există mijloace de tratament în regim de urgență care...

— Raley?

— Poftim?

— De ce nu vrei să mă duci la spital?

În pofida tuturor motivelor pe care i le înșirase, Britt îi simțise reticența.

— Deoarece mă tem că dacă te internez, nu vei trăi mult, replică el fără menajamente, gândindu-se că era mai

important ca Britt să afle adevărul. Cineva l-a omorât pe Jay. Cineva a încercat să te omoare și pe tine. Cred că vei fi în siguranță dacă te cred moartă.

— Cobb Fordyce a fost în spatele încercării de a mă ucide?

— Sau George McGowan. Sau, poate, amândoi.

— Toți pentru unul, murmură ea.

— După ce ne-am despărțit, m-am gândit cât de vulnerabilă ești. Veneam să te previn să fii atentă, să rămâi în custodia poliției, dacă ar fi posibil. După asta, nu mai e loc de speculații. Cine l-a terminat pe Jay te consideră o amenințare.

— De ce nu m-au omorât odată cu Jay?

— Sunt sigur că se întreabă și ei același lucru, regretând că n-au făcut-o.

Cu coada ochiului, Raley observă că se ținea de coate și-și freca antebrățele. Cu toată căldura de afară, dădu drumul la aerul condiționat și îndreptă curentul spre ea.

— Ai văzut cealaltă mașină? vru Britt să știe.

— N-am putut desluși nimic, era prea departe. Nu pot înțelege cum au aflat unde ești. Doar dacă nu ți-au montat un dispozitiv automat de localizare. Dar în cazul ăsta, de ce nu ne-au așteptat pe pistă? Sau de ce nu ne-au Interceptat

când te-am luat de acasă noaptea trecută?

— Telefonul meu, zise ea fără vlagă. L-am găsit.

— O!

— A sunat la scurt timp după ce am ieșit de pe pistă. Era avocatul meu. Am discutat două sau trei minute, înainte să mă lase bateria. Puteau să mă găsească prin satelit?

— Presupun că da, dacă aveau echipamentul setat pentru asta. I-ai spus lui Alexander unde te afli?

Ea încuviință.

— I-am spus pe unde urma s-o iau și cât de departe mă aflam.

— Oricine auzea asta putea să te aștepte pe un drum lateral. Când ai trecut, au luat-o după tine.

— Exact așa s-a întâmplat. La început am fost bucuroasă că văd altă mașină.

— Ai menționat numele meu în discuția cu Alexander?

— Nu.

— I-ai spus ceva din ce ai aflat de la mine?

— Doar că există o legătură între moartea lui Jay și Incendiul de la secția de poliție. Că mai sunt multe de descoperit.

Raley expiră cu putere.

— Cât de bine îl cunoști pe avocatul ăsta?

— L-am cunoscut ieri-dimineață. Britt își dădu capul pe spate și începu să râdă forțat. Oare a fost doar ieri?

— Mi se pare că te-a trădat, Britt.

— Probabil că da.

— Sau i s-a plantat vreun microfon în telefon.

Ajunseseră la un magazin cu unelte de pescuit care, pe lângă momeală, vindea bere rece, cafea fierbinte, artificii și cei mai buni burgeri din Dixie. Sau cel puțin așa pretindea afișul scris de mână din fereastră.

Raley parcă în fața magazinului și deschise portiera.

— Vin imediat. Când văzu că ea nu comenta și nici nu-l bombarda cu întrebări, știu că era încă în stare de șoc. Ar fi preferat să-l descoasă.

Un clopoțel aflat deasupra ușii îi anunță sosirea. Un bărbat care purta un tricou alb, pătat, larg și pantaloni kaki se rezema de tejghea. Mânca dintr-un pachet de chipsuri cu ceapă, frunzărind o revistă pentru pescari. În spatele lui, pe perete, se afla montat capul unui mistreț cu colții rânjind.

Când Raley se apropie de tejghea, omul își șterse mâinile pe pantaloni și-l examinează începând de la picioarele goale, murdare de noroi, până la hainele ude, la fața murdară și părul încălzit.

— Ai înotat?

— Ceai fierbinte, te rog. Unul.

— Ceai fierbinte? Omul chicoti pe înfundate. Vrei și cartofi prăjiți la el? Raley se rezumă la a-l privi, iar zâmbetul prostesc al bărbatului se estompă încet. Cafetiera e acolo. Ibricul cu apă fiartă este lângă ea.

Raley se îndreaptă spre zona de autoservire și scotoci până dădu de o cutie cu ceai Lipton, cam deformată. Umplu un pahar de plastic cu apă fierbinte care era de fapt călduță, introduse pachetul de ceai și puse capacul, apoi reveni la tejghea.

— Cât costă?

— Este pentru doamna?

Omul se uita pe geam la Britt, care stătea cu fruntea rezemată de portieră. Părul ud îi acoperea aproape toată fața, cu excepția ochilor care priveau în gol prin parbriz.

— Exact.

— Ați avut o noapte grea?

— Mda, așa s-ar spune.

— Este din partea casei, zise vânzătorul, împingând ceașca de ceai spre el.

— Mulțumesc.

— Nu uita zahărul.

Raley luă două pachete de Domino, îi mulțumi bărbatului

și se întoarse la camionetă. Îi întinse ceaiul și zahărul lui Britt, apoi dădu drumul la motor și ieși în șosea.

— Nu vreau ceai. Ea scosese capacul și se uita la băutura palidă.

— Bea-l oricum.

Ascultătoare, puse paharul între genunchi, goli ambele pachete de zahăr în el și, curajoasă, luă o înghițitură.

— Am acasă un rezervor de oxigen, o informă Raley. Observându-i cu coada ochilor mirarea, îi explică: M-am gândit că aș putea avea nevoie de el pentru vreo urgență, dacă Delno ar face stop cardiac de la prea multă grăsime din carnea de oposum. Prăjește totul în untură și consideră că grăsimea poate fi chiar băută.

Ea mai luă o gură de ceai, continuând să-l privească peste marginea paharului.

— Vrei să mă întorc cu tine la cabană?

— Nu, chiar n-aș vrea. Dar am să-ți arăt ceva.

— Pe lângă rezervorul de oxigen?

— Dosarele mele. De fapt, tot ce am despre ancheta incendiului.

— Documente oficiale?

— Știind că voi fi dat afară, m-am strecurat în biroul lui Brunner și am copiat tot. Sunt dispus să te las să le citești,

dar trebuie să-mi promiți mai întâi că nu mă faci subiectul vreunui reportaj până când nu-ți dau eu undă verde.

Făcu o pauză să vadă efectul.

— Sau?

— Te pot lăsa la spital, să fii îngrijită așa cum trebuie. Sau te-aș putea duce acasă să te predai poliției. Cu toată sinceritatea, îți spun că oricare dintre aceste variante este mai înțeleaptă decât să stai cu mine.

— Propriul meu avocat nu este de încredere, reflectă ea cu voce tare, plimbându-și degetul pe marginea paharului.

— Indiferent dacă te-a trădat sau nu, este compromis.

— Chiar tu ai spus că detectivii care se ocupă de mine l-au idolatrizat pe Jay și nu vor să audă ceva rău despre el.

— Sunt convins că-i vei face să se răzgândească. Vor trebui să accepte adevărul mai devreme sau mai târziu.

— Mai târziu. Pentru că în acest moment nu sunt o persoană credibilă.

— Între timp ești în primejdie.

— Fără îndoială. Cineva a încercat să... a încercat să... Te elimine.

Prea emoționată să vorbească, ea încuviință. Raley consideră că acel răspuns fusese de-ajuns.

Slavă Domnului, ultimii invitați se îndreptau spre ușa din

față ca să-și exprime mulțumirile și să-și ia rămas-bun. George rezistase cu stoicism la această petrecere. Ideea de distracție a lui Les era să adune toți lingăii cu nevestele, să-i îndoape cu mâncare și băutură bună, ca să vadă toți ce al dracului de tare era el și ce noroc aveau că-i lăsa să-l pupe în fund.

În aparență, evenimentul fusese organizat spontan, pentru a sărbători afacerea încheiată cu municipalitatea în această după-amiază, după parcursul de optsprezece găuri pe terenul de golf și un prânz care parcă nu se mai termina. George era sigur că toate detaliile fuseseră aranjate din timp.

Când se întorsese de la club, mașinile firmei de catering, barmanii și chelnerii erau deja acolo. Oaspeții începuseră să sosească de pe la șase și jumătate, iar până la șapte veniseră toți cei care fuseseră invitați.

Își imaginează că Les plănuiise această petrecere cu săptămâni în urmă. Nemernicul nici nu-și pusese problema că ar fi putut să nu primească acel contract pentru complexul athletic.

— Domnule McGowan, sunteți chemat la telefon.

George se întoarse spre menajera care-l atinsese pe braț să-l facă atent.

— Preia mesajul.

— Am încercat, sir. A insistat să vorbească doar cu dumneavoastră.

— George? Miranda, care arăta uluitor într-o rochie neagră strânsă pe corp, fără bretele, se apropie de el. Martiniul ei roz se asorta cu diamantul în formă de lacrimă din decolteu. Piatra de cinci carate era splendidă, dar sânii planturoși ai proprietarei o puneau în umbră. Familia Madison așteaptă să-și ia rămas-bun.

Aceștia îi erau cei mai nesuferiți dintre toți.

— Trebuie să vorbesc la telefon. Urează-le noapte bună în numele meu.

Ea păru deranjată, dar nu zise nimic, ci doar se întoarse cu spatele, alăturându-i-se lui Les care era bucuros să scape de Madison, complimentându-i fără pic de sinceritate nevasta mică și dolofană, cu față de șoarece, pentru rochia ei șleampătă.

George goli paharul și i-l întinse menajerei.

— Mersi. O să vorbesc din birou.

Era o încăpere ce denota snobism. Rafturile bibliotecii erau pline cu cărți pe care nu le citise, ale unor autori de care nu auzise. Pereții erau împodobiți cu capete împăiate de cerb și de elan pe care nu el îi împușcase. Se mai afla

acolo o casetă strălucitoare cu trofee de golf și de la meciuri de tenis pe care nu-și amintea să le fi jucat. Unul dintre caii de curse câștigase câteva trofee, dar George nu avusese niciun aport la asta pe lângă faptul că achitase notele de plată exorbitante pentru întreținerea grajdurilor și instruirea năvășilor caii pursânge.

Și mai era acolo vestita fotografie a lui și a celorlalți la locul incendiului. Miranda o mărise jenant de mult și o atârname pe perete într-o ramă pe care ar fi putut s-o folosească și regina Angliei pentru portretul ei oficial.

Evită să se uite la ea când se așează la birou și ridică receptorul.

— Da? Cine este?

— Cobb Fordyce.

Cu toată hotărârea de a nu se uita la portret, privirea i se îndreaptă direct acolo.

— N-ai terminat de acum programul?

— Am simțit că trebuie să sun.

— Suntem în toiul unei petreceri, Cobb. Am invitați.

Ignorând asta, procurorul general spuse:

— Am primit un telefon interesant cu câteva minute în urmă.

— O!

— Bill Alexander.

George înghiți sau încercă s-o facă. De fapt, gura i se uscase. Își dori să-și mai fi turnat un pahar înainte de a ridica receptorul.

— Avocatul?

— Haide, George, pufni Cobb.

— Bine, de ce te-a sunat la ora asta din noapte?

— Pentru că sunt procurorul general. S-a gândit că ar trebui să aflu că Britt Shelley i-a spus că există o legătură între moartea lui Jay și incendiul de la secția de poliție. George se rezemă cu cotul de birou și-și lăsă capul în palmă, iar Fordyce continuă: L-am întrebat pe Alexander de ce face clienta sa, domnișoara Shelley, conexiunea între cele două tragedii. Este doar o ipoteză, sau i-a spus Jay ceva înainte de a muri? Domnul Alexander mi-a explicat că n-a avut timp s-o descoasă, pentru că discuția s-a oprit brusc, terminându-se bateria celularului. Nu știu cât de bine îl cunoști pe Bill Alexander, dar este un tip nervos. Când m-a sunat în seara asta intrase în panică. Îi promisese detectivului Clark că domnișoara Shelley va veni acasă cam într-o oră, după convorbirea cu el. Nu a mai ajuns. Iar nu se știe pe unde umblă.

— Aha. De ce te-a sunat Alexander pe tine ca să-ți dea

aceste vești?

— Se întreba dacă trebuie să ia în serios afirmația domnișoarei Shelley privind legătura dintre incendiu și uciderea lui Jay Burgess. Voia să afle dacă în opinia mea necesită investigații suplimentare. Ar trebui făcută publică sau ținută în secret? Pe scurt, a apucat un șarpe de gât și nu știe unde să-l azvârle.

Lui George îi veni să vomite.

— Când Alexander l-a sunat pe detectivul Clark, anunțându-l că Britt Shelley se întorcea acasă să se predea, știi dacă a pomenit ceva despre incendiu?

— Nu, s-a gândit să mă consulte pe mine mai întâi.

Ei bine, tot era ceva, răsuflă George ușurat. Nu mult, dar ceva. Simțind o prezență în birou, ridică privirea și-i văzu pe Miranda și pe tatăl ei stând alături în prag.

Cobb spunea:

— Nu-mi place revenirea asta la incendiu, George. Ar putea deveni incomodă pentru noi toți.

— Da, sunt conștient de asta. Trase aer în piept. Uite ce este, trebuie să închid. Te sun mâine.

— Trebuie să discutăm, George.

— Bine. Te sun devreme. Închise, înainte ca procurorul să mai poată spune ceva.

Miranda se îndreptă spre canapeaua de piele și se întinse languros, umflându-și sânii catifelăți ce se iveau deasupra decolteului rochiei.

— Cine a fost, dragule?

— Cobb Fordyce.

Sprâncenele ei se arcuiră elocvent, dar Les întrebă imediat:

— Ce avea de spus procurorul nostru general la ora asta din noapte?

— A spus că avem o problemă, zise George privindu-i pe amândoi.

Capitolul 16

Britt obiectă când văzu tubul cu oxigen.

— Mă simt bine. Sincer.

— Folosește-l cinci minute, cât timp fac un duș. Ea se învoui și poziționează canula. Respiră normal, o îndemnă Raley.

Tânăra femeie ridică degetul mare în semn că totul era în regulă, dar gestul părea cam anemic.

Epuizați și marcați emoțional, schimbaseră doar câteva vorbe pe lungul drum de întoarcere la cabană. Erau multe de discutat, dar tacit fuseseră de acord că toate puteau aștepta până se refăceau fizic.

Temându-se de bacteriile pe care le-ar fi putut lua din râul Combahee, Raley se clăti viguros. Niciuna din tăieturile și zgârieturile de pe mâini și brațe nu părea serioasă, dar le curăță cu antiseptic înainte de a se îmbrăca într-un tricou curat și o pereche de jeanși vechi, tăiați de la genunchi.

Britt stătea exact în locul unde o lăsase, la masă, cu picioarele goale sprijinite pe bară, cu degetele îndoite dedesubt. Îi închise oxigenul, iar ea își scoase tubul din nas.

— Pot să fac duș acum?

Raley îi arată dormitorul.

— Ți-am lăsat acolo un prosop curat și niște haine în baie.

— Mulțumesc.

— Ți-e foame?

Tânăra femeie scutură din cap și dispăru în dormitor cu mișcări de somnambulă.

El avusese impresia că-i era foarte foame, dar când deschise frigiderul nu-l tenta nimic. Renunțând la mâncare, se întoarse în dormitor. Dușul curgea încă. Cercetă rapid încăperea, luminându-se la vederea viței de cartof dulce. Avea un aspect plăcut, îmbietor. Dușul se opri. Intră înapoi în living și așteaptă până se deschise ușa băii, apoi reveni în dormitor. Britt îmbrăcase un tricou și boxerii pe care i-i lăsase. Desigur erau imenși pe ea. Boxerii îi treceau de coapse, iar mânecile tricoului peste coate, dar era decentă.

Avea părul încă ud. Orbitele îi erau întunecate, iar ochii păreau extraordinar de mari și lipsiți de expresie.

Se îndoia că vreunul dintre spectatorii ei fideli ar fi recunoscut-o în această hoinară a nimănui pe femeia mereu informată care le aducea ultimele știri.

— Așază-te pe pat, o îndemnă. O să-ți pun ceva pe rănilile alea. Ustură, dar asta înseamnă că lucrează.

Fără alte discuții, ea se îndreptă spre pat și se așeză. El

reveni de la baie cu o sticlă de dezinfectant și cu o rolă de hârtie igienică. Nu avea vată.

Se lăsă pe vine în fața ei și îmbibă o bucată de hârtie în lichidul cu miros înțepător, apoi îi curăță o rană de pe braț. Britt șuieră de durere printre dinți.

— Te-am prevenit, spuse el.

— E-n regulă.

— O să mă mișc repede. Se concentra asupra altei tăieturi, de data asta la genunchi. A trebuit să te scot prin parbriz.

— Nu l-am putut sparge.

— Am luat o cheie cu mine și l-am lovit până s-a spart. Nu-ți amintești partea asta?

Ea scutură din cap.

— Îmi aduc aminte cum mașina a lovit apa. A fost un impact teribil. Airbagul s-a deschis, apoi s-a dezumflat. Mașina a atins fundul râului. Centura m-a ținut pe loc. A fost ceva instantaneu, dar mie mi s-a părut că totul se desfășura cu încetinitorul, știi?

El încuviință. Rupea noi bucăți de hârtie, turnând dezinfectant pe ele.

— Luminile de la farurile și bordul mașinii se stinseseră. Era întuneric. Atât de întuneric...

— Nu trebuie să mai vorbești despre asta, Britt.

— Mașina s-a umplut de apă, urmă ea, ca și cum nu l-ar fi auzit. Am desfăcut centura și m-am apucat să lovesc în geam, dar... începu să tremure, iar ochii i se umplură de lacrimi. Am continuat să lovesc geamul ca să se spargă, însă n-am reușit. Și nu-mi mai puteam ține respirația.

— Britt, ți-e rece?

— Nu.

Dar dinții îi clănțăneau. Raley se ridică și luă pilota de pe pat, apoi o strânse în jurul ei. Britt apucă pilota și se cuibări în ea.

El îngenunche în fața ei și-i îngriji atent tăietura de la tâmplă.

— Este destul de urâtă, dar nu este atât de profundă ca să fie nevoie de copci. O să rămână o mică cicatrice câțva timp. Cu puțin fard probabil nu se va observa. Mai ales în fața camerei.

Îi vorbea ca s-o calmeze. Sau poate ca să se calmeze pe sine. Unul din ei trebuia să aibă situația sub control, iar ea fusese cea mai traumatizată și părea extrem de fragilă acum.

Evoluția stării ei era tipică. Acum, că pericolul iminent trecuse, începea să-și dea seama că fusese cât pe ce să

moară. El avusese nenumărate experiențe de acest gen cu cei pe care-i salvase din incendii sau din alte situații periculoase. Când nivelul de adrenalină scădea, adesea deveneau isterici.

Sesiză imediat o mică poticnire în respirația lui Britt și se alarmă.

— Ai probleme de respirație?

— Nu.

Turnă antiseptic pe o bucată de hârtie igienică și i-o aplică pe tăietura de pe frunte. Asta o făcu să sughiță. Lacrimile care-i luceau în ochi i se scurseră pe obraji.

— Îmi pare rău! Știu că ustură, dar nu durează mult. Promit!

— Este în ordine.

— Aproape am terminat. Doar nu vrei să adăpostești vreun parazit. Îi mai tamponă rana de câteva ori, apoi așeză sticla de antiseptic pe comoda de televizor care servea drept noptieră. Uite, vezi? Se ridică în picioare, scuturându-și mâinile. Am terminat.

Britt își ridică privirea spre el, permițându-i să-i admire ochii mari și umezi care-i dominau figura. Încă mai suspina. O lacrimă i se prelinse în colțul gurii, la comisura buzelor. Nu părea să fi sesizat.

— Mi-a fost atât de frică!

Raley renunță la atitudinea voit veselă și-i spuse cu seriozitate:

— Știu.

— Nu aveam ce să fac.

— Așa este.

— Am încercat să scap de ei, dar drumul...

— Ai făcut tot ce-ai putut.

— Când a pătruns apa în mașină, am intrat în panică.

— Cine n-ar fi făcut-o?

— M-am gândit întotdeauna că... voi fi curajoasă. Dar n-a fost așa.

— Ai fost.

— Știam că voi muri.

— Dar ai scăpat.

— N-a fost... știi ce se spune când îți vezi viața derulându-se prin fața ochilor.

— Da.

Ea scutură furioasă din cap.

— Ei bine, la mine n-a fost așa. N-a fost nimic. Nimic; altceva decât apă și... spaimă. Nu-mi doream decât să scap. Mi-era atât de frică. Raley?

— Poftim?

Îl prinse de mână, iar el se apropie. Apoi, cu cealaltă mână îl apucă de curea, trăgându-l în jos. Dând la o parte pilota, aproape se cățără pe el folosindu-se de diferite părți ale trupului său, iar când ajunse în picioare îi încolăci brațele pe după gât, atârându-se de el.

— Nu voiam să mor, nu voiam să mor!

— N-ai murit. Ești bine. Ești în siguranță.

— O, Dumnezeu! Ridicându-se pe vârfuri, își îngropă fața la pieptul lui. Am crezut că voi muri.

— S-a terminat. Ești în siguranță acum. Stingherit, o bătu pe spate. O să fie bine!

Atunci Britt îi prinse obrații în palme și-i trase fața spre ea, buzele ei căutându-le cu disperare pe ale lui. Își trecu degetele prin părul lui, apoi îl trase cu putere.

Îl sărută de nenumărate ori printre vorbe neinteligibile, marcate de disperare.

Raley îi simți trupul mic și zvelt și picioarele goale care se frecau de ale lui. Se apucase de el cu amândouă mâinile. Buzele ei erau moi și umede. Era prea mult. Nu-și mai putu stăpâni dorința.

O prinse în brațe, o ridică și o trase spre el, răspunzându-i la sărutări. În clipa următoare, limba ei îi umplu gura. Dumnezeu, era pierdut!

În mintea lui suna un clopoțel de avertizare, dar nu-l luă în seamă. Britt mirosea frumos, avea gust bun, o gură mătăsoasă, fierbinte și lacomă, și trecuse ceva timp de când îl dorise vreo femeie. Cu disperare.

Măinile ei se strecurară pe spatele lui, iar unghiile i se înfipseră în piele. Raley întrerupse sărutul ca să-și scoată tricoul peste cap și să-l arunce, apoi continuă s-o sărute. Se depărtară din nou doar pentru ca Britt să-și scoată tricoul dat de el. Peste o clipă, sâniile ei îi apăsă pieptul, smulgându-i un geamăt de plăcere.

Îl apucă iar de pantaloni și-l trase spre ea, în timp ce se lăsă pe pat. El o urmă. Britt îi desfăcu șlițul, sau mai precis, îl desfăcură împreună, mâinile lui stângace luptându-se cu ale ei pentru nasturii de metal, până când degetele ei experte îi strânsă penisul.

Raley murmură vorbe incoerente, obscene, în vreme ce-și scotea pantalonii și trăgea în jos boxerii ei largi. În cele din urmă, nu mai stătu pe gânduri și o pătrunse.

Fusese un gest dur, rapid, stângaci, dar într-un minut amândoi reușiră să termine. Rămaseră strâns îmbrățișați, gemând, cu răsuflarea întretăiată.

Britt nu se mișcă; nici el, deși consecințele a tot ceea ce tocmai se întâmplase căzuseră asupra lui cu greutatea unei

tone de cărămizi.

„Jay a fost acolo înainte”.

Indiferent cât de bine se simțise, la asta se gândea el când piciorul lui Britt alunecă de pe șoldul lui și brațele ei se relaxară din îmbrățișare, apoi îi dădură drumul.

Raley se întoarse pe spate și închise ochii. Minutele trecură într-o liniște apăsătoare care dură atât de mult, încât situația deveni chiar mai jenantă decât era în realitate. Unul din ei trebuia să rupă tăcerea, dar nu avea să fie el acela.

În cele din urmă, o simți ridicându-se și întinzându-se după boxerii pe care-i aruncase la piciorul patului. Nu putu să nu se uite la ea din profil. Avea un fund frumos. Spatele neted, curbat ademenitor. Linia sânilor era plină, dar naturală. Un sfârc rozaliu, plin de farmec.

Năpădit iarăși de dorință, se ridică din pat. Luă de pe jos tricoul pe care-l purtase ea și, fără a se întoarce, i-l întinse. Britt îl luă fără o vorbă. El își adună cele două articole de îmbrăcăminte, apoi se ridică și se duse la baie, închizând ușa în urma lui.

Dădu drumul la apă și folosi o bucată de pânză ca să se spele, repetând: „O, Doamne, o, Doamne!”

Își încheie pantalonii, amintindu-și, nu fără mâhnire,

proverbul potrivit căruia ușa hambarului trebuie să stea întotdeauna închisă, apoi se întoarse în dormitor. Ea stătea întinsă pe o parte, cu spatele spre el. Îmbrăcase tricoul și se acoperise cu pilota până la mijloc.

Raley se culcă la rândul lui cu spatele spre ea. Cu vocea răgușită, Britt îi spuse:

— Se zice... ezită, apoi își dresе glasul și încercă din nou: Se spune că atunci când treci prin ce am trecut eu în seara asta, sau când te duci la o înmormântare, când ai o confruntare directă cu realitatea și moartea implacabilă, este normal să... vrei sex. Se spune că ceea ce tocmai s-a petrecut între noi... adică... este o reacție firească la trauma pe care am suferit-o de curând. Pentru că sexul este... în fine... este apanajul exclusiv al vieții.

Raley rămase nemișcat câteva momente, apoi întinse mâna spre lampă și o stinse.

— Așa se zice?

Când se trezi ea, Raley era plecat. Lăsase un bilet pe masa din living. O bucată de hârtie albă, ruptă dintr-un caiet cu spirală, un scris îngroșat, familiar, cu cerneală neagră.

„Mă întorc repede”.

Un bărbat nu prea vorbăreț.

Judecând după ora pe care o notase el pe foaie, lipsea de vreo două ore. Prăji pâine și făcu cafea; tocmai termina a doua ceașcă, când îi auzi camioneta pe alee.

Se grăbi înapoi în dormitor, nevrând să pară că-i așteptase nerăbdătoare întoarcerea. În timp ce se ascun-dea acolo, se gândi că întotdeauna când se ajunge la sex, adulții se poartă copilărește. Chiar și așa, nu făcu nicio mișcare.

Auzi scârțâitul ușii cu plasă care se deschise, apoi se trânti la loc, urmat de pașii lui îndreptându-se spre bucătărie. Când avu destul curaj să deschidă ușa dormitorului, el era cu spatele. Așeza pe masă câteva pungi de plastic inscripționate cu un logo familiar, „Target”.

— M-am mirat unde...

Îi pieri vocea când Raley se întoarse. Se tunsese. Nu avea părul scurt, așa cum obișnuia să-l poarte cândva, dar arăta îngrijit. Însă schimbarea majoră era chipul lipsit de barbă. Uitase de maxilarul colțuros sau de pomeții proeminenți. Iar fără barba care-i adumbrea, ochii săi păreau mai verzi, mai atrăgători.

Se întrebă dacă trebuia să comenteze această schimbare neașteptată și drastică, dar înainte de a putea vorbi, el se întoarse și începu să-și descarce bagajele.

— Ai mâncat ceva?

— Pâine prăjită.

— Am adus niște fructe.

Ea se apropie de masă și văzu un coș de plastic cu un pepene galben și niște căpșuni. Le luă să le spele la chiuvetă.

— Arată delicios.

— Ți-am adus niște haine. Nu știu dacă ți se potrivesc. Ea puse pe tejghea coșul cu căpșuni să se scurgă, iar el îi întinse lucrurile pe care le scosese din pungi. Nu te aștepta la prea mult.

— Mulțumesc. Mă duc să mă schimb chiar acum.

Aproape ajunsese la dormitor când el o întrebă:

— Iei anticoncepționale?

— Ce să iau? rosti ea, oprindu-se în loc.

El se încruntă ca și cum ar fi vrut să spună: „M-ai auzit. Vrei să mă faci să repet?”

Tânăra femeie făcu o mișcare evazivă din umeri, iar el își puse mâinile pe șolduri.

— Asta înseamnă da sau nu?

Lui Britt nu-i plăcură nici atitudinea, nici tonul lui.

— Nu e treaba ta.

— Din nefericire este, după noaptea trecută.

— Ascultă-mă, domnule Gannon, izbucni ea mânioasă.

Dintre toți bărbații cu care m-am culcat, cei mai mulți au fost flatați, alții recunoscători, toți satisfăcuți, dar niciunul nefericit.

— Ce drăguț! Te-ai protejat sau nu?

— Oricum, nu este problema ta. Nu va fi. Niciodată. Nu ai de ce să-ți faci griji, da?

Se răsuci pe călcâie și se năpusti în dormitor, închizând cu putere ușa în urma ei. Încă furioasă la culme, cu obrajii în flăcări, goli indiferentă conținutul pungilor pe pat, pregătită să se declare nemulțumită de tot.

De fapt, Raley făcuse alegeri destul de bune.

Totul era alb, negru sau din material de jeans. Lucruri care se puteau asorta. Genul de haine pe care le-ai lua pentru un weekend. Se întrebă dacă Hallie îi modelase simțul vestimentar.

Desfăcu pachetul cu lenjerie intimă, îmbracă sutienul și chiloții, apoi o pereche de jeanși albi, un tricou negru și teniși albi de pânză cu garnitură de piele argintie. Nu era rău deloc. Măsurile erau potrivite sau pe-aproape, chiar și pentru chiloți. Gândul că dacă ar fi cumpărat toate astea cu o zi în urmă nu le-ar fi nimerit atât de bine o făcu să roșească.

În afară de haine găsi și câteva articole cosmetice: loțiune

de corp, ruj, fard de obraz și rimei. Pentru a căpăta mai multă încredere, le folosi înainte de a reveni în bucătărie, unde el tăia pepenele. O privi peste umăr, dar nu făcu nicio remarcă asupra noii ținute.

— Mă simt mai în elementul meu acum, mulțumesc.

— Pentru puțin. Veni aproape de ea ca să ia un vas din dulap, dar îi evită privirea.

— Ceea ce s-a petrecut între noi va rămâne un subiect tabu?

El tăiașe pepenele cu un cuțit de bucătărie, feliindu-l repede și eficient...

— Ce ai spus?

— Nu te face că n «ai auzit, Raley. Ne vom comporta ca doi adulți și vom discuta despre ce s-a întâmplat aseară sau vom ignora realitatea?

— Am discutat deja pe tema asta. Aseară.

— Aia a fost discuție? Ai mormăit câteva silabe și ai stins lumina.

— Nu m-ai lăsat să spun prea multe. Acea bolboroseală a fost...

— Credeai că e o simplă bolboroseală?

Raley puse jos cuțitul și se întoarse spre ea.

— A fost ori simplă bolboroseală cum ai spus, ori doi

oameni care voiau să facă sex. Tu alegi.

— Nu trebuie să fii așa de crud.

— Nici tu așa de analitică. Luă cuțitul și reluă tăierea pepenelui.

— Am crezut că tu ai vrea mai degrabă să analizezi. Tu ești cel care a jurat că nu se va atinge de mine, îți amintești? Apoi, câteva ore mai târziu ai...

— Am făcut dragoste cu tine, ca și cum ziua de mâine n-ar mai exista. Dar există și mâine. Astăzi este acel mâine, spuse el manevrând cuțitul ca pentru a străpunge podeaua. Și nu vreau să vorbesc despre asta.

— Decât ca să te asiguri că nu vei suporta consecințele peste nouă luni.

— Nu ești îngrijorată? Dacă aveam vreo boală cu transmitere sexuală?

— Tu, Raley Gannon, cel precaut, paranoic în privința protecției? Nicio șansă. Cred că sunt în siguranță. El se întoarse, dar ea îl prinse de cot și-l făcu să revină. Analiza mea ne este benefică amându-rora. Ne scutește de orice responsabilitate. Te absolvă de păcatul de a te fi culcat cu o femeie pe care a avut-o Jay cu câteva nopți în urmă.

— Ai spus că nu ai făcut sex cu el, mormăi el crispat.

— Am spus doar că nu cred că s-a întâmplat asta.

— Erai confuză din punct de vedere emoțional în noaptea în care a murit, la fel ca azi-noapte. De unde știi că nu l-ai forțat să facă sex, așa cum ai făcut cu mine?

— Și dacă aș fi făcut-o? Ce-ți pasă? De ce ești așa de înverșunat? Din cauza lui Hallie?

Raley împinse spre ea vasul cu pepene.

— Vrei? Servește-te! Avem treabă.

Britt se uită la fața lui proaspăt bărbierită și observă că era hotărât să nu vorbească. Foarte bine. Nici ea nu voia să mai discute despre acest subiect. Raley putea crede ce voia, ea știa perfect de ce se aruncase în brațele lui.

Când își aminti, simți că obrații începeau să-i ardă. Dar acea dorință exacerbată era scuzabilă din cauza experienței trăite pe fundul apei. Era singurul motiv pentru care se comportase astfel. Spera că el înțelesese asta. Spera că ea însăși înțelesese.

Mușcă dintr-o bucată de pepene, vorbind în timp ce mesteca.

— Vrei să-mi povestești acum despre incendiu?

— Mai târziu. Mă duc mai întâi la Delno, să văd ce știri au mai dat de dimineață. Să văd dacă ți-au găsit mașina.

— Crezi că au găsit-o?

— Mă îndoiesc. Cei care te-au scos de pe drum nu s-au

dus să-și raporteze fapta. Cât lipsesc, ai putea...

— Nu rămân singură aici.

— De ce nu?

— Cineva a încercat să mă ucidă noaptea trecută!

— Și acum te consideră moartă. Și chiar dacă nu te consideră moartă, nu știe că ești cu mine.

— Ar putea afla.

— Nu are cum.

— Vin cu tine.

— Este mult de mers și foarte cald. O să-ți murdărești pantofii noi. Iar casa lui Delno nu e tocmai o grădină.

— Dacă sunt știri despre mine, aș vrea să le aud chiar de la sursă.

El o privi intrigat, apoi ridică din umeri.

— Cum dorești. Luă două sticle de apă din frigider și-i întinse una, apoi ieși.

Pantofii ei cei albi se murdăriră repede prin pădurea plină de insecte și urzici, dar nu se plânse. Dacă exista vreo cărare, ea n-o observă, însă Raley știa pe unde erau cele mai mari tufe de măceș. Ocoli un trunchi căzut unde albinele galbene își făcuseră cuib și o avertiză să fie atentă la aligatori când merseară pe marginea mlaștinii, unde era un desiș de chiparoși. Trunchiurile lor noduroase ieșeau din

apa tulbure ca niște stalagmite. Aligatorul era complet în apă, doar ochii săi amenințători rămăseseră deasupra.

— Am ajuns, o anunță el în cele din urmă.

Britt asudase în tricoul cel nou.

Raley o prevenise că locuința lui Delno nu era tocmai un paradis, dar nu-i spusese că era chiar o groapă de gunoi ce înconjură o structură cu un aspect ciudat, aflată într-un echilibru precar, de parcă s-ar fi sprijinit de toate lucrurile îndesate în interior.

O ajută să evite obstacolele alcătuite din tot felul de vechituri – de la obiecte ruginite neidentificabile până la niște trepte șubrede de lemn. Blănuri de animale și piei de reptile fuseseră prinse în ținte pe pereții exteriori. Ca decor sau pe post de petice? se întrebă ea.

Cei trei câini moțâiau pe verandă. Probabil că-i recunoscuseră de vreme ce nici nu lătrară, nici nu se clintiră la vederea lor; totuși, unul schelălăi când Raley îl dădu la o parte de la ușă.

— Delno! strigă el prin plasă.

— Vin! Răspunsul se auzi de la o anume depărtare. Delno apăru dintr-un lăstăriș, ridicându-și bretelele salopetei. Eram la dependențe. Se opri brusc în momentul în care văzu că Raley era proaspăt bărbierit. Măi, să fiu al naibii!

Fără o vorbă, celălalt deschise ușa cu plasă și intră.

— Salut, Delno, spuse Britt, apoi intră după Raley în cabana sufocantă șoptindu-i: Toaleta lui e afară?

— Te-am avertizat. Se duse direct la televizorul cu antenă telescopică și-l deschise. Ai văzut știrile de dimineață? îl iscodi pe Delno.

— E dată dispărută, spuse bătrânul.

O salută pe Britt, fără a-și lua ochii de la Raley.

— Ce este? îl întrebă acesta, deranjat de privirea lui mirată.

— Nimic. Chiar nimic. Delno își trecu mâna peste fața zgâriată, apoi se duse la plita unde fierbea o cratiță. Vreți puțină tocană?

— Nu, mulțumim, abia am luat micul dejun, replică britt politicos, nevrând nici măcar să-și imagineze ce fierbea în acel vas.

La televizor se transmitea o întrecere sportivă, deși, dacă n-ar fi dat sonorul tare, Britt n-ar fi știut. Nu distingea nimic din acea imagine cu purici. Raley comută pe alte canale, dar pe fiecare se transmiteau emisiunile obișnuite. Până la urmă închise aparatul.

— S-a mai spus și altceva despre ea, în afară că lipsește?

— I-au luat un interviu unui tip care zicea că-i avocatul

ei. Înainte de a continua, Delno scuipă tutunul într-o cutie goală de conserve. Cică a vorbit cu ea seara trecută la telefon și că vine să se predea. Dar polițistul a spus că n-a mai apărut, că este încă în libertate și că este căutată. Tot el a adăugat că, atunci când va fi găsită, va fi făcută răspunzătoare pentru multe. Se opri cu ochii la Britt, așteptându-se la vreun comentariu, dar ea nu voi să intre în amănunte.

— S-a spus ceva despre un accident pe River Road? se interesă Raley.

— Nu, n-am auzit nimic.

— S-a spus ceva despre mine?

— Despre tine? Nu.

— Asta e bine, îi șopti el lui Britt.

— Bănuiesc. Totuși sunt considerată o fugară și nu victima unei tentative de asasinat.

— Tu ai încercat s-o omori?

Se răsuciră spre Delno, care-i adresase întrebarea lui Raley. Britt începu să râdă, dar el se încruntă.

— Nu, n-am încercat s-o ucid. Mulțumesc pentru că m-ai lăsat să-ți folosesc televizorul. Dacă auzi ceva despre vreunul din noi, vii să ne spui?

Delno mută cocoloșul pe care-l mesteca dintr-o parte în

alta a gurii.

— S-ar putea. Dacă nu-s ocupat. Nu sunt Walter Cronkite, după cum știi.

Raley pufni disprețuitor.

— Nu cred că te-ar putea lua cineva drept Walter Cronkite.

Se îndreaptă spre ușă. Britt îi mulțumi gazdei pentru informații, apoi îl urmă pe Raley afară.

Traversaseră cam jumătate de curte, când Delno strigă după ei:

— Ea te-a făcut să te bărbierești? Raley nu se opri, nici nu se întoarse. Bătrânul începu să croncăne: M-am gândit că nu vrea urme de barbă pe trupul ei! Cum cei doi ignorară remarca, insistă: Ea ți-a spus că dacă nu te bărbierești, atunci nu...

Raley se răsuci pe călcâie.

— Ea n-a avut nicio legătură cu asta. Bine?

— Atunci cum de...

— Mă duc la o înmormântare, replică sec Raley, după care intră în pădure cu pași atât de mari, încât Britt abia se ținea după el.

La un moment dat, când rămase mult în urmă, fu nevoit să se oprească și s-o aștepte. Când îl ajunse, abia mai sufla.

— Îmi pare rău. Mi-am prins piciorul într-o viță. Mi s-a înțepenit pantoful.

— Unde-ți este apa?

— Am terminat-o la Delno. Îi întinse sticla lui, dar tânăra femeie refuză. O să ai nevoie de ea.

— Nu, mersi, sunt foarte bine. Britt bău din sticlă, dar îi mai lăsă ceva și lui. El termină restul de apă și înșurubă capacul sticlei goale. Nu mai avem mult, o consolă.

Vru să-și continue drumul, când ea îl întrebă:

— La înmormântarea lui Jay?

El încuviință cu un gest scurt.

— Am auzit la radio dimineață, când am fost în oraș. Corpul lui a fost ridicat de rude după autopsie. Ceremonia este la ora trei.

Se tunsese și se bărbierise ca să arate mai prezentabil, presupuse ea.

— Vor fi acolo. Cobb Fordyce. George McGowan.

— Probabil.

— Te vor recunoaște.

— Și? Jay a fost prietenul meu din copilărie. De ce nu măș duce la înmormântarea lui?

— Din cauza a ceea ce ți-au făcut cu toții.

— Dar ei nu știu ce știu eu. Își închipuie că și-au

îndeplinit scopul. M-au distrus și m-au scos din peisaj. Nu mai sunt o amenințare pentru ei.

— Și atunci de ce te duci la înmormântare?

— Ca să-i fac să se întrebe dacă nu cumva au greșit, spuse el rânjind.

Ea se trezi răspunzând pe măsură la surâsul lui răutăcios.

— Prezența ta o să-i enerveze la culme.

— Asta și vreau. În plus de asta, sper s-o văd pe Candy.

Raley porni din nou, iar Britt se strădui să mențină ritmul.

— Când îmi vei vorbi despre incendiu și anchetă?

— În seara asta. Când mă întorc de la Charleston.

— Asta va fi peste câteva ore. Nu vreau să stau singură aici.

— Nu te pot lua cu mine, Britt. Ai putea fi văzută. Cel care a vrut să te omoare va încerca din nou, dacă știe că trăiești.

— Aici voi fi lipsită de apărare.

— Voi lua legătura cu Delno și-l voi ruga să vină să stea cu tine.

— Nu este amuzant deloc.

— Nici n-am spus că ar fi. Dacă ar încerca...

Se opri atât de brusc, încât Britt dădu peste el. Nu apucă să-l întrebe ce se întâmplase, că el se răsuci, o prinse cu brațul de mijloc și o trase într-un tufiș.

— Ce...

— Sst, îi șuieră în ureche. Este cineva în cabană.

Capitolul 17

— Cine este? întrebă Britt în șoaptă.

— Nu știu. Am zărit o mișcare la geamul de deasupra chiuvetei.

Uitându-se printre crengile unui tufiș încâlcit, el ținu sub observație fereastra un minut, dar nu mai văzu umbra mișcându-se. Oricum, era convins că nu se înșelase. Primul său impuls fu să intre în cabană și să înfrunte intrusul. Dar nu reușise să stabilească dacă era bărbat sau femeie, mic sau mare, o potențială amenințare sau cineva care se pierduse și căuta ajutor. După evenimentele de noaptea trecută, se temea de ce era mai rău. Aparent, Britt gândea la fel, căci îl privi înspăimântată.

— Stai pe loc, îi ceru.

Dar când încercă să se miște, ea îl apucă de braț, implorându-l parcă să n-o lase singură. În cele din urmă, se mulțumi să încline din cap și să-i spună:

— Fii atent!

Raley trase aer în piept și ieși de după tufișurile unde se ascundeau. Dacă intrusul s-ar fi uitat pe fereastră, l-ar fi văzut alergând aplecat în direcția peretelui dinspre nord.

Străbaterea distanței era o chestiune de secunde, dar în acest interval era expus și fără posibilitatea de a se apăra.

Când ajunse la cabană, se lăsă pe vine lângă un stâlp de cărămidă. Se așteptase la un strigăt, o provocare, ceva. Nimic. Reușise să străbată neobservat zona defrișată. Cel puțin, așa presupuse.

Privi înapoi spre locul unde se ascundea Britt. N-o vedea. Probabil nici persoana care se uita pe fereastra cabanei n-o putea zări, ceea ce îl făcu să răsufle ușurat. Se strecură pe lângă perete spre partea din față a cabanei, unde spera să-l prindă pe intrus când avea să iasă.

Se deplasă de-a lungul peretelui exterior al dormitorului. Auzind mișcare în încăpere, se opri și înjură. I se păru că necunoscutul îi scotocea prin lucruri. Deschidea sertare, le închidea. Auzi scârțâitul ușii de la dulap, umerașele mișcându-se pe tija metalică, o bătaie în perete.

Apoi ceva căzu – un sunet de sticlă spartă – și presupuse că era veioza de pe suportul de televizor. Dacă te îndepărtați cu spatele de dulap fără să fii atent, dădeai peste această noptieră improvizată.

Câteva minute fu liniște. Tocmai când Raley vru să se ducă să cerceteze, auzi pași, zgomotul lor diminuându-se pe măsură ce se îndreptau dinspre dormitor spre living.

Strecurându-se pe lângă zid, ajunsese în colțul cabanei și rămase acolo ghemuit când deodată ușa cu plasă se deschise și un bărbat ieși pe verandă.

— Ai găsit ceva?

Până atunci nu-și dăduse seama că mai era un individ. Acesta se afla pe scaunul pasagerului din camionetă și cotrobăia prin torpedou.

Raley se aplecă și mai mult și-și ținu respirația. Dacă era văzut, trebuia să se descurce fără armă. Era convins că nu avea de-a face cu o spargere obișnuită. Nu era nicio coincidență că vizitatorii nepoftiți apăruseră chiar în dimineața de după atentatul asupra lui Britt.

Auzi trântindu-se capacul torpedoului, apoi ușa camionetei.

— Este noroi uscat pe ambele părți ale podelei. A avut de curând un pasager. Ce-ai găsit înăuntru?

— O să-ți spun pe drum, dar cred că bănuiala mea se confirmă, zise bărbatul de pe verandă, care sări cele trei trepte și străbătu curtea.

Raley voia neapărat să le vadă chipurile, așa că riscă să arunce o privire din colțul cabanei. Cel care fusese în camioneta lui urcase deja pe locul pasagerului într-o mașină castanie. Stătea în umbră, dar îi putu distinge profilul.

Bărbie înclinată, ochelari de soare, un început de chelie. Pe scurt, nimic deosebit.

Îl văzuse mai bine pe cel care intrase în cabană. De statură medie, zvelt și bine făcut, în jur de patruzeci de ani. O tunsoare simplă. Pantaloni negri, clasici și o bluză tricotată sport, albastru-deschis.

Nici el nu avea semne particulare, cu excepția pistolului pe care-l puse la loc în teaca prinsă de curea înainte de a urca la volan. Porni mașina și execută cu precizie o întoarcere din trei mișcări, după care o luă pe drumul care ducea la autostradă.

Raley reținu modelul și numărul vehiculului. Nu se mișcă decât după ce nu-i mai auzi motorul. Apoi se ridică încet, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu dosul palmei și scuturându-și picioarele ca să repună sângele în circulație.

„Asta schimbă totul”, își zise, privind de-a lungul drumului pustiu.

— Nemernicul! rosti cu voce tare. Revenindu-și, se îndreptă direct spre locul unde o lăsase pe Britt și îi strigă: E în ordine. Au plecat.

Nu se mișcă nicio frunză, nu era nici urmă de pantalonii ei albi sau de tricoul negru.

— Britt?

Tot nimic. Inima i se opri brusc. Alergă până la pâlcul de tufişuri şi dădu crengile la o parte.

— Britt?

Era acolo unde o lăsase, dar cu spatele spre cabană. Stătea pe jos, cu genunchii strânşi la piept; când îşi înălţă capul şi îl privi, arăta de parcă ar fi văzut o stafie, într-un fel, asta văzuse.

— El a fost acolo. La Wheelhouse. În noaptea aceea.

Raley o duse repede în cabană.

— Strânge tot ce ți-am cumpărat azi-dimineață, tot ce vrei să iei. Trebuie să dispărem de aici, şi s-ar putea să nu ne întoarcem o vreme. Grăbeşte-te!

Cercetă foarte atent livingul. După ce Britt răscolise totul cu o zi în urmă, scotocind după telefon, făcuse ordine. La prima vedere, nimic nu părea să fi fost deranjat de la locul său, dar pentru unul ca el, obișnuit să pornească în acțiune în câteva secunde, era lesne să observe dacă un obiect fusese mutat chiar şi cu câțiva milimetri.

Cel care scotocise fusese grijuliu şi pusese totul la loc, dar nu atât de bine încât Raley să nu bage de seamă că fuseseră trase sertarele, pernele fuseseră presate, covoarele ridicate, mobila dată la o parte, apoi repositionată.

La fel şi în dormitor. Chiar şi noptiera improvizată fusese

mutată. Lipsea becul veiozei. Își aminti minutele lungi de tăcere care urmaseră izbiturii. Oare intrusul adunase cioburile becului spart? Evident că da. La fel de evident era că luase cioburile cu el, pentru că Raley nu găsi niciunul.

Observă toate acestea în prima secundă, după care se uită îngrijorat spre birou. Un sertar era întredeschis, dar atât.

— Nu l-a găsit, spuse el râzând ușurat.

Conștient că Britt îl urmărea în timp ce-și vâra noile haine în pungi de plastic, ridică borcanul în care se afla lujerul de cartof-dulce de pe birou și-l puse pe podea. Desprinse ramurile de ancorele fixate pe perete, apoi le înfășură în jurul vasului.

— Spuneai că arată bine. N-am crezut că îl va deranja cineva. Trase biroul masiv de la perete ajutându-se de genunchi și de umăr și îi zise: Este un ciocan în cutia de unelte din dulap. Te rog să mi-l aduci.

Britt găsi ciocanul în câteva secunde și i-l întinse. Cu ajutorul lui, Raley scoase câteva cuie, apoi desfăcu o bucată din lambriul ieftin. În spate se afla un spațiu gol. Vârî mâna și scoase câteva dosare. Erau învelite în plastic și legate cu un elastic gros.

— Dosarele tale, spuse Britt.

— Mda.

— L-ai văzut pe tip?

— Pe amândoi.

— Au fost doi?

— Unul a percheziționat camioneta, iar celălalt a fost aici.

— Cum arăta al doilea?

— Ca și cel pe care l-ai văzut. Semănau cu niște jucători de golf, numai că aveau arme.

Puse pachetele într-o geantă, apoi smulse mormane întregi de chiloți, ciorapi și tricouri din sertarele biroului. Din dulap scoase câteva perechi de jeanși și le îngrămădi deasupra. O privi, apoi deschise din nou dulapul, luă o șapcă de pe raftul de sus și i-o întinse.

— Strânge-ți părul dedesubt și trage cozorocul cât poți de jos.

Apoi luă o pereche de pantofi eleganți și un costum închis la culoare.

— Tot mai vrei să te duci la înmormântare?

— Da. Britt deschise gura, dar el nu-i lăsă răgaz să comenteze. Discutăm pe drum despre asta.

— Pe care drum?

— Vom discuta și despre asta.

— Raley. Îl prinse de braț când trecu pe lângă ea, cărând

geanta în care își aruncase în grabă lucrurile și costumul. Aceștia au fost cei doi bărbați care m-au scos de pe drum noaptea trecută?

— Nu te-aș putea contrazice.

— Cine sunt?

Nu aveau timp de pierdut, dar el se opri o clipă, privind-o.

— Nu știu cine sunt, Britt. Dar pot ghici cine i-a trimis. Și mai știu un lucru – că ăștia nu-și pierd vremea degeaba.

Raley îl auzise pe unul dintre intruși spunând „la întoarcere”.

— Asta înseamnă probabil că se întorc la Charleston, îi spuse el pe când părăseau în grabă cabana. Dacă este așa, suntem în siguranță deocamdată. Pe de altă parte, se pare că acestor doi ticăloși le plac asasinatelor rutiere. Ne-ar putea aștepta la intersecția cu șoseaua, știind că acest drum se înfundă aici. Mai devreme sau mai târziu va trebui să trecem pe acolo, și am impresia că nu le pasă cât au de stat la pândă. Întinse mâna sub scaun, de unde, spre uimirea ei, scoase un pistol. Mare mirare că nu l-a găsit tipul care a perchezitionat mașina. Sau poate l-a găsit, dar n-a vrut să-mi dau seama.

Era un revolver. Un obiect mare, amenințător, cu o țeavă lungă. Deschise magazia s-o verifice și constată că era

încărcată.

— Își închipuie că nu știm de vizita lor, continuă el. Că nu bănuim nimic. Ne-ar putea aștepta la drumul principal ca să ne urmărească până la un loc convenabil și să acționeze astfel încât să lase impresia unui accident. Am fi găsiți morți și gata. Nimeni n-ar suspecta o crimă. Cum se apropiau de intersecția care-l îngrijora pe Raley, îi ceru să se lase jos în scaun. Vreau să ții capul la cutie. Ai înțeles?

Britt încuviință, dar nu destul de convingător pentru Raley. De aceea, îi puse mâna pe cap când încetini ca să vadă cine venea din față, apoi țâșni brusc, virând din scurt, astfel că roțile scrâșniră și se simți miros de cauciuc încins.

Își mai țină mâna pe capul ei câteva minute, până se convinge că nu-i urmărea nimeni, apoi îi spuse că se putea ridica. Conducea repede, încordat și atent, uitându-se mereu în oglinda retrovizoare. Ea răsuflă ușurată când puse pistolul sub scaun.

— Ai fi tras în ei?

— Dacă ar fi încercat ceva în genul tentativei de azi-noapte? Să fii convinsă c-aș fi tras!

Tonul lui nu lăsa loc de îndoială.

— Atunci, îmi pare bine că nu ne-au așteptat.

— Poate nici n-a fost nevoie, zise el gânditor. Tipul care a

scotocit prin mașină putea să monteze un dispozitiv de urmărire. Pun mâna pe noi când li se pare convenabil. Mai reflectă un moment, apoi se uită la ea. Ai unde să te duci?

— Să mă duc?

— Da, să stai undeva. Până când poți să ieși din ascunzătoare.

— Nu.

— Familie ai?

— Nu. Sub privirea lui neîncrezătoare, Britt spuse: Nu, Raley, nu am pe nimeni. Ai mei au murit. Amândoi au fost singuri la părinți, ca și mine. Fără frați, mătuși sau unchi. Ai înțeles? Dându-și seama că discursul ei putea suna ca o eschivare, schimbă tonul: Chiar dacă aș fi avut rude, oricum nu le-aș fi implicat. Sunt fugară. Și în plus...

— Și ce? o îndemnă el, văzând că se opri.

— Nimic.

— Cum nimic?

— Trăiesc o poveste fantastică. Nu scriu despre ea.

O trăiesc.

— O trăiești, pufni el disprețuitor. Mda. Deocamdată. Apoi spuse furios: Britt, asta nu e o joacă. În cinci minute ai putea muri.

— Înțeleg asta. Doar am fost azi-noapte în mașina

scufundată, îți amintești?

— Eu da. Dar tu?

— Și viața ta este în pericol. Renunți la anchetă?

Ei bine? insistă ea, văzând că nu primea răspuns. După câteva secunde de tăcere încăpățânată, continuă: Nici eu nu renunț la reportajul meu. Și nici nu mă ascund. Asta este.

Peste câțiva kilometri, lui Raley îi veni o idee.

— Te-ai putea preda poliției. Ai fi în siguranță în custodia lor.

— Nu, n-aș fi. Dacă Fordyce sau McGowan nu m-au putut omorî, se vor asigura că voi fi condamnată pentru uciderea lui Jay. Chiar tu ai spus asta. Voi părea atât de vinovată, încât nimeni nu va crede o iotă din ce le-aș spune despre Jay; despre incendiu, nimic. Tu ar trebui să știi mai bine. În cazul tău s-au oprit chiar înainte de a te fi inculpat pentru moartea lui Suzi Monroe. Dacă prietena ta Candy nu l-ar fi influențat pe Fordyce, probabil că ți-ar fi găsit un cap de acuzare. Nu crimă cu premeditare, dar ceva pentru care ai fi fost închis pentru mult timp.

Când el murmură un „La naiba”, Britt știe că disputa era câștigată. Pentru a-și pecetlui victoria, adăugă:

— Din nefericire, eu n-am o Candy care să intervină pentru mine.

— Nu pot s-o sun ca să-i cer o favoare. N-am mai vorbit de cinci ani cu ea. Iar acum este ocupată cu votul din Senat.

Britt se arătă neîncrezătoare.

— Ești... Candy a ta... Candy Orrin este judecătoarea Cassandra Mellors?

— Da. Am crezut că știai asta.

— Nu!

— Aha, făcu el ridicând din umeri în semn de scuză. Eu i-am spus întotdeauna Candy. În copilărie nu suporta să fie strigată Cassandra. Nici nu răspundea la numele ăsta, care i se părea un semn de îngâmfare. Acum îmi imaginez că sună profesional.

— Judecătoarea Mellors este prietena ta, murmură Britt, încercând să-și fixeze în minte această revelație neașteptată.

— O prietenă cu care n-am vorbit de ani întregi. Am încercat să reiau legătura cu ea când i-a murit soțul, dar mi-am închipuit că nu avea nevoie să apar eu din pădure, când ea încerca să facă față tragediei personale.

Britt realizase cândva un material despre judecătoare; de acolo știa că fusese căsătorită mai puțin de un an cu un inginer de software care murise într-un accident naval din portul New York. Era într-o deplasare de afaceri, la invitația unor clienți din Staten Island. Feribotul în care se afla

fusese lovit de alt vas și se scufundase rapid. El pierise odată cu ceilalți douăzeci și patru de pasageri.

— O cunosc, exclamă ea. I-am dedicat un reportaj și ne-am înțeles bine. Am încercat să iau legătura cu ea chiar în ziua în care m-ai răpit. Căutam sprijinul unor persoane influente. Oricum, am sunat-o la birou, dar nu era disponibilă. Poate va fi acum, mai ales dacă i-aș spune c-am fost cu tine.

— Sper să o pot aborda între patru ochi la înmormântare, să văd ce gândește despre Jay, fără să-i cer ajutorul direct. Și-a mai riscat o dată cariera pentru mine.

Nu cred c-ar mai face-o încă o dată, mai ales înainte de votul Senatului.

Britt îi înțelese raționamentul, dar sprijinul judecătoarei Mellors nu putea să le strice. Pierdută în gânduri, privi pe geam. Nimic nu i se părea cunoscut. Nu era drumul pe care i-l indicase el noaptea trecută.

— Mergem spre Charleston?

— Acolo vom ajunge. Dar trebuie să facem rost de altă mașină, în eventualitatea că au pus un transmițător pe camionetă. Și chiar dacă n-ar fi așa, nu putem s-o păstrăm pe asta. Acum o știu.

— Asta înseamnă că sunt pe urmele noastre, deduse ea

observându-i expresia aspră de pe chip.

— Da, asta înseamnă.

— Și atunci de ce n-au acționat la cabană?

— Habar n-am. Poate, după cum ți-am spus, preferă să însceneze un accident rutier. Sau poate au fost angajați doar să mă localizeze și acum așteaptă alte instrucțiuni. Poate vor un avans, înainte de a comite un dublu asasinat. Poate ceea ce a găsit individul în cabană l-a îndrumat pe altă pistă.

— Nu ți-a găsit dosarele.

— Dar te-a găsit pe tine, deși te credea moartă. Britt deschise gura să spună ceva, dar el fu mai rapid: L-ai putea recunoaște pe ucigaș? L-ai văzut bine?

— Prin fereastra de la baie. S-a uitat afară. A avut în acel moment chipul foarte clar expus. A stat acolo cincisprezece, douăzeci de secunde, cercetând zona din spatele cabanei.

— Te-a văzut?

— Sunt sigură că nu, altfel ar fi reacționat. Nu m-am clintit. Nu puteam. Eram paralizată de spaimă, căci l-am recunoscut imediat.

— Ești sigură? Sigur l-ai văzut la Wheelhouse?

— M-a străfulgerat o amintire, exact cum îmi spuneai tu că o să mi se întâmple. L-am văzut imediat ce am ajuns.

Stătea la bar, lângă ușă. Când am intrat ne-am privit.

— Ați vorbit?

— Nu. Doar ne-am privit, așa cum fac doi străini, fără zâmbete sau alte amabilități. Apoi l-am zărit pe Jay și... stai puțin. Britt tăcu o clipă și strânse din pleoape. Se poate să-l fi văzut când am plecat cu Jay din bar. Peste drum de intrare era un bărbat într-o mașină parcată.

— O mașină obișnuită? Ca aceea de azi? Maronie?

— Poate. Știi cum e circulația pe East Bay la ora cinei. Printre mașinile care treceau am văzut... Se forță să-și amintească, dar imaginea rămânea încețoșată. Era un bărbat la volan, însă nu știu sigur dacă era cel din bar.

— Dar ești sigură că bărbatul de la Wheelhouse și cel din cabană erau unul și același?

— Sută la sută.

— Bine, zise el cu un aer gânditor.

— Ce este?

Raley lovi volanul cu pumnul de câteva ori.

— Sunt unele lucruri pe care nu le pot înțelege, în primul rând, de ce au venit să-și vâre nasul prin cabana mea? Ce căutau?

— Cum te-au găsit?

— Nu le-a fost greu. Am permis de conducere. Plătesc

impozite pe proprietate. Le-a fost ușor să afle unde locuiesc.
Dar de ce au venit?

— Poate au făcut legătura.

— Ce vrei să spui?

— Am menționat orașelul Yemassee când am vorbit cu Bill Alexander. Dacă știau unde stai...

— Au văzut că nu erai departe. Mda, înțeleg ce vrei să spui. S-au gândit că este o coincidență stranie.

— Poate McGowan și Fordyce te consideră un element necontrolabil pe care nu-și mai permit să-l lase liber.

— Asta gândeam și eu, mormăi Raley. Aruncându-i o privire neliniștită, urmă: Asta ești și tu, Britt. Un element necontrolabil în privința căruia au crezut că nu mai trebuie să-și facă probleme. Trebuie să fi fost șocați să descopere că ești în viață și, mai mult, împreună cu mine. Asta i-a cam pus pe jar.

Ca să-și domolească teama crescândă, ea insistă din nou că bărbatul din cabană n-o observase.

— Dacă m-ar fi văzut, ar fi făcut ceva.

— Dar sacoșele de la Target erau la vedere pe pat. Cred că s-a uitat în ele, a verificat data de pe bonuri, a văzut hainele și articolele de machiaj din baie. Nu-mi imaginez că mă ia drept un travestit.

— Dar puteai, să cumperi toate astea pentru altă femeie. Una vie. Pe mine mă cred hrană pentru pești pe fundul râului Combahee.

— Sper că asta au crezut. Dar dacă aş fi în locul lor şi nu ți-aş fi văzut cadavrul cu ochii mei, în schimb aş fi găsit hainele acelea noi pe măsura ta, în casa unui bărbat cu care ai ceva în comun, cum ar fi legătura cu Jay Burgess şi prietenii, m-aş gândi că poate nu te-ai înecat. Aş avea o bănuială, așa cum spunea tipul ăsta. Prin urmare, până la proba contrarie, voi considera că ducem o luptă: noi împotriva lor. Din motive doar de ei știute nu ne-au înhățat la cabană, dar asta nu mă face să mă tem mai puțin.

Lăsă motorul pornit şi se duse la bancă să scoată bani. La întoarcere ținea în mână un plic gros plin cu bancnote, după cum își imaginea Britt.

— Îți datorez jumătate din cheltuieli, spuse ea. Portmoneul ei se afla în poșetă, în mașina aflată pe fundul râului, şi nu mai avea niciun card sau act cu care să scoată bani din contul personal. Nici n-ar fi făcut-o, oricum. O retragere de numerar ar fi fost primul lucru pe care Clark şi Javier l-ar fi urmărit.

— Nu-ți face griji în privința asta, zise Raley. Banii sunt ultima problemă pe care o avem acum.

— Din ce ai trăit în ultimii ani? Nu te supăra că te întreb.

— Mi-am vândut casa. Cabana asta a costat o mică parte din ce am obținut atunci. Am avut și altă mașină. Am vândut-o, mi-am vândut și barca, și remorca. Am lichidat tot. Mingi de bowling, schiuri, bicicletă, echipamentul de scufundări, tot. Nu mai am nimic din toate astea, dar nici cheltuieli mari.

— Te simți bine așa?

— Da, mă simt bine. Se uită la ea și adăugă ironic: Așa de bine cum te simți tu fără familie.

Încetini ca să studieze un centru comercial unde se vindeau mașini și bărci folosite, remorci, generatoare și rezervoare de propan. Pe loc. La prețuri bune.

Mai încolo se afla o biserică. Intră în parcare la lăcașului de cult și trase camioneta la umbra unui stejar acoperit cu mușchi, apoi numără câteva mii de dolari din plic și vâri bancnotele de o sută în buzunar. Îi spuse să rămână în mașină.

— Dacă se apropie careva, claxonează cu toată puterea.

Se întoarse la garajul în aer liber. Curând, un bărbat scund cu pânțe proeminente și cercuri de sudoare la subraț ieși din biroul său și veni spre Raley. Își dădură mâna, schimbă câteva cuvinte, apoi agentul de vânzări

începu să-i arate diferite modele. Pe unele le refuză imediat; pe altele le studie o vreme până când zări o berlină cafeniu-deschis, întruchiparea banalității, în timp ce agentul își dădea măsura talentului, Raley dădu ocol mașinii, lovind roțile cu piciorul, apoi urcă la volan. Porni motorul, ridică capota, îl verifică, se uită sub caroserie să vadă dacă nu existau scurgeri de ulei, sau cel puțin așa presupuse Britt, care urmărea totul de la distanță, apoi păru să se decidă. Îl urmă pe fericitul agent de vânzări în birou și ieși peste câteva minute cu un mănunchi de acte galbene și un set de chei.

Conduce mașina spre biserică, o parcă în spatele camionetei, apoi veni pe partea pasagerului și îi deschise portiera, întinzându-i cheile când coborî.

— Tu o vei conduce pe asta. N-o vor recunoaște. Eu iau camioneta. Dacă mi se întâmplă ceva...

— Ceva?

— Orice. Tu mergi înainte. Te duci direct la Charleston și te pui la dispoziția detectivului Clark. Ai înțeles?

— Am crezut că vei vinde camioneta, spuse ea urmându-l spre noua achiziție.

Raley vâri actele de înmatriculare și polița de asigurare pe termen scurt în torpedou.

— Vânzarea e o tranzacție ușor de depistat. Pe deasupra, îmi place camioneta.

— Unde o lași?

— La aerodromul părăsit. M-am gândit s-o duc la Delno, dar nu vreau să-l implic. Nu cred că ei știu de pista asta, așa că e mai bine s-o las acolo, chiar dacă asta înseamnă câțiva kilometri în plus. Ești mulțumită? o întrebă, văzând că se așezase deja pe locul șoferului.

— Tapițeria miroase urât, bombăni ea în timp ce-și potrivea scaunul și oglinzile.

— Nu le poți avea pe toate. Vino după mine și ține-te aproape. Nu lăsa nicio mașină între noi. Ai înțeles?

— Nu-ți face probleme în privința asta.

El închise portiera, dar mâinile îi rămaseră pe geamul deschis.

— Amintește-ți ce ți-am spus, Britt. Dacă mi se întâmplă ceva, mergi înainte.

Nu se întâmplă nimic. Ajunseră fără niciun incident la aerodromul părăsit. Își luară lucrurile, inclusiv pistolul, urcară în berlină și Raley se așeză la volan aruncând o privire plină de regret spre camioneta sa. Își abandona și această ultimă jucărie.

— Și acum? îl întrebă ea.

— Acasă.

— Unde este asta?

— O să văd când ajungem acolo.

Era un loc bizar. Douăsprezece cabane erau înghesuite într-o pădurice situată în laterala autostrăzii 17, la vest de râul Ashley pe care și ei trebuiau să-l traverseze pentru a ajunge la Charleston.

Motelul nu se remarca prin nimic. Exista și o piscină, dar fusese golită: fundul bazinului era plin de murdărie, atât naturală, cât și făcută de om. Într-un țărc se afla un leagăn ruginit cu scaunul de plastic galben, atârnat de un singur lanț. Restul lipsea.

Din nou, Britt rămase singură când Raley intră la recepție.

— Numărul nouă, o anunță când se întoarse.

— Apartamentul prezidențial?

— Da, dar nu mai avem room-service după zece seara.

Camera respectivă avea două paturi duble cu o noptieră între ele și o singură veioză. O măsuță cu două scaune, un birou cu o oglindă crăpată deasupra, un televizor și un aparat de aer condiționat aproape de tavan. Raley îl deschise și acesta porni cu un zumzăit liniștitor, răspândind un val de aer rece.

Ridicând cuvertura, Britt verifică cearșafurile. Nu văzu nicio pată urâtă sau suspectă, iar așternutul mirosea a detergent puternic și a clor. O bandă de hârtie aplicată pe vasul de toaletă avu darul să-i potolească temerile.

— Nu este prea rău, conchise ea după ce se spălă pe mâini în chiuveta minusculă.

Raley își scosese cămașa. Văzându-i pieptul gol, își aminti de noaptea precedentă și se poticni de prag.

— Te deranjează dacă intru eu? Făcu un semn cu capul spre baie, dar gândurile ei erau tot la acele amintiri erotice, așa că nu-i răspunse. Altfel întârzii, o avertiză.

Ieșind din acea stare, Britt se dădu la o parte și Raley se strecură pe ușa îngustă ducând cu el costumul și pantofii.

Se așează pe patul pe care și-l alesese. Se uită la tavan, apoi în jos la covorul portocaliu, aspru. Apa curgea în chiuvetă. Auzi o lovitură surdă, ca și cum o parte osoasă a corpului se lovise de un perete de faianță, apoi o înjurătură rostită printre dinți.

Nu trăise niciodată cu un bărbat și se întreabă dacă se auzeau mereu astfel de zgomote. Auzind cum îi cade un pantof, zâmbi.

Raley ieși după cinci minute, dar schimbarea realizată în acel interval de timp era absolut remarcabilă. Era îmbrăcat

în pantaloni negri și cămașă ivorie. Își aranjase părul cu degetele. Încălțase pantofii aceia eleganți, dar sacoul îl purta pe mână.

— Arăți bine, spuse ea. De fapt, arăta grozav.

— Mulțumesc. O să îmbrac sacoul când ajung acolo.

— Cravata?

— Am uitat-o, pentru că n-a fost la vedere în dulap.

Sau poate le-am aruncat pe toate. Oricum, când Fordyce și McGowan mă vor vedea, nu se vor gândi la cravată.

— Așadar, te vei lăsa văzut?

— O, sigur că da. Privi spre plicul de la bancă, pe care-l pusese pe masă la un loc cu dosarele învelite în plastic și cu pistolul. În caz de pericol, ia astea și fugi.

— Am permisiunea ta să mă uit pe dosare?

El șovăi un moment, apoi încuviință.

— După ce te uiți, nu te grăbi să-l suni pe cameramanul tău.

— N-o voi face. Observându-i neîncrederea, insistă: N-o voi face. Promit.

Raley înclină scurt din cap.

— Ține ușa închisă. Nici măcar nu te uita pe vizor fără să ai pistolul în mână. Nu deschide nimănui, în afară de mine. Ține minte că nici măcar poliția nu știe că te afli aici, așa că

nu te lăsa înșelată de cineva care poartă uniformă. La întoarcere o să iau niște mâncare. Vrei ceva anume?

„Vreau să te întorci repede. Vreau să te întorci întreg. Să nu mai pleci deloc”.

— Spray Lysol.

— Pentru?

— Tapițeria mașinii. Și o cola dietetică. Acum, du-te. E nepolitic să întârzi la înmormântare.

Capitolul 18

Nu întârzie, dar se numără printre ultimii care intrară în capelă înainte de începerea slujbei. Toată latura stângă le fusese rezervată polițiștilor, și toate locurile erau ocupate. Cealaltă parte era plină cu civili.

Raley se rezemă de peretele din spate împreună cu alții care veniseră prea târziu ca să mai ocupe un loc. Prin difuzoare nevăzute se transmiteau imnuri religioase, dar slujba avea un caracter mai degrabă laic. Într-adevăr, Raley nu știa dacă defunctul avusese vreo înclinație spirituală. Lui îi impuseseră părinții să-i însoțească regulat la biserică. În această privință Jay îl lua întotdeauna peste picior.

Se citiră versete atât din Noul, cât și din Vechiul Testament, apoi preotul protestant al departamentului de poliție rosti o rugăciune. În rest, ceremonia era menită să scoată în evidență virtuțile lui Jay, devotamentul său în aplicarea legii și, desigur, eroismul de care dăduse dovadă în ziua acelui incendiu de la secția de poliție.

Ideea care răzbătea din fiecare cuvântare era că poliția și comunitatea în general pierduseră unul dintre cei mai buni membri. Pe scurt, omenirea întreagă avea de suferit prin

dispariția lui Jay Burgess.

Unul dintre cele mai impresionante elogii și ultimul, de altfel, fusese scris de judecătoarea Cassandra Mellors. În absența ei, îi dăduse citire organizatorul funeraliilor. Obligații profesionale și probleme care nu sufereau amânare o împiedicaseră să ia parte la slujbă, le explică acesta, dar ea regreta profund că nu putuse să participe personal, să-și exprime afecțiunea față de Jay Burgess și tristețea pentru moartea acestuia în circumstanțe nefericite.

Imediat ce sosise, Raley cercetase marea de capete, căutând-o pe Candy. Fu teribil de dezamăgit să constate că nu era prezentă și că nu avea prilejul să restabilească legătura cu ea. Evident, n-ar fi abordat subiectul incendiului, nici n-ar fi pomenit numele lui Britt. Desigur, Candy ar fi considerat că se sustrăgea actului de justiție, dar dacă mai târziu ar fi fost nevoie să-i ceară ajutorul, era de preferat să aibă în prealabil o întâlnire.

La terminarea slujbei, toți se ridicară în picioare. Un cimpoier interpretează „Amazing Grace” în timp ce coșciugul era purtat spre carul mortuar. La înmormântare nu participau decât rudele lui Jay, câțiva veri și un unchi. Imediat ce coșciugul fu scos pe ușă, personalul firmei de pompe funebre îi îndrumă pe invitați spre ieșire.

Cobb Fordyce era la braț cu o femeie atrăgătoare, probabil soția lui, se gândi Raley. Amândoi aveau chipuri stoice și solemne, intrându-și perfect în rol. Dacă procurorul general îl remarcă pe Raley în mulțime, nu schiță niciun gest.

George McGowan, pe de altă parte, reacționează imediat. Nu era cu mult în spatele lui Fordyce și când îl zări pe Raley se opri în loc, făcând-o pe Miranda să-l privească mirată. Socrul lui, care venea în urmă, îl împinse ușor.

George întoarse capul și își continuă deplasarea. Nevrând să-l scape din câmpul vizual, Raley încalcă protocolul și-și făcu loc prin mulțime, ajungând chiar în fața celor care ieșeau.

Era o după-amiază toridă și umedă, aerul era rarefiat. Bărbații care nu erau îmbrăcați în uniforme de poliție își scosese răcoarele în timp ce discutau în grupuri. Câțiva își aprinseseră țigările. De fapt, nimeni nu se uita spre carul mortuar, dar toți erau conștienți de prezența lui și păreau că nu vor să plece înaintea acestuia.

Raley scrută mulțimea risipită spre pajiștea capelei. Fordyce și doamna sa erau conduși spre limuzină, dar George McGowan rămăsese împreună cu soția, socrul și alți câțiva, pe care Raley nu-i cunoștea.

Când îl văzu apropiindu-se, George se desprinse de grup

și îi ieși în cale. Avea un zâmbet deschis și sincer, vocea îi era puternică, pieptul lat.

— Raley Gannon! Mi s-a părut că te zăresc acolo. Dumnezeuule, cât a trecut?

— Cinci ani. Salut, George.

Mimă și el același entuziasm și îi apucă mâna întinsă. George îl bătu pe spate, examinându-l:

— Arăți bine, ești încă în formă. Câteva fire albe, dar cum naiba să nu ai?

— Mulțumesc.

— Eu, spuse lovindu-se peste abdomen, am pus câteva kilograme.

Raley nu avea replică la asta. Chiar se îngrășase.

— M-am însurat, continuă George.

— Am auzit.

— Lucrez pentru socrul meu. La încuviințarea tacită a lui Raley, urmă: Știi că tata a muncit pentru Les până în ziua morții. Am crezut că dacă mă însor cu fiica șefului „o să am niște privilegii. N-a fost așa.

Îl lovi peste umăr râzând, dar râsul îi era forțat. Cu toată aparenta sa bonomie, George era nervos. Își umezea mereu buzele, arunca priviri în jur. Nu se bucura să-l vadă pe Raley, întărindu-i acestuia convingerea că avea un motiv să

fie neliniștit. Fusese deja informat că Britt Shelley stătuse în cabana lui Raley și nu pe fundul râului, așa cum se credea?

— Ei, dar am vorbit destul despre mine, zise el în final. Tu ce faci pe aici?

— Păi, iau parte la înmormântare.

George cel afabil se dezumflă ca un balon perforat. Fără acel zâmbet larg, trăsăturile lui păreau mai greoaie. Pielea i se lăsase, formând riduri adânci, semne ale nefericirii și ale desfrâului. Privi spre carul mortuar oprit în fața capelei.

— A naibii treabă, nu?

— Mda.

— Un adevărat șoc. Ca și cancerul. Știai de asta?

— Numai după ce a fost ucis am aflat.

George scoase o batistă din buzunarul pantalonilor și-și tamponă buza de sus transpirată.

— La început marele Pat, apoi el. Îl privea cu atenție, studiindu-i reacțiile, însă Raley se controla perfect. Tu și Jay ați fost prieteni mult timp.

— Toată viața. Până acum cinci ani.

George își mișcă picioarele mari, își trase umerii, își drese glasul. Semne evidente de stânjeneală, pe care un fost polițist ar fi trebuit să știe să le mascheze.

— Știi cum era Jay cu femeile, spuse el, omițând deliberat

să facă vreo referire la Suzi Monroe. Chiar dacă avea o mie de tipe, tot nu-i ajungeau, întotdeauna era încântat de proaspături, iar pe a ta pusese ochii de mult. În plus, când s-a încurcat cu ea, tu dispăruseși, nu?

— Nu, fusesem dat la o parte. Discreditat, dezonorat și concediat.

McGowan tocmai vru să-i răspundă când o voce îl întrerupse.

— George?

El se întoarse, părând mulțumit de această intervenție.

— Iubito, vino aici. Își luă soția de braț și o împinse în față. Miranda purta o rochie neagră, mulată, tocuri înalte, o pălărie de pai neagră cu boruri largi și ochelari de soare. Ținută de înmormântare și nu prea. Îl ții minte pe Raley Gannon? Vechi prieten al lui Jay. Din copilărie.

— A, pompierul. Sigur că mi-l amintesc. Își scoase ochelarii și-i zâmbi lui Raley de parcă ar fi fost singurul bărbat de pe planetă, cu o sculă de treizeci de centimetri, pe care abia aștepta s-o trateze ca pe o acadea.

— Bună, Miranda.

— Unde te-ai ascuns în timpul ăsta?

— Ici și colo. Nicăieri.

— Se pare c-ai fost în locul ideal, spuse ea scoțând un

hohot gutural și sexy. Mă bucur să te văd. Păcat că ne-am întâlnit în condițiile astea. La încuviințarea lui tacită, continuă: Dar Jay n-ar vrea să fie jelit, nu? Și este atât de cumplit de cald aici! își trecu degetul pe gât ca pentru a atrage atenția asupra pielii ușor transpirate de deasupra decolteului. Nu că ar fi fost nevoie. Dacă erai bărbat și respirai, ai fi observat-o oricum. Fără a-l slăbi din priviri pe Raley, i se adresa soțului ei: Tata a propus să mergem la club, să bem ceva.

— Grozavă idee, zise George, tamponându-și fața cu batista.

— Te rog să vii cu noi, Raley. Poți merge cu George. Am venit în mașini separate. Prinse mânerul ochelarilor de soare între buze, sugându-l. Vii, nu?

El se întrebă dacă dublul sens al cuvintelor ei era intenționat.

— Îmi pare rău, nu pot veni. Am alt program.

— O, exclamă ea bosumflându-se. Păcat!

— Dar aș vrea să mai discut un minut cu George.

— Bine, atunci... întinse mâna, așezându-i-o pe braț.

Mi-a părut bine că te-am văzut. Treci pe la noi. Pa. Lăasă jos mâna și-i spuse lui George: Ne vedem acolo, iubitele.

Cei doi o urmăriră cum se îndreaptă spre tatăl ei, care-și

lua rămas-bun de la un grup cu care stătuse de vorbă. Când ea și Les se urcară într-o Corvette roșie, decapotabilă, George se întoarse spre Raley.

— Ce zici?

— Că te-ai descurcat foarte bine.

Celălalt începu să râdă ferindu-și privirea, stânjenit.

— S-ar putea spune că așa este. Uitându-se la Raley pe sub sprâncene, îl întreabă: Te-ai culcat vreodată cu ea?

Raley fu luat prin surprindere.

— Pentru Dumnezeu, George. E nevasta ta!

— Te-ai culcat cu ea sau nu?

— Nu.

— Jay s-a culcat cu ea?

— Nu știu.

— Nu mai contează dacă-mi spui acum. Jay e mort.

— Nu știu, repetă Raley.

George continuă să-l fixeze cu privirea câteva secunde, apoi murmură:

— Nici de la el n-am reușit să obțin un răspuns sincer în privința asta.

Dintr-odată, ceva îi atrase atenția și-l făcu să tresară.

Raley se întoarse să vadă ce-i provocase acea grimasă.

Oamenii discutau, făcându-și vânt cu programul slujbei.

Așteptau plecarea carului mortuar, pentru ca mai apoi să părăsească la rândul lor curtea capelei. Atmosfera era mohorâtă, dar Raley nu observă nimic sinistru în toată scena, nimic care să-l facă pe George atât de nervos.

Atenția îi fu atrasă de un cuplu. Bărbatul îi fixa cu privirea pe George și pe el, în timp ce însoțitoarea lui stătea de vorbă cu niște participanți la ceremonie.

Când își dădu seama că era observat, străinul se întoarse repede. Raley se uită din nou la George, simțind cum devenea tot mai neliniștit.

— Cine este?

— Cine?

— Tipul, George. Cel care stătea cu ochii pe noi.

— Te referi la Pat?

— Ăla e Pat Wickham?

— Juniorul.

Raley nu l-ar fi recunoscut. Părea mai bătrân decât în urmă cu cinci ani, când îl văzuse ultima oară, însă schimbarea drastică a chipului lui Wickham nu fusese cauzată de înaintarea în vârstă.

— Ce-a pățit la față?

— Un accident. Demult.

— Cine e tipa de lângă el?

— Nevastă-sa.

— E însurat?

— Are și copii. Lucrează la noi la poliție, dar nu face teren. Se ocupă de calculatoare și alte rahaturi. Nu e un adevărat polițist cum a fost taică-su.

Raley îl scrută pe Pat Wickham junior, apoi se întoarce la George.

— Sunteți apropiați?

— Nu, chiar deloc.

— Mda. Cu taică-su ai fost prieten la cataramă.

— Așa este. Dar după ce a murit, știi cum e. George privi în jur, ca și cum aștepta să fie salvat. Raley, mi-a părut bine să te văd. Dar Miranda și Les vor fi...

— Nu ți s-a părut ciudat?

— Poftim? spuse George tresărind.

— Haide, las-o baltă. Știi despre ce vorbesc. Asemănarea dintre noaptea în care a murit Jay și cea în care Suzi Monroe s-a drogat peste măsură.

— Jay nu a luat o supradoză. A fost asfixiat de reportera aia.

— Chiar așa?

— Da. Sau cel puțin asta zic polițiștii.

— Ai auzit-o când a afirmat că a fost drogată? Bizar, nu?

Britt Shelley a repetat exact ce am spus eu în dimineața când m-am trezit în pat cu o femeie moartă fără să-mi dau seama cum ajunsese acolo.

Gulerul părea să-l strângă pe George din ce în ce mai tare.

— N-am adus subiectul în discuție, deoarece mi-am imaginat că ai prefera să-l evit, replică el pe un ton belicos.

— Nu, George, tu ai fost acela care a preferat să evite subiectul, spuse Raley zâmbind. Nu cred că ai vrea să se afle că v-am spus ție, lui Jay, lui Pat Wichkam și lui Cobb Fordyce că mi s-a pus un drog în băutură ca să mi se șteargă amintirile din acea noapte. Ar părea foarte ciudat că Britt Shelley afirmă același lucru despre noaptea în care a murit Jay.

— Drog, pe dracu'! mârâi George apropiindu-și fața roșie de cea a lui Raley. Asta e o metodă convenabilă de apărare, însă nu poate fi dovedită.

— Ceea ce știi prea bine.

— Uite ce este, ea și Jay au avut o discuție între amănți. Asta-i tot.

— Ea pretinde că nu erau amănți.

George începu să râdă zgomotos. Sau încercă s-o facă, dar nu reuși să scoată decât niște icnete gâtuite.

— În plus, continuă Raley, Jay nu s-a certat cu nicio femeie. Niciodată. Evita scenele de genul ăsta. Când voia să încheie o aventură cu o tipă, n-o mai căuta. Fără fasoane, fără agitație inutilă.

— Poate fata asta nu știa. Poate...

— Jay mai avea câteva săptămâni de trăit. Mă întreb ce voia să-i spună acestei reportere celebre în noaptea cu pricina. Te-ai gândit la asta?

George se gândi câteva secunde, apoi spuse:

— Poate a vrut să-i povestească cât i-a fost de ușor să ajungă în chiloții logodnicei tale.

— Cred c-a vrut să-i dea lui Britt Shelley o temă grozavă pentru reportaj, combinată cu o confesiune pe patul morții, replică Raley, încasând lovitura fără să clipească.

Agresiv, George mai făcu un pas spre el.

— Ce-ar fi avut de mărturisit?

— Tu să-mi spui.

— Ești plin de ură, Gannon. Ai un dinte împotriva lui Jay că ți-a luat-o pe Hallie. Dacă aș mai fi polițist, știi ce-aș crede? Că poate tu ai fost cel care s-a furișat în casa lui și i-a ținut perna pe față.

— Dacă aș fi vrut să-l omor, nu mi-ar fi luat cinci ani s-o fac. Asta nu are legătură cu el și Hallie.

— Nu? rânji George. Știi, la câteva luni după ce ai plecat din oraș, m-am dus la Jay într-o zi. În miezul zilei, în plină zi.

— Cineva va uni punctele între ele, George. Tu, Fordyce, Pat Wickham, Jay, Suzi Monroe, eu și Britt Shelley.

— Tocmai voiam să sun la ușa lui Jay, când i-am văzut pe fereastră.

— Cineva va face legătura, George, iar firul de legătură este incendiul.

— Picioarele iubitei tale erau ridicate pe marginile scaunului, Jay era în genunchi cu fața îngropată între coapsele ei, iar ei îi plăcea la nebunie.

— Toate aceste personaje au legătură cu incendiul.

Raley o spusese destul de tare ca să atragă atenția asupra lor și să oprească discuțiile care aveau loc în apropiere. George, cu fața înroșită de căldură, se uita în jur zâmbind, dar teama că puteau fi auziți era evidentă.

Chiar în acel moment vehiculul mortuar se urni din loc, și toți cei prezenți îl însoțiră cu privirea pe când înainta spre baza dealului. Nimeni nu se mișcă, nici nu spuse nimic, până când nu dispăru dincolo de un gard des de plante veșnic verzi. Atunci se auzi un răsuflat colectiv de ușurare.

— Ei, asta a fost, mormăi George.

— Ai vrea tu, zise Raley împungându-l în piept. Du-te să-ți îneci amarul! Cred că ai nevoie de o băutură. Ne mai vedem noi, încheie el zâmbind.

— Dar dacă știe să interpreteze expresiile faciale, îi spuse Raley lui Britt o oră mai târziu, va ști că zâmbetul meu a fost forțat.

— Am mai văzut acel zâmbet. E de-a dreptul malefic.

— Malefic?

— Ticălos. Feroce. Plin de cruzime.

Raley o privi batjocoritor.

— Nu cred că vreuna din aceste descrieri mi se potrivește. În special acum că mi-am ras barba.

— Ți se potrivesc mai bine acum că n-ai barbă. Maxilarele, ochii – îți dau aerul unui animal de pradă.

El revenise la motel aducând, pe lângă șase cutii de cola dietetică, și un flacon de spray Lysol, o pungă de cheeseburgeri și cartofi prăjiți, dar și niște creveți și două pahare de milkshake. Cât timp se schimbase într-o ținută mai confortabilă, Britt scosese mâncarea din ambalaj și o așezase pe masă. Apoi începuseră să mănânce.

Îi relată discuția cu George McGowan, încercând să fie cât mai exact. Britt nu-l lăsa să treacă peste vreun amănunt ori să scurteze povestirea, cerând neconținut precizări

suplimentare.

— Este așa de sexy? îl întrebă.

— Miranda?

— Observ că n-a fost nevoie să te gândești ca să-ți dai seama la cine mă refer, spuse ea cu un zâmbet încordat.

— Da. Teribil de sexy.

— Am văzut-o doar în fotografii. Jay... chiar a... știi tu?

— Poate, zise el ridicând din umeri. Probabil. În rest, toți... Britt se opri din mestecat; întrebarea nerostită i se citea în priviri. El își șterse mâinile pe un șervețel de hârtie și începu: Prima dată când mi-a atras atenția Miranda, era majoretă la liceu și, într-o fustă scurtă, făcea exerciții pe marginea terenului. O puștoaică atrăgătoare. Când a mai crescut, eu eram deja plecat la facultate și după aceea m-am combinat cu Hallie.

— Înțeleg. Nu v-ați sincronizat.

Fără să comenteze, el întinse mâna după milkshake și sorbi cu paiul. Câteva minute mâncară în tăcere.

— Raley? murmură ea cu blândețe. Cum te-ai simțit în timpul slujbei? Cum ai reacționat în fața morții lui Jay?

— Vrei să spui cum m-am simțit fiind atât de aproape de Jay, nu?

— În pofida a ceea ce ți-a făcut, era cel mai vechi prieten

al tău. Nu simți nicio pierdere? Ai fost în stare să-l plângi?

— Nu te lași niciodată de interviuri, nu? mormăi el vârând un crevet în gură.

Britt întoarse capul brusc, de parcă ar fi primit o palmă, apoi aruncă ultimul cartof și începu să adune resturile, vârându-le în punga de plastic.

— Las-o baltă! Mi-am imaginat că trăiești emoții contradictorii și ai aprecia un ajutor ca să ți le pui în ordine. Greșeala mea.

Dădu scaunul în spate și se ridică, însă Raley o prinse de mână.

— Bine, îmi pare rău!

— Încă mai cauți un motiv ascuns în tot ce fac și spun, bombăni ea trăgându-și brațul. Am crezut că am depășit faza asta.

— Nu știu dacă voi fi în stare s-o depășesc.

Îl privi supărată câteva clipe, apoi râsuflă greu și umerii i se relaxară.

— Presupun că merit lipsa ta de încredere. Dar am crezut sincer că ai vrea să vorbim despre tine și Jay.

Raley ezită, apoi cu o mișcare ușoară din cap o invită să se așeze la loc, ceea ce și făcu. El se rezemă de spătarul prea mic pentru statura lui și-și întinse picioarele în față.

— Nu degeaba ești reporter, și o spun ca un compliment. Ai instincte perfecte. Întrebarea despre înmormântare a atins o coardă sensibilă, de asta am reacționat atât de prost. I se păru greu s-o privească în ochi în timp ce i se confesa, așa că se concentrează asupra figurii zâmbitoare de pe paharul de milkshake: Jay era una dintre acele persoane cărora le găsești mereu scuze.

— Ce vrei să spui?

— Ne făceam planuri. Să mergem la un meci. La schi nautic. Oriunde. El întârzia o oră. Eu mă înfuriam. El își cerea spăsit iertare. „Ai tot dreptul să fii furios”, îmi spunea. Și chiar dacă aveam tot dreptul să mă înfurii, îmi trecea. Îl scuzam. Împrumuta mașina mea și venea înapoi cu rezervorul gol. Eu mă enervam, dar nu spuneam nimic. Ieșeam la masă undeva. Mă lăsa să plătesc, spunând că el o va face data viitoare, numai că data aceea nu venea niciodată. Nu banii erau problema. Nu asta mă deranja, ci convingerea lui că voi plăti fără să fac nazuri. Așa își trata toți prietenii, desconsiderându-i și supărându-i. Indiferent de ofensa adusă, ei îi găseau scuze, spunând: „Asta e Jay”. Avea însă și talentul să te bine dispună când aveai o zi proastă – iar asta era o mare calitate. Te făcea să râzi când, de fapt, îți venea să spargi ceva. Era sufletul petrecerilor. Nu

era niciodată prost dispus. Era prietenos și simpatic. Asta îi atrăgea pe oameni la el. Toți voiau să fie în preajma lui, în câmpul lui energetic, pentru că era electrizant și captivant. Aerul din jurul lui era foarte încărcat. Văzut din afară, părea să aibă mii de prieteni.

Făcu o pauză ca să-și dezmoștească picioarele. Sprijinindu-se cu coatele pe genunchi, se aplecă în față și continuă:

— Dar eu mă întreb – chiar avea prieteni sau numai cunoștințe pe care le manipula, apoi se debarasa de ele? Îți era prieten, sau un tip care te putea folosi cu atâta abilitate, încât nici nu-ți dădeai seama că a profitat de tine? Uitându-mă astăzi la coșciugul lui, mi-am pus întrebarea dacă a fost vreodată sincer cu mine. Când aveam îndoieli, iar el mă încuraja, era doar retorică? Când îi împărtășeam ambițiile și visurile, îl plictiseam? Râdea de mine? Cred că darul lui special era să știe ce să spună și când să spună ca să-ți dea impresia că-ți era cel mai bun prieten. Vrei să știi dacă am simțit o pierdere? spuse Raley oftând. Mda, am simțit. Am crezut că prietenia cu Jay se sfârșise acum cinci ani, dar azi am înțeles că n-a existat niciodată. N-am avut o prietenie autentică. Tocmai asta am deplâns. Simțindu-se jenat de sentimentalismul său, se plesni peste coapse și se ridică.

Ești mulțumită?

Britt își dresă glasul.

— Da. Mersi. A fost încântător.

Raley se încălță și duse gunoiul afară, ca să nu miroasă în spațiul acela strâmt. Pe drum, se întrebă dacă să-i spună sau nu ce i se întâmplase după despărțirea de George McGowan. Merita să afle, dar oare era bine s-o sperie și mai tare?

Examina atent parcare. Mai era o singură mașină, în dreptul recepției. Intră în cameră, asigurându-se că ușa era încuiată și zăvorul era tras.

Când se întoarse, o văzu pe Britt înfruntându-l cu mâinile în șolduri.

— Când ai de gând să-mi spui?

— Ce să-ți spun?

— De ce umbli cu pistolul ăla prins la curea? Îi ridică poala cămășii și îi arată teaca pistolului. Spune-mi de ce te-ai ridicat să te uiți pe fereastră de două ori în timp ce mâncam? De ce...

— Au fost la înmormântare.

— Cine?

— Butch și Sundance. Cei doi indivizi care au intrat în cabana mea.

Ea se dădu în spate până când atinse marginea patului, apoi se așeză.

— Te-au văzut?

— Da, dar m-am prefăcut că nu-i recunosc.

— Ce s-a întâmplat?

Îl lăsase pe George bulversat. În timp ce se îndrepta spre mașină, observase cu coada ochiului vehiculul maro. Nu lăsase să se vadă că recunoscuse mașina sau pe bărbatul aflat la volan, deși avea certitudinea că era cel care-i percheziționase cabana. Purta tot o bluză bleu. Pe locul pasagerului era un individ care purta o pereche de ochelari de aviator; probabil că el îi scotocise prin camionetă.

Nu avea de ales decât să se suie în mașina pe care o cumpărase recent în scopul de a scăpa de camionetă. „Am pierdut din cauza ta trei mii cinci sute de dolari, nemernicule. Pe furiș arătă cu degetul spre conducătorul vehiculului maroniu.

Își croi drum printre mașinile care plecau de la înmormântare și observă cu mulțumire că berlina maro rămăsese blocată în coloană. O luă pe artera principală în direcția opusă motelului unde se cazaseră el și Britt.

Menținu viteza la limita permisă, nevrând să riște să fie oprit de o patrulă de poliție.

Mașina maro îl prinse din urmă la cel de-al doilea semafor, apoi păstră mereu câteva vehicule între ei, schimbând benzile odată cu Raley.

Îi trebuiră opt kilometri de trafic aglomerat ca să scape, dar nu putea fi sigur că Butch nu pusese pe altul să-l urmărească. Se strecurase agil printre mașini, intrase și ieșise de pe autostradă și o luase de două ori pe același drum, iar în final putea fi destul de sigur că nemernicii îl pierduseră.

Asta îi spuse lui Britt acum, și-și dori să fi fost mai convingător.

— Cred c-am scăpat de ei, dar nu pot fi sigur.

— Nu vom ști până nu se năpustește vreunul pe ușă, cu arma în mână.

— Am și eu armă.

Asta n-o consolă prea mult.

— Nu ești întotdeauna aici, Raley. Iar acum că ți-au văzut noua mașină, o vor recunoaște.

— Am intrat în parcare subterană de la spital și am schimbat plăcuța de înmatriculare cu a unei camionete, apoi, cu un marker, am făcut opt din trei. Am ales anume mașina asta, pentru că nu iese cu nimic în evidență. Le va fi greu să ne urmărească.

— Au făcut-o până acum.

Ea avea dreptate, așa că n-o insultă contrazicând-o.

— Ai putea să te predai.

— N-o pot face până nu sunt bine echipată, gata să lupt cu focul, ca să zic așa. Arătându-i documentele pe care evident le citise în absența lui, îl întrebă: Te-ai chinuit să ascunzi toate astea. De ce?

— Am vrut să mă asigur că am o copie a rapoartelor originale. M-am temut că după ce voi părăsi departamentul, vor fi modificate sau rătăcite – chipurile – ca să nu le mai găsească nimeni vreodată.

— Ce anume investigai când te-a blocat Jay?

— Felul în care au murit cei șapte.

— Conform rapoartelor, una dintre victime era funcționară.

— Trupul i-a fost găsit în casa scării. A fost prinsă acolo când a căzut tavanul. Cauza morții? A fost strivită, dar probabil ar fi murit oricum din cauza inhalării fumului.

— Paznicul de la arest?

— A fost salvat, dar a murit două zile mai târziu din cauza arsurilor și a intoxicației cu fum. N-a fost o moarte prea blândă, zise Raley mâhnit.

— Cinci prizonieri au murit în celulă.

— Patru au murit în celulă. Dar a mai existat unul care a murit și el.

Britt își coborî privirea spre hârtiile pe care le ținea în mână.

— Ai încercuit un nume cu roșu.

— Cleveland Jones.

Capitolul 19

— Cleveland Jones se afla într-o încăpere mică, fără fereastră; nici măcar la ușă nu exista geam. Era folosită în ziua aceea ca birou de interogare, spuse Raley.

— De ce în ziua aceea?

— Curios, nu-i așa? Mai ales că existau alte două camere de interogare. Oricum, se crede că el a declanșat incendiul.

— Dând foc unui coș cu hârtii. Ai spus că n-a fost așa de simplu.

— Nici n-a fost. Ca inspector vechi și experimentat, Brunner știa asta. În mod obișnuit, coșul cu hârtii ar fi ars în câteva minute, când s-ar fi consumat tot ce putea să ardă. Dar acest coș fusese plasat lângă o gură de ventilație. Grătarul lipsea, nu se știe de cât timp.

— Când am văzut eu clădirea, nu mai rămăsese decât un maldăr de moloz ars, spuse ea. Dar am înțeles că era veche. Departamentul de poliție mai avea câteva luni până să se mute într-un sediu nou.

— Așa este. Clădirea era supraaglomerată, improprie utilizării, și avea nevoie de o renovare serioasă. Izolația era veche. Erau găuri în conducte. Grinzile de lemn erau

putrede. Cablurile erau defectuoase. Exista un sistem de aspersoare, dar acesta era antic, insuficient și nu te puteai baza pe el nici în zilele lui bune. În ziua incendiului a căzut complet. Dar nimeni n-a vrut să cheltuiască bani pe reparații majore, de vreme ce departamentul trebuia să se mute curând. Cele absolut necesare s-au făcut în grabă și de mântuială, ca niște plasturi aplicați pe o hemoragie puternică. Din nefericire, toate astea s-au descoperit în timpul verificării noastre de după incendiu, nu înainte. Chiar și praful este inflamabil și se acumulase în structură de un secol. A fost un dezastru care parcă aștepta să se petreacă.

— Când flacăra din coș a fost absorbită în sistemul de ventilație...

Raley făcu o mișcare cu mâinile sugerând vâlvătaia.

— Curentul a tras-o în sus. Erau o mulțime de materiale inflamabile, și nimic nu putea împiedica flăcările să pătrundă prin pereți. De la prima scânteie, incendiul a fost letal.

— Șapte oameni, murmură ea scuturându-și capul cu tristețe.

— Șase.

— Poftim?

— Șase. Cleveland Jones n-a murit în incendiu. Murise înainte ca acesta să izbucnească.

Buzele ei se desfăcură în semn de uimire.

— De unde știi?

— Ai ajuns la raportul autopsiei lui Jones?

— Da. Este aici pe undeva. Răsfoi documentele risipite pe pat până găsi raportul și i-l întinse. Trupul a fost găsit pe podeaua camerei încuiate, curbat spre interior, cu mâinile sub bărbie.

— Ceea ce este tipic. Pe măsură ce arde, corpul se deshidratează, mușchii se contractă și îl trag în poziție letală. Asta nu înseamnă că victima a murit prin ardere. Cleveland Jones n-a murit de asta. Cauza morții lui a fost o traumă la cap. Răsfoi paginile raportului autopsiei până la pagina unde se afla diagrama unui corp bărbătesc. Arată spre cap, unde legistul făcuse un semn. Fracturi de craniu. Ambele de proporții considerabile!

Britt citi cu voce tare notița medicului legist.

— Fatal. Ridică privirea spre Raley. A căzut vreo grindă? Tavanul s-a prăbușit?

El scutură din cap.

— Dacă asta ar fi fost cauza, focul ar fi ajuns deja acolo. Plămânii lui Jones ar fi prezentat semnele inhalării de

funingine și de fum. Nivelul de monoxid de carbon ar fi fost ridicat. Ei bine, nu asta a găsit medicul legist, zise Raley fluturând raportul. Îndată ce și-a definitivat concluziile, l-a chemat pe Brunner și i-a spus că una dintre victime era deja moartă când a izbucnit incendiul. Brunner mi-a cerut să-i informez pe detectivi că aveau de-a face cu o posibilă omucidere. Trebuia să lucrez cu ei la investigație. Asta făceam când m-a invitat Jay la petrecerea sa.

Ea trase aer adânc în piept, înțelegând importanța acelei informații. Raley continuă:

— Imediat ce am început să pun întrebări despre Jones și arestarea sa, s-au ivit problemele. Jay nu părea să-și aducă aminte niciun detaliu. Nu era cazul lui, dar mi-a promis că avea să afle tot ce se putea. Nu uita că poliția era într-un haos total. Noua clădire nu era terminată încă, așa că lucrau într-un sediu provizoriu. Amânările lui Jay aveau un sens. Acum văd asta ca o eschivare. Nu voia să aflu despre Cleveland Jones mai mult decât că era piromanul. Și mai era ceva. Jones comisese multe infracțiuni, dar niciodată nu provocase un incendiu. Am aflat asta din fișa lui, pe care am obținut-o de la autoritățile statale.

Obosit, își mișcă umerii. Era tentat să amâne relatarea pentru a doua zi, dar știa că Britt nu l-ar fi lăsat să se

oprească înainte să termine, așa că reluă:

— După apeluri repetate, Jay mi-a trimis în cele din urmă un mesaj printr-o secretară, comunicându-mi că fracturile lui Jones erau anterioare arestării. Ofițerii care l-au încătușat – niciodată identificați – nu și-au dat seama cât de grave erau rănila decât atunci când tipul a început să se comporte irațional la interogatoriu. A fost lăsat singur cât timp se aranja transferul său la spital. Se pare că atunci a dat foc. Jay îmi mai transmitea că-i părea rău, dar asta era tot ce știa. Continua însă verificările și, când afla noutăți, avea să mi le transmită. N-a făcut-o, desigur.

— Și Brunner? După eliminarea ta, n-a dus mai departe ancheta în problema morții lui Jones?

— În raportul final a mers pe explicația lui Jay. Actele referitoare la arestarea lui Cleveland Jones fuseseră distruse în incendiu, nu mai exista nicio documentație, dar Jay era un erou, așa că Brunner nu i-a pus cuvântul la îndoială. Iar tu și alți ziaristi erați atât de absorbiți de povestea mea, atât de ocupați să ridicați în slăvi eroii, încât mica notă de subsol despre Jones a trecut neobservată. Oricum, el era incendiatorul care a provocat moarte și distrugere. Cui îi păsa cum și-a pierdut viața?

— Lui Brunner i-ar putea păsa. Dacă te-ai duce la el...

— Nu pot. A murit la șase luni după incendiu. Stop cardiac.

— Ah!

— Într-un fel sunt bucuros că nu va fi aici să asiste la sfârșitul dramei. Indiferent de turnura pe care o vor lua lucrurile, o mare parte din vină va cădea asupra lui. Nu cred că era corupt. Un pic cam obosit și leneș, poate. Sau nu voia să facă valuri.

— Și familia lui Cleveland? întrebă ea după câteva clipe.

— N-avea decât tată. L-am sunat, sperând să obțin informații noi. Tipul s-a arătat ostil, spunea că nu vrea să discute despre rebelul de fiu-său. M-am ținut de capul lui și în sfârșit l-am convins. A fost de acord să ne întâlnim. Când am ajuns la el, nu era acolo. M-am întors de câteva ori. L-am sunat. Niciodată n-am mai putut lua legătura.

— Nu ai mai multe detalii decât în noaptea în care te-ai dus la petrecere.

— Nu.

— Ai aflat vreodată de ce a fost arestat Jones?

— Ultraj. După cum era de așteptat, nimeni nu-și putea aminti natura infracțiunii, locul săvârșirii sau ora la care a fost adus la secție. Între toate aceste informații confuze exista una singură care întrunea consensul: rănille fatale de

la cap nu-i fuseseră provocate de cineva din poliție.

— Hm. Cam suspect.

— Crezi?

— Jay ți-a promis raportul privind arestarea până luni.

— I-a fost ușor să promită. Știa că duminică dimii neață mă voi trezi cu fata aceea moartă în pat. Se duse la fereastră și desfăcu draperiile portocalii decolorate, menite să se asorteze cu covorul. A mai rămas o în trebare fără răspuns, și încă una crucială. Cum a dat Jones foc? Cu ce? Când a fost arestat, i-au golit buzunarele, nu-i așa?

Britt ridică din umeri.

— O fi strecurat ceva...

— Da, poate, numai că nu s-a găsit nicio substanță acceleratoare în acea încăpere.

— Poate a ars.

— Benzina sau petrolul lampant se scurg în colțuri și în crăpături. Ar fi fost depistate chiar și după incendiul acela devastator. Oricum, Jones nu putea să care o canistră înăuntru.

— O cutie cu chibrituri? sugeră ea. Ceva atât de mic ar fi fost ușor de ascuns. În ciorap, de pildă. Putea să aprindă un chibrit, apoi să arunce cutia la gunoi, s-au poate a păstrat câteva bețe ca să le arunce aprinse în gura de ventilație.

Cu mult înainte ca ea să termine, el scutură din cap.

— Nu s-a găsit dioxid de siliciu. Este un compus care se găsește pe capetele chibriturilor, rezistent la foc. L Nu s-a găsit.

— Așadar, nu s-a aflat niciodată cum a fost aprins conținutul coșului?

— Poate Jones a frecat două bețe, glumi Raley. Dar cum a făcut ca incendiul să se extindă în toată clădirea, fără ca el să inhaleze fum? De dragul discuției, să zicem c-a reușit. Ce spera să obțină cu asta?

— Să scape?

— Bine. Ar fi de înțeles. Dar nu era la prima arestare. Avea doar douăzeci și unu de ani, însă cazierul lui era lung cât o zi de post. Știa că încăperea era încuiată. Pare stupid, nu, să aprinzi focul într-o cameră de unde nu poți să scapi?

— Dacă suferise o fractură de craniu și se comporta irațional...

— Să presupunem că și asta este adevărat.

— Ar fi putut încerca să se sinucidă.

— Un tip dur ca el? Raley scutură din cap. Nu cred. Și ce om, chiar și cu un fragment de os care să-i scurtcircuiteze creierul, s-ar condamna la o moarte atât de oribilă?

— Poate a vrut doar să stârnească panica, sugeră ea. Nu

și-a dat seama că focul avea să se extindă cu repeziciune. A fost o glumă sau actul disperat al unui om care a luat-o razna.

— Asta tot nu explică absența fumului din plămânii lui, insistă el. Dar cel mai mare mister e lipsa implicării lui Jay. Lui îi plăcea să fie în centrul atenției, Britt. Știi asta. Era ambițios, țintea sus. Recunoștea că visul lui era să ajungă șeful poliției. Și atunci, de ce să nu vrea să conducă ancheta, mai ales când legistul a stabilit că una dintre posibilități era să se fi comis o crimă? Străbătând încăperea cu pași mari, Raley continuă: Jay era detectiv specializat în omucideri. Trebuia să cerceteze toate aceste elemente neașteptate. Ar fi devenit protagonistul jurnalelor de știri, steaua celebrității sale ar fi strălucit și mai tare. Dar el a evitat cu orice preț implicarea. Asta nu-i stătea în fire.

— Chiar deloc.

— Cred că s-a ținut la distanță de anchetă pentru că se temea de rezultat. Se temea că avea să fie distrugător fie pentru el, fie pentru amicii săi.

— Și tu erai prietenul lui, Raley.

— Dar în cazul ăsta nu eram implicat. Se opri și o privi direct. Am impresia că, de fapt, cei patru eroi ascundeau ceva legat de Cleveland Jones, de felul în care a murit. Focul

a fost pus, așa că nimeni nu va ști vreodată ce s-a petrecut în încăperea aceea. Cred că asta voia să-ți mărturisească Jay la Wheelhouse.

Ea nu se grăbi să-și exprime opinia, ci îl privi fix, cu sprâncenele împreunate. Peste câteva clipe răsuflă adânc.

— Crezi că l-a omorât cineva în camera de interogare.

— Da. Nu ești de aceeași părere?

— Înclin să cred că ai dreptate. Totul mă duce cu gândul la asta. Dar de ce ar merge până acolo încât să acopere orice urmă? Cum putem dovedi crima? Cum o putem dovedi fără să ne pierdem viața?

— Nu sunt sigur că vom putea.

Britt stătea încă pe marginea patului, cu fața ridicată spre el. Raley știa că afirmațiile lui foarte oneste o luaseră prin surprindere. El prezentase problema; ea se așteptase să-i ofere și o cale de rezolvare.

Simți o dorință puternică, teribil de neadecvată să-i atingă obrazul, însă și-o domoli. După ce se priviră câteva secunde, îi spuse:

— Britt, ascultă-mă cu atenție. Ai văzut cum trăiesc. Nu am ce pierde. Nici carieră, nici avere, nicio relație... nimic. Dar tu ai tot ce vrei. Pe deasupra, ești în pragul unei mari realizări.

— Ce vrei să spui?

— Predă-te.

— Lui Clark și Javier?

— FBI-ului.

Reacția ei nu fu cea așteptată. În loc să se indigneze, zâmbi.

— M-am gândit la asta, trebuie să recunosc. Dar crima aparține jurisdicției statale. FBI-ul va avea rețineri să atingă un astfel de subiect. Nu le convine să se calce pe picioare cu autoritățile din Carolina de Sud decât dacă sunt invitați s-o facă, iar șansele ca asta să se întâmple sunt puține, chiar nule. În câteva ore aș fi înapoi la Clark și Javier, încă și mai disperată ca în prezent. Ca să nu mai spun cât de vexați ar fi c-am trecut peste capul lor.

— Le-ai putea indica locul unde se află mașina ta.

— Dar aș putea dovedi c-am fost forțată să ies de pe drum?

— Tipul ăla ți-a lovit bara?

— Nu.

— Ți-a lovit aripa îndeajuns ca să sară vopseaua?

— Nu cred. S-a apropiat foarte mult, dar...

— N-a existat niciun contact?

Britt scutură din cap.

— Clark și Javier, probabil și FBI-ul ar crede că am făcut în așa fel încât să par nevinovată.

— Pe dracu'! Asta arată doar cât de buni sunt Butch și Sundance. Raley își vârî degetele în păr și după o serie de înjurături, spuse cu încăpățănare: Nu poți fi condamnată pentru uciderea lui Jay. Doar dacă nu există dovezi mai solide decât ce au prezentat până acum.

— Poate că nu, dar probele circumstanțiale mă incriminează. În plus, ce efect crezi că ar avea un proces pentru crimă asupra carierei mele? Ca să nu mai vorbesc de partea financiară. Un avocat bun mi-ar consuma banii din cont într-o săptămână și jumătate. După proces aş avea o datorie enormă. Chiar dacă aş fi achitată, mi-aş fi pierdut deja un an din viaţă ca să mă apăr, și cine m-ar mai angaja cu un astfel de trecut pătat? Ca și tine, Raley, când m-am trezit alături de Jay, viața pe care o trăisem până atunci s-a sfârșit. S-au folosit de mine, așa cum s-au folosit de Suzi Monroe ca să te pună la zid. Am avut noroc că m-au lăsat în viață, decizie pe care evident o regretă acum. Îmi plăcea ceea ce făceam și ei m-au privat de asta. Așa că acum nu numai că vreau să pun mâna pe subiect și să se facă dreptate, dar vreau să fiu și despăgubită de acești nemernici.

În secret, Raley admiră flacăra din ochii lui Britt, dar încă

se temea pentru ea. De fapt, se temea pentru amândoi.

— Mai gândește-te.

— Nu am la ce să mă gândesc.

— Totuși, mai gândește-te.

Ca să încheie discuția, se ridică să stingă luminile, apoi trase un scaun la fereastră, se așeză și deschise un pic jaluzelele.

Auzi foșnet de hârtii și știu că Britt dădea la o parte dosarele ca să se poată întinde pe pat. După un sfert de oră de tăcere, ea spuse:

— Butch și Sundance?

— Asta a fost perechea de escroci care mi-a venit în minte. Le-am putea spune Asasinul A ȘI Asasinul B.

— Nu, prefer Butch și Sundance.

Trecură aproape cinci minute, apoi ea îl întrebă:

— Vei sta acolo toată noaptea?

— Nu, dar mai stau o vreme.

Abia peste o oră hotărî că putea renunța la veghe. Dacă ar fi pândit cineva afară, ar fi făcut o mișcare odată ce se stinsese lumina, neștiind că el și Britt erau în alertă.

Fără să-și scoată hainele, Raley se întinse pe cel de-al doilea pat. Puse pistolul pe noptieră, apoi se gândi mai bine și îl așeză lângă pernă.

Britt adormise de mult. Încăperea era cufundată în tăcere, se auzeau doar respirația ei egală și bâzâitul lămpii cu vapori de mercur din parcare. Întins pe spate, cu ceafa abia sprijinită de perna tare, scruta întunericul, încercă să nu se gândească la spațiul îngust care-i despărțea sau la noaptea trecută.

Dar se gândea oricum. Își amintea fiecare detaliu cu o claritate desăvârșită. Insistă să creadă că nu acele amintiri îi produsese o erecție perfectă în privința căreia nu putea face nimic.

Închise ochii și încercă să doarmă, dar mintea îi rămase trează. Pendulă cu încăpățănare între dezastrul care-i aștepta și aventura sexuală din noaptea precedentă, până când amintirile legate de cea din urmă câștigă teren. Renunță să mai lupte și se lăsă în voia gândurilor erotice. Probabil că Britt avea oase fragile, reflectă el.

Nu-și dăduse seama cât de delicată era până nu fusese deasupra ei, iar atunci era prea excitat să mai poată fi blând. Andre Gigantul care o viola pe Tinker Bell. Pe de altă parte, intensitatea pasiunii ei îl surprinsese. Mda, poate că fusese supărată, speriată, aproape de isterie, dând frâu liber emoțiilor, și totuși... cine ar fi ghicit că acea tânără rece de la televizor era una și aceeași cu femeia care făcea sex cu

disperare?

— Raley?

Vocea ei blândă îi opri respirația. Trase aer în piept și reuși să spună:

— Ce este?

— Rămân.

George îi trimise bezele tinerei chelnerițe și ieși pe ușa apartamentului. O muncise zdravăn de data asta; sau, mai bine zis, ea îl muncise pe el. Pe când se îndrepta spre mașină, își dădu seama că abia se mai târa din cauza oboselii.

Fusese o zi grea. Își petrecuse toată dimineața la birou, lucrând la un contract, până ce Les îi amintise cât era de târziu. Abia avusese timp să înghită un sandviș înainte de a pleca la înmormântare. Ceremonia ar fi fost și așa destul de greu de suportat, dar la asta se mai adăugase și întâlnirea cu Raley Gannon, care apăruse ca un strigoi ce-și scutura lanțurile.

Moartea lui Jay îl înviase pe Raley Gannon. Era o ironie în asta, dar George era prea obosit ca să se mai gândească la ea.

Viră spre casă, sperând că avea s-o găsească pe Miranda adormită. Ar fi putut chiar să se culce pe canapeaua

confortabilă din birou ca s-o evite. Ora de cocktail de la barul clubului de golf fusese prea scurtă, iar cina prea lungă. În tot acest timp, Les îl bătuse la cap ba cu una, ba cu alta, iar Miranda oftase de plictiseală, când nu se admiră în oglinda din spatele mesei lor.

La final George îl rugase pe Les s-o conducă acasă pe Miranda, spunându-i că el trebuia să se întoarcă la birou să-și verifice e-mailurile. Se oprise puțin la birou, dar numai pentru a-și lua prezervativele, pe care le păstra în sertarul mesei de lucru, apoi își petrecuse ora următoare cu barmanița de la club, care, pe lângă faptul că arăta bine, prefera cele mai contorsionate poziții de sex.

Acrobatica făcută cu ea în pat îl sleise de puteri, se simțea prea epuizat ca să se mai târâie până acasă. Dar în timp ce trupul lui lânzezea, creierul acționa ca un panou cu circuite supraîncărcat, sfârâind și scânteind de o nouă îngrijorare la fiecare câteva secunde.

Les și Miranda îi înlăturaseră temerile stârnite de apariția lui Raley la înmormântare.

— Ți-a imputat niște chestii. Ei, și? spusese Les în timp ce-și amesteca laptele în cafeaua de după cină. ■ Dacă tipul ăsta ar fi avut vreo bază pentru afirmațiile lui, ar fi expus-o acum cinci ani. Este de domeniul trecutului, uită-l.

Îndoiala nu-l părăsi însă; după toate aparențele, Pat Wickham era în aceeași situație. El nu știa să-și ascundă neliniștea așa de bine ca George. George putea să-și reproșeze că se lăsase surprins privindu-l pe Raley. În acel moment făcuse ochii cât cepele, permițându-i lui Raley să profite de ocazie.

Celularul lui George sună. Probabil Miranda îl verifica, deși știa prea bine unde fusese.

— Sunt pe drum, mormăi el în receptor.

— George?

— Mda.

— Sunt Candy.

— O, la naiba, Candy. Am crezut că e Miranda.

— Mi se întâmplă des, râse ea cu autoironie. Aș vrea eu să fiu Miranda. Coborând tonul, se interesă: E un moment nepotrivit?

— Nu. Sunt în drum spre casă.

— Îmi pare rău, e târziu, dar nu am vrut să se termine ziua și să nu te sun. Regret enorm că am ratat înmormântarea. George, tu știi că dacă n-ar fi fost...

— Nu e nevoie de explicații, Candy. Cu toții știm și înțelegem de ce n-ai venit.

— Vă sunt recunoscătoare, dar asta nu mă face să regret

mai puțin. Cum a ieșit?

— Cred că lui Jay i-ar fi plăcut. În afară de muzica de orgă. El ar fi preferat un cvartet de jazz. După chicotitul ei amuzat, George continuă: Panegiricul tău a constituit momentul principal. Dacă Jay a ajuns în rai, cred că roșește.

— Am crezut tot ce am scris acolo. Jay a fost un prieten bun. O să-i simt lipsa.

— Mda. George așteptă o secundă, foindu-se stânjenit în scaun. Ghicește cine a apărut la ceremonie?

— Jumătate de oraș, bănuiesc.

— Ești pe aproape.

— Cobb Fordyce, sunt sigură.

— Și-a adus chiar și nevasta.

— E politician doar, spuse ea fără răutate. Are o imagine de întreținut.

— Și Raley Gannon.

— Serios?

— Nu te mint. Chiar el în persoană.

— Ai vorbit cu el?

— Am... am avut un schimb...

— Schimb? în mod normal s-ar folosi termenul „conversație”.

— Mda.

— Așadar, ce poți spune despre Raley, George?

— În mare, arăta la fel, numai că are părul mai lung. A și încărunțit pe alocuri. Destul de prietenos, dar n-a fost niciodată la fel de sociabil ca Jay. N-a spus cu ce se ocupă sau unde trăiește acum. Dar... hm... a pus pe tapet afacerea cu Suzi Monroe, încheie George șovăielnic.

— Asta mă uimește, spuse Candy gânditoare. Aș fi crezut că afacerea aia e îngropată. Care a fost contextul?

— A remarcat asemănarea dintre noaptea în care a murit Jay și cea în care a luat o supradoză tipa aia, Monroe.

— Jay nu se droga.

De acum, George ajunsese acasă. Parcă, dar lăsă motorul să meargă, ca să nu se oprească aerul condiționat.

— I-am subliniat asta. După el, asemănarea constă în faptul că Britt Shelley pretinde că era drogată în noaptea în care a fost cu Jay, la fel ca în noaptea în care el a fost cu Suzi Monroe.

— Suzi Monroe folosea droguri în mod obișnuit. Jay nu se droga niciodată. Așadar s-a aventurat să ghicească cine i-a măsluit băutura lui Britt Shelley?

— N-am ajuns atât de departe, dar Raley consideră că... Se întrerupse când Miranda deschise ușa din față și pași pe

verandă. Lumina din hol îi sublinia trupul prin cămașa de noapte străvezie.

— Raley consideră că...? insistă Candy.

Susținând privirea nevestei sale prin parbriz, George spuse:

— Crede că Jay a stabilit întâlnirea cu Britt Shelley ca să-i dea un subiect grozav de știri. Unul care includea și o confesiune pe patul de moarte.

— Bietul Raley, mormăi ea. Nu vrea să renunțe.

— I-am spus că e o cacealma, că are ceva pe conștiință, că este încă gelos pe Jay deoarece i-a suflat-o pe Hallie de sub nas.

— Nu-l poți condamna, oftă Candy. Chiar după atâta timp, chiar după ce a murit Jay, îl doare că Hallie l-a respins. Dar Raley refuză să accepte că este responsabil de nenorocul său, care i se trage din prostie.

— Și din cauza sculei.

— Exagerezi.

George își înăbuși râsul.

— Tu știi mai bine, doamnă judecător.

— Știi cum să iei legătura cu Raley?

— Nu. De ce?

— Ar fi bine dacă aș vorbi cu el.

George așteaptă câteva secunde, apoi spuse:

— Mă întreb...

— Ce?

— Ranchiuna pe care o nutrea Raley față de Jay îl putea face să comită o crimă? Lăsa întrebarea să reverbereze. Judecătoria nu-i răspunse imediat, dar el știa că ideea prinsese rădăcini. Aproape l-am acuzat de asta, continuă el. Spunea că dacă ar fi vrut să-l ucidă pe Jay, nu i-ar fi luat cinci ani. Dar da impresia de justiție poetică, nu? Folosirea unui drog care favorizează violul? Este o temă de gândire. Altă pauză scurtă, apoi: Ce-ai aflat despre Britt Shelley?

— Nimic.

— Îmi închipuiam c-ai auzit vreo bârfă pe la tribunal.

— Numai ce s-a transmis la știri. Se pare că Bill Alexander a fost ultima persoană cu care a vorbit. Tipul este un idiot. Asta, desigur, rămâne între noi.

— Am priceput, răsese el.

— Ascultă, George, trebuie să mă duc la culcare. Îmi cer scuze din nou c-am sunat așa de târziu, dar este primul moment liber pe ziua de azi. Până la votul din Senat, nu sunt stăpână pe timpul meu.

— Noroc în ceea ce faci. Nu că ai avea nevoie.

— Mulțumesc. La capătul unei clipe de tăcere, Candy

spuse: Cel puțin acum, Jay se odihnește în pace.

— Sper că așa este.

După ce-și luară rămas-bun, George închise telefonul, apoi îl privi gânditor înainte de a opri motorul și de a coborî. Pe când urca treptele, soția lui îl întreabă:

— Cine a fost?

— Judecătoarea Cassandra Mellors.

Miranda își arcui sprâncenele elocvent.

— Ca să vezi! Săptămâna asta ești foarte solicitat, Geori: e. La început te-a sunat procurorul general al statului. Acum o judecătoare districtuală. Nu are nimic mai bun de făcut decât să-și sune la ora asta foștii prieteni?

— Voia să știe de înmormântare. I-am povestit despre Raley.

— O! Și ce-a zis?

Îi relată discuția.

— Candy a încheiat spunând că acum, cel puțin, Jay se odihnește în pace.

Miranda făcu un pas spre el.

Între discuțiile cu oameni sus-puși ai avut timp să ți o tragi cu micuța ta chelneriță. Îi simt mirosul.

— Chiar așa? George își vâri mâna între picioarele Mirandei și îi strânse sexul. Geloasă?

— De ce aş fi? zise ea frecându-se de mâna lui. Ştiu că de fiecare dată când eşti cu ea sau cu alta, ai prefera să fii cu mine.

Era adevărat, şi George o ura pentru că ştia asta.

— Dar nu te pot avea cu adevărat, Miranda, aşa este? Indiferent de câte ori ți-aş trage-o, nu te voi avea niciodată.

Nici măcar nu pretinse că nu înţelesese. Se mulţumi să-i ofere acel zâmbet care îl tortura. Frustrat, îşi retrase mâna şi o ocoli, îndreptându-se spre uşă.

Ea îl prinse de braţ şi-l opri.

— Nu-mi place asta.

— Va trebui să fii mai explicită.

— Jay moare şi toţi foştii tăi prieteni apar din senin. Sunt ca hoitarii pe un stârv.

— Poate că nu-ţi place, dar nu ai de ce să fii surprinsă, spuse el zâmbind trist. Ce-ai crezut, că moartea lui Jay va trece neobservată? A făcut valuri. Cum spunea Raley, astăzi suntem legaţi între noi. De acel incendiu, îi şopti, aplecându-se înspre ea.

Miranda îi dădu drumul şi se dădu un pas în spate, separându-se de el nu numai prin distanţă.

— Aşa o fi, George, dar eu nu fac parte din acea mică familie disfuncţională. Ochii îi străluceau cu ace de gheaţă.

Dacă pici, iubitul, nu te aștepta să mă las trasă împreună
cu tine.

Capitolul 20

— Văd că domnul Jones n-a făcut nicio îmbunătățire de când am fost aici ultima dată, remarcă Raley oprind mașina.

Rulota se afla pe un teren viran și dădea impresia de neglijență totală. Un câine musculos, cu păr scurt, își arătă dinții și își întinse lanțul care-l fixa de un țăruș de metal.

— De unde știi că mai locuiește aici? întrebă Britt cu voce tare, ca să acopere lătrăturile feroce ale câinelui.

— L-am căutat în cartea de telefon în timp ce făceai duș.

— Crezi că e acasă?

— Camioneta e aici.

O camionetă vopsită în culori de camuflaj, cu roțile pline de noroi, cam de înălțimea lui Britt, era parcată doar la câțiva metri de ușa rulotei. Steagul Confederației atârna de antena de radio.

— Ar face mai bine să locuiască în mașină și să dea rulota la fier vechi, comentă ea. Între cele două, camioneta e în stare mai bună.

Britt insistase să-l însoțească, iar Raley se împotrivise doar de formă. Fusesse de acord în cele din urmă, doar pentru că ea nu avea cum să se apere de bărbații care îi

căutau la motel. Chiar dacă i-ar fi lăsat pistolul, se îndoia că l-ar fi folosit. Tresărea de fiecare dată când îl vedea.

Iar dacă i-ar fi lăsat ei pistolul, el nu s-ar fi putut proteja în caz că era atacat. Poate doar cu mâinile goale, însă nu credea că s-ar fi putut dovedi la fel de nemilos ca bărbații care-i pusese rămașă pe față unui om bolnav în fază terminală și expediaseră o femeie în râu, lăsând-o să se înece.

Singura soluție ar fi fost să aibă atât arma, cât și pe Britt cu el când îl vizita pe tatăl defunctului Cleveland Jones.

Deschise portiera și puse un picior pe pământ. Câinele se dezlănțui.

— Sper că parul ăla rezistă.

— Crezi că o gogoasă l-ar tenta? Britt ridică punga în care mai rămăseseră câteva gogoși de la micul dejun.

— Mă îndoiesc. Pare carnivor convins.

Raley coborî și, ținându-se la o distanță apreciabilă de câine, se apropie de rulota ruginită. Își scosesese cămașa din pantaloni ca să acopere pistolul de la centură, iar acum mai verifică încă o dată dacă era bine ascuns.

Domnul Jones nu fusese prea cordial cu cinci ani în urmă. Putea fi și mai ostil în prezent, dacă-l vedea pe Raley la ușa lui înarmat cu un Magnum.

Când Britt urcă alături de el treptele care duceau la ușă, îi aruncă o privire critică. Ea ar fi trebuit să fie incognito, dar așa trecea drept o tipă superbă care se întâmpla să poarte o șapcă de baseball pentru că nu-i stătea părul bine.

Nu era machiată și pregătită să apară în fața camerei, dar fizionomia care o făcea atât de fotogenică era greu de ascuns. Se îmbrăcase cu blugi și un tricou alb. Raley se gândi că ar fi trebuit să i le cumpere pe amândouă cu o măsură mai mare. Tricoul îi stătea strâns pe corp, iar blugii i se mulau pe fund. Arătau grozav pe ea, dar nu fuseseră cea mai bună alegere, deoarece scopul era să-i dea un aspect banal, ușor de trecut cu vederea.

— Amintește-ți, dacă te recunoaște, dispărem imediat de aici. Fără dacă, și s-au totuși. Nu spune unde stăm.

— Am trecut deja de asta, Raley.

— Mda, dar tot e o idee proastă.

— Nu sunt idioată. Nu mă voi trăda prin nimic.

— Ar fi de preferat să rămâi în mașină.

— Știu mai bine ca tine cum să iau un interviu.

Îi servise acest argument și când dezbătuseră dacă ea ar fi trebuit să participe la discuția cu Jones. Raley spusese nu, un nu hotărât: Britt urma să rămână în mașină, fără a risca să se expună.

— Eu trăiesc din interviuri, îi explicase atunci. Scot informații de la ei chiar și atunci când nu sunt dispuși să le ofere.

— Și eu am scos informații de la tine.

— Legându-mă de scaun! Cum el n-o putu contrazice, Britt insistă: Pe deasupra, ai tendința de a te enerva. Există posibilitatea să-l scoți din sărite pe Jones și să-l faci să se retragă în sine, înainte de a afla ceva folositor de la el.

Într-adevăr, se gândise Raley, Britt avea acest talent de a-l face pe interlocutor să spună mai mult decât intenționa. Știa ce întrebări să pună și cum să le formuleze încât să obțină mai mult decât un da sau nu. O privire sinceră, o clipire a acelor ochi atât de albaștri, inocenți și persoana se trezea vorbind.

Tocmai asta era problema, se temea că dacă o pierdea din vedere, ea avea să dispară. Își amintea secvențe cu ea scufundată în apele râului, cu palma presată în zadar de geamul mașinii.

Așadar, o luase cu el. Începură să urce treptele, dar înainte să ajungă la ușa rulotei, aceasta se deschise. Fură izbiți de un val de aer și se auzi o voce zbierând:

— Taci odată, javră blestemată! Mă scoți din minți cu lătratul tău!

Omul aruncă o bucată care arăta a grăsime dintr-o conservă de porc cu fasole. Trecând foarte aproape de urechea lui Raley, aceasta plonjă pe gunoiul din curte cu un plescăit. Câinele se aruncă asupra ei de parcă nu mai mâncase de zile întregi.

În timp ce ținea ușa deschisă cu umărul, matahala arătă spre semnul „Trecerea oprită” fixat pe un stâlp de lumină din colțul rulotei.

— Știi să citești?

— Lewis Jones?

— Nu asta scrie acolo.

Britt avusese dreptate. Trei propoziții, și deja Raley își pierduse răbdarea cu acest nemernic.

— Lewis Jones? întrebă din nou.

— Cine ești? Ce vrei? îl întrebă pe Raley, dar ochii lui bulbucați o fixau pe Britt.

— Mă cheamă Raley Gannon. Îți mai aduci aminte de mine?

Privirea lui aspră îl seceră.

— De ce mi-aș aduce aminte?

— Cercetam incendiul de la secția de poliție. Nu ne-am întâlnit niciodată, de fapt, dar am vorbit la telefon despre Cleveland.

Jones îi scrută printre gene, aruncându-le câte o privire suspicioasă care se opri asupra lui Raley.

— Îmi amintesc numele tău. Vag. Ți-am spus atunci, îți spun și acum, că nu vreau să vorbesc despre Cleveland. Îi mort. S-a terminat povestea. Nu ai ce să mai faci.

Se întoarse în rulotă, trăgând ușa după el. Britt urcă două trepte și apucă marginea ușii metalice înainte să se închidă.

— Ne cerem scuze c-am venit fără să vă sunăm mai întâi, dar promit să nu vă reținem mult. Vă rog, domnule Jones. Putem vorbi câteva minute?

Jones nu închisese ușa, dar încă îi privea cu precauție.

— Pentru ce? S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Oricum, cum te cheamă?

— Britt Shelley.

Lui Raley nu-i venea să creadă că își spusese numele, mai ales când el îi repetase că trebuia să-și ascundă identitatea. Apoi, spre și mai marea lui dezamăgire, îi întinse lui Jones mâna dreaptă. Îi veni s-o tragă de acolo ca să împiedice contactul fizic, însă ea părea să știe ce făcea, pentru că stilul ei direct îl dezarmase total pe Jones.

Se uită la mâna ei părând să fie la fel de surprins ca Raley de gestul prietenesc, apoi își șterse mâna de dosul

pantaloniilor și i-o întinse.

— Cred că pot să pierd un minut sau două, murmură el cam în silă.

Se întoarse cu spatele, iar ei îl urmară înăuntru, Britt îl privi obraznic pe Raley peste umăr. El pufni disprețuitor.

Interiorul rulotei era mai apăsător decât exteriorul; Podeaua era denivelată, așa că trebuiră să urce până la canapeaua spre care îi invita Jones. Era murdară, dar Britt se așeză fără ezitare. Raley, în schimb, își ocupă locul cam fără chef.

Pe lângă canapea, care era de lățimea rulotei, se mai aflau acolo o masă rotundă, acoperită cu un material cu un imprimeu hawaiian țipător, și, la granița dintre bucătărie și living, o altă masă lipită de perete, având două scaune sub ea.

Nu avea televizor, observă Raley. Nici ziare, după cum se vedea. Asta explica de ce Jones nu păruse s-o recunoască pe Britt.

De fapt, omul părea că se retrăsese complet din lume. Acoperise toate ferestrele cu bucăți de carton închis la culoare. Colile fuseseră atât de fix montate pe geamuri, încât nu lăsau nicio rază de lumină să se strecoare în interior. Pe tavan exista o singură lampă, de fapt, un bec gălbui ce

conferea încăperii un aer bolnăvicios. Lumina gălbuie se reflecta și pe capul proprietarului, care fusese ras, dar se acoperise de țepii care începuseră să crească de câteva zile.

Purta o pereche de pantaloni de camuflaj tăiați deasupra genunchiului, așa încât buzunarele atârnavă mai jos pe picioarele aspre, neîngrijite. Bocancii militari fuseseră lustruiți, dar șireturile erau dezlegate și nu purta șosete. Ținuta îi era completată de un maiou kaki care-i expunea pieptul și mușchii, ca și de o gamă de tatuaje elaborate.

Majoritatea reprezentau o armă letală ori simbolul morții. Cel mai detaliat îi acoperea bicepsul și umărul, întruchipând un schelet care flutura într-o mână steagul Confederației și un paloș însângerat în cealaltă.

Agățată cu vârful bocancului piciorul unui scaun din living și-l trase pe podeaua cu linoleumul umflat până îl aduse direct în fața canapelei. Se așeză, își încrucișă brațele peste piept, zăngănind din plăcuțele de identificare atârinate de gât pe un lanț de argint, și se holbă la ei.

Britt deschise discuția întrebându-l pe politician:

— Ați fost în armată, domnule Jones?

— Nu în cea oficială.

— Înțeleg.

Era evident că Jones fusese afiliat unei grupări para-

militare. Fotografiile umpleau fiecare centimetru de perete rămas neacoperit de cartonul negru. Erau imagini cu bărbați în salopete de camuflaj, bărbați cu cagule, bărbați care țineau lesele unor câini feroce, cu zgărzi cu țepi, bărbați aplecați deasupra unor carcase eviscerate de căprioare, bărbați înarmați până în dinți.

Cataloage de arme erau împrăștiate peste tot sau stăteau stivă pe jos, cu paginile îndoite. Singura oază de ordine era un corp de mobilier cu trei niveluri, construit din bolțari și scându-ri căptușite cu pâslă. Pe rafturi era expusă o colecție de arme: puști cu lunetă, un pistol automat cu țeava retezată, cuțite, baionete, trepiede, o cartușieră de purtat în bandulieră și o mulțime de grenade. Toate erau lustruite, încât străluceau în lumina gălbuie. De fapt, mirosul de unsoare predomina în întreaga încăpere.

— Îmi pare rău de fiul dumitale, domnule Jones, spuse Britt, încercând să redeschidă discuția.

Jones privi peste capul ei cu o expresie de îndoială.

— L-ai cunoscut pe Cleveland?

— Nu, admise ea.

— Și atunci?

— Sunt prietena și asociata domnului Gannon. Bărbatul părea gata să pună altă întrebare când ea zise: Pierderea

unui copil este o tragedie teribilă.

El ridică din umeri.

— Cleveland nu era copil. Era destul de mare ca să-și poarte de grijă. Nu prea ne-am văzut în anul... hm... dinaintea morții lui. La ultima întâlnire i-am spus: Gata, mi-am luat mâinile de pe tine și nu te mai scot din necaz. Cred că m-a luat în serios, pentru că n-am mai auzit de el decât atunci când m-au căutat să mă anunțe că a murit în incendiul de la secția de poliție.

— Trebuie să fi fost un șoc îngrozitor.

Interpretând greșit sensul vorbelor ei, Jones mormăi:

— Nu prea. Nici nu mai știu de câte ori a fost închis și eliberat.

Britt privi peste umărul lui spre capătul mesei pe care se afla o fotografie înrămată. Era de proastă calitate, culorile erau prea vii, dar costumul nu putea fi o greșeală și nici ura care strălucea în ochii bărbatului care purta o glugă ascuțită.

Jones îi urmări privirea; când își întoarse capul, pe chipul lui se lătea un zâmbet.

— Tatăl meu.

— Faceți parte din Ku-Klux-Klan? se interesă Raley.

— Tu ești din poliția federală? mârâi Jones bănuitor.

— Nu, sunt pompier.

— Poate da, poate nu. Care ar fi diferența pentru voi?

— Niciuna.

— Domnule Jones, în ziua aceea Cleveland fusese arestat pentru ultraj, așa este? interveni Britt.

— Da, așa bănuiesc.

— Cunoașteți circumstanțele arestării lui?

— Circumstanțe?

— Natura infracțiunii, motivul pentru care a fost arestat.

— Nu mi s-a spus decât de ultraj. Mai târziu. După moartea lui Cleveland. Nu părea să fie vreo diferență. Oricum, el n-a zis niciodată...

— El? îl întrerupse Raley, aplecându-se în față.

— Un tip. Jones luă un aer belicos, întrucât atitudinea lui Raley îi dis plăcea profund. Nu mai spuse nimic până când celălalt nu se retrase, sprijinindu-se pe spătar. În cele din urmă, continuă: Un polițist. A venit să-mi spună că nu a mai rămas nimic din lucrurile lui Cleveland în urma incendiului.

— Ți amintești numele polițistului? îl întreabă Raley. Cumva Burgess?

— Nu-mi amintesc.

— McGowan?

— Am spus că nu-mi amintesc.

Britt îi atinse piciorul lui Raley cu genunchiul, atenționându-l s-o lase pe ea să pună întrebări, întrucât stilul lui părea să-l ducă pe Jones pe o cale greșită.

— Ați aflat ce-a făcut Cleveland ca să ajungă la secția de poliție în ziua aceea?

Jones scoase un sunet care putea însemna dezgust sau concesie.

— Nu știu. Știu doar că a făcut ceva. Mama lui a plecat și m-a lăsat cu el. Din cauza asta, a devenit un golan. Nu mergea niciodată la școală sau, când se ducea, făcea prostii. A fost exmatriculat, ceva de genul ăsta. Și-a lovit profesorul de sport în nas când tipul l-a pus să alerge câteva ture în plus. Într-a zecea a legat cartea de gard. Nu l-am bătut la cap să se întoarcă la școală. Nici eu nu sunt pasionat de educație. Școala te învață doar ce vrea guvernul să știi. Nu adevărul. Nu adevărata istorie a acestei țări.

Se opri ca și cum ar fi așteptat ca ei să-i combată poziția față de educație și opinia referitoare la amestecul guvernului, dar, văzând că nu reacționau, continuă:

— Am încercat să-l disciplinez, să-l aduc pe calea cea bună, dar... Ce mai, a fost unul dintre acei copii născuți sub o stea proastă. Fura, mințea, îi bătea pe toți cei care-l

enervau. A omorât pisica unei vecine pentru că nu-l lăsa să doarmă noaptea, miorlăind în călduri. A doua zi, Cleveland s-a dus la rulota bătrânei și a rupt gâtul pisicii. Femeia era disperată. L-a amenințat că o să se ducă la poliție, dar fie n-a făcut-o, fie lor nu le-a păsat de pisica ei moartă, pentru că n-au venit după el atunci. Brusc, Jones se aplecă în față și scutură degetul arătător spre ei. Și povestea cu fata? Ei bine? Ha, ha, făcu el scuturând din cap. A fost un viol cam urât, asta a fost.

— Povestea cu fata? întrebă Britt cu glas subțire.

Jones se lăsă pe spătar și-și încrucișă iarăși brațele la piept.

— Părea să aibă mai mult, poate douăzeci și doi, nu doisprezece, spuse disprețuitor. Dacă mă întrebați, cred că era o stricăță care s-a speriat după ce i-a plesnit cireașa și a dat vina toată pe Cleveland. Dar nu cred c-a forțat-o, precis a stat de bunăvoie.

Raley simți cum îl năpădea repulsia și observă că și Britt reacționa la fel. Cleveland Jones nu fusese o pierdere pentru lume. Chiar tatăl lui recunoscuse că era hoț, agresiv și violator. Dar caracterul lui era chiar atât de important? Se afla în custodia poliției când murise. Menirea celor care aplicau legea era, conform jurământului depus, să protejeze

fiecare membru al societății, indiferent cât de detestabil ar fi fost respectivul sau ce crime atroce comisese. Până când societatea schimba regula aceasta, ea prevala, iar acum fusese încălcată.

Se părea însă că Lewis Jones nu le putea oferi nicio dovadă în acest sens. Nu părea să știe mai multe despre moartea fiului său decât Raley.

— Polițistul care a venit să vă vadă v-a spus că, după cum a reieșit la autopsie, Cleveland a murit din cauza unei fracturi a craniului, nu de pe urma intoxicației cu fum sau a arsurilor?

— Da. Mi-a spus că fusese lovit la cap într-o încăierare, chiar înainte de a fi arestat. A zis că ofițerii care l-au adus n-au știut că rănila erau grave până n-a început să se poarte ciudat. Că voiau să-l ducă la spital să-i facă radiografie, dar apoi a provocat incendiul. Dacă rana de la cap nu l-a ucis, ar fi murit oricum. Frecându-și bărbia, Jones urmă: De fapt, am fost bucuros să aflu că s-a dus pe lumea cealaltă fără să sufere. Și că n-a trebuit să răspundă pentru incendiu și pentru toți oamenii care au murit. Aia ar fi fost o problemă.

După câteva clipe de tăcere, Raley îl întrebă:

— Unde este îngropat Cleveland?

Jones se ridică și, trecând pe lângă capul lui Britt, se îndreptă spre o etajeră fixată în perete. Pe raft se aflau o statueta a lui Iisus cu palmele însângerate, o svastică sudată pe un cilindru de metal și un recipient de carton care ar fi putut să conțină vreo doi litri de înghețată.

— Cleveland.

Cei doi se holbară la obiectul pe care li-l întinsese Jones.

— L-ai ars la crematoriu, constată Raley.

— Nu l-am ars eu. Polițistul mi-a spus că n-a mai rămas mare lucru din el, mai ales după autopsie, iar lor nu le convenea c-a murit cât era în arest, așa că, dacă eu nu aveam alte planuri de înmormântare, aveau să se ocupe ei, acoperind și cheltuielile. Am fost de acord. Am semnat actele prin care le dădeam voie să-i ardă rămășițele. După câteva zile, tipul mi-a adus asta.

Raley se uită la Britt; ea îi întoarse privirea. Fiecare avea câte ceva de spus, dar păstrau discuția pentru momentul când rămâneau singuri.

Lewis Jones îl puse pe Cleveland la locul în care urma să se odihnească de acum și se așeză din nou.

— N-am reușit să finalizez ancheta despre moartea fiului dumitale, domnule Jones, zise Raley.

— De ce?

— Din anumite motive, nu am mai participat la investigație. Dar acum au apărut noi dovezi.

— Cum ar fi?

— Nu sunt pregătit să le dezvălui deocamdată și n-o voi face până nu le adun pe toate.

— Tocmai de asta am insistat la dumneavoastră, interveni Britt. Îl veți ajuta pe domnul Gannon răspunzându-i la alte întrebări legate în special de arestarea lui Cleveland?

— V-am spus deja, nu știu mare lucru. Ați vorbit cu polițiștii? Nu au dosarul?

Evitând să-i răspundă pe moment, Raley îl întrebă:

— Cunoașteți numele unor prieteni ai lui Cleveland?

— Nu.

— Dușmani?

Jones pufni disprețuitor.

— Sunt sigur c-a avut mulți, dar nu i-am cunoscut.

— Nu știți cu cine s-a bătut în ziua aceea sau cine l-ar fi putut lovi atât de tare, încât să-i fractureze craniul?

— Nu.

— Nu vi s-a spus?

— Păi v-am zis deja, bombăni Jones foindu-se nerăbdător în scaun.

— Era angajat undeva?

— Puțin probabil.

— Avea o relație cu vreo femeie?

— Probabil în fiecare noapte și de două ori sâmbăta, declară Jones cu un rânjet plin de mândrie. Dar nu cu o femeie anume. Nici n-am cunoscut vreuna.

— Știți unde trăia?

— Nu.

Nu mai era nimic de spus. Trecură peste un alt moment de tăcere. În cele din urmă, Britt luă cuvântul:

— Ați spus că n-a fost salvat nimic din ce i-a aparținut lui Cleveland.

— Nimic. Tot ce i-au scos din buzunare când l-au arestat a ars. La fel și lista cu obiectele pe care le avea la el, însă polițistul o știa pe de rost.

— A menționat ceva deosebit? Vreo armă?

— Nu. Doar lucruri obișnuite. Niște bani, șaizeci de dolari și treizeci și șapte de cenți. Polițistul mi i-a dat. Mi-a zis că fiul meu avusese o cheie, dar s-a pierdut și oricum n-aș fi știut de unde este. Un pachet de țigări. Asta a fost tot.

— Cleveland era un fumător înrăit? vru Raley să știe.

— De când era mic. Fura țigări de la mine și de la bătrânul meu și n-a trecut mult până a ajuns la trei-patru pachete pe zi. Nu-l vedeai niciodată fără țigară. Arătând cu

degetul spre fotografia cu membrul Ku-Klux-Klanului, Jones povesti visător: Odată, când am fost la carnaval, în oraș, tata i-a cumpărat lui Cleveland o brichetă. Nu era una din cele ieftine pe care le arunci imediat, ci una adevărată. Avea o fată goală pe ea. Una grozavă. O... cum îi zice? Filologramă. Când o întorceai într-un fel anume, își desfăcea picioarele. Tresări uitându-se rușinat spre Britt. Bătrânului i s-a părut amuzantă. Lui Cleveland i se părea că așa intră în rândul adulților, îi plăcea la nebunie. Chiar când n-o aprindea, se juca mereu cu ea. Era un fel de tic nervos, știi?

— S-ar presupune că polițistul și-ar aminti o brichetă neobișnuită ca asta, comentă Raley. A zis ceva de ea?

— Nu. L-am întrebat. Nu ținea minte ca băiatul meu să fi avut o brichetă.

— Un fumător înrăit fără brichetă? Nu i s-a părut bizar polițistului?

— Eu vă spun ce mi-a zis el. Jones privi în jur un moment, apoi oftă: Aș fi vrut să-mi fi dat bricheta aia înapoi. Ca o amintire despre Cleveland și taică-meu. Dar îmi închipui că fiu-meu a pierdut-o sau i-a fost furată, ceva de genul ăsta. Așa cum a pierdut tot ce a avut de preț în viață, probabil că asta s-a întâmplat și cu bricheta.

Cei doi făcură schimb de priviri, apoi Raley i se adresă lui

Jones:

— Vă puteți aminti ceva care să-mi fie de folos în anchetă? Exista un loc anume unde îi plăcea lui Cleveland să-și petreacă timpul?

— După cum v-am spus, noi n-am ținut legătura.

— Cleveland făcea parte din vreo gașcă? Raley se uită spre fotografiile de pe perete. Era membru al vreunei grupări?

— Nu știu nimic despre asta, răspunse Jones. Am încercat să-l fac să mi se alăture mie și câtorva tipi. Era un bun țintaș și-i plăcea să trăiască în pădure, dar nu avea răbdare să fie vânător. Un soldat adevărat are nevoie de disciplină. Cleveland nu suporta să-i spună cineva ce are de făcut.

Raley era dezamăgit că discuția nu dusesese nicăieri, însă nu-i mai venea în minte nicio întrebare. Când o consultă din priviri pe Britt, ea clătină din cap. Văzând că nu era cazul să continue, îi mulțumiră lui Jones pentru timpul acordat.

Britt ieși prima. Jones îi comandă câinelui să stea liniștit, dar acesta mârâi profund din piept, zburbindu-se tot în timp ce ochii lui bulbucați o urmăriră pe tânăra femeie pe drumul spre mașină.

Și stăpânul lui o urmărea cu ochi la fel de avizi. Pe un ton

confidențial spuse:

— Ți-ai tras o bucățică bună, Gannon.

— Mulțumesc, zise Raley încordat.

— E fata de la televizor care a fost dată dispărută, nu? Când Raley se răsuci pe călcâie cu o privire ucigătoare, Jones spuse împăciuitor: Stai liniștit, n-o s-o dau în vileag. Am tot respectul din lume pentru așa o bucățică. Voi credeți că e ceva în neregulă cu incendiul ăla și cu felul în care a murit băiatul meu. Am dreptate? încercați să-i prindeți pe copoii răi și să dezvăluiți corupția din poliție.

— Ceva de genul ăsta.

Bărbatul rânji, arătându-și măselele îmbrăcate în aur.

— Asta îți dă mai multă putere, zise, întinzând pumnul cu palma în jos.

Raley se uită la tatuajele de pe încheieturile lui, apoi lovi cu pumnul său pumnul lui Jones. Simbolul morții se undu-i sub încordarea mușchilor.

— Trage-le-o, frate. Și eu îi urăsc pe comuniștii ăia nenorociți din guvern.

Capitolul 21

Britt îi aruncă lui Raley o privire piezișă și-și strânse pumnii.

— Acum sunteți amici?

— Ca frații. Pentru că încerc să demasc corupția din poliție.

— Ah! Pe când se îndepărtau, ea mai aruncă o ultimă privire spre rulotă și se cutremură de repulsie. Am simțit că mă trec fiori reci.

— Deși el te-a lăudat, zise el ironic.

— A spus ceva despre mine? Ce anume?

— N-ai vrea să știi. Dar te-a recunoscut, știe că ești prezentatoarea de televiziune dată dispărută. Pe figura ei se citi uimirea. Raley adăugă: Nici eu n-am crezut că te va recunoaște, dar nu trebuie să ne facem probleme că te va da în vileag. Mi-a spus clar că urăște polițiștii.

— Și pe oricine altcineva. M-am trezit că-mi pare rău pentru Cleveland Jones.

— A violat o fată de doisprezece ani.

— Știu, știu, dar... a fost botezat în ură. Se pare că n-a fost iubit sau protejat nici măcar o zi din scurta sa viață.

— Bunicul său i-a dăruit o brichetă, nu uita.

— Cu o tipă goală pe ea.

Dezgustul ei îl făcu să zâmbească.

— Sigur, n-a fost una dintre acele amintiri obișnuite de la un bunic, cum ar fi un ceas de buzunar, însă dovedește ceva afecțiune. Sunt convins că pentru Cleveland a însemnat ceva.

— Totuși, n-a fost găsită printre lucrurile pe care polițistul spunea că le avea Cleveland asupra sa când a fost arestat.

— Mda. Ciudat că nu și-a amintit de o brichetă cu o imagine obscenă, dar știa exact ce sumă de bani avusese Jones, până la ultimii treizeci și șapte de cenți.

— L-au incinerat pentru ca rămășițele lui să nu poată fi exhumate și reexamine.

— Cu foarte mare grijă. După o clipă, izbucni plin de ciudă: Au șters toate urmele, Britt, și au făcut-o bine. Noi n-am putut afla nimic.

— Iar eu nu pot să joc rolul detectivei la nesfârșit. Și nici nu mă pot ascunde toată viața.

— Dacă scoți capul, viața ta s-ar putea să nu mai dureze mult.

— Am mai discutat asta. Așadar, care este pasul

următor? Ai vreo idee?

— Dacă mai încerc odată cu George McGowan, o să-mi întorcă spatele și-o să-mi spună s-o las baltă. Sau mai rău, dacă el a pus să fiu urmărit. Nu vreau să risc să-i aduc în preajma ta.

— Mai rămâne Cobb Fordyce.

— Care se află în turnul său de fildeș din clădirea Congresului, protejat de gărzi în biroul său impunător. N-aș putea ajunge în preajma lui fără să fiu arestat, iar dacă aș face-o, n-ar fi dispus să capituleze, mărturisindu-și vina.

— Jay și Pat sunt morți.

— Așa este. Ei nu mai pot vorbi.

Brusc, ea își aminti ceva ce-i spusese Raley cu o seară în urmă.

— Și Pat junior?

— Ce-i cu el?

— Ziceai că l-ai surprins uitându-se la voi la înmormântare și că atenția lui l-a scos din sărite pe George.

— I-a trezit iritarea sau mânia, nu știu. Dar Pat junior era sigur tulburat.

— Tulburat? Doar este ofițer de poliție! ripostă Britt.

— Da, dar nu ne privea ca un polițist. Privirea lui era furișă, cumva tensionată, nu era doar o observare atentă.

— Doi bărbați care nu s-au văzut de câțiva ani și discută la înmormântarea unui prieten comun. Asta ar pune pe jar un ofițer de poliție? întrebă ea. De ce l-ar deranja că v-a văzut pe tine și pe George McGowan vorbind? Dar dacă așa este, de ce n-a venit să verifice? Sau și mai bine, de ce nu te-a abordat?

Raley opri la semafor și o privi.

— Poate ar trebui să-l întrebăm.

— Poate.

— Mă întreb în ce schimb lucrează.

— De la unsprezece la șapte, răspunse ea. De dimineața până seara. Numai dacă nu s-a schimbat ceva de când i-am luat interviul.

Raley își întoarse atât de repede capul spre ea, că-i trosni gâtul.

— I-ai luat interviu lui Pat junior?

— Când a fost ucis tatăl lui. Simțind acea agitație cunoscută atunci când era în preajma unui subiect grozav, Britt se uită la ceas. Este în pauza de masă. L-am putea prinde acolo.

— Știi unde mănâncă?

— Da, mereu în același loc.

El o mai privi un moment, apoi spuse:

— Ești plină de surprize astăzi. Încotro?

— Asta este, anunță Britt, arătându-i o casă obișnuită într-o suburbie tipică pentru clasa de mijloc.

— Mănâncă acasă?

— Zilnic. Mi-a spus că-i place să-și refacă forțele cu o mică siestă, așa că vine acasă, mănâncă un sandviș, apoi doarme douăzeci de minute înainte de a se întoarce la lucru.

— Obișnuința.

— Așa se pare.

— Cam agitat.

— Într-o oarecare măsură, zise ea ridicând din umeri.

— Ai ajuns să-l cunoști destul de bine.

— Nu chiar. L-am intervievat de trei ori în legătură cu Pat senior. Dar îmi amintesc de ora de masă.

Raley opri în fața clădirii albe, cu obloane verzi și o curte bine îngrijită.

— Tu ești fugară, îi reaminti când stinse motorul. El – ofițer de poliție. Și te afli în fața casei lui.

— Am făcut lucruri mai nebunești decât asta, spuse ea deschizând încet ușa pasagerului. De când m-ai răpit, nu mai aplic regulile de comportament responsabil.

Se îndreptară spre ușa de la intrare și Britt sună. Așteptară, dar trecu un minut și nu veni nimeni să le

răspundă.

— Doarme profund, zise Raley. Sau este înăuntru, cu pistolul ațintit asupra noastră în timp ce cheamă ajutoare. Însă această imagine nu corespunde bărbatului pe care l-am văzut ieri. Nu părea un nemernic.

Britt își lăsă capul într-o parte ca și cum ar fi ascultat atent.

— Auzi? Curge apă?

Urmară acel zgomot până la colțul casei, apoi pe lateral, până în spate.

Raley privi peste umăr, să vadă dacă nu cumva erau urmăriți de pe această stradă liniștită, străjuită de copaci. Dacă era prin preajmă vreun trăgător de elită, el nu-l văzu. Dar l-ar fi văzut, nu?

Se întrebă ce făceau Butch și Sundance chiar în acest moment. Scotociau cabana după ceva ce poate trecuseră cu vederea cu o zi în urmă? Fuseseră trimiși de la prima oră să-i elimine pe Raley Gannon și pe Britt Shelley? Găsind cabana goală, acum răscoleau orașul, verificând la hoteluri și moteluri ultimele persoane înregistrate care se potriveau cu descrierea lui și a lui Britt? Sau o lăsaseră mai moale, așteptând ca ei să reapară? Oricum ar fi fost, era sigur că acei indivizi nu renunțaseră și nu aveau să renunțe până

nu-și terminau misiunea. Așa că paranoia lui nu era exagerată. Nu era o prostie. Trebuia să fie extrem de precaut în continuare.

Pat junior păstra curtea din spatele casei foarte curată. Văzură acolo un nisipar, un leagăn, dar și o peluză cu iarbă mătăsoasă și straturi de flori. Cu un furtun, proprietarul uda un pâlc de flori roșii cu frunzele verzi, cerate. Era cu spatele la ei și nu-i auzi apropiindu-se. Pentru a-și anunța sosirea, Britt spuse:

— Frumoase begoniile alea! Cred că sunt din soiul acela iubitor de lumină!

Pat junior fu atât de șocat să-i vadă, încât scăpă furtunul din mână. Presiunea apei îl făcu să se răsucească și să se încolăcească, improșcând apa cu putere, până când el își reveni și alergă la robinetul aflat la baza casei pentru a-l închide. Era îmbrăcat civil. Avea insigna la centură, dar Raley observă că nu era înarmat. Privirea lui oscilă de la unul la altul; în final i se adresă tinerei femei:

— Ești căutată pentru crimă.

— Nu l-am ucis pe Jay Burgess.

— Clark și Javier cred că tu ai făcut-o.

— Se înșală.

Pat se uită la Raley.

— Tu ce cauți cu ea?

— Vrem să-ți punem niște întrebări.

— Despre ce?

Curtea din spatele casei era la fel de liniștită și de calmă, dar Raley se simțea în primejdie.

— Să intrăm.

Pat junior, care ar fi trebuit s-o aresteze pe Britt, părea gata să o ia la goană, să urineze în pantaloni sau să vo-mite pe stratul de begonii, dar, după o ezitare destul de lungă, încuviință și-i conduse spre o terasă din spatele casei. Porni înaintea lor, ceea ce niciun polițist cu ceva minte n-ar fi făcut.

Terasa era mobilată obișnuit. Britt alese un scaun de răchită, Raley pe cel de-al doilea, iar Pat junior rămase în picioare.

— Nu vă mai pot lăsa să plecați. Știți asta.

În altă situație, atitudinea lui agresivă ar fi părut comică. Oricum, pe Raley nu-l impresionă.

— Este cineva acasă?

Polițistul scutură din cap.

— Două zile pe săptămână, soția mea face muncă voluntară la spital. Lasă copiii cu mama ei. Ați plănuit să ne luați ostatici?

Era o idee absurdă, pe care Britt nici n-o onoră cu un răspuns.

— Ultima oară când te-am văzut, soția ta era însărcinată.

— Cu fiul nostru. Am mai făcut și o fetiță de atunci. Au venit pe lume la diferență de un an și ceva unul de celălalt.

— Felicitări, spuse Britt.

Omul păru să nu aibă încredere în politețea ei. Își linse nervos buzele diforme, atrăgând atenția asupra lor. Gura i se întindea spre stânga feței, iar mandibula spre dreapta. Și nasul era descentrat și încovoiat.

Raley se întrebă ce fel de accident îi rearanjase fața astfel și nu putu să nu-l compare pe tânăr cu defunctul său tată.

Pat senior fusese un bărbat înalt și slab, nu deosebit de puternic, dar cu siguranță mai vânjos ca fiul său. Până în dimineața în care se trezise cu Suzi Monroe lângă el, Raley îl întâlnise pe Pat senior doar prin intermediul lui Jay. Drumurile lor se încrucișaseră de câteva ori, întotdeauna în prezența lui Jay și întotdeauna într-un cadru social. Părea un tip destul de simpatic. Nu era sociabil, dar cine putea fi în prezența lui Jay, care era întotdeauna centrul atenției? În compania lui, nimeni altcineva nu putea să strălucească. Trecea drept un bărbat rezervat, serios, care putea intimida prin stoicismul său.

Raley nu vedea la Pat junior nicio asemănare cu tatăl său, și diferențele nu erau doar de ordin fizic. Tânărul nu avea siguranța părintelui său. Era șovăielnic. Picături de sudoare i se formaseră pe buza superioară și ochii îi fugeau de colo-colo. Cu toate aceste elemente care-i trădau nervozitatea, mai făcu o încercare nereușită să-și manifeste curajul. Adresându-i-se lui Raley, izbucni:

— Ai părăsit orașul cu capul plecat. De ce te-ai mai întors?

— Așadar, m-ai recunoscut ieri la înmormântarea lui Jay.

— Sigur că da.

— De ce n-ai venit să ne salutăm? Asta pentru că ți-ai amintit condițiile în care am fost concediat și am părăsit orașul?

Pat junior își umezi buzele.

— Țin minte că tata vorbea despre asta.

— O, da? Și ce spunea?

— Nu-mi amintesc detaliile. Doar că ai fost implicat într-un scandal sexual în care a murit o fată. Se uită la Britt: Acum ești în cârdășie cu el? Aș putea aduce aici toată poliția, știi, nu?

Britt nici nu clipi, în timp ce Raley zâmbea de-a dreptul. În loc să ducă la capăt acea amenințare neconvingătoare, Pat junior părea gata să plângă.

— Indiferent ce faceți acum, veți fi prinși.

— Tu ce crezi că facem? îl întrebă Raley calm.

— Evitați arestarea.

— Nu sunt căutată de poliție.

— Ba ești! spuse Pat cu o voce răgușită. Iar tu o ajuți și...

— Da. Știu. Ia loc. Raley rosti aceste vorbe pe un ton dur, și celălalt se supuse. Se lăsă să cadă în scaunul din spatele său arătând din nou de parcă ar fi vrut să vomite. Raley se temu să nu sufere vreun atac înainte de a-i pune întrebările importante, așa că începu cu ceva mai ușor. N-am văzut-o pe mama ta ieri la înmormântare.

— Este în... într-un azil. Alzheimer.

— Îmi pare rău să aud asta, murmură Britt.

— Și mie, completă Raley.

— La început am presupus că are acele simptome din cauza durerii sufletești: după ce a murit tata, i-a mers tot mai rău. Nu mai puteam pune bază pe ea deloc. Este acolo de doi ani.

— Cred c-a fost o lovitură teribilă pentru ea, medită Britt.

— Ce anume?

— Moartea tatălui tău.

— O, da, a fost. Foarte greu pentru noi toți.

— Împrospătează-mi memoria, spuse Raley, nu mai știu cum s-a întâmplat.

— E dureros. Nu-mi place să vorbesc despre asta. Cum Raley îl privea fără compasiune, Pat junior decise că era mai bine să răspundă: Tata ieșise din tură. S-a dus la supermarket să cumpere ceva pentru mama. Pe drumul de întoarcere a văzut niște tipi bătându-se pe o alee.

S-a folosit de celular și a sunat la poliție spunându-le ofițerilor c-ar trebui să vină imediat să verifice. Ridică din umerii înguști și dădu drumul unui oftat adânc prin gura sa strâmbă, apoi urmă: Putem doar să facem speculații despre ceea ce s-a întâmplat ulterior. În cel mai bun caz, bătaia a căpătat o turnură violentă, iar tata s-a temut că ar putea degenera și că vor exista victime înainte de sosirea patrului de poliție. Oricum, a lăsat mașina și s-a dus să vadă. După un nou oftat, reluă: Când au ajuns polițiștii, tata zăcea pe alee. Fusese împușcat în stomac. Era în stare de șoc. A sângerat prea mult până la sosirea ambulanței. Se uită la Raley, apoi la Britt și din nou la Raley. Asta a fost.

— Și crima a rămas neelucidată, nu? întrebă Raley.

— N-au fost prea multe probe. Fără mobilul crimei și fără

martori oculari, ancheta nu avea nicio bază.

— Ucigaşul a rămas nepedepsit. Asta cred că este frustrant. După o scurtă tăcere, Raley se interesă: Cine a investigat omuciderea?

Pat junior îşi înalţă capul şi-l privi.

— Ei, nişte detectivi. Întregul departament era chitit să prindă ucigaşul sau ucigaşii. Ştiţi cum este când e ucis un poliţist, adăugă el, uitându-se la Britt – o referire cam lipsită de subtilitate la moartea lui Jay Burgess.

— Era cazul lui Jay? insistă Raley. Al lui George McGowan?

— Printre alţii. La auzul acelor nume, nervozitatea tânărului spori vizibil. Dar de ce întrebi?

— Numele lor şi al lui Cobb Fordyce sunt legate pe veci de al tatălui tău, datorită eroismului manifestat în ziua incendiului.

— Ți-a vorbit tatăl tău despre asta? îl iscodi Britt.

— Incendiu? Nu, spuse el grăbit. Nu chiar. Nu prea des.

— De ce nu?

— Nu suporta chestia asta cu eroismul.

— De ce?

— Tata considera că şi-a făcut doar datoria. Nimic altceva.

— Acel incendiu a fost un moment definitoriu în cariera lui, în viața lui, și nu vorbea despre el? se întrebă Raley.

— Nu.

— Nici între patru ochi? Nici cu tine și cu mama ta?

Pat junior se uită la Britt înainte de a răspunde.

— Presa nu l-ar fi lăsat în pace. Tatii nu-i plăcea publicitatea. Nu voia să se facă vâlvă.

— Dar Jay și alții au făcut mare vâlvă din asta, comentă Raley.

— Tata nu voia să profite de pe urma unei tragedii.

— Asta a afectat prietenia lui cu ceilalți trei?

— Nu.

— Chiar așa?

— Nu.

— Foarte bine. Raley făcu o pauză, apoi îl întrebă: Când l-ai văzut ultima oară pe Jay Burgess?

— Ca să stăm de vorbă? La înmormântarea tatii.

— Și de atunci nu? întrebă Raley uimit. A trecut mult timp, Pat.

— Ei bine, l-am văzut ocazional la sediu. Dar nu... în societate sau altundeva. De ce este important?

— Pentru că Jay, cu câteva ore înainte de a fi asfixiat, i-a spus domnișoarei Shelley că voia să-i ofere un subiect care i-ar fi propulsat fenomenal cariera. Ea a fost drogată și Jay ucis înainte de a-i da acel subiect în exclusivitate. Știi cumva despre ce era vorba?

Pat junior țâșni în picioare ca o marionetă al cărei manipulator nu-și coordona mișcările.

— N-am idee. Cum am spus, n-am avut o discuție personală cu Jay de mulți ani. Apoi se răsuci spre Britt și întinse spre ea un deget tremurând: Ești arestată.

— Nu astăzi. Raley se ridică. Britt, care prinsese aluzia, făcu la fel. Raley se îndreaptă spre Pat junior, blocându-l în dreptul scaunului. Ce știi despre noaptea în care a murit Jay?

— Nimic. Raley îi aruncă o privire cruntă. Pat junior se foia ca un cărăbuș ce urma să fie fixat într-un insectar. Nimic în afară de faptul că ea l-a ucis, se bâlbâi el.

Eu nu lucrez la omucideri, dar am auzit ce se vorbește în departament. Toată lumea știe. Este un caz important. Clark și Javier au dovezi solide că ea l-a ucis.

— Greșit, replică Raley. Ori minți, ori detectivii ăia vă toarnă gogoși. Nu au nicio dovadă, pentru că nu există. Nu ea l-a ucis. Și când îi vezi pe Clark și pe Javier, spune-le că

așa am zis eu. Pentru a-și sublinia afirmațiile, îl lovi în piept pe polițist. Iar acum, eu și domnișoara Shelley plecăm de aici, Pat.

— Nu vă pot lăsa să faceți asta.

— Plecăm acum, iar tu nu vei face nimic ca să încerci să ne oprești.

Raley îl privi amenințător, apoi o scoase pe Britt pe ușă și ieși după ea. Așa cum era de așteptat, Pat junior nu făcu nimic ca să-i împiedice ori să-i oprească.

Raley merse cu pași domoli, dar când trecură de colțul casei o luă pe Britt de braț și o grăbi spre mașina parcată, scrutând vecinătatea. În acel moment îi văzu pe cei doi în berlina maro și auzi sirenele mașinilor de poliție.

Pat junior nu pierdu vremea. Deschise celularul și formă un număr aflat în memorie. Nu era 911, nici numărul departamentului de poliție. Spera că-i va răspunde căsuța vocală, ca să nu trebuiască să poarte o convorbire directă, dar i se răspunse la al treilea apel.

— Sunt Pat junior.

— Ce este?

— Ghici cine mi-a făcut surpriza să-mi facă o vizită acasă?

— Nu vreau să ghicesc, vreau să aflu.

— Britt Shelley.

Urmă un moment de incontestabilă uimire, apoi:

— Nu mai spune! Asta da, surpriză!

— Are un tupeu fără pereche.

— Ce a vrut de la tine?

— Să afle ce știu despre subiectul pe care a vrut să i-l dea Jay înainte de a muri.

— Pe dracu'!

Pat junior își șterse palmele asudate de pantaloni.

— Dar se poate și mai rău. Ghicește cine era cu ea.

— Raley Gannon. Ei bine, oftă el ușurat, cel puțin nu trebuia să fie purtătorul de vești rele. Ce le-ai spus despre Jay? se interesă vocea.

— Nimic. Nimic, jur. Am încercat s-o arestez, dar n-am putut ajunge la arma de serviciu. Gannon m-a ținut la podea, m-a imobilizat. Au fugit cât eu eram la pământ.

— Cu berlina cenușie?

— Da, aceeași mașină pe care o conducea la înmormântare.

— Numărul?

— M-am gândit că-l ai.

— Raley nu e prost. L-a schimbat de atunci.

Pat nu se gândise la asta.

— Când am ajuns la fereastră, erau prea departe și era noroi...

— L-ai văzut sau nu?

— Nu.

Altă înjurătură îi șuieră în ureche.

— Au spus unde se duc?

— Nu.

— Ți-au dat vreun indiciu?

— Nu.

— Te-ai gândit să-i întrebi?

Nu se gândise. De ce oare n-o făcuse?

— Nu mi-ar fi spus.

— De ce nu m-ai înștiințat când erau acolo?

— N-am putut. Gannon avea un pistol.

— Te-a amenințat cu arma?

Sincer, nu. Pistolul rămăsese în teaca prinsă de cureaua lui Gannon.

— A fost o amenințare implicită. S-a asigurat că-i văd pistolul.

Nu era chiar așa, dar versiunea asta îl punea într-o lumină mai bună.

— Ce faci acum, Pat? Îți suni colegii și le spui că fugarii pe care-i caută s-au aflat în casa ta?

Era o mutare tactică. De fapt, fusese instruit să nu procedeze astfel.

— Gannon mi-a amenințat familia dacă spun cuiva.

— Trebuie să-ți protejezi familia, rosti vocea cu o urmă de amuzament. Dacă-i mai vezi pe Gannon sau pe Britt Shelley...

— Îți dau imediat de știre.

— S-o faci, Pat. Pentru că bomba asta a lui Jay ar putea să ne distrugă pe toți. Și pe tine.

Pe această notă amenințătoare, convorbirea luă sfârșit.

Capitolul 22

Raley schimbă plăcuța de înmatriculare a noii mașini cu o alta de la un Jeep prevăzut cu o bară de protecție foarte agresivă.

— Ai început să te pricepi la asta, remarcă Britt când el reveni în berlina lor cenușie.

— Nu sunt atât de bun. Ar fi trebuit s-o schimb cu totul, dar mă tem că oamenii noștri și-au făcut temele deja.

— Butch și tovarășul lui?

— Da. Tot ce au de făcut e să consulte listele cu dealeri din paginile aurii. Imediat ce am conduce un anumit tip de vehicul, dealerul mituit ar furniza deja informațiile prin telefon. Nu avem timp să găsim particulari care vând mașini. Ca să nu mai vorbim de cheltuiala pe care ar presupune-o asta.

— Am promis că-ți voi înapoia jumătate din tot ce ai cheltuit.

El pufni în râs.

— Tu ține socoteala banilor, iar eu o să țin departe de noi pistoalele tipilor plătiți să ne omoare.

— Crezi că au fost plătiți pentru asta?

— Nici Fordyce, nici McGowan nu și-ar murdări mâinile.
Cei care ne urmăresc trebuie să fie profesioniști.

— Am crezut că asta se întâmplă doar în filme.

— Și eu am crezut la fel, până când te-am văzut pe fundul râului.

Ieșiră din parcare și o luară pe un bulevard aglomerat; pentru ceilalți oameni din Charleston era o zi obișnuită de lucru. Trecură pe lângă un grup de turiști aflați într-un tur al centrului istoric. Majoritatea purtau pantofi comozi și ochelari de soare, aveau aparate de fotografiat și ghiduri, dar Raley îi privi cu suspiciune, căutând pe cineva care să nu se potrivească acelui tipar.

— Pe Butch și pe Sundance îi știm, însă ar putea fi mai mulți, remarcă el.

— Nu este un gând care să mă liniștească, oftă Britt uitându-se la motociclistul care-și conducea Harley-ul pe banda de lângă ei.

— Tipii ăștia nu au de gând să renunțe și să plece acasă. Între timp, roțile noastre se învârtesc, dar nu înaintăm deloc. Întâlnirea cu Lewis Jones a fost un eșec. Ura lui față de polițiști, față de guvern în general e sinceră. Ești de acord?

— Da.

— Dacă ar fi știut ceva despre moartea lui Cleveland, un amănunt care să demaște activitatea criminală din departamentul de poliție, ne-ar fi spus bucuros. Așa însă, deși e sută la sută de partea noastră, nu ne ajută cu nimic.

Britt clipi des.

— Nu-l vreau în echipa noastră.

— Nici pe mine nu mă încântă ideea.

— Acele grenade de mână erau funcționale?

— N-aș fi vrut să le scot cuiul ca să aflu.

Merseră în tăcere o vreme, apoi Britt spuse:

— Pat Wickham.

— Mda?

— Minte.

— Cu dinții lui încălecați.

— Și tu crezi asta?

— Știu că așa este. Dar cum îl convingem să dea la iveală ce ascunde? Aștept sugestii.

— Pe lângă faptul că e un mincinos, mi se pare un tip foarte nefericit, observă ea.

— Din cauza chipului desfigurat?

— Da, și de asta, dar am mai perceput ceva, un chin profund, ascuns.

— E polițist de birou, un laș până în vârful degetelor. Tatăl lui a fost detectiv, un tip dur care s-a dus singur pe o alee dintr-un cartier rău famat ca să oprească o luptă între găști.

— Poate că Pat senior n-a fost atât de dur pe cât a fost de nesăbuit. De ce n-a așteptat întăriri? Nu este asta procedura standard?

— A fost o nesocotință care l-a costat viața. În orice caz, statutul de erou al lui Pat senior a fost o moștenire grea pentru fiu-său. În special...

Se întrerupse și nu mai termină ideea. Britt îl privi.

— Ce este?

El scutură absent din cap.

— Am avut un gând, dar mi-a scăpat. Poate va reveni.

În timpul discuției, Raley schimba mereu direcția de mers, trecea de pe o bandă pe alta și lua repede virajele cu un ochi în retrovizor, să vadă dacă nu erau urmăriți. Se îndrepta spre motel, dar pe o rută ocolitoare.

— Raley, dacă l-aș suna pe detectivul Clark și i-aș spune totul? Foarte clar. Despre felul în care m-ai răpit și motivul. Despre cei care m-au forțat să ies de pe drum.

— Îți amintești că nu poți dovedi nimic?

— Păi, ar fi mașina. Nici ei n-ar putea dovedi că nu m-au

aruncat în râu.

— Nu, dar depinde de ce ar crede Clark. Unu: ești acuzată de crimă. Doi: alibiul tău este că ți s-a dat un drog pentru facilitarea violului. Nu că n-ar fi fost așa, numai că este imposibil de probat. Trei: ai fugit ca să scapi de arestare.

— Dar n-am făcut asta.

— Nu contează. Eu îți spun cum ar gândi Clark, întrucât ea îi făcu semn să continue, Raley se conformă: ■ Pretinzi că ai fost forțată să ieși de pe șosea și să plonjezi în râu poate chiar de către cei care l-au ucis pe Jay. Dar mașina ta nu este avariata, în afară de parbrizul pe care îl puteai sparge și singură. Ai plonjat cu mașina în râu eliberându-te la timp. Așa va vedea Clark lucrurile.

— Punct ochit, punct lovit, murmură ea abătută.

— În plus, el și Javier anticipează că vei folosi telefonul mai curând sau mai târziu. Vor avea sistemul de urmărire pregătit să te depisteze.

— Ai învățat multe la academia de poliție.

— Am învățat lucrurile de bază. Destul ca să știu că atunci când vei apărea sau dacă ai fi arestată acum, adevărul despre incendiu și moartea lui Cleveland Jones n-ar mai fi făcut public.

— Sunt sigură că ai dreptate, dar... Brusc, ea se îndreptă

de spate. Dar dacă ar fi făcut public?

— Cum? Ce vrei să spui?

Britt își îndoi genunchii și se întoarse spre el.

— La postul meu de televiziune lucrează un operator tânăr cu care am colaborat bine. Mă place. Nu în felul ăla, spuse ea când Raley îi aruncă o privire cu subînțeles.

— Zece la unu că în felul ăla.

— E căsătorit.

— Rămân la părerea mea.

— Oricum, ce-ar fi să-l întâlnim undeva, departe și să înregistrăm o casetă? Ar putea s-o ducă la redacție și s-o dea la știri.

— Ce fel de casetă?

— Tu spui varianta ta, eu pe a mea.

— O vor da pe post?

— După acea conferință pe care am ținut-o, mi s-a acordat o perioadă de concediu cu plată. Șeful era plin de bunăvoință, mi-a promis tot ajutorul și sprijinul, dar nu s-a ținut de cuvânt. Practic, nu mai sunt angajată acolo, însă dacă Channel Seven refuză să dea pe post această casetă, toate televiziunile concurente sunt sigură c-o vor difuza.

— Operatorul ar putea suporta consecințele.

— Poate, dar numai pe termen scurt.

— Riscă să meargă la închisoare, Britt. Polițiștii se vor năpusti asupra lui ca să afle unde eram și, dacă nu le va spune, va fi arestat.

— În momentul acela, toți avocații aflați pe o rază de o mie cinci sute de kilometri se vor oferi să-l apere. Cu toată publicitatea asta, ar avansa foarte rapid în carieră.

Raley studie ideea din diferite unghiuri, dar în final clătină neîncrezător din cap.

— Să zicem că fotograful consimte să petreacă ceva timp în arest, dacă asta îl va face omul zilei, iar un post de televiziune sau toate vor transmite înregistrarea. Cum rămâne cu acuzațiile de calomnie?

— Vor da caseta pe post menționând că nu-și asumă nicio răspundere pentru conținut.

— Dar răspunderea noastră? Fordyce, McGowan, poate chiar și familia lui Jay și a lui Wickham ne-ar putea da în judecată pentru calomnie și ar câștiga. Nu avem nicio dovadă.

— La naiba, răbufni ea, lovindu-se cu pumnul în genunchi. Întotdeauna ne întoarcem la asta.

— Întotdeauna ne întoarcem la asta, repetă el posomorât. Pe lângă faptul că va trebui să plătești aceste procese, te-ai uita peste umăr tot restul vieții. L-au ucis pe Jay ca să

păstreze intact secretul, și el era din gașcă.

— Pe tine nu te-au omorât.

— S-au gândit că nu este cazul s-o facă. A fost de ajuns exilul. Acum, după ce am vorbit cu George, ei știu că sunt pe urmele lor. Practic, le-am fluturat o pelerină roșie prin fața ochilor.

— De ce ai riscat să discuți cu el?

— Mă întrebi ca aliat sau ca reporter?

— Ambele.

— Ca să se termine odată, zise el după o clipă de gândire. Cinci ani am ținut totul în mine. Am vrut să se rezolve, să se încheie într-un fel sau altul.

Evaluarea lui la rece îi reduce la tăcere câteva minute. Apoi, Britt spuse:

— O să-ți placă această sugestie chiar mai puțin decât celelalte două.

— Pune-mă la încercare.

— Sun-o pe judecătoarea Mellors.

— Nu.

— Ascultă, Raley, știu că nu vrei s-o amesteci, mai ales acum, dar poate fi un aliat valoros. Dacă nu vrei s-o suni, o voi face eu, deși asta o va compromite cu adevărat. Eu sunt fugară. Dacă m-ar ajuta, gestul ei ar fi nu numai lipsit de

etică, ci și ilegal. Pe când tu ești un vechi prieten, care caută răspuns la...

— Știu că este cel mai bun lucru pe care l-aș putea face, o întrerupse el. Pe de altă parte, nu-mi place s-o pun pe Candy într-o situație din care nu poate ieși învingătoare. Dacă este de acord să mă ajute, își periclitizează slujba. Dacă nu, dezamăgește un prieten. Este condamnată oricum.

— Poate dacă ar proceda în așa fel încât să nu afle nimeni...

— Poate dacă i-aș cere o singură mică favoare, zise Raley după un moment de reflecție.

— Și care ar fi aceea?

— Un telefon.

— Cui?

— Lui Cobb Fordyce. Văzându-i uimirea, adăugă: Aș vrea să-i amintească acea discuție între noi doi, cea în care a refuzat să creadă că fusesem drogat.

— De ce n-a făcut investigații în continuare? Sau, cel puțin, de ce nu s-a prefăcut măcar?

— A naibii de bună întrebare, oftă Raley. Fordyce a mers pe burtă, ținându-se departe de afacerea murdară cu Suzi Monroe. La o distanță sigură.

— Ciudat comportament pentru unul care se bate cu

pumnul în piept că ar fi avocatul victimelor. Mai curtează şijiresa.

— Întocmai. S-a detaşat de cazul Suzi Monroe tot aşa cum Jay a evitat să aibă vreo legătură cu ancheta mea în privinţa incendiului.

— Fordyce trebuie să fi fost implicat.

— Nu te contrazic.

Raley se decise brusc şi viră din scurt în parcare a unui magazin cu articole sanitare. Coti prin partea laterală a clădirii, unde se afla un telefon agăţat de peretele exterior. Nu intra în raza camerelor de luat vederi montate în faţa magazinului aglomerat.

— Dată fiind răspândirea celularelor, chestiile alea mai funcţionează încă? îl întrebă Britt.

— Să sperăm că operatorii de telefonie mobilă nu au monopol aici.

Femeia cu voce suavă nu-i recunoscuse numele şi refuză să-i facă legătura cu judecătoria Mellors, chiar şi atunci când el se prezentă drept un vechi prieten.

— Regret, domnule Gannon. Tocmai a sosit o echipă de la 60 Minutes, şi doamna judecător se pregăteşte...

— Întreab-o dacă a găsit recent vreun premiu neobişnuit în Cracker Jacks.

— Poftim?

— Întreab-o. O să vrea să-mi vorbească.

Femeia lăasă să-i scape un oftat chinuit și îl rugă să aștepte. În clipa următoare se auzi vocea lui Candy.

— Du-te naibii!

El începu să râdă.

— Mi-am imaginat că asta o să te aducă la telefon.

— Nu m-am mai gândit la asta de ani întregi. Totuși, mai pot încă să te dau în judecată pentru hărțuire sexuală. Care o fi termenul de prescriere?

— Pe mine mă întrebi? Tu ești specialistă.

Pe când el și Jay erau în ultimul an de liceu, Candy, boboc, se îndrăgostise de unul dintre prietenii lor. Ei îi spusese că tipului îi plăceau la nebunie biscuiții Cracker Jacks. Dacă voia să-l cucerească, trebuia să împartă cu el o cutie. Ceea ce ea făcuse, descoperind cu acea ocazie, spre uimirea ei, că Raley și Jay pusese înăuntru un premiu – un prezervativ învelit în foiță aurită.

— Cum ai reușit s-o faci? îl întrebă ea. Cum ai putut să-l ascunzi la fundul cutiei?

— Nu-mi trădez secretele.

— Dumnezeule, ce bine îmi pare să te aud, spuse ea când se opriră din râs. L-am sunat aseară pe George McGowan

să-l întreb de înmormântare. Mi-a zis c-ai fost și tu. Aș fi vrut să vin doar ca să te văd. Ce mai faci, Raley?

— Bine.

— Adevărat? întrebă ea pe un ton care exprima îndoiala. Știu că te-ai despărțit de Hallie după ce-ai plecat din Charleston. Îmi pare rău... de cum a ieșit.

Evident aflate de despărțire de la Jay, probabil pentru că acesta se lăudase.

— Pentru Hallie este mai bine. S-a căsătorit, are copii. După o secundă, Raley murmură: Mi-a părut rău pentru soțul tău.

— Ai văzut ce ghinion am? Când am găsit și eu un bărbat să se însoare cu mine, s-a dus și s-a înecat. Cu toată gluma ei, Raley simțea durerea din spatele cuvintelor. Pe un ton mai serios, Candy spuse: A fost un tip grozav. Ți-ar fi plăcut. Am fost distrusă când s-a întâmplat, dar... făcu o pauză și trase aer în piept. Viața merge înainte.

— Așa este.

— Slavă Domnului, sunt mereu ocupată cu munca.

— O, felicitări!

— Felicitările sunt premature până la votul de vineri, dar mulțumesc oricum. Conversația se derulă mai departe în același stil agreabil. Și-o imagina uitându-se la ceas, sub

privirea agitată a secretarei care o anunța de sosirea echipei de televiziune. Raley, m-ai sunat să vorbim despre Jay? întrebă ea în cele din urmă.

— Ce ușor ai ghicit!

— Îmi pare bine c-ai făcut-o. Trebuie să te consolezi cu ce s-a întâmplat între el și Hallie. George spune că încă îl mai urăști, dar este zadarnic să simți asta față de un om care a murit. Nu vă mai puteți împăca niciodată.

El nu știu ce să-i răspundă, pentru că avea dreptate. Trădarea lui Jay era o cauză pierdută. La fel și problema Hallie. Nu mai voia să se răzbune pentru ce-i făcuseră. La final, dacă era răzbunat pentru incidentul cu Suzi Monroe, asta ar fi fost un bonus, dar reabilitarea nu mai era principalul lui scop.

Acum voia dreptate pentru victimele nevinovate din ziua incendiului.

Șapte vieți. Șapte oameni care n-ar fi trebuit să moară. Era un țel nobil pe care se jenase să i-l împărtășească lui Britt atunci când voise să știe de ce îl zgândărise pe George, dar acesta era adevărul. Voia dreptate pentru aceia care n-o mai puteau obține singuri. Chiar și pentru Cleveland Jones. Chiar și pentru Suzi cu un i.

— Vreau să stăm de vorbă despre toate astea, zise Candy.

Dar peste câteva minute încep un interviu. De fapt, indiferent de votul Senatului, până când se termină, programul meu este demential. Săptămâna viitoare am însă niște seri libere. Haide să cinăm la mine acasă. Eu tot nu știu să gătesc, dar am putea comanda ceva. Ceva care să ne îngrașe. Pentru tine nu trebuie să port costum taier și ciorapi care să-mi strângă talia. Vom avea o seară întreagă la dispoziție fără să fim întrerupți, vom mânca, vom bea prea mult, ne vom mahmuri, vom lua totul de acolo de unde a rămas. Abia aștept!

— Și eu, spuse el. Hai să ne vedem. Dar până atunci vreau să-ți cer o favoare.

— Pentru tine, orice, știi asta.

— Stabilește-mi o întâlnire cu Cobb Fordyce.

Candy izbucni în râs.

— Poftim? Vorbești serios?

— La fel de serios ca un atac de cord, replică el folosind o expresie din tinerețea lor.

— Pentru ce?

— Ți-am spus acum cinci ani că treaba cu Suzi Monroe a fost o înscenare. Nu m-am răzgândit, Candy. De fapt, sunt mai convins ca niciodată. Vreau să mă uit în ochii procurorului general și să-l întreb ce știe despre asta.

O auzi trăgând adânc aer în piept și parcă îi vedea dunga verticală dintre sprâncene, pe care le considera blestemul existenței sale. Trebuia să le penseze săptămânal.

— Dacă a fost o înscenare, de ce crezi că Fordyce este la curent?

— Pentru că a fost unul dintre cei patru fantastici.

— Vrei să spui cei patru eroi?

Obosit să tot ocolească subiectul, era gata să-l pună pe tapet.

— Cei patru au pus la cale discreditarea mea și oprirea anchetei. Moartea lui Suzi Monroe a fost parte din operațiunea de mușamalizare.

— Ce mușamalizare?

— A morții lui Cleveland Jones.

— Cleveland Jones? Deținutul care a pus focul?

— Așa se pretinde. Este o poveste prea lungă ca să intrăm acum în amănunte, însă investigația mea ajunsese aproape de aflarea adevărului, iar adevărul este că Jones a fost ucis în acea cameră de anchetă, iar focul a fost literalmente un paravan de fum. Suzi Monroe a fost ucisă pentru ca eu să fiu sabotat.

Candy se opri șocată, filtrând informația. În cele din urmă, exclamă:

— Sfinte merde!

— Nu e nimic sfânt în asta. Doar merde.

— Ai vreo dovadă?

— Sunt pe cale s-o gădesc.

— Ești pe cale, repetă ea deprimată. Trecură câteva secunde, apoi spuse: Raley, ești omul cel mai echilibrat din câți cunosc. N-ai acuza oamenii de ceva atât de grav dacă n-ai avea certitudinea că sunt vinovați.

— Am certitudinea că sunt vinovați.

— Dar... asta este... Raley o lăsase fără cuvinte, poate pentru prima oară în viața ei. Încercă din nou: Este absurd. Cobb Fordyce e cel mai înalt reprezentant al legii din stat, iar tu vrei să-l acuzi de conspirație și de crimă. Gândește-te la repercusiuni.

— Am făcut-o. De cinci ani numai la asta mă gândesc. Este un oficial ales, dar dacă a comis o crimă...

— Nu vorbeam de repercusiunile asupra lui, ci asupra ta.

— Eu nu am nimic de pierdut.

Asta o reduce la tăcere câteva clipe.

— Vrei să spui că Jay, prietenul tău, a făcut și el parte din conspirație?

— Toți.

— Când am vorbit cu George McGowan aseară mi s-a

părut un pic zdruncinat, recunosc eu. Am crezut că era din cauza înmormântării.

— L-a șocat prezența mea.

— Mi-a spus că, din câte a înțeles de la tine, Jay era gata să-i facă o mărturisire lui Britt Shelley.

— Cred că Jay voia să se știe cu conștiința curată în privința celor petrecute la departamentul de poliție în acea după-amiază, precum și în privința lui Suzi Monroe. A fost redus la tăcere înainte de a se putea confesa, însă simțise primejdia. De asta a dus-o pe Britt la el acasă.

— A dus-o acolo pentru că Jay, după cum îl cunoști, se gândea doar la sex. Nici cancerul nu l-a împiedicat s-o facă atunci când avea ocazia. E drept, ea a declarat la conferința de presă că Jay îi promisese un subiect grozav, dar asta a fost poate doar un pretext.

— N-a fost așa.

— De unde știi? Faci speculații. Tu... La naiba! Ai luat legătura cu ea, nu? Dumnezeu, Raley! Dacă ai făcut-o, ai putea fi acuzat de complicitate!

El ocoli subiectul, deoarece nu voia s-o compromită pe Candy.

— Îmi poți facilita o întâlnire cu Cobb Fordyce?

— Nu.

— Candy...

— OK, este foarte puțin probabil.

— Convinge-l.

— Cu ce?

— El și acoliții lui mi-au furat viața, se ambală Raley.

Pentru asta nu merit un sfert de oră din timpul lui?

Candy reflectă îndelung. Raley era pe punctul să renunțe la orice speranță, când ea spuse:

— Bine, o să sun la biroul lui. Asta este tot ce pot face, și voi face. Când ai vrea să-l vezi?

— Măine.

— Măine. Ți-ai pierdut mințile?

— Sună-l astăzi și stabilește întâlnirea pentru mâine.

— Raley, să fim realiști. Este procurorul general.

— Este un funcționar public, zise el ridicând din nou vocea. Și eu îi plătesc blestematul de salariu.

— Dar nu poți să apari în pași de dans...

— Tocmai de asta te-am sunat.

— Stai puțin... la naiba! Raley, nu închide. Ea acoperi microfonul cu mâna. Raley o auzi cum se scuza, promițând că avea să încheie rapid convorbirea. Când reveni la telefon îi spuse: Sunt așteptată. Trebuie să mă duc.

— Îl vei suna?

— Dacă acceptă să te vadă, lucru de care mă îndoiesc, ce-
i vei spune?

— Mă interesează mai mult să aflu ce are el să-mi spună.
Promit să nu-l acuz fățiș de crimă.

— Nu în prea multe cuvinte, dar dacă-i vei spune ce mi-ai
spus mie, e deja o aluzie foarte clară.

El mai avea un singur as în mânecă.

— Tu, Candy, mai mult ca oricine, ești simbolul
adevărului și al dreptății. Fordyce poate fi la fel de pur ca
zăpada abia căzută, un exemplu de integritate. În cazul
ăsta, va fi receptiv la întrebările mele despre Jones, incendiu
și Suzi Monroe. Va ordona o investigație imediată și
profundă. Dar dacă e complice la mușamalizare, nu merită
postul pe care-l deține și va trebui tras la răspundere pentru
infracțiunile comise. O lăsă să reflecteze câteva momente,
apoi adăugă: Oricum ar fi, vinovat sau nu, se va face
dreptate.

Îi așteptă răspunsul ținându-și respirația. În cele din
urmă, Candy zise:

— Dumnezeuule, dar știu că ești tenace! Și mai ai și
dreptate, naiba să te ia!

— O să-l convingi să stea de vorbă cu mine?

— Nu știu dacă voi putea. Mă va întreba în ce chestiune

vrei să-l vezi. Ce să-i spun?

Încurcat, el se uită peste umăr și întâlnește privirea lui Britt, care-l urmărea neliniștită prin parbriz.

— Spune-i că vreau să-i dau un exemplu de victimă a drogurilor ce înlesnesc violul.

— Momentul e foarte nepotrivit pentru mine, oftă ea.

— Sunt conștient de asta. Și îmi pare foarte rău.

— Dar de ce atâta grabă? Doar ai dus-o așa cinci ani. Nu mai poți răbda până săptămâna viitoare?

El se gândi la bărbatul din berlina maro și la mașina lui Britt care plonjase în apa râului.

— Nu. Nu mai pot.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri.

— Îți mulțumesc.

— Încă nu-mi mulțumi. Nu-ți promit nimic. Poate nu reușesc să dau de el. Chiar și așa, probabil mă va refuza, considerând că mi-am pierdut mințile.

— Înțeleg. Dar încearcă să-l convingi.

— Mă străduiesc, zise ea cu un nou oftat. Cum dau de tine?

Miranda, George și Les își beau cocktailurile pe terasă, când George se scuza că să răspundă la telefonul mobil. Îl suna Candy Mellors, care părea stresată și nefericită că

fusesse forțată să-l sune. Vorbea răstit, iar discuția lor nu dură mult. La final, George se întoarse cam fără chef pe terasă, temându-se de veștile pe care trebuia să le împărtășească soției și socrului său.

— Cine era? se interesă Miranda.

El se gândi s-o mintă, dar asta n-ar fi făcut decât să amâne inevitabilul.

— Judecătoarea Mellors.

— Te sună două nopți la rând? Sunteți amanți, sau ce? pufni Miranda, după care sorbi grațios din Cosmopolitanul ei. Nu, nu poate fi asta. E lesbiană.

— Nu e lesbiană, zise George luându-și paharul cu băutură.

— Arată ca și cum ar fi.

— A fost măritată.

— O, George! Ești atât de naiv! Se uită la Les cu o privire care spunea: „Îți vine să crezi că este chiar atât de idiot?”

— Indiferent dacă este sau nu, mi-a dat niște vești care m-au tulburat.

Asta îi atrase atenția Mirandei. O cută care sfida tot Botoxul îi apăru pe frunte. Les, pe de altă parte, nu făcuse injecții cu Botox ca să-i amelioreze privirea încruntată.

— Ei? lătră el. Crezi că veștile astea se vor îmbunătăți

odată cu trecerea timpului? Să le auzim!

— Azi după-masă, Raley Gannon a sunat-o la birou. Ea n-a fost la înmormântare și nu l-a mai văzut de când a plecat din oraș cu ani în urmă, așa că voia să afle de la mine dacă este stabil psihic.

— Stabil? repetă Les.

— Ce i-a spus ca s-o pună pe gânduri? vru Miranda să știe.

— I-a cerut să-i stabilească o întâlnire. Făcu o pauză anume, știind că avea să-i irite. Cu Cobb Fordyce. Niciunul nu se mișcă pentru câteva secunde, apoi Les își goli cuburile mici de gheață de pe fundul paharului în gură și începu să le spargă în dinți cu zgomot. V-a mâncat pisica limba?

— Nu ești amuzant, i-o reteză Miranda.

— Am spus eu că aș fi?

— Ce vrea Gannon să discute cu procurorul general?

— Ai trei variante de răspuns, Les, și primele două nu contează.

Socrul său i se adresă Mirandei de parcă el n-ar fi fost acolo.

— Bărbatului tău îi place să facă glume nesărate, nu?

George simți că i se urcă sângele la cap.

— Nu, Les, nu-mi place. Numai că nu știu cum să

descurc situația, așa că râd de absurditatea ei.

— Cu atitudinea asta de laș nu e de mirare că ai ajuns o căzătură.

— Băieți, îi opri Miranda. Nu are sens să trageți la întâmplare. O s-o scoatem la cap dacă ne păstrăm calmul. Deși sunt de acord cu tata, George.

— Nu mă miră, bombăni el umplându-și la loc paharul cu scotch.

— E grav, spuse ea.

— Adevărat. Este. Și urgent. Cică Raley vrea să-i stabilească întâlnirea pentru mâine. Vrea să-i ridice câteva probleme. Din câte spunea judecătoria, intenționează să dezgroape cazurile Cleveland Jones și Suzi Monroe. Raley e convins că Jay a vrut să-și mărturisească păcatele, numai că l-a scos cineva din circuit înainte să apuce. Privindu-și interlocutorii pe rând, George zâmbi cu amărăciune: Trebuie să-i recunosc un merit bătrânului Raley. Chiar dacă nu este foarte stabil psihic, nu e prost.

— Cu siguranță, judecătoria nu va stabili o astfel de întâlnire între el și Cobb Fordyce, zise Miranda iritată.

George ar fi putut să jure că zărise o ușoară neliniște în ochii ei. Fără îndoială, era cauzată de îngrijorarea pentru frumosul ei fund, nu pentru al lui.

— Spunea c-ar prefera să n-o facă, mai ales săptămâna asta, când nu are nevoie de vreun incident. A încercat să-l calmeze. Nu i-a mers.

— Asta deja se poartă ca un politician, mormăi Les. De ce nu i-a închis telefonul?

— Am întrebat-o, spuse George. Se teme că dacă nu-i aranjează întâlnirea asta cu Fordyce, Raley o să facă vreo nebunie.

— Ce nebunie?

Din nou, George ridică din umeri.

— Să se lege de biroul lui Fordyce având la brâu o încărcătură de dinamită. Sau altceva. De asta m-a întrebat dacă Raley este echilibrat psihic și emoțional.

— Ce i-ai spus? întrebă Les.

— Părerea mea? Cred că Raley Gannon este cel mai sănătos la cap dintre noi toți. Și cel mai cumsecade. Jay spunea că este idealist, ia întotdeauna partea celor nedreptățiți. Îl numeam „Sfântul Raley”. Acum însă e plin de mânie. Și pentru că indignarea a tot mocnit în anii ăștia, cine spune că n-o să explodeze în orice moment? Dar asta e valabil pentru oricare dintre noi, oftă George.

— Ce crezi c-o să facă? se interesă Miranda.

— Candy? Nu se hotărâse încă.

— Este o proastă dacă stă pe gânduri, sări Les. Și-ar tăia craca de sub picioare. A uitat că ea l-a convins pe Fordyce să nu-l condamne pe Gannon pentru fata care a murit? Vrea să iasă la iveală acel moment al carierei ei? Mai ales săptămâna asta?

— Nu, sunt sigur că nu vrea, dar o îngrijorează ce ar face Raley dacă nu se întâlnește cu Cobb. Dacă s-ar năpusti în Congres, ar atrage mai mult atenția decât la o întrevvedere cu ușile închise.

Les parcurgea terasa de la un capăt la altul, mușcându-și buza de jos.

— Ai mai vorbit cu Fordyce din noaptea în care te-a sunat?

— Nu. M-a căutat la birou a doua zi, dar nu i-am răspuns. Ce să-i fi spus? Dacă l-a deranjat afirmația lui Bill Alexander, cum că Jay i-ar fi făcut o confesiune pe patul de moarte lui Britt Shelley, imaginează-ți cum ar reacționa când Raley o să reia chestiunea. Ar putea intra în panică.

Gândul acela îi făcu să i se înmoaie picioarele. Mai devreme considerase că veștile proaste pe ziua respectivă erau cele date de Pat junior – că Raley și Britt Shelley făceau împreună pe detectivii. Când aflase, Miranda își ieșise din fire, cerându-i socoteală la unison cu Les. George nu le

putuse da nicio explicație.

Obosit, își masă fruntea.

— Naiba să-l ia pe Jay! Este doar vina lui. De ce a trebuit să se vadă cu Britt Shelley? Proastă idee.

— Nu te mai văicări, șuierea Miranda aruncându-i o privire cruntă. Trebuie să facem ceva, George. Ți-am mai spus-o, și am vorbit serios. Nu vreau să mă bagi în încurcăturile tale.

— Ești la fel de implicată ca mine, strigă el. Ca și scumpul tău tată.

— Noi nu știm despre ce vorbești, replică ea pe un ton de gheață. În ce se presupune că am fi implicați?

— Bună încercare, Miranda, spuse George moale. Doar nu vrei să dăm cărțile pe față, nu? Nu-i așa, Les?

Drept răspuns, cei doi se luară de braț și se postară în fața lui, ca în ziua în care el și Miranda se căsătoriseră la biserica St. Philip din centru. Foarte multă lume. Un alai de domnișoare de onoare. Un camion întreg de flori. Mireasa purta o rochie creată de un designer renumit, care costase mai mult decât un venit anual mediu.

La altar, Les i-o încredințase lui, mirele, soțul și partenerul ei de viață. Dar fusese un gest simbolic, lipsit de substanță. George aflase curând ce poziție i se repartizase în structura familiei. În acest trio, el era exclus de la luarea

deciziilor importante.

— Scapă de problema asta, George, îi ceru Les. Chiar acum. Pentru totdeauna, de data asta.

— Cum naiba s-o fac?

— G.O.S., spuse Miranda dându-și părul pe spate. Găsește O Soluție.

Fusese o zi calmă pentru cei doi bărbați cunoscuți sub numele de Smith și Johnson. Luaseră cina devreme, la un restaurant unde, pe lângă fripturi, li se ofereau salate și plăcintă cu mere la discreție. Doi tipi care nu atrăgeau atenția asupra lor și urmau să fie uitați imediat ce părăseau localul.

În ajun încasaseră un perdaf zdravăn pentru că-l pierduseră pe Raley Gannon imediat după înmormântare. După cum subliniasse angajatorul lor, rataseră cea mai bună ocazie, mai ales că acum era împreună cu Britt Shelley, care le scăpase de două ori.

— Nu avea cum să iasă din mașină, protestase Johnson când aflaseră că era vie și nevătămată.

— După cum se vede, a avut, replicase destul de nervos comanditarul.

Dacă ar fi fost deștepți, continuase el, ar fi trebuit să-l urmărească pe Raley Gannon de la înmormântare până la

reporteră, să-i elimine pe amândoi, să-și ia banii și să dispară.

Primiseră reproșurile cu stoicism, știind că le meritau. Le plăcuse jocul acela cu mașina pe drumul de țară întunecat, dar nu fusese o metodă eficientă de neutralizare a țintei. Pe de altă parte, angajatorul însuși le dăduse ideea s-o intercepteze pe femeie pe șosea și să lase impresia că își luase singură viața.

Iar acum nu știa nimeni unde se ascundeau Gannon și Britt Shelley. Charlestonul nu îți părea un oraș mare până nu încercai să dai de cineva în el, și parcă mai toată lumea conducea mașini gri. Numerele de înmatriculare erau lipsite de importanță. Gannon fusese destul de isteț ca să le schimbe.

— Trebuia să-i montăm un emițător cât era în capelă, mormăi Smith, tăindu-și o bucată de mușchi în sânge.

— Prea multă lume în jur. Întârziați. Șoferi. Gropari.

Le fusese relatată vizita inopinată acasă la Pat Wickham.

— Crezi că Gannon e înarmat, sau Wickham dramatiza? întrebă Smith mestecând de zor.

— Din ce știu despre el, aș zice că dramatiza, probabil.

— Dar Gannon este înarmat?

— Va trebui să presupunem că este.

— Crezi că știe să tragă?

— Nu contează. Noi știm.

Johnson rânjea încrezător la partenerul său când celularul începu să vibreze. Răspunse cu un „Da” brusc, apoi nu mai scoase o vorbă șaizeci de secunde.

— Am înțeles. Închise telefonul și-și anunță tovarășul: începe spectacolul.

Capitolul 23

Teamă lui Raley se dovedi molipsitoare. Britt nu comentă când el îi propuse să se mute din nou. După telefonul dat judecătoarei Mellors, se întoarseră la motel doar ca să-și strângă lucrurile, sarcină îndeplinită în mai puțin de zece minute. Raley conduse spre zona urbană a Charlestonului, apoi dincolo de aceasta, pe malul celălalt al râului Cooper, unde găsi alt motel potrivit. Avea un parking pentru rulote și căsuțe aliniate pe marginea unei zone mlăștinoase pitorești.

Raley se înregistrează pe un nume fals, plăti cu bani-gheață pentru câteva zile și parcă mașina în spatele căsuței lor.

— Am cerut-o anume pe asta. Este ușor de ieșit și de intrat, spuse el conducând-o în apartamentul mobilat asemănător cu celălalt, dar cu mobilă mai drăguță și mai nouă.

Printr-o crăpătură a draperiilor trase, Raley se uita afară la intervale regulate, să vadă dacă cineva se apropia de ușa zăvorâtă.

— Judecătoarea ți-a spus când s-o suni?

— A cerut s-o las câteva ore. Atunci o să ies și o să găsesc

un telefon.

— Cum crezi că va reacționa Fordyce?

Raley stătea întins pe patul dublu, lângă cel pe care se lungise ea. Își adunase pernele sub cap, iar brațul și-l ținea pe frunte.

— Nu știu, dar Candy e singura mea speranță. Am insistat pe sentimentul datoriei și pe încrederea ei în justiție. A fost o manipulare crasă, dar cel puțin mi-a promis că va insista pe lângă el.

— Poate n-ar fi trebuit să fii atât de brutal de cinstit. Cu mâna la frunte, o privi prin spațiul îngust care separa paturile, iar Britt explică: Mă refer la acuzația fățișă la adresa lui Fordyce. Poate că ar fi trebuit să fii puțin mai precaut.

— Ar fi trebuit să te las să vorbești cu ea. Tu te descurci mai bine.

— Unii ar numi-o diplomație.

— Alții i-ar spune minciună.

Frustrată, Britt oftă din rărunchi.

— Dumnezeuule, nu ești deloc maleabil.

— Potrivit lui Candy, sunt tenace.

— Spune-i cum dorești, dar ești de neînduplecat. De asta Hallie... Tânăra femeie se opri, apoi murmură: Nu mai

contează.

— Ba contează, replică el întorcându-se pe-o parte și sprijinindu-se în cot. Tu ai deschis cutia cu viermi. Ce spuneai c-a făcut Hallie?

Ea îl urmări cu atenție, pe de o parte din curiozitate, iar pe de alta din prudență față de posibila lui reacție.

— Probabil nu s-a mai întors la tine tocmai pentru că te știa neîndurător.

— După ce-a fost cu Jay, să nu uităm. Când el a renunțat la ea pentru următoarea cucerire.

— Dacă s-ar fi târât înapoi la tine, plină de căință, ai fi reluat relația?

— După povestea cu Suzi Monroe n-aș fi putut condamna pe nimeni pentru infidelitate, nu? Rațiunea mi-ar fi impus s-o iert, însă n-aș fi primit-o înapoi.

— Pentru că s-a dus la Jay.

— Pentru că i-a cedat prea ușor. Îl cunoștea, știa cum este, cât de superficial și egoist. Discutam adesea despre problemele lui de caracter. Ne-am amuzat chiar de felul în care dădea egoismului o formă artistică. Cu toate astea, l-a preferat pe el.

Britt se gândi să abandoneze subiectul, însă curiozitatea era prea puternică.

— Dar tu...

— Eu, ce?

— Tu ai îndepărtat-o, nu-i așa? Când i-ai propus să luați o pauză, ai vrut să-i testezi iubirea și devotamentul?

— Posibil, zise el întorcându-se din nou pe spate. Dacă a fost un test, l-a picat. Mă acuzi că n-am luptat pentru ea, dar nici ea n-a luptat pentru mine.

— Și atunci de ce ai încercat să reiei legătura cu ea după atâta timp?

Raley râse strident.

— Bună întrebare, domnișoară Shelley. Și eu m-am întrebat asta de câteva mii de ori. Autoflagelare? Nu mă simțeam destul de nefericit? Curiozitate? Singurătate? Poate o combinație din toate motivele astea. Oricum, am fost extrem de necăjit când am aflat că s-a măritat și că va avea un copil. Nu din gelozie, nici vorbă. N-o mai iubeam, dar îmi păsa de ea destul de mult ca să mă bucur că și-a revenit după despărțirea de Jay.

— Și atunci de ce te-ai necăjit?

— Pentru că fericirea ei a scos la iveală cât de mizerabilă era viața mea. Asta m-a infuriat. Ea, Jay, Fordyce, toți o duceau foarte bine. Suzi Monroe nu însemnase pentru ei decât un incident minor peste care au trecut rapid,

continuându-și drumul, pe când eu am rămas împotmolit în noroi.

— Puteai să pleci în alt oraș, să-ți depui dosarul la alt departament de pompieri și...

— Și, imediat ce se făceau verificări, urma să fiu concediat din cauza reputației.

— Puteai face altceva. Să-ți schimbi cariera.

— Am vrut să fiu pompier. De asta m-am instruit atâția ani. Asta am vrut să fac și asta am făcut. Iar munca mea de aici nu se încheiase.

— La neînduplecare mai adăugăm și încăpățânarea.

Voise doar să-l ironizeze, dar el părea să ia afirmația ca pe o nouă critică adusă caracterului său. Se instalează o tăcere lungă, pe care Raley o rupse în final.

— Candy crede că asta are legătură cu Suzi Monroe, cu Hallie și Jay. După ea, e în zadar să-i port pică, deoarece nu poți să te împaci cu un mort.

— Foarte instructiv. Mi-ai spus că în ultimii cinci ani ai pus la cale răzbunarea.

— Da, am făcut-o, dar nu asta este problema acum.

— Dar care este problema?

— Cei șapte care au murit. Opt, dacă o punem și pe Suzi la socoteală. Raley privea în tavan, așa că ea nu-i putea

vedea decât profilul, dar vocea sa de tenor se schimbase. Acei oameni au fost uciși, Britt. Nimeni nu știe că ucigașul sau ucigașii au scăpat nepedepsiți. Nici măcar nu există vreo bănuială. Nimeni n-a fost tras la răspundere pentru acele crime. Poți să mă faci neînduplecat și inflexibil, e OK. Nu voi uita și nu mă voi îndoii, pentru că până și Cleveland Jones, care după toate relatările era un tip irecuperabil, merită să i se facă dreptate.

— Ești pățimaș în privința asta, remarcă ea după câteva momente.

El se întoarce și o privi, apoi ridică încet din umeri.

— Pățimaș? Mda, s-ar putea. Când eram copil, visam să fiu pompier ca să salvez oamenii și bunurile lor, să-mi pun viața în primejdie pentru alții, să veghez ca incendiarii să fie prinși și pedepsiți. Eram idealist. Chiar arogant. Dar așa simțeam.

— Majoritatea copiilor vor să devină pompieri ca să meargă cu mașina cu sirenă.

— Bine, poate și asta, admise el cu un început de zâmbet. Ca să nu mai vorbim de uniformă, de furtun, de alunecarea de-a lungul stâlpului și de socializarea cu colegii. Toate astea sunt chestii masculine, care-i leagă pe bărbați.

— Care este cea mai puternică amintire a ta ca pompier?

întrebă ea înveselită.

— Am salvat un bărbat care, după un accident, fusese prins în mașina distrusă, replică el fără să stea pe gânduri.

— Povestește-mi.

— Când am ajuns, țipa ca din gură de șarpe, însă rănila nu erau foarte grave. L-am calmat, i-am spus că o să-l scoatem și că va fi bine. După o jumătate de oră se afla în ambulanță spre spital, cu o serie de contuzii, dar recuperabil.

— Asta este o poveste grozavă, cu un final fericit.

— Nu chiar. După ce l-am urcat în ambulanță, a trebuit să ne întoarcem să-i scoatem fiul de patru ani din mașina avariata. Trupul îi era înghesuit sub blocul motor și când am încercat să-l extragem... tăcu o clipă, apoi murmură: Era bucăți. Raley făcu o pauză pentru a-și drege glasul. Știi, tatăl lui îl luase cu el la supermarket. La întoarcere, copilul a început să țipe că nu vrea să se așeze în scaunel. Tatăl, jenat că puștiul zbiera sub privirile curioșilor, a cedat și i-a spus puștiului că poate sta pe locul din față. Nu erau prea departe de casă, și asta a fost singura ocazie când i-a permis să stea acolo. Dar a fost de ajuns o singură dată, o singură decizie proastă. Un camion a venit în viteză și a lovit mașina. După câteva secunde, adăugă: Puștiul ar fi avut

unsprezece sau doisprezece ani acum. Îmi imaginez că tatăl nu-și poate scoate tragedia din minte.

— Ai avut multe experiențe ca asta? îl iscodi ea după un moment de tăcere.

— Nu, slavă Domnului. Dar m-ai întrebat care a fost cea mai impresionantă. Asta a fost. De departe. Dar tu?

— Eu?

— Te pasionează ceea ce faci?

Răspunsul ei veni destul de încet:

— Da.

Ezitatea ei îl făcu să ridice din sprâncene.

— Nu așa se exprimă pasiunea, din câte știu eu.

O privi lung, iar Britt își aminti acele priviri flămânde, sexy din dormitor, din urmă cu o seară.

— Vrei să afli un secret, Raley?

— Da.

— Ești sigur? Dacă ți-l dezvălui va trebui să te omor. Cum el se mulțumi să zâmbească, spuse: Shelley Britt Hagen.

— Bine, zise el cu o expresie indiferentă pe chip.

— Așa mă cheamă de fapt. Dar uneori uit că nu m-am născut cu acest nume, Britt Shelley, ci l-am adoptat ca pseudonim înainte de absolvirea facultății.

— Nu va trebui să mă ucizi ca să-ți protejezi secretul.

— Păi nu ăsta este cel mare.

— Aha! Ai unul mai obscur?

— Ooo...

— Oricare ar fi, este în siguranță cu mine.

Vorbise cu toată seriozitatea. Întâlnindu-i privirea sinceră, ea spuse:

— Sunt sigură de asta.

Se gândise că loialitatea era una dintre calitățile lui Raley. Din acest punct de vedere, încăpățânarea nu constituia un defect. Dacă îi spunea cineva un secret, l-ar fi dus cu el în mormânt. Dacă făcea o promisiune, și-o ținea. Un angajament era o obligație pe viață. Nu i-ar fi niciodată necredincios unei femei.

Își zise că Hallie fusese o proastă să nu-i creadă explicațiile despre povestea cu Suzi Monroe. Trupul lui ascultase doar de instincte, nu și mintea. Cu siguranță, nu fuseseră implicate sentimente. Dacă logodnica l-ar fi iubit cu adevărat, dacă l-ar fi cunoscut cu adevărat, i-ar fi acceptat versiunea fără rețineri.

Pe de altă parte, și ea îl considerase vinovat. Luase de bun tot ce-i spusese Jay despre Raley Gannon, fără să-l întâlnească măcar o dată. Când el refuzase să-i dea un interviu, ea trăsese concluzia că eschivarea era același lucru

cu recunoașterea vinovăției și își îndrumase telespectatorii spre un verdict fără drept de apel.

Timp de cinci ani, ancheta neterminată îl obsedase. Purtase pe umerii săi greutatea celor opt crime care rămăseseră nepedepsite. Cu tristețe și cu rușine, Britt admise că era parțial responsabilă pentru asta.

— Îmi pare rău, Raley.

— Pentru ce?

— Pentru relatarea părtinitoare.

— Ți-ai cerut scuze deja.

— Da, dar când am făcut-o, încercam să obțin mai multe informații de la tine. Voiam acest subiect important și mai ales voiam să stau cu tine până îl obțineam. De data asta, îmi cer scuze în modul cel mai sincer.

— Acesta este secretul tău? vru el să știe.

— Nu. Britt trase adânc aer în piept și se întoarse pe spate. Secretul meu este că am avut oferte de slujbe de la posturi de televiziune mai mari, chiar într-o rețea importantă. La început aș fi avut doar colaborări în weekend, dar era un început bun. Le-am refuzat pe toate.

— De ce?

— De teama eșecului. Îl privi, apoi își ridică ochii spre tavan. Te-am făcut laș, dar eu sunt mai lașă ca tine. Mi-e

teamă să părăsesc balta în care mă simt un pește mare. La un nivel superior, competiția ar fi mai dură. Așteptările mai mari. Și dacă nu le-aș putea confirma? Dacă m-aș face de râs? Prin urmare, ori de câte ori venea la mine vreun agent cu o ofertă, îl refuzam. Am avut întotdeauna o scuză valabilă, dar adevărul e că mi-a fost teamă să renunț la statutul meu de aici. Oriunde altundeva aș fi descoperit că sunt mediocră, și ce-aș fi făcut?

Am evoluat fără plasă de siguranță încă de la optsprezece ani, și a fost un lucru bun pentru mine. Sunt independentă și mă bizui pe forțele mele. Când merge totul bine, îmi spun că pot face orice. Dar dacă lucrurile ar merge foarte rău, nu am nimic și pe nimeni care să mă sprijine, nici chiar temporar, îndeajuns ca să mă ridic din nou în picioare, să mă scutur de praf și să încerc iarăși. Asta mă sperie. Când eram mai tânără, mi-am putut permite să dau înapoi, o dată sau de două ori. Mi-am schimbat serviciul frecvent, iar riscurile pe care mi le-am asumat au fost în favoarea mea. Dar nu mai sunt așa de tânără acum. Nu mai sunt un chip proaspăt. Am mai mult de pierdut și nu-mi mai pot permite o cădere de sus. Așa că nu mă mai joc cu cariera mea. Rămân în zona confortabilului. Răsuflă adânc, așteptând un comentariu. Când văzu că el păstra tăcerea, încheie: Asta e

secretul meu.

— Greșești total.

— Poftim?

— Nu-ți acorzi destulă încredere, zise el ridicându-se cu un gest brusc. În primul rând, chipul tău este destul de proaspăt. Ai fi o vedetă oriunde. Raley se duse la fereastră să se uite afară, apoi trase draperiile la loc și se întoarse. În al doilea rând, ești singură pentru că asta ți-a fost alegerea. Ți-ai fi putut pune o plasă de siguranță dacă ai fi vrut. Poate că nu vrei să părăsești postul ăsta pentru unul mai important, dar asta nu înseamnă că nu ești capabilă; știu că ai face-o cu succes.

Britt se aplecă, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi.

— Îți apreciez votul de încredere, dar nu sunt sigură că mă pot baza pe părerea unuia care nu are nici măcar un televizor.

— Te-am văzut de destule ori ca să știu că ești o reporteră bună. Am văzut și reluarea conferinței tale de presă. I-ai făcut să-ți mănânce din palmă. M-ai convins că ești nevinovată, iar eu eram cel mai sceptic privitor al tău.

— Dar pe polițiști n-am reușit să-i conving, nu? Clark și Javier cred că l-am ucis pe Jay. La fel și Pat junior.

— Adevărat? Privirea lui coborî spre sânii ei și poposi

acolo destul de mult ca să-i atragă atenția asupra tricoului strâmt pe care-l purta. Pot crede că l-ai omorât pe Jay? Te-a acuzat de asta, dar... Pufni și începu să străbată camera cu pași mari, bombănind: Tot dialogul cu el a fost extrem de bizar, nu-mi dau seama de ce.

— Știu ce vrei să spui. Tot tu ai zis că ascundea ceva. Poate tocmai ce căutăm noi acum.

— Poate. Dintr-odată, Raley se uită la ceas, apoi se încălță cu mișcări rapide. Cred că este momentul. Haide, grăbește-te! Încalță-te. Pune-ți și șapca.

— Unde mergem?

— La poliție.

— Oricine trece pe aici ne-ar putea observa mașina, spuse Britt, care se lăsase în scaunul pasagerului cu părul vârât sub șapca de baseball.

Secția centrală de poliție se afla pe o culme, deasupra râului Ashley. În apropiere se găsea hotelul Marriott, în parcare a căruia opriră sub un șir de stejari tineri. De acolo puteau să vadă parcare a departamentului de poliție.

— Nu cred că cineva de acolo caută mașina asta, opină Raley.

— Cu excepția lui Pat Wickham.

— Sunt aproape sigur c-a păstrat informația pentru el.

— Nu crezi c-a sunat la poliție după ce am plecat?

El scutură din cap.

— Am fi aflat. Mașinile de patrulare ar fi apărut în câteva minute. Chiar dacă nu le-am fi văzut, le-am fi auzit sirenele. Ar fi blocat zona. Probabil ar fi folosit și un elicopter.

— Iar presa ar fi venit în goană.

— După cum bine știi. Nu, fac pariu că Pat junior n-a spus nimănui că a fost vizitat de un suspect fugar.

— De ce oare?

— Tocmai de asta suntem aici.

Vedeau foarte bine mașina lui Pat Wickham, cu toate că se aflau la o distanță apreciabilă. O recunoscuseră pentru că o zăriseră pe strada lui mai devreme în aceeași zi. Schimbul în care lucra el era aproape de final. Nu putea să plece neobservat. Sperau că el nu o să remarce berlina cenușie. De fapt, nu avea niciun motiv să se uite după ei. Ultimul loc unde s-ar fi așteptat s-o vadă pe Britt era atât de aproape de departamentul de poliție.

— L-ai speriat astăzi, spuse ea.

— Dar n-am fost așa de fioros.

— A văzut pistolul și-a pălit.

— Și-a udat pantalonii dintr-un alt motiv, altul decât apariția mea și pistolul.

— Se temea de ce mi-a spus Jay.

— Mai bine zis de ce ți-ar fi spus, dacă ar fi apucat s-o facă.

— De ce confesiunea lui Jay pe patul morții ar fi fost o amenințare pentru Pat junior?

— Poate vom avea ocazia să-l întrebăm. Uite-l!

Îl urmăriră cum ieșea pe ușa din spate și înainta cu pași furișati. Poate că era doar nervos din fire, își zise Raley.

Fără a se uita în direcția lor, descuie portiera, își aruncă jacheta înăuntru și urcă în mașină.

— Până aici e bine, comentă Britt.

Planul lor era să vadă unde se ducea după program. Poate că pleca direct acasă, ceea ce i-ar fi adus într-un punct mort. Aveau însă impresia că omul ascundea ceva. Dacă-l urmăreau, poate găseau vreo pistă.

Pentru Raley, faptul că împărțiseră acea cabană mică atâtea ore reprezentase un test de anduranță. Fusesse permanent conștient de proximitatea ei. De fiecare dată când ea se mișca, o simțea. Se trezea de fiecare dată când ea se foia în somn, cu toate că se afla în alt pat.

Timp de cinci ani avusese contacte sporadice cu femeile, nefiind mai mult de o oră sau două cu vreuna, cu siguranță nu atât de mult ca să înceapă să-i cunoască obiceiurile, să-i

anticipeze reacțiile.

Acum era înconjurat de feminitatea lui Britt. Inundat de ea. Percepea acut toate detaliile pur feminine: supărarea când își rupea o unghie, grația cu care sorbea din cutia de cola dietetică, meticulozitatea cu care-și lega șireturile, făcând capetele să arate perfect egale. Era fascinat de asta și de alte sute de manifestări ale feminității ei. Chiar îi plăceau.

Se trezi privind-o când ea nu-l observa; o urmărea fascinat, ca în transă, iar gândurile lui căpătau adesea o tentă de senzualitate. N-ar fi trebuit s-o atingă. Acum, oricât ar fi încercat, nu putea uita cum o simțise, cum se mișcase, cum îl dorise. Nu se putea uita la gura ei fără să-și aducă aminte cum o sărutase sau la picioarele ei fără să-i revină în memorie strânsoarea lor.

Își găsisese o scuză în noaptea aceea – fusese singur și excitat. Dar mai fusese așa și înainte, și totuși, imediat ce părăsea patul unei femei, îi mulțumea și o dădea uitării.

Nu și de data asta.

Hotărârea lui să nu se mai atingă de ea nu-și pierduse fermitatea, dar îi era tot mai greu s-o și pună în practică. Mașina părea un loc mai larg decât o cameră de motel. Astfel, o parte din misiunea sa era să scape dintre pereții

aceaia înainte de a-și pierde mințile, controlul sau calmul. În plus, trebuia să descopere ce-l irita pe Pat junior.

Raley așteptă până când polițistul ieși din parcare, apoi porni motorul și se luă după el. Rămase mult în urmă, lăsând câteva mașini între ei, dar nu prea multe, căci traficul era destul de intens. Vremea se schimbase brusc: umiditatea nu mai era la fel de ridicată. Seara aceea plăcută scosese lumea din casă. Din fericire, Pat junior mergea pe o singură bandă fără a depăși limita de viteză.

— Nu e prea interesant până acum, remarcă Britt după zece minute.

— Nu, dar nu se îndreaptă spre casă.

La un moment dat, Pat junior făcu o buclă largă în jurul cartierului de afaceri și o luă spre zona istorică, unde străzile înguste erau pline de mașini și pietoni care sfidau moartea traversând fără a ține seama de indicatoare, ba chiar se deplasau pe carosabil ca să evite trotuarele aglomerate.

Pat junior coti pe o stradă laterală, apoi intră pe o alta, care ducea spre un club de noapte. Cei doi se priviră, dar nu spuseră nimic. Nu era nevoie. Clubul era bine cunoscut în oraș.

Raley îl lăsă pe polițist să parcheze și găsi un loc ceva mai

departe. Stinse farurile, sperând să treacă neobservat.

Așa se și întâmplă. Pat junior se îndreptase spre intrarea clubului de noapte, dar se opri la colț, rămânând într-un con de umbră lângă zidul exterior. Scoase celularul din buzunar și formă repede un număr.

La câteva secunde după ce-și puse telefonul la loc, un tânăr ieși pe ușa clubului și se apropie de el. Pat junior îl întâmpină cu un zâmbet. Avură un scurt schimb de cuvinte și se îndreptară împreună spre parcare, unde urcară într-o mașină necunoscută. Plecară, neștiind că fuseseră urmăriți.

Tăcerea care domnea între Britt și Raley era marcată de implicațiile celor văzute. La un moment dat, el îi spuse:

— Cred c-am știut, undeva, într-un plan secundar al minții, de când am aflat cine este. De asta am fost surprins când George mi-a spus că e însurat. Iar astăzi nici nu s-a uitat la tine. Simțind-o dezorientată, se întoarse către ea să-i explice: Nu s-a uitat la tine. Îi contemplă sânii pentru o secundă, ca să se asigure că îl înțelesese, iar Britt lăsă capul în jos, aparent stingherită. Lewis Jones s-a uitat, continuă Raley. Delno, la fel. Eu m-am uitat îndelung... Pat junior nu s-a uitat. Asta trebuia să-mi dea de gândit.

— Duce o viață secretă.

— Soția și copiii sunt de ochii lumii.

— Ce mizerie! Tânăra femeie își scoase șapca de baseball, lăsându-și părul liber. Mă simt îngrozitor să spionez. Să mergem.

— Nu putem.

— Ba da. De ce nu?

— Nu, nu putem. La naiba! Raley se frecă la ochi, simțindu-se la fel de jenat ca și ea, poate chiar mai rău, știind ce urma să facă. Nu putem pleca, Britt. Pentru că tocmai am înțeles că totul a început de la acest biet nemernic.

Capitolul 24

Pat junior nu-l văzu pe Raley decât atunci când acesta urcă în mașină și îi puse mâna în piept. Țipă speriat.

— Nu-ți fac niciun rău, dar va trebui să discutăm și ar fi bine ca fiecare vorbă pe care o scoți să fie adevărată, înțelegi?

Vocea lui Raley, de obicei calmă și oarecum blândă, era acum tăioasă. Britt își imaginează că Pat îi simțise fermitatea. Practic mirosea teama polițistului, care își plecase capul în semn că înțelesese.

— De... de unde ai știut că sunt aici?

— Ai arma de serviciu la tine? îl întrebă Raley.

El scutură din cap, apoi încuviință.

— Da, în torpedou. M-ai urmărit?

Raley deschise cutia să verifice dacă pistolul era acolo, apoi o închise fără a-l atinge.

— Nu e prea înțelept din partea ta să-ți lași pistolul din dotare acolo unde ar putea intra oricine să ți-l ia.

— De ce mă urmărești? Ce vrei? Dându-și seama că Britt se afla pe bancheta din spate, tânărul adresa întrebarea imaginii ei reflectate în retrovizor.

— Cum a spus Raley, vrem să discutăm cu tine.

— Despre ce?

— Despre chipul tău, zise Raley.

— Chipul meu?

— Ce ți s-a întâmplat?

— Eu... eu... obișnuiam să merg mult cu bicicleta. Am intrat cu ea într-un copac. M-am rănit grav și așa am abandonat sportul.

Raley continuă să-l fixeze cu o privire aspră. La capătul nervilor, Pat se uită plin de speranță la Britt, însă ea scutură încet din cap.

— Asta este versiunea ta, dar nu așa s-a întâmplat, nu? Când polițistul înghiți în sec sonor, Raley îi ceru: Vorbește-ne despre Cleveland Jones.

Pe Pat junior îl părăsi și fărâma de curaj pe care o avusese. Chipul lui desfigurat se contorsiona de la efortul pe care-l făcea să nu plângă. Buza de jos spintecată începu să tremure.

Britt abia suporta să asiste la acea scenă. Raley îi expusese teoria sa privind implicarea lui Pat junior, cum toată această ispravă începuse cu el. Nu era o poveste frumoasă, iar ceea ce îi făceau acum era o cruzime, ca și cum i-ar fi așezat oglinda în fața chipului desfigurat.

Măsura era însă necesară. Raley o avertizase să nu permită ca mila să-i diminueze hotărârea de a scoate adevărul la lumină.

— Este lamentabil, da. Dar ar putea fi și cheia care va deschide camera secretelor, spusese el. Trebuie să scoatem adevărul de la el, ceea ce probabil nu va fi ușor. Și în mod sigur, nu va fi nici plăcut.

— Nu aștept cu nerăbdare discuția asta.

— Nici eu, răspunsese Raley.

Iar acum, simțindu-se la fel de rău ca ea din cauza capcanei pe care i-o întinsese tânărului, Raley zise:

— Pe lângă toate celelalte infracțiuni, Cleveland Jones avea o plăcere diabolică să-i persecute pe homosexuali. La încuviințarea celuiilalt, Raley adăugă: Iar tu ai fost una dintre victimele lui.

Pat încuviință din nou, apoi își șterse nasul cu dosul palmei.

— El și ceilalți doi.

— Unde?

— În parcul Hampton.

— Spune-ne ce s-a întâmplat.

— Eu... eu... m-am dus în parc. De fapt, mergeam pe bicicletă. Dar am fost... m-am oprit la toaleta bărbaților.

— Tu și alt tip ați făcut sex la toaletă, spuse Raley. A fost o întâlnire ca și cea din seara asta?

— Nu. Am intrat. El era acolo. Un tip mai în vârstă. Am... fără să dea amănunte, ridică din umeri jenat, apoi reluă: Am plecat înaintea lui. Când am ieșit din toaletă, se aflau acolo. Trei bărbați. Au sărit la mine. Jones...

— Îl cunoșteai? întrebă Britt. Ți-a mai făcut asta înainte?

— Nu. Dar cunoșteam genul. Fusesem avertizat, știți, de tipii cu care umblam. Charlestonul este un oraș deschis homosexualilor acum, dar asta s-a întâmplat cu cinci ani în urmă, când tocmai fuseseră niște atacuri. Nu se rezumau să ne facă poponari, ci făceau uz de violență. Un grup local de fanatici a decis că nu merităm să trăim, rosti el cu amărăciune.

— Dar ai continuat oricum. Într-un parc public, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Raley revoltat de nepăsarea celuiilalt.

— N-am avut de ales! Strigătul aspru al lui Pat reverberă în mașină. Pentru un moment niciunul nu spuse nimic, apoi el repetă: N-am avut de ales. Nu m-am putut opune. Tata era polițist. Arestase indivizi ca mine, care se întâlneau în toalete publice, parcuri etc. La masă, el și George McGowan se amuzau pe seama homosexualilor pe care-i

prinseseră în acțiune. Râdeam și eu cu ei, știind că așa trebuia să fac. Urmărindu-l în oglinda retrovizoare, Britt observă cum lacrimile i se adunaseră în colțul ochilor. Apoi tata m-a prins în dormitor cu unul dintre prietenii mei. Am impresia că mă suspectase și înainte, dar când adevărul a fost atât de evident... Tremurând, Pat spuse abia auzit: A fost cuprins de furie. A scos chiar și pistolul. Cred că ne-ar fi ucis, dacă nu-l oprea mama.

Britt își putea imagina scena și prăpastia care se crease între tată și fiu, între soț și soție. Întreaga dinamică a familiei se schimbase după aceea. Îi făcu semn să continue.

— Cleveland Jones și ceilalți doi te-au atacat.

— Nu i-am văzut bine pe ceilalți doi. Jones m-a izbit cu o bâtă de baseball în fluierul piciorului și mi-a rupt osul. Imediat ce am căzut, au început să mă lovească. Unul mi-a spart nasul cu cizma. Mi l-a făcut praf. N-am mai putut respira pe nas luni întregi. Înainte să leșin, Jones m-a apucat de păr și m-a forțat să mă uit la el. Rânjea. Suge asta, mi-a zis, apoi mi-a vârât capătul bătei în gură. Îl privi pe Raley, apoi pe Britt și adăugă, parcă scuzându-se: Chirurșii au pus totul la loc cât de bine au putut.

— Ce s-a întâmplat cu tipul care a fost cu tine în toaletă?

— A fugit. Nu-l văzusem înainte, nici după aceea nu l-am

mai văzut vreodată. Am zăcut acolo aproape o oră, dar mi s-a părut cât zece. Niște puștani care se drogau au dat peste mine. Au sunat la 911, apoi au șters-o. Ambulanța m-a dus la spital. Au fost anunțați ai mei. Abia sesizam ce se întâmplă în jurul meu, dar tata s-a aplecat asupra mea și mi-a zis:

— Ți-am spus că este periculos să mergi noaptea cu bicicleta.

Asta a fost modul în care mi-a dat de știre cum trebuia să mint. Un accident de ciclism.

O mașină trase în parcare, luminându-i cu farurile. Doi tineri bine îmbrăcați coborâră și porniră pe alee spre intrarea clubului.

— E plăcut în bar? se interesă Raley.

— Am auzit că da, răspunse Pat, surprins de întrebare. N-am fost înăuntru. N-am ieșit încă din schimb. Oficial.

Raley îl obligă să revină la subiect.

— Pat senior a acoperit bătaia pe care ai luat-o printr-o minciună, dar personal voia să-i prindă pe cei care ți-au făcut-o.

— Așa este. Presupun că mă iubea totuși. Deși homosexual, eram fiul lui. Sau poate a fost mai mult o chestiune de onoare decât de iubire. Oricum, când mi-au redus doza

de analgezice ca să pot gândi normal, tata mi-a adus câteva instantanee la spital. Mi-a promis că ei vor pune mâna pe nemernici și că-i vor face să regrete.

— Ei?

— Tata, George McGowan și Jay Burgess.

— Le-a destăinuit celor mai buni prieteni că ești homosexual?

— Probabil. George McGowan abia mi-a mai vorbit de atunci. Mă compătimea. Jay nu prea m-a băgat în seamă. Oricum nu eram demn de atenția lui nici înainte de întâmplarea asta. În tot cazul, tata i-a mobilizat pe el și pe George să-l ajute să-i distrugă pe atacatorii mei. L-am putut identifica doar pe Jones, imediat ce i-am văzut poza de la ultima arestare.

— A durat până l-au găsit? întrebă Raley.

— Câteva zile. Tata a sunat la spital și mi-a spus că-l arestase. Jones negase atacul, afirmând că nu și-ar fi pierdut vremea să stâlcească în bătaie un homosexual, dar tata era sigur că avea să-i obțină mărturia până la sfârșitul zilei. Dacă nu reușeau ei, Cobb Fordyce urma să-l pedepsească pe micul nazist. Astea au fost vorbele lui.

— Ce zi era aceea? vru Britt să știe.

El îi privi pe rând, apoi spuse șovăitor:

— Ziua incendiului.

Raley se aplecă spre el, și Britt fu izbită de diferența dintre cei doi bărbați. Masivitatea lui Raley îl făcea pe Pat să se simtă amenințat, chiar dacă nu asta era intenția lui. Tânărul se feri, depărtându-se cât putu de el.

— Au obținut confesiunea lui Jones?

— Nu știu.

— Tatăl tău ți-a spus că Jones avea două fracturi de craniu când l-au arestat?

— Nu.

— Te-a ținut la curent cu cercetările?

— Nu. N-am mai aflat nimic. Doar o singură dată mi-a spus că-l vor interoga pe Cleveland Jones până când va ceda.

— Ce s-a întâmplat în timpul interogatoriilor?

— Nimic!

— Dar tu suspectezi că...

— Nu suspectez nimic.

— Asta e o prostie! izbucni Raley.

— Am stat săptămâni întregi în spital. Eram tratat cu analgezice. Drogat cu ele. Nici amintirile despre incendiu nu sunt foarte clare, așa că de unde să știu ce s-a petrecut înainte?

— N-ai vrut să știi, se răsti Raley, iar celălalt lăsă capul în jos pentru a-i evita privirea pătrunzătoare. N-ai vrut să afli deoarece ar fi trebuit să accepți că șapte oameni au murit doar pentru că tu ți-ai pus-o în toaleta publică!

— Raley!

Britt îl dojeni cu blândețe, însă vorbele ei rămaseră neauzite din cauza suspinelor puternice ale tânărului. Umerii i se scuturau, iar hohotele sacadate ar fi înmuiat cea mai aspră inimă.

— Ai dreptate. N-am vrut să știu, gemu el. Am auzit că tipul ăla n-a murit în incendiu, dar nu l-am întrebat niciodată pe tata. Nu pot să vă spun mai mult pentru că n-am habar. Dacă ei ar ști că v-am dezvăluit atâtea, m-ar omorî.

— Cine? George McGowan? se repezi Raley. Se afla acolo când tatăl tău l-a interogat pe Cleveland Jones? El și Jay Burgess?

— Nu știu, suspină Pat junior.

— A fost și Fordyce, nu, Pat? A venit la secția de poliție să-l intimideze pe Jones ca să mărturisească. Nu ăsta a fost planul?

— Ți-am spus, nu știu. Jur!

Raley o lăsă mai ușor și se rezemă de portieră, dându-i

răgazul să se adune. Când plânsul tânărului se mai potoli, Britt îl întrebă:

— De ce te-ai însurat, Pat?

— Din același motiv pentru care s-a făcut polițist, răspunse Raley în locul lui. Face parte din strategia de acoperire.

Pat junior îl privi, evident impresionat că ghicise:

— Am făcut un pact cu tata.

— După incendiu?

— Da. M-a pus să jur că n-o să pomenesc nimănui despre incidentul din parc. Atacatorul murise, dar oricum nu era o pierdere pentru omenire. Se terminase, spunea el. Dar nu trebuia să se mai repete. Mi-a cerut să mă înscriu la academia de poliție. El și prietenii lui aveau să-mi garanteze succesul la examen. Mi-a spus să mă însor, să am copii. Să nu mai fiu... pederast. Râse sarcastic. De parcă ai putea dintr-odată să nu mai fi homo, ori să dai timpul înapoi.

— De ce ai consimțit la acest pact?

— Îi eram dator, nu? Chiar dacă l-am făcut de râs, el și prietenii lui m-au ajutat. Așa că am făcut tot ce mi-a cerut tata. Altfel, aș fi dat dovadă de egoism.

— Ai fost egoist când te-ai însurat, îi atrase Britt atenția.

Pat junior întoarse capul spre ea și încuviință trist.

— Era o fată de la biserica mamei. Crescută foarte strict. Mai tânără decât mine și nevinovată. Nu știa exact la ce trebuie să se aștepte de la un soț, așa că n-am dezamăgit-o.

— Și copiii?

— Pot s-o fac și normal când trebuie.

— Ea nu știe?

Tânărul scutură din cap, implorând-o din priviri.

— Nici nu vreau să afle. Nu-i pot face asta. Apoi i se adresează lui Raley: Te rog. Este o fată tare grozavă. Sincer. Nu vreau s-o rănesc.

Britt considera că minciuna era mai dureroasă pentru familia lui decât aflarea adevărului, dar discuția asta rămânea pentru altă dată.

— Ne-ai spus mai devreme că lui Pat senior nu-i plăcea să fie tratat drept erou, zise Raley.

— Așa este. Incendiul i-a afectat viața, rosti Pat junior cu vehemență.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Britt.

— Exact ce am spus. După aceea el n-a mai fost la fel, cauza n-a reprezentat-o doar întâmplarea din parc. Nu-i plăcea să fie în centrul atenției. Detesta laudele, elogiile, lumina reflectoarelor. Burgess și McGowan s-au bucurat de toate astea în locul lui. Fordyce s-a folosit de incendiu ca să

fie ales procuror general, iar tata nu știa cum să scape. Însă n-a reușit. Lucrurile s-au înrăutățit după...

Se opri și. Se uită nervos la Raley, care insistă:

— După ce?

— După afacerea cu tine și cu fata aia.

— Ce știi despre asta? îl întrebă Britt.

— Ce știe toată lumea. Ce au scris ziarele, ce ai spus tu la televizor.

— Tatăl tău vorbea despre cazul Suzi Monroe? se interesă Raley.

— Nu de față cu mine, dar știu că făcea o anchetă. A fost ultimul caz important de care s-a ocupat. După asta, a suferit o depresie. Se accentua cu fiecare zi. Bea mult singur până noaptea târziu. Dimineața, se trezea tot beat. A început să lipsească de la lucru. Nimic din ce-i spunea mama nu părea să ajungă la el.

— Ea știa de tine, de Jones și de parc?

Pat junior scutură din cap.

— A crezut varianta cu bicicleta, pentru că asta i-a spus tata. Cred însă că suspecta adevărul. Pe de altă parte, voia să creadă că mi-am revenit, după ce am fost surprins în pat cu prietenul meu. Principiul „Nu întreb, nu spun”.

Cam multe minciuni în casa Wickham. Britt se gândi că

era teribil să trăiești într-o asemenea familie.

— Bine, mai departe, îl îndemnă Raley.

— Mama îl tot implora să ceară sfatul unui specialist, dar tata a refuzat, spunând că se putea descurca și singur. N-a vorbit niciodată despre problemele lui. George și Jay au încercat să-l sprijine. Îl duceau la pescuit, chestii din astea, dar nimic din ce spuneau sau făceau nu l-a ajutat. Se afunda tot mai mult în depresie, într-o noapte, m-am trezit din cauza unui sunet ciudat. L-am surprins pe veranda din spate plângând. Nu-l mai văzusem plângând niciodată, și nu voi uita în veci hohotele acelea. M-am furișat înapoi în pat. El n-a știut niciodată că l-am auzit. Pat se opri să-și șteargă nasul din nou, apoi continuă: Noaptea următoare, George și Jay au venit s-o anunțe pe mama că fusese împușcat mortal.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, spuse Raley după o scurtă tăcere. Nu îndeaproape, dar știam că este un polițist bun și conștiincios. De ce s-a pus singur în situația aceea periculoasă? De ce a încălcat regula protecției personale și n-a așteptat întăriri?

— Pentru a-și dovedi sieși că era eroul pe care-l credea toată lumea.

Suna ca un răspuns general, auzit probabil de la vreun

terapeut.

— Dar tu nu crezi asta, nu? insistă Raley.

Pat junior păru gata să aprobe; în cele din urmă, scutură încet din cap.

— M-am întrebat dacă nu cumva obosise de toate astea și voia să le pună capăt. Cunoscut sentimentul ăsta, murmură el privindu-se în retrovizor. Știu cum este să vrei să scapi de propriul tău corp, de traiul pe care îl duci. Făcu o pauză înainte de a continua: Poate tata s-a dus acolo pe alee sperând că nu va mai pleca viu, caz în care mama putea să beneficieze de asigurarea lui de viață.

Britt nu mai auzise pe nimeni să-și dezvăluie gândurile legate de sinucidere, astfel că mărturisirea o cutremură. Raley, la fel de impresionat, avu nevoie de un minut ca să reia dialogul:

— Eu cred altceva, Pat. Poate că acel plânset pe care l-ai auzit era actul de capitulare al tatălui tău. Ajunsese la punctul dincolo de care nu mai putea trece. Se hotărâse să se descarce de acel secret vinovat pe care-l păstra împreună cu prietenii săi. După o pauză semnificativă adăugă: Poate unul din ei sau amândoi doreau ca secretul să fie păstrat, indiferent cum. E posibil ca tatăl tău să fi fost atras cumva în acea alee și ucis pentru ca ei să fie siguri că nu avea să-i

trădeze.

Pat junior, iarăși nervos, își umezi buzele. O privi pe Britt, apoi din nou pe Raley.

— N-ați aflat asta de la mine. De fapt, eu n-am habar despre niciun secret. Ce secret?

Raley se încruntă la această simulare a idioțeniei.

— Jay voia să-i spună ceva important lui Britt. A fost ucis înainte de a o face, dar sunt sigur că era legat de Cleveland Jones, de camera de interogare și incendiu.

— Trebuie să renunți la pista asta, spuse Pat junior nervos.

— Și s-o las pe Britt să fie condamnată pentru o crimă pe care n-a comis-o.

— Nu. Sigur că nu, dar această discuție... ce afirmi tu... este periculos.

— Îmi asum riscul de a afla adevărul, declară Raley.

— Dar între timp ne pui în primejdie pe mine și pe ai mei. Cu trăsăturile schimonosite de emoție, Pat insistă: Știu că sunt un soț execrabil. Îmi mint nevasta în fiecare oră a zilei. Dar o iubesc, și îi iubesc pe copii. Ei sunt nevinovați. Nu vreau să li se întâmple ceva rău.

— Nici eu nu vreau asta, așa că spune-mi, cine crezi că i-a ucis pe tatăl tău și pe Jay?

— Tu crezi asta, nu eu.

— Minți, Pat. Știi prea bine că am dreptate.

— Dacă o ții tot așa, o să ne ucidă pe amândoi, îngăimă Pat printre lacrimi.

— Cine o să mă ucidă? McGowan? Fordyce? Amândoi? Care? Cine? Cum tânărul nu răspunse, mulțumindu-se să scuture din cap, Raley îl presă: Cine este?

— Te rog, nu mă întreba.

— Dar știi, nu-i așa?

— Nu mai pot spune nimic.

— De ce?

— Pentru că nu știe nimeni adevărul despre mine!

Chipul îi era boțit de durere. Strigătul lui fusese atât de sfâșietor, încât pe moment Raley tăcu. Apoi înclină din cap, de parcă ar fi spus că înțelesese.

— N-au trădat secretul tatălui tău în privința homosexualității tale, așa că nici tu nu-i poți trăda. Asta este? Pat junior încuviință. Chiar dacă te vor uide? stăruie Raley.

— Viața mea e un dezastru, oricum, bolborosi tânărul izbucnind iarăși în plâns.

Raley își mută privirea spre Britt, care printr-o mișcare a capului îi sugerează că nu puteau storce mai mult de la omul acela aflat în toiul unui atac de panică. Ca atare, pentru a-l

liniști, adoptă un ton mai blând.

— Pat, te-ai purtat oribil cu familia ta. Nu este cinstit față de ei și nici față de tine. Toți meritați o viață mai bună decât cea pe care o aveți acum. Dacă realmente îți iubești soția, spune-i adevărul chiar acum. O s-o doară, dar nu mai mult decât dacă ai continua acest spectacol grotesc. Între timp însă, nu vreau să fiu răspunzător pentru siguranța voastră. Ai dreptate, dacă ne dezvălui secretul ar putea fi periculos. Îți sugerez să plecați în seara asta.

— Să plecăm?

— Du-te acasă, fă bagajele și ia-ți nevasta și copiii. Du-i la plajă, la munte, plecați de aici o vreme, măcar câteva zile. Golește-ți contul și nu folosi cărțile de credit. Aruncă telefonul mobil. Acoperă-ți urmele.

Pat junior se uită la Britt de parcă ar fi vrut s-o întrebe: „Și-a pierdut mințile? ”.

— Ascultă sfatul lui Raley, spuse ea. Pe mine m-au drogat în noaptea când a fost ucis Jay, dar, ca nu cumva să-mi recapăt memoria, au încercat să mă ucidă. Mașina mea a fost scoasă de pe drum și împinsă în râul Combahee. Dacă n-ar fi fost Raley acolo să mă salveze, m-aș fi înecat. Oricine a făcut asta nu s-ar da înapoi de la a-ți răni copiii, poate numai ca să-și accentueze amenințarea. Ia-ți familia și

dispari în seara asta.

— Dacă-ți ceri învoire de la șefi, nu le spune încotro pleci, îl mai sfătui Raley. Informația ar putea ajunge la George McGowan sau Cobb Fordyce.

Pat junior îi privi, înghițind anevoie.

— Mă cunosc din copilărie. Nu cred că mi-ar face vreun rău.

— Probabil așa gândea și tatăl tău, spuse Raley posomorât. Și Jay.

Se întoarseră la berlina lor cenușie, de unde îl urmăriră pe Pat Wickham junior plecând din fața acelui club în care nu intrase niciodată.

— Crezi c-o să facă așa cum l-am învățat? îl întrebă Britt când mașina cealaltă dispăru după colțul străzii.

— Dacă nu, cheamă deja întăriri prin telefon.

— Ceea ce ar însemna că a mințit când a spus că nu știe ce i s-a întâmplat lui Cleveland Jones după arestare. Britt se gândi o clipă, apoi zise: Eu cred că a fost sincer. Nu vrea să știe ce s-a întâmplat în acea cameră de interogatoriu din cauza implicațiilor pe care le-ar avea asupra lui, pe principiul „Nu întreb, nu spun”.

— Poate nu știe ce s-a întâmplat concret, dar precis nu crede varianta că Jones avea deja capul spart în două locuri

când a fost arestat. Știe că acolo s-au petrecut lucruri soldate cu consecințe grave. Știe cine l-a ucis pe Jay. Și îi este foarte teamă de individul ăsta.

— Sau indivizii.

— Sau indivizii. Altfel i-ar fi demascată când și-a pierdut viața Pat senior. I-a lăsat să scape, cu toate că i-au ucis tatăl, ceea ce este de neînțeles.

Deodată, se întinse și-și așeză mâna pe capul ei, împingând-o spre podeaua mașinii. În același timp și el se lăsă în jos pe scaun.

— Ce este? îl întreabă ea.

— Prietenii noștri tocmai au ieșit din club.

— Butch și Sundance?

— Chiar ei.

Îi văzuse în oglinda retrovizoare. Privind peste umăr ca să se asigure că nu-l înșelau ochii, scoase pistolul de la centură.

— Doar nu ai de gând să-i împuști, nu-i așa? tresări ea alarmată.

— Decât dacă e cazul.

— Crezi că Pat junior i-a chemat?

— Poate, dar nu cred. Dacă le-ar fi spus că suntem chiar aici, s-ar fi arătat într-o clipită. Nu par grăbiți.

Uită-te și tu. Au luat-o în direcția opusă, sunt cu spatele la noi.

Își luă mâna de pe capul ei, iar Britt se ridică doar cât să se uite peste umăr. Cei doi porniseră pe trotuar spre King Street. Nu pierdeau vremea, păreau să știe ce aveau de făcut; în definitiv, cei de soiul lor mergeau întotdeauna ca niște oameni ocupați. Dar așa cum observase Raley, nu păreau nici să se grăbească.

— Nu arată ca doi homo care-și petrec seara împreună.

— Nu.

— Atunci e ciudat că au ajuns aici.

— Hmm. Tot așa de ciudat a fost că au apărut la Wheelhouse când te-ai întâlnit cu Jay. Cel puțin unul din ei a fost acolo. Este prima oară că îl vezi pe al doilea. Ți se pare cunoscut?

— Nu. Dar încă nu i-am văzut fața. Crezi că îl căutau pe Pat în seara asta?

— Dumnezeu, sper că nu. N-ar avea nicio șansă în fața acestor indivizi.

— Este un mic triumf, dar cumva îmi face bine să știu că își pierdeau vremea înăuntru, în timp ce noi eram atât de aproape, zise Britt.

Cei doi întâlniră un grup de trei bărbați și le făcură loc să

treacă, după care Butch îi urmări cu privirea până când intrară în bar. Îi spuse ceva camaradului său și făcu un gest obscen ridicându-și degetul, ceea ce-l făcu să râdă pe înfundate. Apoi își continuară drumul.

— L-ai văzut mai bine pe Sundance când s-a întors?
o întrebă Raley.

— Da, dar nu cred că l-am mai văzut vreodată. N-am avut aceeași reacție ca atunci când l-am zărit pe Butch prin fereastra cabanei tale.

Cei doi dispăruseră după colț. Raley vârî din nou pistolul la centură și porni mașina.

— Ce-ai zice să inversăm puțin rolurile?

— Ce vrei să faci?

— Să-i urmăresc.

Capitolul 25

Vehiculul maro fusese lăsat într-o parcare la două străzi distanță, pe King Street. Raley păstră o distanță considerabilă până când cei doi își recuperară mașina. Îi urmări prin centrul istoric, apoi câțiva kilometri de-a lungul unui bulevard important spre un Holiday Inn mai vechi.

— Asasini care strâng cureaua, observă Britt.

— Nu, pur și simplu decontează de trei ori prețul cazării, îi explică Raley.

Hotelul avea două niveluri, iar accesul în camere se făcea de pe palierule aflate în exterior. Bărbații își parcară mașina la câțiva pași de clădire. Ascunși vizavi, în parcare a unui centru comercial aglomerat, Raley și Britt îl văzură pe șofer, cel căruia îi spuneau Butch, deschizând portbagajul și scoțând un sac de piele.

— Pare greu, zise ea.

— Unelte profesionale, replică sec Raley.

— Oare în noaptea aceea, pe șosea, de ce nu m-au împușcat și gata?

— Riscam să lase urme. Nu era momentul.

— Două decese atât de apropiate, al meu și al lui Jay, ar

fi ridicat suspiciuni, ținând cont și de prietenia noastră.

— Dacă te împușcau, cineva ar fi putut să-și pună întrebări cu privire la caracterul fortuit al crimei. Așa, puteau trece zile, poate săptămâni, până când vreun biet pescar să te descopere în mașină pe fundul râului.

— Și atunci ar fi părut că m-am sinucis.

— Exact. Iar apoi, dacă ți-ai fi amintit ce-ți spusese Jay și ai fi dus vorba mai departe, afirmația putea fi discreditată și respinsă.

— Aiurelile unei femei înnebunate de durere, care a vrut să-și ia viața.

— Exact.

— Se consideră foarte deștepți, nu?

Tonul ei grav îl făcu să tresară.

— Foarte.

Cei doi intrară în camere alăturate. Butch luă sacoșa cu el.

— El trebuie să fie șeful, opină. Sau poate țintește mai bine.

— Și acum? se interesă Britt.

— Nu le scăpa camerele din ochi. Anunță-mă dacă ies, îi ceru Raley pe când deschidea portiera.

— Unde te duci?

— S-o sun pe Candy, după aia se face prea târziu. Întrucât cabina pare intactă, sper ca telefonul să funcționeze, spuse el arătând spre o cabină telefonică de la capătul opus al centrului comercial.

— Să mergem cu mașina până acolo.

— Trebuie să le ținem camerele sub observație, îi aminti Raley. Rămâi aici. Nu-i scăpa din ochi.

— Vei fi expus. Te pot vedea.

— Nu se vor uita. Dar oricum... Ținând pistolul de țeavă, i-l întinse: ia-l tu.

Britt se retrase dezgustată.

— Lasă-l pe scaun.

Raley puse pistolul pe scaunul șoferului, apoi se îndepărtă cu un mers târăgănat. În pofida asigurărilor pe care i le dăduse lui Britt, nu se simțea deloc în largul lui. Intră în cabina telefonică, dar nu închise ușa, ca să nu se aprindă lumina. Din fericire, aparatul se afla încă acolo, ba mai mult, funcționa.

Candy îi răspunse de la primul apel.

— Unde ai fost? începusem să cred că ți-a venit mintea la cap și că nu mai revii cu telefonul.

El își astupă urechea cu degetul arătător ca să poată auzi mai bine pe fundalul traficului zgomotos.

— Am avut probleme. Îmi cer scuze că te-am deranjat la ora asta. Ce vești ai pentru mine?

— O întâlnire cu Fordyce.

Raley era uluit. Nu-și imaginase că ea ar fi putut să reușească.

— S-a înfuriat?

— O, da. La început nu voia să accepte, dar l-am convins. I-am spus că a avut noroc că nu l-ai abordat la înmormântarea lui Jay, cum ai făcut cu George. Ca fostă colegă l-am avertizat că ar fi bine să discute cu tine între patru ochi, înainte să faci vreo nebunie în public. Se așteaptă să ai probleme psihice, deci faptul că te porți rezonabil va veni ca o surpriză plăcută. După o scurtă ezitare, se încumetă să-l întrebe: Nu ai probleme psihice, nu?

— Nu. Sunt doar un om cu o misiune.

— La fel ca întotdeauna, murmură ea.

— La ce oră?

— Unsprezece. În biroul lui. Te vei adresa pazei. Te va conduce cineva la el.

— Candy, nu știu ce să-ți spun.

— Spune-mi noapte bună, îi sugeră ea oftând. Măine toată ziua am interviuri și trebuie să mă duc la culcare.

Sufăr de retenție de apă, întrucât nu am nici timp să fac pipi, așa că ochii îmi sunt umflați. Ca să nu mai pomenesc de gleznele cât niște butuci.

Imaginea îl făcu să zâmbească.

— Îți rămân dator.

— Roșu și alb.

— Poftim?

— Când vii la masă săptămâna viitoare, va trebui să aduci vin de ambele tipuri. Și să nu fie ieftin!

— Am înțeles.

— Și, Raley...

— Da?

— Pune-l pe jar, ca să zic așa.

— La ce oră? îl întrebă Britt când Raley reveni la mașină cu vești bune.

— Ora unsprezece. În biroul lui.

— Mă uimește. Am sperat că va fi de acord să te vadă, dar șansele erau slabe.

— Sincer, și eu m-am îndoit. Poate că are cojones mai mari decât am crezut.

— E ușor să fii curajos când te afli în interiorul unui birou guvernamental bine păzit. Sau când altcineva poartă bătăliile în locul tău, adăugă ea privind îngândurată la

berlina maro parcată în față la Holiday Inn.

Dintr-odată, își dădu seama că afirmația i se aplica și ei. Dintr-un impuls, deschise portiera mașinii și coborî.

— Ce faci?

— Vin imediat.

— Britt?

Ignorându-l, ea porni în goană spre bulevardul aglomerat și-i strigă peste umăr:

— Dacă se întâmplă ceva, sună-l pe detectivul Clark.

— Britt!

— Pleacă!

Momentul ales nu putea fi mai prielnic. Chiar când ajunse la trotuar, apărură o breșă în trafic. Sări peste două benzi de circulație, peste scuarul despărțitor și apoi peste alte două benzi, ajungând în cele din urmă pe asfaltul parcării de la Holiday Inn.

Nu îndrăzni să se uite înapoi la Raley, temându-se că avea să-l vadă pe urmele ei. Continuă să alerge spre camerele ocupate de cei doi ucigași plătiți.

Nu știa dacă aceea era mașina care o forțase să iasă de pe șosea, apoi să cadă în râu, dar varianta era plauzibilă. Mai știa că unul din cei doi, dacă nu ambii, se aflase la Wheelhouse când fusese drogată.

Ceea ce știa cu siguranță era că scotociseră cabana și camioneta lui Raley cu o zi în urmă și îl urmăriseră la înmormântarea lui Jay, ceea ce indica faptul că aveau un scop ascuns, probabil asasin. Nici prezența lor la barul pentru homosexuali nu putea fi întâmplătoare. Indiferent dacă erau inamicii sau aliații lui Wickham, intențiile lor erau în contradicție cu ale ei și ale lui Raley. Nemernicii meritau o pedeapsă exemplară.

Cu ochii ațintiți asupra ferestrelor și ușilor celor două camere, se apropie cu atenție de mașină, apoi, după ce se asigură că nu o observa nimeni, se piti în spatele vehiculului. Luminile erau aprinse în cele două camere. În orice secundă, ușa uneia din ele se putea deschide brusc. Cei doi puteau să-i audă chiar și bătăile inimii.

Se târî spre roata din spate stânga și-și plimbă degetele pe marginea anvelopei până localizează ventilul. Deșurubă capacul și, strângându-l în mână, se deplasă spre roata din față dreapta.

Dinăuntru se auzea un televizor. Oare se mișcase draperia, sau fusese doar închipuirea ei? Ori aparatul de aer condiționat de sub fereastră făcea să fluture perdeaua?

Degetele ei nervoase găsiră supapa de la roata din față stânga și scoaseră capacul. Îi ardeau coapsele când merse

ghemuită de-a lungul mașinii, ocolind spatele până la roata din față dreapta. Al patrulea și ultimul șurub era cel mai încăpățânat dintre toate. Transpirase și buricele degetelor i se jupuiseră când reuși să termine. Apoi, cu cele patru capace în pumnul strâns, se ridică.

În acel moment se deschise brusc ușa uneia din camere. Din instinct întoarse capul și-l văzu pe Sundance stând desculț în prag. Înlocuise cămașa pe care o purtase la clubul de noapte cu un tricou alb vârat cu grijă în pantaloni. Era ridicol să observe așa ceva într-o asemenea situație, dar lui Britt îi trecu prin minte că arăta stupid și incomod.

Individul ducea o frapieră din plastic pe care o scăpă în clipa în care o zări. Își duse mâna la tocul armei, uitând că-l scosese, și strigă:

— Stai!

Ea nu-l ascultă, ci se întoarse și fugi cât putu de repede. Se aștepta să-l vadă pe Raley frământându-se îngrijorat în berlina gri pe partea cealaltă a bulevardului, însă nici el, nici mașina nu erau acolo. Cu sufletul la gură, auzi niște bătăi puternice în lemn și își imaginează că Sundance își alerta partenerul.

— Vino repede aici! zbieră el.

Britt își continuă goana, fără să știe în ce direcție s-o

apuce. Unde era Raley? îi spusese să plece dacă se întâmpla ceva, dar nu se așteptase ca el s-o părăsească.

I se păru că-și aude numele strigat, dar nu mai trebui să se uite înapoi să vadă că indivizii alergau înnebuniți după ea și că distanța dintre ei se micșora. Auzea plescăitul picioarelor goale pe pavaj, respirațiile lor întretăiate, înjurăturile.

Sări de pe trotuar direct în fața unei mașini care se apropia și reuși să se ferească la mustață. Șoferul claxonă furios, împiedicând-o să audă un al doilea vehicul care opri doar la câțiva centimetri în spatele ei, aproape ștergându-i fundul.

— Britt!

Se întoarse. Raley trăsesese mașina între ea și cei doi. Văzând pistolul ațintit asupra lor prin geamul deschis al șoferului, ei se opriră brusc.

— Înapoi sau muriți! le strigă Raley. Tura motorul făcându-l să urle, în timp ce ținea piciorul pe frână.

Britt urcă în dreapta lui. Înainte chiar să fi închis ușa, Raley eliberă frâna și mașina țâșni în față ca un cal de curse în momentul deschiderii porții. Viră brusc spre centrul șoselei, iar dinții tinerei femei clănțăniră când lovi separatorul de sensuri la 130 de kilometri pe oră. Coadă

mașinii derapă câțiva metri; în final, Raley recăpătă controlul asupra bolidului și goni mai departe pe banda exterioară.

Britt se uită în urmă. Bărbații alergau prin parcare spre mașina lor, acum scoasă din uz. Butch fusese prins fără pantaloni. Îi observă razant boxerii și picioarele cu musculatura bine clădită înainte ca Raley să facă un viraj precipitat spre dreapta, scoțând hotelul din câmpul lor vizual. Cu prima ocazie coti, la stânga, apoi din nou la dreapta.

Înjura cu toată convingerea. Britt simți că i se ridică nivelul adrenalinei. Felul lui nebunesc de a conduce o arunca dintr-o parte în alta a scaunului. Pe când se străduia să-și lege centura, îi spuse:

— Acum poți încetini. Nu au cum să ne urmărească. Chiar dacă ar încerca, li se vor dezumfla roțile înainte de a ne prinde.

Își desfăcu pumnul și văzu că unghiile îi săpaseră patru semiluni în palma care ținea cele patru ventile.

— Ce dracu ai avut în minte?

— Să-i încetinesc, astfel încât să nu mai poată veni după noi.

— Nici nu știau că suntem acolo! Puteai fi împușcată!

— Dar nu s-a întâmplat!

— Pe dracu'! se răsti el izbind volanul.

În starea în care se afla, era inutil să argumenteze, conchise Britt.

Pentru oricine ar fi vrut să-i urmărească, ar fi fost imposibil. Chiar și ea își pierduse simțul orientării când ajunseră la podul Ravenel. După câțiva kilometri intrară în parcare a motelului.

Raley opri în spatele cabanei, coborî și se repezi spre ușă. O deschise cu maximă prudență, apoi, cu un aer sever, îi făcu loc lui Britt să intre. La final trânti ușa și o încuie.

Apropiindu-se de ea, o sfredeli cu privirea.

— A fost o scamatorie nechibzuită, prostească, Britt.

— Asta le va reduce viteza.

— Garantat.

— Așadar n-a fost ceva prostesc, nu?

— N-a meritat riscul.

— Eu cred că da. Oricum, m-am bucurat că le-am tras-o!

— Te-ai bucurat? Puteai să mori!

Părea pregătit s-o omoare chiar el. Îi pulsa o venă de pe frunte. Avea pumnii strânși.

— Trebuia să fac ceva, Raley, stărui ea. Mă simt dependentă, fără rost, și nu-mi place. Trebuia să acționez. Am

obosit să depind de...

— Mine?

— Da. De oricine! Nu sunt obișnuită să trăiesc așa. Am avut dintotdeauna grijă de mine.

— Ești invitata mea s-o faci și de acum înainte, replică el descuind ușa și deschizând-o larg.

Britt privi dreptunghiul de beznă întrerupt doar de săgeata roșie de neon pe care scria Vacancy. Raley o provocase, iar ea trebuia să ridice mânușa. Dacă pleca, unde să se ducă, și mai ales cu ce mijloc de transport?

Ochii ei se fixară asupra chipului lui Raley. Buzele îi erau albe de furie. Abia se mișcă când îi spuse:

— Deja a murit o femeie din cauza mea. Nu vreau să se mai întâmple vreodată.

— Trebuia să te gândești înainte să mă fi răpit. Expirând cu zgomot, Raley trânti ușa, o blocă, apoi își trecu degetele prin păr. Am dreptate, nu uita că tu m-ai vârat în încurcătura asta, adăugă ea.

El își lăsă mâinile în jos. Cu o privire dură, îi replică pe un ton măsurat:

— Greșești. Te-ai băgat singură în asta când te-ai lăsat cucerită de farmecul lui Jay Burgess.

Se înfruntară câteva secunde, apoi Britt înșfăcă sacoșa de

plastic în care se aflau hainele cumpărate de el – detaliu cam iritant în momentul acela. Luă pachetul în baie și închise ușa, asigurându-se că Raley auzea clar zgomotul zăvorului.

Când ieși după zece minute, spălată și șamponată, el stătea pe marginea patului uitându-se la televizor. Sonorul era închis. Își ridică privirea spre ea:

— Ai terminat?

Britt înclină din cap.

Raley se ridică, își luă lucrurile cu el, intră în baie și închise ușa. Ea se așeză pe pat și încercă să pară interesată de serialul mut, dar după câteva minute stinse televizorul și începu să măsoare cu pași mari încăperea. Nu avea nimic de citit în afară de o carte de telefon perimată, o Biblie prăfuită și dosarele lui Raley pe care le citise de atâtea ori, încât aproape memorase materialul. Nu-i rămânea decât să aștepte dimineața. Atunci aveau să plece spre Columbia, unde Raley urma să-l acuze pe procurorul general de săvârșirea unor infracțiuni grave. Și apoi?

Cu mai puțin de o săptămână în urmă avusese o slujbă grozavă, statutul de celebritate, respectul publicului, prieteni pe care se putea baza. Iar acum era doar o jurnalistă a cărei credibilitate avea să fie pusă întotdeauna

sub semnul întrebării. Era ținta unor oameni puternici care-și ucideau și prietenii pentru a păstra intact secretul crimelor comise. Și era o fugară care urma să fie judecată pentru crimă. Ce-i mai putea oferi viitorul? Dacă supraviețuia, ca să mai aibă un viitor.

Ușa băii se deschise și Raley își făcu apariția. Părul îi era încă ud. Purta șort, fără cămașă. Își lăsase hainele murdare și geanta lângă pat. Își trecu mâna după ceafă, apoi, punându-și mâinile în șolduri, ridică privirea în tavan rostind ceva ce putea fi ori înjurătură, ori rugăciune.

Numai atunci se uită la ea, iar când li se întâlniră privirile, impactul îi tăie respirația. Ajunse la ea din doi pași mari și, fără vreun avertisment, o strivi la pieptul lui. Urmă un sărut prelung și pasional care, când se termină, o făcu să-și dorească mai mult.

Când buzele lui îi alunecară de-a lungul gâtului, își trecu degetele prin părul lui.

— Am crezut că nu-ți plac.

— Nu prea mult, mormăi Raley, după care o sărută din nou.

Trupul lui era dur și puternic, pielea încă umedă de la duș. Când îi cuprinse șezutul în palme, ea scoase un sunet slab, de parcă ar fi tânjit după atingerea asta.

— Raley... despre Jay...

— Nu contează.

— A fost o aventură. Nimic mai mult. Cu mult timp în urmă.

— Bine.

— Iar în noaptea în care a murit, jur că nu știu ce s-a întâmplat cu noi.

— Nu-mi mai pasă.

— Nu-mi pot aminti.

— Nu contează.

— N-am simțit...

— Taci, Britt.

— Dar tu... se frecă încet de el. De tine îmi amintesc. Pe tine te-am simțit. Te simt încă.

În timp ce o ridică și o duse încet spre pat, glasul lui vibră:

— Scoate-ți bluza.

Britt simți cum își pierdea mințile din cauza mângâierilor, dar mai putea gândi destul de clar ca să se conformeze ordinului. Își scoase bluza de pijama și o aruncă, apoi îi cuprinse capul în mâini, coborându-l spre sâni. Gura lui era fierbinte, posesivă.

Senzațiile duble provocate de limba lui care se rotea ca un

vârtej pe sânii ei și de degetele care o mângâiau adânc, înăuntru, combinate cu tensiunea extremă, o duseră repede spre un orgasm devastator. Eliberarea fu însă doar de moment. Când își reveni în simțiri, el îi scotea pantalonii; odată ce scăpă de ei, o sărută încet chiar deasupra părului pubian. Lent, cu o apăsare abia perceptibilă a degetelor, o desfăcu pentru a o explora cu limba. Atingerea infinit de ușoară îi trimise prin tot corpul impulsuri electrice care o lăsară fără suflare, iar cel de-al doilea orgasm, sau poate o replică extraordinară a primului, o făcu să se cutremure. Dezmierdările lui nu se opriră decât atunci când ea, fără suflare, îl imploră să-i lase o clipă de răgaz.

Raley se întinse pe spate și-și scoase pantalonii. Văzându-i erecția, Britt zâmbi amețită și se grăbi să-și plimbe degetele peste membrul lung și tare cu o atingere ușoară, ca o șoaptă. El gemu și încercă să-i îndepărteze mâna, dar ea începu să-l mângâie. Când apăsă vârful neted, Raley șuieră printre dinți:

— Te rog, oprește-te! Nu am nimic.

— Sunt conștientă de asta, murmură Britt aplecându-și încet capul spre poala lui.

Avusese impresia că imaginea cea mai sexy pe care o văzuse vreodată era părul lui Britt, umed și lucios, răsfirat

peste abdomenul și coapsele lui. Chiar mai sexy fu însă când își adună părul cu o mână și îl dădu pe spate, îngăduindu-i să observe cum buzele ei se strâneau în jurul lui.

Nu-și putu stăpâni un geamăt când limba lui Britt găsi canalul îngust și se fixă asupra lui, continuându-și unduirea.

Din acel moment, Raley nu mai știu ce-i spusese sau dacă rostise vreo vorbă, deoarece senzațiile care-l asaltau nu-i permiteau să se gândească la altceva în afară de această experiență erotică incredibilă care-i aduna laolaltă toate visele lui erotice.

După ce ajunse la punctul culminant, Britt îl trase deasupra, într-o imagine încă și mai sexy. Își plecă alene capul între sâni ei ținându-și respirația și lăsă ca momentul de pasiune dezlănțuită să treacă. Era atât de bine să-i simtă unghiile zgâriindu-i ușor spatele, sâni ridicându-se și coborând, inima bătându-i pe tâmplă!

În final, își ridică fruntea și privi acel trup splendid. Îi atinse ușor sfârcurile cu buzele.

— Ies întotdeauna în relief.

— E jenant.

— E înnebunitor.

— N-ai cumpărat sutienul potrivit.

— Depinde de nevoile fiecăruia.

Râsul ei se transformă în murmur de plăcere când el o atinse ușor cu limba, apoi îi supse sfârcurile. Britt își unpicioarele pe spatele lui și-l strânse, într-o scenă teribil de sexy.

Cel mai sexy moment avu loc însă atunci când el își apropie gura de a ei. Fu un sărut lasciv în care ființele lor părură să se contopească, iar limbile li se încolăciră într-o intimitate supremă.

Raley se întări din nou. Voia să fie înăuntrul ei deopotrivă cu trupul și cu sufletul, însă avu destulă voință să reziste, să nu se îngroape imediat în locul umed și fierbinte pe care și-l amintea din acel moment prea scurt, prea grăbit.

Se mulțumi să-i simtă goliciunea sub el și să-i consemneze dorința la fel de puternică, manifestată atunci când îl prinse de fund și-l trase spre ea murmurând ceva despre nedreptatea vieții.

— Ai fi putut... murmură Britt.

— Puteam, dar n-am vrut. Odată înăuntru, știu că n-aș fi rezistat.

Se mulțumiră așadar să se sărute, să se atingă și să se giugiulească. Înainte să adoarmă, Raley murmură

somnoros:

— S-ar putea să-mi plăci puțin.

Capitolul 26

— Britt?

— Hmm?

Raley, deja îmbrăcat, se aplecă asupra ei și-i atinse ușor coapsa.

— Trezește-te! E timpul să plecăm.

Ținându-și ochii pe jumătate închiși sub strălucirea nemiloasă a lămpii din tavan, ea se ridică în capul oaselor. Își îndepărtă părul ciufulit de pe față și spuse căscând:

— Cât e ceasul?

Așternutul o lăsa dezvelită până la mijloc, oferind vederii sâni rotunzi și ademenitori. Raley rezistă însă tentației.

— E trecut de șase, Britt.

— Șase? Facem numai două ore până la clădirea Congresului.

— Așa e, confirmă Raley amuzat de figura ei derutată, îți explic în mașină. Haide, mișcă-ți fundul!

După un sfert de oră, când ieșeau din parcare motelului, observă că Britt căsca din nou.

— Te-am trezit prea devreme?

— M-ai ținut trează prea târziu. Privirile li se întâlniră

câteva secunde, dar niciunul nu făcu vreun comentariu asupra celor petrecute în cursul nopții. Nu pomeniră nici despre cearta lor, nici despre primele îmbrățișări înfocate, cu atât mai puțin despre...

„Nu, nici măcar nu te gândeai la asta. Nu te gândeai la sănii ei ațâțați de somn, este ceva ce nu-ți poți permite în clipa de față”.

— Mă surprinde, zise ea.

— Ce te surprinde?

— Faptul că m-ai luat cu tine. Voiam să vin, dar nu fără un motiv.

— După ce le-ai scos mașina din funcțiune, Butch și Sundance vor scoate flăcări pe nas în dimineața asta. Mi-a fost teamă să te las singură.

— Nu aveau cum să ne urmărească.

— N-am vrut să le dau nici cea mai mică ocazie.

— Ți-ai fi făcut griji din cauza mea?

O privi, iar zâmbetul ei i se păru ca o mângâiere. Ei bine, aproape ca o mângâiere. Nu chiar. Mângâierile ei îl făceau să-i explodeze mintea.

Se concentrează din nou asupra condusului.

— Cum ai de gând să mă strecuri în clădire? vru ea să știe. Voi fi arestată în prima secundă.

— Am un plan.

— E bine de știut. Dar am și eu unul.

— Care anume?

— Oprește aici.

— La Wal-Mart?

Era un magazin deschis non-stop. Întrucât soarele abia răsărise, se mai aflau doar câteva mașini în parcare. Raley se întrebă despre ce era vorba, dar făcu așa cum îi ceruse ea.

Deschise torpedoul și-i răscoli conținutul: actele mașinii, cartea tehnică, o hartă împăturită a statului, un cartonaș cu informații despre funcționarea airbagului. Britt rupse o pagină goală din spatele manualului.

— Ai ceva de scris?

El nu avea, dar fostul proprietar al mașinii lăsase un pix. Pasta era aproape uscată, iar vârful avea scame pe el, însă putea fi folosit ca să zgârie câteva cuvinte pe hârtie.

— Iată lista de cumpărături, îi spuse ea. Dacă nu au marca asta în stoc nu-i nimic, poți cumpăra altceva, cu aceleași caracteristici. Desigur, îți voi înapoia banii.

El citi ce-i scrisese, apoi încuviință.

— Ține capul jos. Nu întârzii mult.

În mai puțin de zece minute se întoarse cu un pachet la

subraț, ținând în mâini două cești de cafea. Când porniră, Britt puse ceașca în suport și începu să cerceteze conținutul sacoșei. Raley urmări cu coada ochiului cum desfăcea cutia în care se afla videocamera.

— Știi s-o folosești?

— Sigur că știu, pufni ea.

Îi povesti despre posturile mici la care lucrase, trecând prin toate aspectele realizării și transmiterii știrilor. Pe alocuri fusese o muncă destul de penibilă.

Când termină, el îi spuse ca s-o necăjească:

— Dacă aparatul ăsta nu funcționează, te poți întoarce întotdeauna la spălatul podelelor.

— Ha! Ha! Britt introduse cordonul camerei în priza de brichetă pentru a încărca bateria. Reglă obiectivul și zoomul, apoi verifică microfonul încorporat. Am lucrat cu aparate mai sofisticate. ăsta e foarte simplu. Nu sunt Spielberg, dar pot obține imagine și sunet. Și am multe ore în care pot exersa.

— Ai mai puțin de două ore, îi atrase el atenția.

— Dar întâlnirea nu are loc înainte de unsprezece.

— Atunci este programată, dar nu atunci ne vom vedea cu procurorul general.

— Cum ai aflat unde locuiește? îl întrebă Britt când Raley

îi arată clădirea impunătoare din cărămidă roșie.

Trecuseră încet pe lângă ea, apoi merseseră până la capătul străzii și viraseră la dreapta.

— După ce a fost ales, l-am urmărit până acasă într-o zi, când pleca de la birou.

— Ai vrut să-l înfrunți?

— Nu, doar să-l pun pe jar. Aveam mult timp liber, nimic de făcut decât să-mi zgândăresc amărăciunea. Cariera lui a înflorit pe socoteala mea. Și a lui Suzi Monroe. M-am decis să pun lucrurile în ordine într-o bună zi.

— Și acum a venit ziua.

— Exact. Parcă pe strada vecină și opri motorul, apoi se întinse peste consolă și prinse brațul lui Britt înainte ca ea să deschidă portiera. Îi respecta nevoia de a se implica personal în rezolvarea propriei probleme. Miza ei era la fel de mare ca a lui, poate chiar mai mare, deoarece ea avea cel mai mult de pierdut. Merita șansa de a combate răul căruia îi căzuse victimă. Teoretic, o înțelegea. Din punct de vedere personal însă, se temea că lucrurile ar fi putut merge prost, afectând-o grav. Ar putea ieși urât, Britt. Nu trebuie să vii și tu.

— Mă aștept să fie ceva urât, dar trebuie să merg.

El încuviință, recunoscând că era capabilă să ia decizii în

ceea ce-o privea și că avea dreptul s-o facă. Asta nu însemna că se temea mai puțin pentru siguranța ei.

— Este un plan teribil de riscant.

— Uneori merită să riști.

Tonul ei liniștit și felul în care-l privi când spuse asta îl făcură să înțeleagă că nu se referea doar la operațiunea pe care urmau s-o desfășoare acasă la Fordyce.

— Ai dreptate. O prinse pe după gât și o trase spre el, dându-i un sărut pătimaș, după care își trecu degetul peste buzele ei umede și îi spuse răgușit: Să mergem.

Înaintară pe trotuarul din fața clădirii. Era într-o zonă selectă, cu propria secție de poliție și un sistem comun de supraveghere. Pentru a nu atrage atenția asupra lor, merseră în pas lejer. Un câine lătră la ei din spatele unui zid, iar un tip care făcea jogging, cu căști de ipod în urechi, îi salută absent când ajunse în dreptul lor. Nu mai văzură pe nimeni altcineva.

Când ajunseră la casa procurorului general, porniră pe aleea centrală de parcă asta ar fi făcut în fiecare dimineață. Britt își exprimase unele presimțiri sumbre când Raley îi schițase planul.

— Ar putea avea și niște santinele.

— Posibil. În cazul ăsta, vom face tăărăboi. Presa va înhăța

imediat subiectul. Chiar dacă suntem duși de aici cu cătușe, tot va trebui să explice de ce am venit să batem la ușa lui.

— Ar putea refuza să ne acorde audiența.

— Mă îndoiesc. Nu după ce i-a spus Candy. I-a dat de înțeles că sunt la capătul răbdării și că este foarte probabil să fac vreo prostie. Pariez că nu vrea un spectacol public și preferă să ne vedem în particular.

— Dar nici chiar atât de particular.

— Nu. În mod cert, îi vom face o surpriză foarte neplăcută.

— O grijă în minus, remarcă Britt acum. Nu văd nicio pază.

Casa și proprietatea aveau un aer de liniște și pace. Aspersoarele păstrau pajiștea proaspătă și plină de rouă. Veranda, întinsă pe toată lățimea casei, avea patru coloane canelate care sprijineau balconul de la etaj. Urne mari cu ferigi de Boston încadrau ușa dublă de la intrare vopsită cu lac negru.

— Ești gata? o întrebă, mulțumit că ajunseseră până acolo fără niciun incident.

— Intră repede în subiect. Bateria nu este complet încărcată.

Fixă lentila obiectivului asupra ușii, iar Raley lovi de trei

ori inelul de alamă lustruit. Cât așteptă să i se răspundă, se strădui să-și adune tot curajul. Nu exista o amenințare concretă, așa că încerca să se pregătească mintal și fizic pentru orice. Un doberman care să sară la ei? O menajeră formidabilă? Un copil în pijama Fulger Mcqueen?

Surprinzător, le deschise chiar Cobb Fordyce. Era îmbrăcat cu pantalonii de la costum, cămașă, cravată, dar fără haină. În mână avea un șervet de olandă. Se părea că-l prinseseră chiar la micul dejun.

Britt dădu drumul la înregistrare. El reacționează de parcă videocamera era un Uzi și se dădu înapoi câțiva pași, șovăind.

— Ce este asta?

— Bună dimineața, domnule Fordyce, spuse ea. A trecut ceva timp.

Dându-și seama că era reportera fugară, o privi cu ochii holbați. Apoi atenția i se îndreptă asupra lui Raley când repetă:

— Ce este asta?

— Este ziua de care te-ai temut cinci ani de zile. Am venit să discutăm despre Cleveland Jones. Ți-l amintești? Raley ridică dosarele pe care le adusese cu el. Dacă te-a lăsat memoria, am totul aici.

Fordyce scrută împrejurimile și păru mai relaxat să vadă că nu erau însoțiți.

— Cleveland Jones, murmură el. Sigur că-mi amintesc. El a dat foc la secția de poliție.

— Insistați pe varianta asta, nu? întrebă Britt.

Iritat, Fordyce ridică o mână de parcă voia să acopere lentila camerei cu șervetul, apoi se răzgândi și lăsă mâna în jos.

— A pus focul înainte să moară din cauza rănilor de la cap.

— Domnișoara Shelley și eu suntem de altă părere, spuse Raley. Iar dumneata știi că lucrurile s-au petrecut altfel. O știa și Pat Wickham senior. O știa și Jay Burgess. Cred că de asta au murit.

Privirea lui Fordyce trecu asupra lui Britt.

— Ea este acuzată de uciderea lui Jay Burgess.

— Așa că o poți aresta, zise Raley. O să așteptăm până îi citești drepturile, apoi, când vin agenții s-o ia, vor fi interesați să afle ce căutai la secția de poliție chiar în ziua în care sediul s-a aprins ca iasca și au murit șapte oameni. Și vom preda bucuroși această înregistrare video ca să vadă și ei cum ți-a transpirat fața când s-a menționat acel incident. Bună dimineața, doamnă Fordyce, vă cerem iertare pentru

vizita inopinată.

Procurorul general se întoarse către soția lui, care venise să vadă cine le întrerupsese micul dejun. Raley o recunoscuse de la înmormântarea lui Jay. Era drăguță, cu un aer burghez. Chiar la această oră matinală era machiată, îmbrăcată lejer, dar elegant. Avea o gentuță pe umăr și cheile de la mașină în mână.

Nedumerită, studie trioul din fața ușii.

— Cobb? Totul este în ordine?

— Sigur.

— Băieții trebuie să ajungă la baseball. Să-i...

— Da. Du-i tu! Totul este în ordine.

După cum se vedea, nu-și chestiona soțul nici măcar când în pragul ei se afla o persoană căutată de justiție. Avu doar o mică ezitare înainte de a se întoarce în casă.

În timpul scurtului schimb de cuvinte cu soția, Fordyce își regăsise calmul. Fiind un politician înnăscut, era gata să facă un compromis.

— Vom discuta, dar nu aici. Nu acum. Trebuia să vii la biroul meu la ora unsprezece. Am fost de acord cu asta. În ceea ce mă privește, ați comis o infracțiune.

— Bună încercare, nereușită din păcate, spuse Raley. Vom discuta aici.

— Familia mea...

— A plecat spre terenul de baseball. Și chiar dacă n-ar fi așa, nu vrem să le facem vreun rău. Unde dorești să stăm de vorbă?

— Nu discut cu un om înarmat.

O spusese fără teamă, netulburat, hotărât.

Imaginându-și că acesta nu era punctul în care procurorul general să facă concesii, Raley îi spuse:

— Dacă ești de acord să purtăm o discuție, renunț la pistol.

— Și la cameră.

— Camera rămâne, declară Britt. Această înregistrare ar putea fi singura posibilitate de a mă exonera.

— Bine, zise Fordyce după o clipă de gândire. Se întoarse și le făcu semn să-l urmeze într-un birou decorat cu bun-gust, mai mult pentru a face impresie decât pentru lucru, intui Raley. Gazda trecu în spatele mesei masive și se așeză. Arma, domnule Gannon.

Raley scoase pistolul de la centură și-l puse pe o măsuță pătrată din colț, unde el îl putea ajunge, dar nu și procurorul general. Luă loc pe un scaun cu fața la birou. Britt se așeză pe un scaun asemănător, apoi reglă lentila camerei.

Fordyce făcu un gest spre teancul de dosare.

— Ce sunt acelea?

— Rezultatele investigației făcute de mine și de Teddy Brunner asupra incendiului. Sunt incomplete în privința celor șapte morți. Nu mi s-a permis să termin ancheta referitoare la moartea lui Cleveland Jones. Brunner a acceptat explicația poliției.

Fordyce se uită la dosarele prinse cu banda groasă de elastic, apoi la Raley.

— Respingi ideea că acest Cleveland Jones a pus focul?

— Murise înainte de izbucnirea incendiului.

Fordyce se rezemă de spătarul fotoliului și-și strânse mâinile sub bărbie. Parcă ar fi vrut să se roage; poate simțea nevoia s-o facă.

— Pe ce îți bazezi afirmația, domnule Gannon?

Raley vorbi următoarele cincisprezece minute fără întrerupere. Îi arată lui Fordyce raportul autopsiei lui Cleveland Jones.

— Nu s-a stabilit niciodată cum i s-a fracturat craniul, dar este oare plauzibil ca rănilor acestea grave să fi trecut neobservate de ofițerii care l-au arestat? Nu cred. Am fost desemnat să investighez, însă n-am ajuns nicăieri.

Îi explică răspunsurile ocolite ale departamentului de

poliție.

— De fiecare dată mă loveam de un zid. La început m-am gândit: Asta e, focul le-a distrus sediul și tot ce era în el. Nu au ce face, sunt puțin aiuriți și dezorganizați. Sunt și delăsători. Pe de altă parte, un om murise în custodia poliției, și nu de la fum sau arsuri. Așa că am insistat. Se opri și respiră adânc. Înainte de a obține răspunsuri satisfăcătoare, am fost invitat la petrecerea din casa amicului meu, Jay.

Nici măcar un politician perfect cum era Fordyce nu-și putu ascunde ușoara grimasă la auzul acestor cuvinte. Raley intuia că procurorul general nu avea nevoie să i se reîmprospăteze memoria în privința incidentului, dar mai enumeră o dată faptele, pentru a fi înregistrate de camera video. Încheie spunând:

— Nimeni, în afară de tine și de detectivii care au investigat cazul, n-a auzit că am suferit o pierdere completă a memoriei din cauza ingerării unui drog. Bunul meu prieten, Jay, m-a sfătuit să păstrez secretul în această privință. După el, mi-aș fi agravat situația dacă afirmam că fusesem drogat. Lumea ar fi crezut că mă drogasem cu Suzi Monroe. Dar când am auzit-o pe domnișoara Shelley exprimându-și suspiciunea că i s-a administrat un drog care

înlesnește violul, ca să-i șteargă memoria din noaptea în care a fost ucis Jay, am știut c-am fost victimele aceluiași scenariu. Și mobilul – specialiștii în drept penal ca tine au o obsesie pentru aflarea mobilului, nu? Ei bine, mobilul făptașilor a fost să păstreze secret ce i s-a întâmplat lui Cleveland Jones și identitatea celui care a pus focul.

— Jay voia să-mi spună toate astea în noaptea în care a murit, interveni Britt. Dacă a făcut-o, nu-mi amintesc, dar sunt sigură că nevoia lui de a-și despovăra conștiința i-a adus moartea.

— Când a murit Suzi Monroe ai vrut să fiu eu țăpul ispășitor, rosti Raley privindu-l drept în față pe procurorul general. Fără îndoială aș fi fost dacă n-ar fi intervenit Cassandra Mellors.

Bărbatul impunător din fața lui se încruntă.

— Se pare că ea continuă să-ți ia apărarea. Știe toate astea despre Cleveland Jones?

— I-am împărtășit suspiciunile mele, da.

Fordyce își trecu mâinile peste chip. După un moment, arătând ca un om care face un ultim efort să se salveze, murmură:

— Dacă răzbunarea e cea care te mână, domnule Gannon, te rog să-ți amintești că nu te-am trimis în

judecată. Te-am scutit de proces.

— Corect. Dar tot așa de bine mă puteai inculpa. Mi-am pierdut slujba. Am pierdut cinci ani din viață pentru că tu și alții mi-ați înscenat aventura cu Suzi Monroe, apoi ați avut grijă să ia o supradoză letală de cocaină.

Britt îl lovi ușor cu genunchiul, amintindu-i de videocameră și de promisiunea lui că nu avea să-și piardă controlul. N-ar fi servit la nimic dacă lăsau impresia unei vendete personale. Ei voiau dreptate, nu răzbunare.

Fordyce privi către cameră, apoi i se adresă lui Raley:

— Recunosc, nu mi s-a părut în regulă moartea acelei fete. Mă nedumerea faptul că decesul s-a produs în apartamentul unui polițist. Când te-a adus Candy în biroul meu și mi-ai explicat că suferiseși o pierdere a memoriei pe termen scurt, am devenit și mai suspicios.

— Suspicios?

— Da. Erai un om integru. Logodit, gata să te căsătorești. Nu că un inel îi oprește pe oameni să înșele, dar tu nu aveai înclinația amicului tău Jay spre promiscuitate. Nu te drogai, cazierul îți era curat, erai o stea în devenire a departamentului de pompieri. Ridicând arătătorul, Fordyce continuă: Cele mai mari îndoieli mi le-a stârnit faptul că anchetai incendiul, iar detectivii cărora li se repartizase

cazul Suzi Monroe erau tocmai eroii de atunci.

— Exact.

Raley spera că videocamera înregistrase remușcarea evidentă din vocea și de pe chipul lui Fordyce. Umerii nu-i mai păreau așa de lați, nu mai era atât de mândru. Se uita la mâinile sale, împreunate pe birou. Oare, asemenea lui Pilat din Pont, privea petele de sânge pe care doar el le putea vedea?

Hotărî să nu se lase impresionat de pocăința omului din fața sa.

— Nu părea în regulă, ai avut îndoieli, dar n-ai încercat cu prea multă convingere să afli motivul, nu?

— Nu. Lent, Fordyce își înălță capul și se uită direct în obiectivul camerei. N-am insistat pentru că acest caz implica polițiști, eroidecorați, și eu voiam să-mi anunț candidatura la postul de procuror general. Un procuror general are nevoie vitală de sprijinul instituțiilor care se ocupă cu aplicarea legii. N-am vrut să mi-i îndepărtez pe polițiștii din tot statul sugerând că unii dintre ei fuseseră implicați în mușamalizare și foarte posibil în crimă.

Raley, cu răsuflarea tăiată, se uită la Britt. Ea continua să filmeze, dar îl privi pe deasupra camerei ca să vadă dacă el sesizase semnificația uluitoarei declarații pe care tocmai o

auziseră.

Profită de moment și întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Cleveland Jones în camera de interogatoriu?

Vocea și atitudinea ei erau blânde, fără urmă de amenințare. Crea impresia că ea și procurorul general erau singuri și că nutrea un interes sincer față de mărturisirea cathartică a vinovăției acestuia. Raley nu fu surprins să-l audă pe Fordyce spunând:

— Nu știu, Britt. Am evitat să-mi exercit atribuțiile în cazul Suzi Monroe pentru că a fost soluția cea mai practică. A fost o fugă de responsabilitate care l-a costat scump pe domnul Gannon. Îmi pare rău pentru asta. Dacă aș putea, i-aș înapoia acei ani în care a fost dezonorat pe nedrept... dar nu pot. Nu știu ce s-a întâmplat în acea cameră de interogare, cum a murit Cleveland Jones sau cine a pus focul. Când văzu că Raley voia să intervină, ridică mâna ca să-l oprească. Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Sunt fapte. Se pot verifica.

— Continuați, îl îndemnă Britt.

— Am părăsit biroul de la tribunal cu puțin înainte de ora șase, îndreptându-mă spre departamentul de poliție.

— De ce vă duceați la poliție așa de târziu?

— Ca să iau niște acte pentru un caz care urma să fie judecat. Trebuia să le găsesc la recepție. Tocmai voiam să intru în clădire când a sunat alarma de incendiu. Am dat buzna înăuntru. Sunt supraviețuitori, oameni care erau în hol și care-mi pot confirma spusele. La început am crezut că a fost alarmă falsă. În acea clădire veche se strica mereu câte ceva. Unii au început să glumească pe tema asta. Altul a întrebat dacă era un exercițiu de evacuare în caz de incendiu. Fordyce se opri uitându-se în gol, de parcă ar fi recreat scena în minte, apoi urmă: Dar imediat am simțit mirosul de fum și mi-am dat seama că incendiul era cât se poate de real. I-am grăbit pe cei din hol spre ieșire, apoi am alergat pe coridoarele de la parter strigând la oamenii din birouri să iasă numaidecât. Restul îl știți, încheie el ridicând din umeri.

— Sunteți modest, zise Britt. Ați urcat pe scară și ați început să evacuați oamenii de la etajele superioare. La încuviințarea lui, îi spuse: Ați fost erou cu adevărat.

— În ziua aceea am făcut ce trebuia. Mai târziu însă... adăugă el privind-l pe Raley.

Acesta se gândi că fie era cel mai mare mincinos din istorie, fie spunea adevărul.

— Aveți martori care să ateste că atunci când ați intrat în

secția de poliție alarma era deja declanșată?

— Da. Chiar și agenții care se aflau la recepție.

— Fuseserăți acolo mai devreme?

— În acea zi? Nu. Și asta se poate proba. Chiar și procurorul districtual trebuie să semneze în registru.

— Registrul a fost distrus de foc.

— N-am fost acolo mai devreme, domnule Gannon. Nici n-am părăsit biroul pentru masa de prânz, secretara mea poate depune mărturie. A devenit o zi memorabilă, așa că și detaliile neînsemnate au căpătat relevanță.

— L-ați interogat vreodată pe Cleveland Jones?

— Nu. Jur că nu. Nici măcar nu știam cum arată, până când poza lui n-a apărut în ziar după incendiu.

— Am auzit dintr-o sursă demnă de încredere că Pat Wickham senior v-a sunat, cerându-vă să vă duceți acolo și să-l amenințați pe Jones dacă nu mărturisea totul despre atacul din parc, spuse Britt.

Pat junior nu era tocmai ceea ce Raley ar fi numit o sursă de încredere, dar Fordyce răspunse plin de sollicitudine.

— Pat Wickham m-a sunat în acea după-amiază. Spunea că arestaseră un schinhead, un infractor de meserie pe care voiau să-l bage la răcoare pentru mult timp. Dar Cleveland Jones știa cum funcționează sistemul, așa că-i plimba cu

vorba. Pat mi-a zis că de data asta aveau șanse considerabile să-l înfunde și mi-a cerut să exercit presiuni asupra lui ca să-l conving să-și recunoască faptele, scutind astfel statul de costurile unui proces. Voia să mă duc acolo și să discut cu Jones, să-i prezint viitorul sumbru. La momentul respectiv eram ocupat însă. I-am spus că aveam să rezolv problema pe seară, când oricum mă duceam la secție ca să ridic documentele. Închise ochii un moment, de parcă ar fi căutat în memorie, apoi reluă: Țin minte că mă întrebam de ce îl obseda acest caz. Era grav, desigur; totuși, Jones nu era acuzat de viol, de crimă multiplă sau de molestarea unui copil. Spune-mi, ce am omis? Întrebă el aplecându-se peste birou spre Raley.

— Nu am nicio dovadă.

— Nici n-am cerut vreuna. Spune-mi, ce bănuiești că s-a întâmplat?

— Nu știu cine a făcut arestarea, îi spuse Raley. Acesta este unul dintre detaliile pe care nimeni n-a vrut să mi le comunice. Potrivit sursei noastre, Pat senior, George McGowan și Jay Burgess îl căutau pe Jones și voiau să se asigure că va plăti cu vârf și îndesat. Plecând de la asta, presupun că ei l-au prins. Fie în timpul arestării, fie, și mai probabil, în cursul anchetei, au devenit violenți și i-au

provocat fracturile de craniu care s-au dovedit fatale.

— Vrei să spui că l-au omorât în bătaie?

— Probabil a fost un accident, dar omul a murit și ei au intrat în panică. Trebuiau să acopere crima.

Fordyce se încruntă.

— Focul nu rezolvă nimic, ar fi trebuit să știe asta. Medicii legiști aveau să demonstreze că Jones n-a murit din cauza incendiului.

— Adevărat. Ceea ce suspectez este că au aprins conținutul coșului de gunoi ca să convingă pe toată lumea că individul își pierduse mințile. Asta le-ar fi confirmat minciuna cum că Jones începuse să se comporte irațional. S-au gândit că vor stinge focul repede. Urma să iasă puțin fum și nimic mai mult. Și-ar fi atins scopul fără să facă pagube. N-au luat însă în calcul faptul că sistemul de ventilație avea să aspire flăcările, răspândind incendiul în clădire cu o repeziciune incredibilă.

— Dându-și seama ce făcuseră, i-au salvat pe cei pe care i-au putut salva, spuse Britt cu blândețe.

— Cu toate acestea, s-au înregistrat șapte decese, adăugă Raley.

— Iisuse! Fordyce își masă fruntea de parcă ar fi început să-l doară. Trecură câteva momente până când se simți în

stare să continue: Trei detectivi au interogat un schinhead?
De ce?

— Închide videocamera, îi ceru Raley lui Britt.

Era conștient că trebuia să-i spună lui Fordyce despre Pat junior, dar nu voia ca informațiile să rămână înregistrate. Înțelegând, reportera se conformă.

— Fiul lui Pat Wickham este homosexual. Jones l-a atacat în parcul Hampton, i-a rupt un picior, l-a desfigurat pe viață. Pat senior a vrut să-i răspundă lui Jones cu aceeași monedă și și-a adus amicii să-l ajute.

Fordyce îi privi pe rând, apoi se ridică și se duse la fereastră. Contemplă câteva clipe grădina, în mijlocul căreia trona o piscină enormă, după care se întoarse către ei.

— Asta e informația care-mi lipsea. Acum, totul capătă sens. Aveau două secrete de protejat.

— Ar mai fi ceva, spuse Britt, deschizând din nou camera video. Nu credem că Wickham a murit la datorie, îi relatează ce aflaseră de la Pat junior despre felul în care decăzuse tatăl său după incendiu, încheind: Moartea lui Suzi Monroe și rolul pe care l-a jucat în mușamalizare au fost picătura care a umplut paharul.

— A clacat sub povara propriei vini, murmură Fordyce.

— Apropiatii lui erau convinși că urma să cedeze, explică

Britt. Jay și George McGowan s-au temut că avea să mărturisească adevărul, antrenându-i cu el în cădere. Eu și Raley suspectăm că uciderea lui n-a fost întâmplătoare. Jay, pe de altă parte, fusese diagnosticat cu o maladie în fază terminală. A vrut să-și ușureze conștiința înainte de moarte.

— Deci McGowan trebuia să se descotorosească și de el, zise Fordyce îngândurat.

Ea ridică din umeri, lăsându-l să tragă singur concluzia logică.

— McGowan este singurul rămas în viață, observă Raley.

— Nu e de mirare că nu-mi răspunde la telefon. Procurorul general oftă apăsător, apoi întrebă: Aveți vreo dovadă pentru afirmațiile voastre?

— Nu, răspunse Britt. Dar McGowan se teme că aş putea avea. Mașina mea este pe fundul râului Combahee. Îi relatează cumplita experiență, apoi spuse: M-aș fi înecat, dacă n-ar fi fost Raley în urma mea. El a văzut cum mașina a dispărut în apă.

Fordyce se întoarse spre el.

— Tu ai salvat-o?

— Am avut noroc. Încă un minut și s-ar fi înecat.

— Asta explică dispariția ta, îi spuse procurorul tinerei femei. Era mai sigur să se creadă că ai murit.

— Mi-a fost teamă că nu aveam să mai trăiesc mult dacă apăream.

Raley îl evaluă pe Fordyce. Părea să-i creadă, dar era un om precaut, cu un număr impresionant de cazuri câștigate, mai ales pentru că nu lua niciodată de bun ceea ce i se spunea și filtra totul prin scepticismul dat de experiență.

— Sper că sunteți conștienți de gravitatea acestor afirmații. Prin eliminare, sugerați că George McGowan este incendiatorul și ucigașul. Și că el a vrut să scape de Britt, luându-i viața.

— Afirmăm că a participat la toate crimele acelea, spuse Raley. Până acum câteva minute credeam că ești complicele lui.

Fordyce se uită la pistolul aflat pe masa cu fotografii de familie și zâmbi trist.

— Asta explică de ce ați venit aici înarmați.

— Cred că McGowan a angajat doi indivizi ca să-i scoată pe Jay și pe Britt din circulație, urmă Raley. Nu sunt musculoși, nici genul clasic de mardeiași, ci niște tipi cu aspect banal. Mi-au percheziționat casa și camioneta acum două zile. Unul din ei era prezent la Wheelhouse când Britt s-a întâlnit cu Jay. Ambii au fost și la înmormântare. M-au urmărit când am plecat de acolo, dar am reușit să scap. Azi-

noapte am dat iar peste ei, însă nu ne-au putut prinde. Ne-am imaginat că sunt cei doi care au scos-o pe Britt de pe drum, deși ea nu este foarte sigură. Făcu o pauză, apoi spuse: Asta te pune în mare măsură la curent cu evenimentele. Cam așa stau lucrurile.

Niciunul nu mai adăugă nimic, dându-i lui Fordyce timpul necesar să asimileze toate informațiile, care nu erau puține. Britt închise camera, care semnala că bateria era pe sfârșite. Avusese noroc că ținuse atât de mult.

În cele din urmă, procurorul înclină ușor din cap de parcă ar fi ajuns la o concluzie.

— Declarațiile voastre despre Cleveland Jones și incendiu impun redeschiderea cazului. O investigație completă pe care vreau s-o conduci, domnule Gannon.

— Mulțumesc, zise Raley luat prin surprindere. Dar nu voia să-l lase pe Fordyce să scape doar pentru că-i aruncase un os. Și cazul Suzi Monroe?

— Va fi și acesta redeschis. Ai cuvântul meu. Arătând spre camera video, spuse pe un ton grav: Am recunoscut c-am fost cam neglijent prima oară. Intenționez să-mi repar greșeala.

Raley încuviință printr-un gest scurt din cap. Fordyce se uită la Britt.

— Ești în continuare suspectată de uciderea lui Jay Burgess. Din păcate, nu te pot scuti de chinul de a răspunde la această acuzație, deși, sincer, o consider ridicolă. După ce o să discut cu detectivii care se ocupă de anchetă, sunt sigur că vor cere neînceperea urmăririi penale. Fără întârziere îl voi aduce pe George McGowan să-l chestionez. Și vreau ca aceia doi care v-au urmărit să fie găsiți și identificați. Presupun că nu le știți numele.

— Doar numărul de înmatriculare al mașinii, spuse Britt.

Fordyce îi întinse un blocnotes și un pix. Ea scrise marca berlinei maro și numărul de înmatriculare, precum și adresa hotelului Holiday Inn. După ce fuseseră văzuți acolo seara trecută, era puțin probabil să fi rămas pe loc, însă era un punct bun de pornire.

— Odată ce vor fi interogați separat, pun pariu că unul sau amândoi îl vor trăda pe McGowan, spuse Fordyce.

Raley se îndoia că indivizii erau așa de ușor de înduplecat. Își păstră însă opinia pentru sine.

— Mă veți aresta? întrebă Britt.

Procurorul o privi câteva secunde, apoi îi zâmbi forțat.

— Nu mi-ai inspirat niciodată teamă ca jurnalistă. Ai fost întotdeauna dură, dar corectă, și relatările tale au fost în general favorabile persoanei și activității mele. Nu m-am

îndoit niciodată de integritatea ta, Britt. De aceea te voi pune sub protecție, nu sub arest.

— Vă mulțumesc.

Fordyce îl privi pe Raley.

— Amândoi sunteți foarte vulnerabili. Nu vă spun o noutate, adăugă el uitându-se la pistolul de pe masă. Sunteți elementele-cheie în instrumentarea acestor cazuri. Dacă McGowan și-a ucis prietenii ca să-i reducă la tăcere, nu va ezita să se descotorosească de voi. Veți avea nevoie de protecție.

— Cât timp? Lui Raley nu-i plăcea ideea de a fi supravegheat, dar înțelegea necesitatea protejării lui Britt.

— Cel puțin până când George McGowan și cei doi care v-au urmărit vor fi în custodia poliției.

— Noi știm numai de cei doi. Cine poate spune că nu sunt mai mulți? întrebă ea. McGowan are bani.

— Voi face tot ce-mi stă în putință să vă protejez, îi promise Fordyce. De fapt, domnule Gannon, n-ai avut dreptate când ai spus că asta este ziua de care m-am temut acești cinci ani. M-am întrebat adesea dacă aș mai fi fost ales fără notorietatea obținută în urma incendiului. A fost un element de nesiguranță care m-a bântuit de când am depus jurământul. De fapt, mă bucur că am prilejul să

dovedesc, fie doar și mie însumi, că îmi merit funcția și că nu am căpătat-o doar pe seama acelei faime. Acum însă vă rog să mă scuzați, voi da câteva telefoane ca să pun lucrurile în mișcare.

Cei doi ieșiră pe hol, unde se îmbrățișară strâns.

— Lucrurile au evoluat mai bine decât ne-am așteptat! exclamă Britt trăgându-și sufletul. Avem un aliat puternic acum de partea noastră.

— Da, dar nu-mi convine să stau ascuns.

— Nu vreau să ți se întâmple ceva. Sunt convinsă că înțelegi rațiunea măsurii. Crede-mă, aș prefera să fac un reportaj în timpul derulării evenimentelor, dar mai mult ca asta vreau să trăiesc. Vreau ca tu să trăiești.

— Și eu simt la fel. Dar aș vrea să fiu acolo când McGowan își va da seama că este terminat. Nu e vorba de răzbunare, ci doar de un moment de satisfacție personală.

— Te vei bucura de momentul acesta.

Fordyce veni spre ei.

— Un membru al pazei Congresului vă va conduce... Stați puțin. Cu ce ați ajuns aici? Nu-mi amintesc să fi văzut vreo mașină.

— Am lăsat-o pe strada vecină.

— Cei care vă urmăreau o cunosc?

— Da, dar am schimbat de câteva ori numărul.

— Chiar și așa, ar fi mai bine s-o lăsați aici deocamdată. Bodyguardul vă va conduce la Marriott. Nu e un hotel luxos, dar vă veți simți confortabil.

Britt începu să râdă.

— În comparație cu locurile unde ne-am ascuns, Marriott ni se va părea un palat.

Fordyce își lăsă capul într-o parte și-i privi curios.

— Nu mi-ați explicat un lucru. Cum ați ajuns împreună în afacerea asta?

— Raley m-a... contactat.

— I-am văzut conferința de presă și am fost uimit de asemănarea dintre experiențele noastre, îi explică el.

Cu unele poticniri, evitând amănunțele personale, îi povestiră că-și uniseră forțele și își comparaseră însemnările. Cu cât împărtășiseră mai multe informații, cu atât se convinseseră că presupunerile lui Raley erau corecte.

Mănerul de alamă de la intrare făcu un zgomot puternic. Fordyce se scuză și se duse să deschidă.

— Mulțumesc pentru că ai sosit atât de repede, spuse și făcu un pas în lateral pentru ca bodyguardul să intre în hol.

— Pentru puțin, domnule, zise acesta arătându-i insigna. M-au anunțat când eram în drum spre serviciu, de aceea nu

sunt îmbrăcat în uniformă.

Îi salută pe Raley și pe Britt, apoi se întoarce spre procurorul general. Totul este aranjat la hotel?

— Da, răspunse Fordyce. Au două camere alăturate la ultimul etaj. Stai de pază afară. Să nu lași pe nimeni să intre, nici măcar vreun chelner de la room-service, fără să se fi legitimat mai întâi.

— Am înțeles. Când vom ajunge acolo ne va aștepta în hol unul dintre oamenii noștri. Altul va fi la intrarea de serviciu. Dacă solicitați, vor fi aduși și alții.

— Excelent. Puteți să-i descrieți pe cei doi care v-au urmărit? îi întrebă Fordyce pe vizitatorii săi.

— Da, spuse Raley. Cred că îi putem descrie cu destulă exactitate.

— Bine. Voi trimite la hotel un artist care face portrete-robot pentru poliție. Strângându-le mâinile, îi asigură: Dacă aveți nevoie de ceva, orice, căutați-mă la birou. Dacă nu sunt disponibil, secretara mea vă va ajuta.

— Am vrea să fim ținuți la curent cu evoluția evenimentelor, spuse Raley.

— Vă voi face rapoarte periodice. Fordyce îi întinse a doua oară mâna și murmură: Mi-aș dori să fie de ajuns că mi-am cerut iertare. Știu că nu e așa.

— Revanșați-vă prinzându-l pe George McGowan.

— Fii sigur că o voi face.

Îi conduse spre ieșire, unde aștepta bodyguardul. Când se apropiară de masa din hol, pe care se afla o vază chinezească plină cu flori, Britt înșfăcă pe neașteptate obiectul greu de porțelan și îl lovi cu putere pe paznic în cap. Cu o exclamație ascuțită de durere, omul se clătină și căzu pe spate. Urmă o explozie de cioburi, flori și apă când vaza se sparse de podeaua de marmură.

— Fugi! strigă Britt.

Raley era uluit, dar avea încredere în ea, așa că, fără ezitare, se năpusti pe ușa deschisă. Tânăra femeie sări de pe verandă evitând un strat de flori și o rupse la fugă peste pajiște. Fu aproape să cadă când alunecă pe iarba udă, însă el o prinse de cot și o trase pe trotuar.

Riscă să se mai uite o dată în urmă, când dădură colțul. Nici procurorul, nici bodyguardul nu veneau după ei.

Probabil, paznicul zăcea inconștient pe podeaua lui Fordyce.

— Paznicul...

— Era în casa lui Jay în noaptea aceea, spuse Britt într-un suflet, fără a se opri. L-am recunoscut imediat, îmi amintesc, Raley, îmi amintesc!

Capitolul 27

Raley conduse nebunește, dorind să se depărteze cât mai mult de Columbia. Evită autostrăzile și goni pe drumurile laterale pe care le învățase bine în timpul exilului. Verifica mereu în retrovizor dacă nu erau urmăriți, însă nu văzu pe nimeni. Nu se așteptase ca Fordyce să trimită după ei mașini de poliție, ci mai curând vreo berlină cu aparență inofensivă, plină cu angajații unei firme de securitate.

— L-am crezut pe nemernicul ăsta prefăcut, exclamă Raley furios când trecură printr-un sat cu o singură lumină de avertizare la intersecția principală.

— Și eu, deși de obicei sesizez când cineva încearcă să mă păcălească.

— Mincinosul dracului!

— Părea atât de chinuit de remușcări când ți-a cerut iertare!

— Probabil nu-i venea să creadă ce noroc s-a abătut peste el. Imbecilii lui ne-au fugărit în lung și-n lat încercând să ne omoare, iar noi i-am apărut chiar în prag! Așa-numitul bodyguard aștepta pe undeva, pe lângă sediul Congresului, să ajungem acolo la ora unsprezece. N-am fi apucat să

intrăm vreodată în clădirea aceea.

— Ai fost inspirat să schimbi planul.

— Dar nu atât de isteț încât să prevăd mișelia pusă la cale de Fordyce. Hotelul Marriott, pe dracu'! în timp ce noi eram pe hol, mulțumiți că am căpătat un aliat și protecție, el își chema garda de corp, alertând-o de schimbarea neașteptată de plan.

— Aș fi putut să-l omor, murmură ea.

— Nu cred, dar... O privi, apoi adăugă: Dar n-ar fi o idee rea să te duci să te predai poliției. Avem banda video. Îl avem pe Fordyce înregistrat când spune...

— Nimic, Raley. N-a spus nimic care să-l incrimineze. Banda nu are nicio valoare. Fordyce a privit direct în cameră. Pe această videocasetă, procurorul nostru general cel zelos era plin de remușcări și nu mai contenea să-și ceară scuze. I-am înregistrat pocăința, dar nicio vorbă nu-i atestă participarea la incendiu ori la povestea cu Suzi Monroe. Știa prea bine ce face, iar noi ne-am lăsat manipulați.

Raley se înfurie, dându-și seama cât de ușor fuseseră păcăliți.

— Dacă am merge acum la poliție să-l acuzăm, Fordyce ar spune c-am dat buzna în casa lui înarmați... O, la dracu'!

Am lăsat pistolul pe masă! Se dojeni aspru pentru această neglijență, însă nu mai avea ce face acum. Și, de fapt, se îndoia că ar fi putut să împuște pe cineva vreodată. Dar niciunul dintre dușmanii lui nu știa asta, iar lui îi lipsea falsul sentiment de siguranță pe care ți-l dă o armă încărcată. Continuă să bombăne: Fordyce ar spune că i-am relatat o poveste care necesita o examinare amănunțită. A chemat bodyguardul să ne protejeze până venea la hotel să discutăm, iar tu, fără să fi fost provocată, l-ai lovit pe om cu vaza în cap.

— Nu pot dovedi că bodyguardul l-a omorât pe Jay, dar știu c-a fost acolo.

— Îți amintești să-l fi văzut la Wheelhouse?

— Nu. Dar am certitudinea că se afla în casa lui Jay și că nu era singur.

— Butch? Sundance?

— Niciunul din ei. Un alt bărbat.

— Așadar, îi avem pe Butch și Sundance, pe tipul care a venit la apelul lui Fordyce și pe altul pe care nu l-am văzut încă. Patru în total, lucrând pe echipe.

— Presupun, zise ea. L-aș putea identifica pe al patrulea dacă l-aș mai vedea, pentru că acum am imaginea lui vie aplecându-se asupra mea.

Când tânăra femeie se opri, Raley întoarse capul uimit.

— O imagine mentală a lui aplecându-se asupra ta... cum? Te-a violat?

— Nu, doar... Britt se cutremură. Peste câteva momente introduse din nou încărcătorul camerei video în priza de brichetă, explicând: În caz că mi se întâmplă, că ni se întâmplă ceva, asta ar trebui înregistrat.

Era un argument valabil, iar Raley încuviință printr-un gest.

— Am intrat cu Jay în apartamentul lui, începu Britt. M-am așezat pe canapea, iar el lângă mine. Mi-a oferit scotch, dar i-am zis că nu mă simt bine, că vinul m-a amețit cam tare. Mi-a spus că și el simte efectele băuturii și a dat vina pe medicamentele sale. Stăteam tolăniți unul lângă altul, cu capetele lăsate pe spate. Mi-a luat mâna și mi-a spus că vrea să-mi dea un subiect care va cutremura din temelii primăria și departamentul de poliție. Îmi aduc aminte că am vrut să-mi iau carnetul de notițe din poșetă, dar mi-a lipsit puterea să mă ridic. El mi-a spus: „N-ai nevoie de însemnări, o să ții minte asta”. Eu n-am ripostat. De fapt, eram prea dusă ca să-mi mai pese de acuratețe, de orice. Jay mi-a scos san-dalele, mi-a pus picioarele în poala lui și a început să mi le maseze. M-a întrebat dacă stau

confortabil, pentru că urma o povestire lungă. I-am răspuns că stau mult prea confortabil, că abia pot să-mi țin ochii deschiși. El a izbucnit în râs: „Atunci, ce-ai zice de o ultimă partidă de amor, de dragul vremurilor trecute?” I-am răspuns: „Nu, mulțumesc”. El a zis: „Ei bine, sunt atât de beat încât nu cred c-aș putea s-o fac”. „Ar fi prima oară, nu?” am chicotit eu.

Încă mai râdeam pe această temă, când au intrat cei doi bărbați. Cel pe care l-am văzut astăzi și un altul. Au apărut brusc, de pe terasa din spate. Primul meu gând a fost să mă întreb de ce oare purtau mănuși într-o noapte caldă ca aceea. Apoi am văzut că erau mănuși de cauciuc, dar asta nu m-a alarmat în mod special. Nu-mi era frică. Aveam o stare euforică, de indiferență. Dar Jay era destul de treaz ca să se îngrijoreze. S-a ridicat să-i înfrunte. „Cine sunteți? Ce vreți?” Tipul care a venit acasă la Fordyce i-a spus: „Am venit să ne distrăm” și l-a împins la loc pe canapea. I-au cerut să toarne câte un pahar de scotch pentru mine și pentru el. Ne-au obligat să-l bem. Apoi încă unul. Țin minte că mi-era foarte rău. Mie nu mi-au mai dat, dar pe Jay l-au forțat să bea în continuare, până s-a golit aproape toată sticla.

Britt închise ochii și tăcu. Raley întinse mâna spre ea.

— Lasă restul pentru autorități. Nu trebuie să-mi mai spui nimic.

— Ba trebuie s-o fac. Lividă, încercând să-i zâmbească, ea ridică videocamera amintindu-i că povestea trebuia înregistrată. Din noaptea aceea mi-am imaginat tot felul de lucruri teribile pe care le-aș fi putut îndura. Mă simt ușurată că mi le amintesc. A fost rău, dar putea fi mult mai rău. Ne-au pus să ne dezbrăcăm, mai întâi pe Jay, apoi pe mine. A trebuit să ne ajute pe amândoi. Niciunul din noi nu se mai putea descurca singur. Nu știu cum am ajuns din living în dormitor, dar îmi aduc aminte că stăteam întinsă pe pat. Unul din ei, nu cel care a venit acasă la Fordyce, celălalt, a început să mă mângâie între picioare. Nu era nici măcar ceva cu conotație sexuală era... cea mai degradantă insultă. S-a uitat pofticios la mine, spunându-mi direct în față: „Ce păcat să trebuiască să irosești această frumoasă”... Se opri, incapabilă să continue.

Raley îi strânse mâna. Ascultând-o, se gândi că ar fi putut totuși să ucidă pe cineva. Dacă avea ocazia să-l întâlnească pe vreunul din acei nemernici, l-ar fi ucis. Ușor. Britt îi evită privirea, continuându-și relatarea cu ochii la fereastră.

— Prietenul lui râdea în timpul acesta. Probabil de asta l-am recunoscut imediat. Îmi amintesc rânjetul lui, acel răs

obscen. Nu știu cum m-am abținut să nu țin când a intrat pe ușa lui Fordyce. Probabil pentru că știam că trebuia să ieșim de acolo. Am înțeles că dacă n-o vom face, vom muri curând. Dar dacă nu l-am ucis cu vaza aia, sper că l-am rănit tare. Oricum, revenind la noaptea cu pricina, partenerul lui i-a spus că nu-și putea face mendrele cu mine. O singură pată care să nu-i aparțină lui Jay le-ar fi dat planul peste cap.

— Știau bine că nu trebuie să lase probe de ADN.

— Probabil asta m-a salvat de la viol. În niciun caz n-a fost vorba de o chestiune de conștiință.

— S-a menționat numele lui Fordyce? Sau al lui McGowan?

— Nu. Sunt sigură. Indivizii erau foarte precauți.

— Și Jay? Ce făcea în timpul ăsta?

— Zăcea pe spate, lângă mine. N-a opus rezistență. Probabil nu-și dădea seama ce se întâmplă din cauza alcoolului pe care-l consumase. Oftând, Britt urmă: M-am trezit a doua zi gândindu-mă că am cea mai teribilă mahmureală, dar nu mi-am amintit nimic din toate astea până când Fordyce nu i-a deschis ușa acelui ticălos sadic.

— Mai devreme mi-ai spus că atunci când te-ai trezit, Jay era cu spatele la tine.

— Presupun că după ce mi-am pierdut cunoștința, i-au pus perna pe față și au aranjat ca totul să pară ca o ceartă de îndrăgostiți băuți care a sfârșit cu o crimă.

Opri înregistrarea și închise camera, dar o lăsă în priză ca să se încarce bateriile.

Raley ar fi vrut să se întoarcă și să șteargă pe jos atât cu atacatorul lui Britt, cât și cu Fordyce, dar asta ar fi fost o răzbunare prostească. Era mai bine să se concentreze asupra pașilor pe care-i avea de făcut în continuare. Cum putea aduce în atenția publică trădarea pusă la cale de Fordyce, înainte ca acesta să-i elimine? Conduceau o mașină cunoscută de acum. Avansul lor era de numai câteva minute, iar Fordyce avea oameni care răspundeau la comenzile sale cât ai clipi. Erau cel puțin patru. Acționau rapid și mortal, apoi dispăreau ca prin farmec. Avuseseră mai puțin de o zi să orchestreze execuția lui Jay, dar planul fusese dus la îndeplinire perfect.

Acum ar fi fost morți dacă Britt nu l-ar fi recunoscut pe acel bărbat și n-ar fi acționat rapid. Fordyce putea să inventeze orice poveste și ar fi fost crezut. Putea spune că-l atacaseră și că nu avusese de ales decât să-i ucidă, fiind în legitimă apărare. Sau că-l amenințaseră și, când încercase să se apere, dăduseră bir cu fugiții, dispărând definitiv.

Indiferent ce născocea, ar fi fost crezut. Discuțiile lor cu Candy și Pat Wickham confirmaseră că voiau să se răzbune dur pe aceia care, în viziunea lor, le făcuseră o nedreptate. S-ar fi presupus imediat că paranoia le crease iluzii periculoase, astfel că în momentul în care pătrunseseră în casa procurorului general își pierduseră rațiunea.

Dacă mureau sau dispăreau pur și simplu, Lewis Jones putea să simtă ceva suspect, să facă valuri, să pună întrebări. La fel și Delno Pickens. Dar cine să-l asculte pe tatăl neonazist al unui infractor și pe un bătrân pustnic nespălat, care trăia în mizerie?

Odată ce el și Britt ieșeau din scenă, incendiul de la secția de poliție și decesele provocate atunci ar fi rămas în cărțile de istorie. Nimeni nu avea să afle de acea manipulare grosolană a justiției care se perpetua atâta timp cât George McGowan și Cobb Fordyce își duceau mai departe traiul fără teamă de consecințe.

Raley nu putea suporta nici măcar să se gândească la asta. Strângea volanul și-și repeta că nu murise încă. Poate că nu avea să scape cu viață, dar intenționa să lupte până la ultima suflare pentru restabilirea adevărului. Fără pistol, singura lor armă era acum înregistrarea video. După cum subliniase Britt, nu era ca o confesiune semnată. Dar era tot

ce aveau, așa că trebuiau s-o valorifice.

— Nu poți copia caseta? o întrebă.

— Mi-ar trebui două aparate, iar duplicarea se face în timp real. Nu am acces la aparate și...

— Nici timp. Dar stai așa, până la urmă e de-ajuns și amenințarea cu înregistrarea video.

— De ajuns pentru ce?

— Ca să-l facem pe George McGowan să spună tot ce știe. Pe casetă Fordyce nu-și recunoaște implicarea, dar nici nu respinge afirmația mea că acei trei detectivi au fost vinovați. A mers cu îndrăzneala până acolo încât să afirme că George s-a descotorosit de Jay. Nu cred că lui George i-ar pica prea bine asta.

— Nu va accepta să cadă singur, spuse ea. Va dori să-și regleze conturile.

— Dacă aș putea scoate de la McGowan ceva care să-i incrimineze pe amândoi, caseta cu Fordyce ne-ar fi de folos în cele din urmă. L-am prins cu minciuna. Făcând un gest spre camera video, Raley îi ceru: Scoate caseta asta și pune una nouă. S-a încărcat destul? Arată-mi cum funcționează.

— Mă ocup eu de cameră.

— Nu. Eu mă duc la George. Tu ai altă misiune.

— Vrei să mă predau, zise ea după ce îi studie chipul

câteva secunde.

— Numai așa vei fi în siguranță, Britt.

Îi expuse planul pe care-l ticluise. Când termină, Britt vru să știe:

— Dar Clark și Javier?

— Nu am încredere în ei. Nu vreau să ajungi la sediul poliției. McGowan și Fordyce au prea mulți prieteni acolo. Caseta ar putea să dispară foarte ușor.

— Și avocatul meu?

— Nu știm cât ne putem încrede în el, dar știm cu siguranță că e un laș.

Britt chibzui pe îndelete.

— Foarte bine, o s-o fac. Dar nu va fi ușor. În special astăzi.

— Dacă te acostează cineva, vorbește repede, fă o scenă, atrage atenția asupra ta, chiar dacă trebuie să faci tumbe pe Broad Street. Asigură-te că amicii tăi din presă vor vedea caseta. Fă-te auzită!

— Asta pot face, zâmbi ea.

— Dar camioneta mea o poți conduce?

— Are cutie automată? Când el încuviință, chipul ei se destinse: în acest caz, pot s-o conduc.

După nenorocul pe care-l avuseseră până atunci, fură

surprinși să găsească vechea camionetă acolo unde o lăsaseră, la aerodromul părăsit. Era acoperită cu un strat gros de praf, dar în rest părea neatinsă.

— De locul ăsta încă n-au dat, observă Raley.

Britt scoase camera din priză.

— Ți-e clar cum s-o folosești?

— Și un copil de trei ani o poate face.

Raley urcă la volanul camionetei, porni motorul și verifică nivelul benzinei.

— Ai jumătate de rezervor, mai mult decât suficient ca să ajungi la Charleston. Britt se offeri să ia berlina, însă el scutură din cap cu înverșunare: O s-o caute, e prea periculos. Sper doar să ajung la George înainte ca zdrahonii lui Fordyce să pună mâna pe mine.

— Ar putea să caute și camioneta.

— Ar putea, dar este mai grea decât berlina. Le este mai greu s-o scoată de pe drum.

Tânăra femeie îi citi îngrijorarea din ochi atunci când coborî din mașină, lăsând motorul pornit.

— Mă voi descurca, îi promise.

— Încerci să mă liniștești pe mine sau pe tine?

— Pe amândoi, recunosc eu ea. Dar odată ce ajung acolo, voi fi în siguranță. Cu cătușe, poate, dar în siguranță.

El îi puse mâinile pe umeri și o privi lung.

— Britt...

Ea zâmbi tandru și îi așeză un deget peste buze.

— Nu trebuie să spui nimic, Raley Gannon. Știu că mă placi, poate chiar mai mult.

O trase spre el și o sărută lung și apăsător, apoi îi dădu drumul.

— Fii atentă, te rog, îi spuse, cu glasul plin de emoție. Promite-mi!

— Promit!

Acestea fiind zise, Raley o ajută să urce în cabina camionetei!

O urmări cu berlina până la șosea, apoi alți câțiva kilometri, până când drumurile lor se despărțiră. Britt îi flutură mâna vesel, iar el ridică degetul mare în semn de succes, dar peste câteva minute fu tentat să renunțe la plan și să se ducă după ea. Nu voia s-o scape din ochi. Prefera să fie împreună, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

În cele din urmă hotărî să-și respecte planul. Fiecare avea o misiune și amândoi urmau să reușească. Înregistrarea cu Fordyce îi conferea lui Britt o anumită imunitate. Atâta timp cât o avea asupra ei, putea să controleze situația și să se protejeze. Raley era neînarmat, avea doar camera video,

care, de fapt, nu însemna foarte mult. Spera doar că George McGowan avea să se lase păcălit.

Voia să-l prindă înainte ca acesta să aibă timp să cheme poliția sau avocatul, ori să-și pregătească răspunsuri la acuzații. Nu voia să-i lase răgazul de a-i chema pe Les și Miranda să-l sprijine. Voia ca individul să fie singur, lipsit de apărare.

Pentru început însă, trebuia să-l găsească.

Opri la o benzinărie și dădu un telefon la Conway Concrete and Construction. Când răspunse secretara, Raley folosi un nume fictiv și-i spuse că dorea să discute cu George McGowan despre un potențial proiect. Intenționa doar să verifice că acesta se afla la birou, urmând să închidă imediat ce primea confirmarea.

Dar secretara îi spuse că domnul McGowan nu se simțea prea bine. După ce stătuse puțin la birou, plecase acasă, unde se presupunea că avea să rămână în restul zilei.

„Mai bine așa”, se gândi Raley.

Îi mulțumi secretarei și era gata să închidă, când aceasta spuse aproape în șoaptă:

— Cred că l-a supărat vestea despre procurorul general Fordyce.

Raley se opri ca străfulgerat. Lovit de o presimțire

cumplită, întrebă:

— Procurorul general Fordyce? Ce e cu el? Ce veste?

— O, n-ați auzit? În vocea femeii se simțea o emoție intensă. Îngrozitor. Cobb Fordyce a fost împușcat azi dimineață în locuința sa.

Raley avu senzația că primise un pumn în stomac.

— L-a găsit soția lui când s-a întors de la serviciu, continuă secretara. Era copleșită de durere, desigur, dar a reușit să le spună polițiștilor că soțul ei fusese vizitat de bărbatul și de femeia care l-au ucis. Aceștia au venit pe neașteptate, iar el i-a primit înăuntru. Doamna Fordyce a fost îngrijorată, dar el i-a spus că totul era în ordine, îndemnând-o să-i ducă pe copii la antrenamentul de baseball. Fără îndoială, nu-și va ierta niciodată că l-a lăsat singur cu ei. Și se pare că femeia era Britt Shelley. Știți, reportera care a dispărut. Ea!

Raley strânse din pleoape și se rezemă cu toată greutatea de telefon.

— Ați spus c-a fost împușcat. A murit?

— Nu s-a anunțat oficial, dar așa se pare. A fost împușcat în cap și starea lui e critică.

Capitolul 28

Raley îi închise telefonul secretarei vorbărețe.

Cu mâinile tremurânde, introduse fisele în aparat și formă alt număr. Privi peste umăr ca și cum s-ar fi aflat la un stand de tir, iar pe spatele său ar fi fost desenată ținta.

— Alo?

— Eu sunt.

Sunase pe celularul lui Candy pentru a scăpa de secretara ei și nu-și rosti numele dinadins.

— Dumnezeu! șopti ea. Ce-ai făcut?

— Nimic.

— Te-am trimis la el. Asta mă implică și pe mine.

— A murit?

— Nu s-a făcut niciun anunț, situația e incertă. Reporterii s-au instalat la spital, așteptând vestea. Apoi adăugă furioasă: Sunt toți jurnaliștii din stat, în afară de noua ta prietenă. A fost cu tine dimineață, așa este?

— Da, dar...

— Dumnezeu! Mai întâi Jay, acum...

— Nu l-a ucis ea pe Jay. Și nici eu nu l-am împușcat pe Fordyce în cap.

— Și atunci cum i-a ajuns glonțul în creier? De ce te-ai dus acasă la el, de fapt? De ce n-ai respectat întâlnirea pe care ți-am stabilit-o, punându-mi la bătaie cariera și poate chiar libertatea?

— Am vrut să-l iau prin surprindere.

— Nu e un răspuns bun, prostule, gemu ea. Până găsești un avocat să te apere, te sfătuiesc să nu mai spui asta nimănui.

— Când am plecat de acolo, Cobb era viu și nevătămat. Ne-am gândit că ne-a tras pe sfoară.

— Un alt motiv să-l împuști.

— Nu l-am împușcat!

— Poliția are arma. Un Taurus 357. Are amprente tale? Ale ei?

— Fir-aș al naibii! murmură el masându-și tâmplele.

— Cu alte cuvinte, da.

— Cred că tipul s-a folosit de pistolul meu.

— El? Cine?

— O să-ți spună ea. Este pe drum spre tine.

— Spre mine? Ce...

— Ascultă-mă o clipă! Nici nu știe de moartea lui Fordyce, dacă n-a auzit cumva la radio de când ne-am despărțit. Te așteaptă acolo unde ți-a luat un interviu cu câteva luni în

urmă. Știi locul despre care vorbesc? Ea spunea că-l știi.

— Mda, bine.

— Va fi la ușa pe unde ai primit-o data trecută. Are o casetă video.

— Cu ce?

— O să-ți explice ea totul. Te duci la întâlnire?

— Îți dai seama ce-mi ceri? Am oameni...

— Știu că este un moment nepotrivit.

— Nepotrivit? Este cel mai nepotrivit. Mai ales astăzi. Pe deasupra, îmi ceri să încalc legea.

— Vine să se predea.

— Grozav! O să chem poliția, să le spun...

— Nu. Nu poliția.

— Dacă n-o chem, înseamnă c-am ajutat-o, că am instigat, că am obstrucționat justiția și...

— Știu toate astea, Candy. Dar trebuie s-o faci, și mai ales s-o faci în felul ăsta.

— De ce?

— Ca să ne salvezi viețile. O lăasă să asimileze informațiile, apoi adăugă: Asasinul lui Jay a apărut acasă la Fordyce în dimineața asta. Britt l-a recunoscut pe loc, zise Raley, fără a-și mai face probleme că rostea numele în clar. După ce am dispărut noi, Fordyce a fost împușcat în cap. Am fi fost uciși

și noi, dacă n-am fi reușit să scăpăm. Dar am reușit, îl putem identifica și nu ne mai scapă.

— Cine este tipul? De ce l-a ucis pe Jay și l-a împușcat pe Fordyce? Cum îl cheamă?

— Nu știu.

— O descriere?

— O va face Britt. Sper doar să nu fie prinsă înainte să ajungă la tine.

— Locul întâlnirii este foarte aproape de tribunal. Este o nebunie acolo. Reporterii sunt comasați pe Broad Street.

— Știu. Riscă enorm ca să-ți aducă acea casetă video. Ceea ce ar trebui să te convingă de însemnătatea ei vitală.

— De ce este atât de importantă?

— Vei înțelege totul când o să vă vedeți. Dintr-odată, observă că un client aflat la una din stațiile de pompare îl fixa cu privirea. Poate că era doar un om obișnuit, al cărui Dodge Ram rămăsese fără benzină, dar Raley nu știa cum arăta cel de-al patrulea individ. Până atunci, orice străin era un potențial ucigaș. Nu mai pot să vorbesc. Trebuie să dispar.

— Stai! Unde te afli? De ce nu ești cu Britt?

Dacă i-ar fi mărturisit, ar fi pus-o în fața altei alegeri imposibile, deoarece Candy ar fi fost obligată să trimită

poliția la domeniul McGowan. Eschivându-se, îi spuse:

— Britt este pe drum. Pentru numele lui Dumnezeu, Candy, să fii acolo. Închise înainte ca ea să mai apuce să spună ceva.

Un Lincoln Navigator argintiu era parcat pe aleea circulară din fața conacului lui George McGowan, însemnând că acesta era acasă, dar Raley nu văzu pe nimeni în preajmă. Câțiva cai superbi pășteau într-un țarc la vreo cinci sute de metri de casă. În rest, locul părea părăsit. Luând camera cu el, Raley coborî din mașină și porni spre ușa de la intrare. Nu sună, nu bătu, ci apăsă pe clanță și intră.

Închise ușa fără zgomot, apoi se opri să asculte, în casă domnea o tăcere mortuară.

Porni pe holul principal, afundându-și picioarele în covorul oriental înng și îngust. În stânga sa văzu o cameră de zi. La dreapta se afla un living cu șemineul de marmură și un candelabru de cristal la fel de înalt ca el. Tablouri în ulei, cu rame aurite. Draperii grele din materiale strălucitoare. Diverse colecții scumpe. Crima fusese profitabilă pentru George McGowan.

Continuă să meargă tiptil, oprindu-se când auzi clinchet de pahare dinspre o încăpere aflată după scară. Se apropie

pe furiș, apoi, când ajunse la ușa întredeschisă, privi înăuntru.

George stătea la un birou mare, cu o sticlă de coniac în față. Un pahar plin într-o mână, un pistol de calibrul nouă în cealaltă. Îl văzu imediat și-i zâmbi. Făcându-i semn cu mâna în care ținea pistolul, îi spuse:

— Intră, Raley. Te așteptam.

— Am toată încrederea că numirea mea va fi aprobată de Senat.

Chiar dacă primise acel telefon supărător de la Raley, judecătoria Cassandra Mellors nu-și amână conferința de presă programată. Încăperea era plină de reporteri care căutau să ocupe cea mai bună poziție, dar participarea nu era atât de bună pe cât ar fi fost de așteptat.

Atentatul la viața lui Cobb Fordyce divizase presa. Mulți reporteri ar fi trebuit să fie aici, să relateze evenimentele importante ale zilei, în loc să facă de strajă în fața spitalului din Columbia, așteptând vești despre starea lui Fordyce.

— Am discutat cu președintele acum câteva minute, continuă ea. M-a asigurat că votul va avea loc astăzi și că va fi doar o formalitate. Sper să nu se înșele. Stăvilind corul de întrebări, rosti pe un ton solemn: Este firesc ca emoțiile mele să fie întunecate de tragedia care a avut loc în

dimineața aceasta la reședința procurorului general, un fost coleg pe care-l consider încă prieten. Gândurile și rugăciunile mele se îndreaptă spre doamna Fordyce și spre copii, ca și spre personalul medical care încearcă din răspuțeri să-i salveze viața lui Cobb Fordyce.

— Dacă supraviețuiește, creierul îi va fi afectat? se interesă un reporter.

— Amploarea și efectele rănii n-au fost încă determinate. În acest moment, doctorii încearcă să-l țină în viață.

— Ați discutat cu detectivii care investighează scena crimei, acasă la procurorul general?

— Nu. În această privință, nu am mai multe detalii decât dumneavoastră.

— Ați discutat cu doamna Fordyce?

— Nu. Fratele dumneaei este purtătorul de cuvânt al familiei. A spus că doamna Fordyce stă la căpătâiul soțului și că ne cere să ne rugăm pentru el.

— Este adevărat că Britt Shelley și Raley Gannon sunt căutați, fiind principalii suspecți?

— Nu comentez asta.

— Doamna Fordyce a identificat...

Candy ridică o mână.

— Deocamdată pentru atât am avut timp.

Se întoarse repede și-i lăsă strigându-și întrebările în urma ei. Când ajunse la birou, își întrebă secretara dacă primise vreun mesaj.

— Nimic, doamnă judecător.

— Nimic nou de la spital?

Femeia scutură din cap.

— Nici de la Washington. Sfioasă, adăugă: În pofida evenimentului teribil de azi, mă bucur enorm pentru dumneavoastră.

— Și eu sunt emoționată, zâmbi Candy. De aceea am nevoie de puțină destindere. Mă duc la celălalt birou, ca să repet discursul de acceptare.

Era o scuză plauzibilă ca să plece, și secretara nu-i puse întrebări. Pentru că era adesea întreruptă și timpul îi era permanent solicitat când era la tribunal, obișnuia să se retragă într-un sanctuar unde putea să se concentreze sau să se odihnească între ședințe. Doar asistenta ei știa locul, și tocmai asta era ideea. Nimeni n-o putea găsi acolo dacă ea nu voia să fie găsită.

— Am celularul la mine. Sună-mă, dacă afli ceva.

— Cu siguranță, doamnă judecător.

Se strecură pe o ieșire din spate și o luă pe o scurtătură care-i permitea să iasă în Broad Street la o distanță

considerabilă. Ajunsă pe bulevard, se uită să vadă dacă drumul era liber. Trecu un camion cu marfă, însă în rest nu era trafic. O trăsură plină cu turiști dădea colțul, îndepărtându-se. Ziariștii se aflau încă în fața tribunalului, dar nu se uita niciunul înspre ea.

Traversă repede și intră pe o alee care mărginea o clădire abandonată de birouri. Spre deosebire de cele din jur, care fuseseră renovate, aceasta era în paragină. Avea șase etaje, dar, ca multe alte clădiri din Charleston, era doar de lățimea unei camere, astfel că dacă nu te uitai atent, puteai să n-o observi.

Era atât de veche și neglijată, încât ferigile crescuseră prin crăpăturile din mortar. Judecătoria era singura chiriașă, și i se permisesese să ocupe un mic birou doar pentru că-i făcuse la un moment dat o favoare agentului imobiliar care se străduia de ani întregi s-o vândă.

În spatele clădirii era o ușă metalică plină de zgârieturi. Acolo o aștepta Britt Shelley îmbrăcată în jeansi, tricou și șapcă de baseball. Arăta ca o tânără plecată spre parcul de distracții să se întâlnească cu amicii, nu ca o femeie acuzată de crimă care se ascundea atât de lege, cât și de niște asasini plătiți.

Când apăru Candy, reportera îi zâmbi, evident bucuroasă

c-o vedea.

— Slavă Domnului că Raley te-a găsit! Fără suflare, își duse mâna pe piept. Mi-a fost teamă că nu va putea lua legătura cu tine. Am venit să mă predau.

— Să intrăm mai întâi. Candy descuie zăvorul vechi, înțepenit, apoi o introduse pe Britt în holul plin de mucegai, întunecat, umed. Ajungând lângă ea, acționează un comutator ca să lumineze podeaua murdară spre scara metalică.

Britt se descurcă mai bine la urcat decât judecătoarea, care abia sufla când ajunseră la etajul șase. Cu aceeași cheie, Candy descuie ușa încăperii mobilate cu un birou, o canapea și un scaun de masaj, invitându-și vizitatoarea înăuntru.

— Britt, ai aflat veștile din Columbia? o întreabă imediat ce închise ușa.

Tonul ei incisiv nu-i scăpă reporterei.

— Dacă ai vorbit cu Raley, știi că n-am mai așteptat întâlnirea de la ora unsprezece. Ne-am dus direct la Fordyce acasă.

— Ei bine, mă tem că nu este doar asta. Ar fi bine să te așezi, îi sugerează Candy indicându-i un scaun din fața biroului.

Evident, George era băut. Raley spera că era prea beat ca

să nimerească ținta. Pe furiș atinse butonul de înregistrare al camerei video, așa cum îl instruisese Britt. Chiar dacă imaginea nu avea să fie grozavă, sunetul era cel care conta.

Intră în birou. Primul lucru care-i atrase atenția fu o fotografie înrămată a celor patru eroi ai incendiului atârnată într-un loc vizibil pe perete. Dacă Fordyce sucomba, George rămânea singurul supraviețuitor. Ultimul deținător al secretului.

— Frumoasă fotografie, remarcă Raley.

George îi aruncă o privire fără să lase jos revolverul ațintit asupra lui.

— Mda. M-a făcut mare scofală de erou. Uite la ce m-a dus tot eroismul meu, pufni el făcând un gest larg.

Raley se îndreptă spre scaunul din fața biroului și se așează. În acel moment observă, lângă sticla de whisky, o brichetă vintage cu o femeie goală pe ea, o hologramă. Fusesse proprietatea lui Cleveland Jones, un dar de la bunicul său, suvenir de la un carnaval.

Ochii lui George erau injectați, fața roșie indicând consumul recent și excesiv de coniac. Din nefericire însă, mâna îi era neclintită. Doar fusese polițist. Nu putea rata de la distanța asta.

— Nu ești erou, George, îi spuse Raley.

Cu un râset amar, celălalt dădu pe gât paharul de băutură și-și mai turnă unul.

— Ea e de aceeași părere.

— Ea?

— Miranda.

— Este aici?

— Nu, a ieșit.

— Unde?

— A ieșit. Cine știe? Cui îi pasă?

— Credeam că ție, George.

Alt râset, la fel de trist ca prima oară.

— Ei, bine, poate. Este frumoasa mea soție. Negi că e frumoasă?

— Nici vorbă.

George rânji și mai luă o gură de whisky.

— Știi cum e ca fata cea mai frumoasă, cea mai bogată să ți se ofere?

— Trebuie să fie grozav.

Raley era bucuros că George bătea câmpii în beția sa. Asta îi dădea timp să se gândească. Se întreba dacă i-ar fi putut smulge pistolul fără să-i lase timp să tragă. Oare băutura îi încetinise reflexele într-o măsură suficientă?

Oare Britt ajunsese în siguranță la Candy? Oare și acum

îi mai relata bizara poveste a crimei orchestrate în parte de George?

— La prima noastră întâlnire, spunea acesta, Miranda mi-a făcut sex oral. În mașina mea, nu altundeva. Eu conduceam. Era să murim amândoi când am terminat, dar a fost ceva incredibil.

— Îmi pot imagina.

— Prima dată când m-am culcat cu ea, ghicește ce-am descoperit.

— Că nu era virgină.

— Bună glumă, Gannon! hohoti George. De fapt, ai simțul umorului. Da, a fost o glumă bună. Dar, serios... mai luă o gură de băutură. Nu, ce-am descoperit a fost un bumb de aur pe care și-l montase în clitoris. Mamă, mamă! Am avut impresia c-am murit și-am ajuns în rai...

Se opri să-i ofere de băut vizitatorului său.

— Nu, mulțumesc.

— Ești sigur? E cel mai bun din Kentucky.

— Zic pas.

— Cum vrei. Unde rămăsesem?

— În rai.

George râgâi sonor.

— Exact. Nici nu trecuse o lună de când ne vedeam, și

Miranda a început să vorbească de căsătorie. Sigur că am fost încântat. Ea e senzațională, iar taică-su e putred de bogat. Ce putea să nu-mi convină?

— Ai dreptate.

— Așa că am ajuns la altar. Luna de miere în Tahiti. Am înotat goi, am făcut surf. De fapt, Miranda a stat goală cam tot timpul. Practic, am făcut bășici pe penis. Mi-am spus: „George, idiot norocos, ai dat lovitura!” Era frumoasă, bogată și avea un clitoris excitat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru din cauza aceluși buton de aur. Rămase cu privirea în gol câteva momente, apoi reveni asupra lui Raley. Știi, mi-a ucis copilul. Cum Raley amuțise șocat, urmă: Da, ai auzit bine. S-a întors gravidă din luna de miere. În culmea emoției, câteva săptămâni m-am învârtit în jurul ei ca un păun. Dar am observat că nu-i creștea pântecul. Când i-am spus asta, ea a început să râdă și mi-a zis: „Și nici nu va crește vreodată, iubitul”. Se descotorosise de copil și nici măcar nu s-a obosit să-mi spună.

Brusc, Raley simți milă pentru bărbatul din fața lui. Trebui să-și amintească toate viețile pe care le curmase ca să-și recapete duritatea.

— Dar premiul meu de consolare a fost sexul, continuă George. E o tipă grozavă, cunoaște toate jocurile erotice. Tot

ce scrie în cărțile de sex. Imaginează-ți de unde le-a învățat!

— Nu vreau să ghicesc.

— Le practica de multă vreme. Tehnic vorbind, a fost virgină până la doisprezece ani, dar cu mult înainte de asta ea și Les... Raley tresări scârbit, iar George exclamă teatral: Surpriză! Și eu am fost cam uimit să aflu că Miranda era fata tatii, în orice sens al cuvântului. Acel fleac de aur care-mi plăcea așa de mult? Sugestia venise din partea lui!

Raley își înghiți repulsia.

— A fost un copil, o victimă. De ce n-a spus nimănui?

— Victimă? pufni George disprețuitor. Nu, Gannon, nu. I-a făcut plăcere. A naibii de multă plăcere!

— Și doamna Conway?

— Probabil a bănuît, zise George ridicând nepăsător din umeri. Cum să nu? Dar într-o zi, când Miranda avea vreo paisprezece ani, mama ei i-a prins în flagrant delict, și nu era vorba de poziția misionarului. În noaptea aceea, doamna Conway a luat un flacon de medicamente cu o sticlă și jumătate de votcă. A fost considerată o supradoză accidentală. Dădu pe gât whisky-ul din pahar și-și mai turnă, apoi bolborosi: Te întrebi probabil de ce n-am părăsit-o pe Miranda.

Raley își pusese această întrebare. Se mai întreba dacă

Britt îi arătase lui Candy înregistrarea și dacă fuseseră trimiși ofițeri de poliție acasă la George, ca să-l aresteze. Oricât l-ar fi dezgustat discuția, dacă-l putea face să vorbească destul de mult...

— Am amenințat-o de multe ori c-o părăsesc, dar ea știe că n-aș face-o nici în ruptul capului, urmă George. În primul rând pentru că-mi plac banii și sexul și tot ce mi-a venit la pachet cu Miranda Conway. Dar cel mai important, lucrul numărul unu pentru care n-o pot părăsi, este că a aflat că n-am fost erou. Știe despre felul în care a murit Cleveland Jones și cum a început focul.

— Cum a aflat? întrebă Raley, dintr-odată extrem de atent.

— Asta... George începu să râdă din nou. O să-ți placă, Gannon. Eu i-am spus. I-am mărturisit într-un moment de așa-zisă slăbiciune. Creierul nu-mi mai funcționa. Important era ce făceam cu penisul. Vezi tu, ne aflam în toiul unui joc sexual. Corset de piele. Ulei de masaj. Ochii acoperiți cu o eșarfă legată strâns. Devenise ceva în genul „Adevăr sau provocare”. Trebuia să dăm la iveală cele mai ascunse și mai întunecate secrete, spunea ea. Se aplecă spre Raley și-i șopti: Ți s-a băgat vreodată o lumânare în fund în timp ce ți se suga scula? Se lăsă apoi pe spate cu

un rânjet de bețiv. Nu m-a lăsat să termin până ce nu-i spuneam tot. M-a ațâțat până când secretul s-a revărsat odată cu sămânța, asta ca să folosesc o frază din Vechiul Testament. Oricum, după ce mi-a scos legătura de pe ochi, i-am amintit că era rândul ei să spună adevărul sau să accepte o provocare. Cu un zâmbet plin de bucurie malițioasă, pe care nu-l voi uita vreodată, mi-a spus cine a învățat-o jocul cu lumânarea. Citez: „E unul dintre jocurile preferate ale tatii”.

Brusc, lacrimile îi umplură ochii și începură să i se scurgă pe obrajii buhăiți.

— Mi-aș fi dorit să mă fi castrat atunci, acolo. Pentru că ea și Les îmi retează boășele încet, lăsându-mă fără bărbăție puțin câte puțin. Știu că secretul lor este în siguranță la mine, atât timp cât al meu este în siguranță la ei.

Se uită la paharul cu whisky din mână, dar îl dădu la o parte fără să mai bea. În schimb, legănă ușor pistolul în mână, de parcă ar fi vrut să-i estimeze greutatea.

— Te așteptam, dar ai venit mai devreme decât credeam. Mi-am închipuit că te-aș putea lovi eu primul, ca să te scutesc de probleme.

— Să mă scutești de probleme? îl întreabă Raley.

— Știi despre Pat junior, nu? Că e homo? La încuviințarea

celuilalt, George pufni: Ce ironie că totul a început de la acel pederast mucos. Și Cleveland Jones? Scoase un sunet de dezgust. Trebuia omorât, dacă se încumeta careva. Nenorocitul se credea deasupra legii. Sfida autoritatea de câte ori avea ocazia. Făcea pe deșteptul. Pe durul. Cunoști genul. Pat a fost îngrozit la gândul că fiul lui era homo, dar nemernicul de Jones aproape l-a ucis. Pat voia să-l facă să recunoască și să-l bage câțiva ani la răcoare, undeva unde să nu-i fie prea bine, unde să fie violat de câteva ori pe zi. Pedepsă pe măsura crimei, nu?

Privind în urmă, îmi dau seama că ar fi trebuit să-l trosnim acolo unde l-am găsit și apoi să dăm vina pe membrii găștii. Dar nu, noi am vrut să fim în limitele legii. Mă rog, cel puțin în problema asta. L-am dus la secție, într-o încăpere unde nu putea intra nimeni, și am început să ne ocupăm de el. Noi patru i-am spus că nu mai iese de acolo până nu semnează declarația și că nu ne pasă cât durează. De fapt, am sperat că va dura o bună bucată de timp.

— Nu avea fractură de craniu când l-ai arestat, nu?

George își șterse obrazii uzi cu o expresie care spunea că întrebarea n-avea rost, însă Raley o pusese mai mult pentru cameră.

— Cine i-a aplicat lovitura mortală, de fapt, George?

Mai multe lacrimi țâșniră din ochii lui injectați.

— Greu de spus. Poate Pat. Jay i-a tras câteva curele bune, dar el nu era așa de puternic. Poate am fost chiar eu. Făceam cu rîndul. Jones era la podea și cred că Jay a observat primul că nu mai mișcă. El ne-a oprit și i-a luat pulsul. Jones murise, bolborosi George ștergându-și nasul cu mîneca.

Tăcu brusc, așa că Raley îl impulsionează:

— Și apoi, ce s-a întîmplat?

— Ce dracu să se întîmple? Am înnebunit, în special Pat, pentru că tocmai omorâserăm un om de dragul poponarului de fiu-său.

Raley arată spre bricheta de pe birou.

— Tu ai dat foc cu bricheta asta.

— Eu i-am golit buzunarele când am făcut formalitățile de arestare. Am păstrat bricheta. Nu știu de ce. Poate ca s-o iau acasă, să i-o arăt Mirandei, crezând că i-ar plăcea. Nu-mi amintesc. În tot cazul, a fost la îndemână.

— Ați vrut să pară că Jones a mai avut destulă vlagă încât să dea foc înainte de a muri.

— Țsta a fost planul inițial. Am intrat în panică, am început să țipăm unul la altul, să căutăm o soluție. După cum am spus, eram înnebuniți. Desigur, Jay și-a păstrat

capul limpede. Urma să le spunem tuturor că observaserăm rănile tipului, dar ne-am gândit că erau superficiale. Conform acestei variante, Jones a început să se comporte ciudat abia după ce l-am presat cu întrebările, moment în care ne-am dat seama că nu mai judeca normal. Ni s-a părut un plan bun. Jay a propus să aprindem conținutul coșului de gunoi, ca să pară că Jones își pierduse mințile. Eu am dat foc la niște hârtii. Am părăsit încăperea, gândindu-ne că flăcările aveau să se stingă de la sine în mai puțin de un minut. Când se pornea alarma de incendiu, urma să ne năpustim înăuntru și, aparent șocați, să-l găsim mort pe Jones. Dar focul... își lăsa bărbia în piept murmurând: Restul îl știi.

Raley abia se putea abține. Camera video tocmai înregistrase confesiunea lui George, deși el nu părea conștient de asta sau poate nu-i păsa.

— De ce ai păstrat bricheta? îl întreabă pe un ton măsurat.

— Cunoști practica autoflagelării, nu? suspină celălalt. Bricheta asta este ca un bici. O scot când și când ca să-mi aducă aminte ce am făcut.

Se lăsa tăcerea, iar Raley număra secunde. Cât mai dura până la sosirea poliției? Britt probabil îi povestise lui Candy despre noaptea din casa lui Jay, despre tentativa de

asasinat căreia îi căzuse victimă, despre așa-zisul bodyguard care evident că-l împușcase pe Fordyce, după plecarea lor. Fordyce.

Ceva prinse contur în mintea lui, dar nu avu timp să adreseze întrebarea, căci George continuă:

— Încercam să ne comportăm normal, așteptând alarma de incendiu. Deodată însă, blestematul de perete al camerei de interogare a început să ardă, iar flăcările se năpusteau în exterior. Atunci ne-am speriat cu adevărat. Nici nu ne-am mai făcut probleme cu Jones. Știam că murise. Am început să scoatem oamenii pe casa scării, apoi afară din clădire. În confuzia generală, cu tot fumul, nimeni nu vedea nimic. Nimeni nu știa unde se aflau cheile de la arest. Începu să-i tremure bărbia și un suspin puternic îi scutură trupul masiv. Parcă îi aud pe oamenii din celule cum țipau. Ștergându-și din nou nasul, râse amar: Faptul că am fost tratați ca niște eroi ne-a uluit. Ne gândeam că imediat ce se va stinge incendiul, vom fi arestați. Așa că-ți imaginezi cum ne-am simțit când... ei, știi cum a fost. Poza de acolo, adăugă el uitându-se spre perete.

Ne-am spus că lucrurile nu luaseră degeaba acea întorsătură. Fusesse mâna Providenței, spunea Jay. Mare rahat, pufni George scârbit. Oricum, am făcut un pact.

Nimeni nu trebuia să afle. Nimeni nu avea voie să spună. Niciodată. Ne-am gândit c-o să fie în ordine. Ne-am gândit c-o să meargă așa. Brunner părea mulțumit de explicația noastră despre Jones, însă tu ai fost al naibii de încăpățânat și de competent, mormăi el arătându-l cu degetul. Jay a încercat să tragă de timp, dar la problema lui Cleveland Jones n-ai vrut să renunți și s-o lași baltă. Ne-ai speriat de moarte.

Raley încuviință încet.

— Așa că ați pus la cale un plan prin care să mă discreditați.

Britt era curioasă să afle ultimele noutăți din capitala statului, dar judecătoria insistă să audă mai întâi ce avea ea de spus. În următoarele zece minute Candy Mellors îi ascultă relatarea, care începu cu întâlnirea ei cu Jay și se termină cu felul în care plecaseră ea și Raley din casa procurorului general. Știind cât de prețios era timpul lui Candy în acea zi, economisise vorbele, prezentând detaliile cât putea de concis. Încheie spunându-i:

— Eu și Raley am scăpat ca prin urechile acului de acolo.

Candy se rezemă de spătarul scaunului și trase adânc aer în piept, de parcă ea ar fi vorbit până atunci.

— Dumnezeuule! Acum înțeleg de ce ai ezitat să te predai

poliției!

— Întocmai.

— Unde este Raley?

— Speră să-l convingă pe George McGowan că Fordyce l-a trădat. A luat camera video cu el, în speranța că-l va face pe McGowan să-și recunoască rolul și să-l incrimineze pe Fordyce în același timp.

— Astfel de înregistrări nu sunt admise de tribunal.

— Înțeleg asta, la fel și Raley. Dar este mai bine să le ai.

— Ai caseta cu Fordyce?

Britt scoase micul cartuș din buzunarul pantalonilor și i-l întinse.

— De fapt, Fordyce nu și-a recunoscut implicarea. Dar dacă Raley obține confesiunea lui George McGowan, rolul lui Fordyce va reieși în mod clar. Minciunile debitate în cursul înregistrării vor cântări greu în defavoarea lui.

— Numărul morților e foarte mare, comentă judecătoria clătînând din cap. Sunt uluită de perfidia lor.

— Mai uluitor este că au dus-o așa timp de cinci ani.

— Bărbatul care a răspuns solicitării lui Cobb Fordyce în dimineața asta, falsul bodyguard, ești sigură că a fost în casa lui Jay în noaptea aceea?

— Absolut. Mi-a revenit memoria imediat ce Fordyce a

deschis ușa de la intrare și l-am văzut în prag. Nu-mi amintesc totul cu claritate. Lipsesc segmente de timp, dar mi-l amintesc perfect, deoarece râdea în timp ce partenerul lui mă molesta.

— Te molesta? Nu mi-ai spus asta.

— Nu este ușor să vorbești despre astfel de lucruri.

Britt îi descrise acea experiență ca de la femeie la femeie, iar judecătoarea se încruntă dezgustată.

— Trebuie să fi fost îngrozitor. Ești sigură că dacă l-ai vedea din nou l-ai putea identifica?

— Fără îndoială.

— Crezi că arăta așa?

Uluită de întrebarea care părea lipsită de sens, Britt întoarse capul în direcția indicată de Candy. Bărbatul intrase în încăpere fără să fie auzit și stătea cu spatele la ușa închisă, scrutând-o cu aceeași privire lacomă ca atunci când o violase.

— Britt, spuse judecătoarea, cred că l-ai cunoscut intim pe domnul Smith.

Capitolul 29

George părea să fi ajuns într-o stare de stupefacție. Fără ca el să observe, Raley puse videocamera pe marginea biroului, după care îl îmboldi să continue:

— Trebuia să pui capăt anchetei mele, așa că mi-ai făcut înscenarea cu Suzi Monroe.

George răsuflă adânc.

— A fost ideea lui Jay. Împușcam doi iepuri dintr-un foc: te opream să descoperi ce i-am făcut lui Cleveland Jones, iar Jay avea drum liber spre iubita ta. Îi făcu șmecherește cu ochiul injectat. Planul lui a mers, nu? Așa era Jay al nostru. Toate îi ieșeau.

Raley își aminti cum, în dimineața când se trezise cu fata moartă lângă el, Jay își băuse calm cafeaua și citise ziarul de duminică. Uimitor că putea fi așa de liniștit, după ce sacrificase viața unei tinere femei.

— Jay a omorât-o?

— S-a omorât singură.

— El doar i-a dat drogul.

— De fapt, eu și cu Pat, îl corectă George. Jay trebuia să facă rost de fată, iar noi de droguri. Așa ne-a fost

înțelegerea. Jay a convins-o să-ți dea medicamentul care provoacă amnezie. I-a spus c-o să te facă să rezisti toată noaptea, și aproape c-așa a fost. În cele din urmă, ai adormit. Atunci i-am dat ei drogul. Îndemnată de Jay, ea...

Îi trebui un moment ca să se adune și să continue: Dimineața următoare era moartă și se rezolvase, așa cum ne promisesse Jay. Viața ta a trecut de la extaz la agonie. Noi ne eliberaserăm. George începuse să stâlcească cuvintele, dar era conștient de ce spunea. Își concentrase privirea încețoșată asupra lui Raley. Cât a durat până ți-ai dat seama?

— A durat ceva. La început mi-am spus că nu este posibil. Nu voiam să cred că Jay, cel mai bun prieten al meu, putea să-mi facă asta. Nici atunci n-am putut, nu pot nici acum.

— Dar odată ce te-ai prins, n-ai trecut peste asta.

— Nu, n-am trecut.

— Nu pot să te condamn, oftă George. Probabil că în locul tău aș fi făcut același lucru. Sincer să fiu, aș fi preferat să încep cu mine.

Poate George nu era așa de lucid cum îl credea Raley.

— Ce să încep cu tine, George? îl întrebă uimit.

— Răzbunarea ta.

— Răzbunarea...

— Am răsuflat ușurat. De când a fost ucis Pat senior pe alee, mi-am tot așteptat rândul, întrebându-mă cum o să mă lovești și când. Ți-a fost la îndemână să scapi de Jay. A fost de-a dreptul impresionant. Ai folosit-o pe femeia aia și ai drogat-o, cum am făcut noi cu tine. Foarte deșteaptă chestie. Ne-ai transmis tuturor un mesaj care a făcut unele sfinctere să se contracte, crede-mă. După Jay, am știut cu toții că suntem sortiți pieirii, că era doar o chestiune de timp. Chiar Miranda și Les au intrat în panică, iar ăștia doi au în general un calm de fier. Însă eu i-am simțit. Sunt la capătul nervilor, întrebându-se dacă relația lor va fi dezvăluită, odată cu demascarea mea. Știi, prezența unui erou la brațul Mirandei reprezintă paravanul perfect pentru ei. Iar Pat junior era să aibă un atac. Evident, se teme că s-ar putea să afle toată lumea că e homo, după cum îi este teamă și de răzbunarea ta.

— George, ce naiba tot spui acolo?

Dar de acum, omul avea mintea înecată în băutură. Intervenția lui Raley nu-l putu aduce cu picioarele pe pământ.

— Un singur lucru nu înțeleg, totuși. De ce l-ai împușcat pe Cobb Fordyce azi-dimineață? N-a fost acolo când l-am

aranjat pe Jones. El a fost adevăratul erou al incendiului, singurul erou. N-a avut treabă nici cu Suzi Monroe. Ba chiar a renunțat să te inculpe. Prin urmare, de ce i-ai făcut-o? Nu, nu te obosi să-mi răspunzi. La dracu'! Nici nu-mi pasă.

Brusc, ridică pistolul și-și vârî țeava sub bărbie. Reacționând instantaneu, Raley se aruncă peste birou și-l prinse de mână tocmai când voia să apese pe trăgaci. Glonțul ricoșă la distanță și găuri lambriul, iar scaunul se prăbuși cu amândoi peste vitrina din spate. Într-o explozie de cioburi, trofee care atestau capacitățile atletice ale lui George căzură de pe rafturile unde erau expuse. O cupă grea de argint îl lovi tare pe Raley în cap, dar el abia o simți, fiind preocupat să pună stăpânire pe armă.

George era mai greu, însă mișcările lui Raley nu erau afectate de băutură. Reuși să-i smulgă pistolul din mână, dar George îl lovi cu putere peste ochi. În craniul lui Raley se născură noi sori sub forma unor explozii de lumină, dar continuă să țină de armă.

— Lasă-mă s-o fac! Dracu să te ia! suspină George. Lasă-mă s-o fac!

— Ai spus că voi patru l-ați aranjat pe Jones. Dar apoi ai spus că Fordyce n-a fost cu voi.

— Dă-mi pistolul, se smiorcăi George, întinzându-și

degetele spre arma pe care Raley o ținea la distanță.

— Cine a mai fost în acea încăpere?

— Te rog, se văită el. Am obosit de toate astea. Vreau doar să mor.

Cu mâna rămasă liberă, Raley îl prinse de guler și-l smuci până când fețele lor se aflau la distanța de doi centimetri.

— Cine era a patra persoană, George? îl scutură cu putere, făcându-i capul mare să se clatine. Cine?

— Candy, bineînțeles.

Respirația lui Raley ieși ca o rafală. Se uită la chipul contorsionat și bronzat, dar nu văzu niciun semn de înșelătorie, ci doar mizerie abjectă. Îi dădu drumul de parcă materialul cămășii lui George l-ar fi pișcat. Când capul bărbatului atinse podeaua se auzi zgomot de sticlă spartă, dar el păru insensibil la cioburile care-i pătrunseseră în scalp. Se ghemui în poziție fetală și continuă să plângă asemenea unui copil.

Candy. Desigur. Apucând strâns pistolul lui George, Raley se ridică în picioare și se întoarse, gata să se năpustească pe ușă. În clipa următoare însă, înțepeni. În prag, cu pistoalele în mână, în poziție de tragere, se aflau cei doi indivizi pe care-i văzuse alergând parțial îmbrăcați la Holiday Inn. Butch și Sundance. Acum aveau amândoi pantalonii pe ei și

spumegau de furie.

— Lasă pistolul, Gannon! Aruncă-l!

Raley se gândi la Britt, pe care o trimisese în gura lupului, la Candy, presupusa lui prietenă, căreia îi încredințase viața sa. Și pe a lui Britt. O trimisese pe Britt la Candy ca să fie protejată, neștiind până acum că tocmai de ea ar fi trebuit s-o păzească. Era prea târziu ca s-o mai poată salva. Prea târziu să se mai poată salva. Prea târziu pentru orice. Nu avea absolut nimic de pierdut dacă-și lua viața ca să scape de toate necazurile. Aceste gânduri îi trecură prin minte cu viteza unei comete când strânse degetul pe trăgaci.

— Aruncă pistolul! strigă Butch. Nu face asta! FBI!

Bărbatul pe care Candy îl prezentase ca domnul Smith intrase în încăpere cu același aer arogant și amenințător cu care intrase și în casa lui Jay. Cu inima bătându-i nebunește, Britt sări în picioare.

Candy începu să râdă încet.

— Văd că-l recunoști. I s-a ordonat să nu se atingă de tine în noaptea aia și totuși mi-ai spus că te-a atins acolo, jos. Pe care să-l cred?

În acel moment îi sună celularul; scuzându-se politicoasă, îl scoase din buzunarul taiorului și-l deschise.

Britt începu să strige cât putu de tare, sperând că avea s-o audă fie interlocutorul lui Candy, fie vreun trecător.

Smith reacționează numaidecât. Se repezi spre ea și-i astupă gura și nasul cu mâna, imobilizându-i brațele pe lângă corp.

Încruntată, judecătoarea reveni imediat la convorbirea telefonică:

— Da, asta a fost domnișoara Shelley, care încerca să se facă auzită. A avut cineva grijă de ea. Treaba ta este să-l găsești pe Gannon.

Britt ascultă cu disperare și teamă cum Candy îi cerea celui care sunase să-i găsească pe Raley și pe George McGowan și să-i elimine pe amândoi.

— Fără martori. Faceți tot ce trebuie, dar trebuie să pară că Raley este răspunzător de asta. Și nu mă dezamăgiți. Ați făcut-o deja în dimineața asta.

Închise telefonul cu un pocnet hotărât și-l puse la loc în buzunar. Plămânii lui Britt tânjeau după aer. La o ușoară înclinare a capului judecătoarei, Smith slăbi strânsoarea, permițându-i să respire, dar o ținu în continuare de bărbie. I-ar fi putut rupe gâtul într-o clipă, dacă ar fi vrut.

— Nu înțeleg, șopti ea.

— Nu? Ce nu înțelegi? o întrebă Candy.

— Ai fost implicată tot timpul?

— Prin „tot timpul” înțelegi din ziua incendiului?

— Exact.

— Da. Din ziua aceea când m-a sunat Jay și mi-a cerut să vin la secția de poliție. El, McGowan și Wickham interogau un schinhead și aveau nevoie de un procuror care să ajute la obținerea mărturiei. Fordyce nu era disponibil, așa că mi-am înșfăcat servieta și m-am dus.

— Ai fost acolo când Cleveland Jones...

— I-a fost spart capul, da. Deși niciodată n-am știut precis care i-a dat lovitura mortală.

Scena descrisă cu atâta calm de respectata judecătoare o lăsă pe Britt fără replică.

— Am reușit să păstrăm secretul, continuă Candy, dar în ultimii cinci ani i-am urmărit atent pe ceilalți. Femeile sunt mai puternice, știi. Mult mai puternice. Oricum, mi-am supravegheat foarte strict...

— Tovarășii de conspirație, îi suflă Britt.

Candy zâmbi.

— Nu găsesc un cuvânt mai bun. Le-am monitorizat viețile, am vrut să caut semne de schimbare sau de slăbiciune. Când lui Jay i s-a dat acel diagnostic sumbru, a apărut o problemă reală. I-am pus telefonul sub ascultare. A fost bine, pentru că am aflat imediat când ți-a dat întâlnirea.

Alertă roșie. Era pe moarte și se temea să nu ajungă în iad. Am știut că voia să se confeseze, așa că am pus imediat la cale un plan ca să mă asigur că secretul nostru nu va scăpa, sau dacă o va face, tu nu ți-l vei mai aminti. Ar fi trebuit să te omor și pe tine. Acum înțeleg asta, însă atunci am crezut că-mi vei fi mai de folos vie. Ai fi fost una dintre multele lui iubite; sătulă de aventurile lui, îl sufocaseși în somn. Planul a fost să te facem pe tine suspecta principală, astfel încât poliția să nu mai investigheze pe nimeni altcineva. Totul s-a desfășurat conform planului. Cu o mină brusc serioasă, judecătoarea încheie: Atunci ai dispărut.

— Raley m-a răpit de acasă.

Surprinsă de afirmația ei, Candy o fixă cu privirea, apoi izbucni în râs.

— Glumești! Raley Gannon, care respecta întocmai litera legii? Te-a răpit?

— Da.

— Ca să vezi! Anii petrecuți în pădure trebuie să-i fi trezit instinctele primare, spuse judecătoarea amuzată. Făcându-i cu ochiul lui Britt, o întrebă: Și-a manifestat și în pat instinctele animalice? Știm despre talentele sexuale ale lui Jay, pentru că se lăuda cu ele. Dar întotdeauna m-am întrebat cum stau lucrurile cu Raley. El nu este ca Jay, tipul

de bărbat care să se împăuneze cu propriile calități. E un tip solid, care nu vorbește prea mult. Am bănuț înșă mereu că sub apele liniștite există curenți puternici. Așa este?

Britt se strădui să-și alunge orice expresie de pe chip în timp ce făcea eforturi să urzească un plan de evadare, să caute o soluție de supraviețuire.

— Nu ești de aceeași părere? o întrebă judecătoarea. Ei bine, nu contează. Se uită la ceasul de mână. Trebuie să mă grăbesc. Unde rămăsesem?

— La instinctele primitive ale lui Raley, spuse Britt. Care i-au prins bine când s-a aruncat în râu și m-a salvat de la înec.

— A, salvatorul! Țsta e Raley pe care-l cunosc. De unde știa că erai în apă?

— Eu...

— Nu contează. Nu am timp de povești.

— Îmi cer scuze că am creat o breșă în programul tău foarte plin.

— Fără sarcasm, Britt. Nu te onorează. După o clipă de gândire, judecătoarea zise: Nu m-a surprins că Raley a ieșit din vizuina sa ca să vină la înmormântarea lui Jay. Având în vedere prietenia lor de o viață. Nu m-a deranjat prea mult să aflu că era acolo, numai că dintre toți doar cu George a stat

de vorbă, iritându-l teribil cu insinuările lui. Apoi apariția ta a venit ca un șoc. Crezusem c-am scăpat de tine.

— Ai interceptat discuția cu avocatul meu?

— Da, îi pusesem telefonul sub ascultare. Când te-am auzit spunându-i că există o legătură între moartea lui Jay și incendiul de la secția de poliție, a trebuit să acționez rapid. Domnul Smith, aici de față, este răspunzător de scufundarea ta în râu.

— Dacă aș fi fost găsită, ar fi părut sinucidere.

— Țsta a fost planul, dar am lăsat prea multe la voia întâmplării. Am presupus că reușisem și n-am știut că mai ești în viață până ce tu și Raley nu v-ați dus acasă la Pat junior.

— El ți-a spus?

— Imediat după ce ați plecat. Se teme de mine mai mult ca de orice, pentru că și atunci când era în spital, cu maxilarul legat cu sârmă, l-am prevenit că, dacă spune cuiva că am fost în camera de interogare cu Cleveland Jones, voi face dezvăluiri privind homosexualitatea lui, pe care tatăl lui o privea ca pe un blestem și omorâse un om tocmai ca să-i păstreze secretul. Periodic îmi reînnoiam amenințarea, ca nu cumva să creadă că am uitat și că secretul lui se afla în siguranță la mine. În ziua nunții i-am

spus că dacă mă va trăda vreodată, îi voi distruge falsa căsnicie. Când i s-au născut copiii, le-am dus ursuleți la maternitate, șoptindu-i lui Pat că le voi face rău dacă află cineva vreodată că eram prezentă când a murit Jones și a fost incendiat sediul poliției.

— Amenințările au avut efect, zise Britt. Pat junior n-a scos o vorbă.

— Bravo lui.

Cu cât Britt prelungea discuția, cu atât mai mari erau șansele ei de scăpare. Dar cum? Smith, care o ținea la fel de strâns ca la început, era tare ca o stâncă. Nici dacă ar fi scăpat de el n-ar fi putut ajunge la ușă. Să se repeadă înainte? Încăperea avea o singură fereastră, chiar în spatele lui Candy. Era o foaie continuă de geam, fără cadru de metal sau de lemn. Dar se aflau la etajul al șaselea. Dacă ar fi putut, printr-un miracol, să scape de Smith, să treacă de Candy și să se arunce pe fereastră, oare ar fi supraviețuit căzând de la o asemenea înălțime? Probabil nu.

Pe de altă parte, oricum nu avea mari șanse de supraviețuire, așa că poate merita să riște. Dar nu încă. Nu până ce nu avea toată povestea. În definitiv, asta era munca ei, nu? Raley îi spusese că nu-și aprecia corect valoarea, că ar fi putut fi un star oriunde. Avea să facă acest ultim

reportaj pentru el.

— În ziua incendiului, cum ai scăpat din clădire? o întrebă.

Judecătoarea izbucni într-un râs zgomotos.

— Jay a pus focul și l-am lăsat pe Jones singur în încăpere. Eu n-aveam de ce să mă învârt pe acolo, așa că am pornit spre casă. N-am apucat să mă îndepărtez prea mult, că am simțit miros de fum și alarma de incendiu a început să sune. M-am alăturat mulțimii de gură-cască, cei care dădeau buzna spre clădire să privească flăcările. Nimeni n-a observat că tocmai plecasem.

— Iar tovarășii tăi au păstrat secretul.

— S-ar fi incriminat singuri.

— I-ai ajutat să plănuiască incidentul cu Suzi Monroe.

— M-am urât că a trebuit să-i fac asta lui Raley. Sincer. O linie verticală se ivi între sprâncenele ei groase, făcând ca remușcarea să pară aproape credibilă. Când eram mici s-a purtat întotdeauna drăguț cu mine. Nu eram frumoasă, nici măcar foarte populară. El și Jay mă cam necăjeau, dar Raley nu era așa de nemilos ca Jay. Raley m-a tratat întotdeauna cu bunătate.

— Și așa i-ai răsplătit bunătatea? Stricându-i reputația și distrugându-i viața?

Dunga dintre sprâncenele judecătorei dispăru.

— După cum ți-am spus, Britt, n-am câștigat niciodată vreun concurs de popularitate. Și trebuia să și avansez în carieră. Nu, trebuia să fac carieră.

— Chiar dacă asta presupunea uciderea oamenilor, spuse Britt. Cleveland Jones. Suzi Monroe. Pat Wickham senior. Presupun că ai regizat și acea împușcătură fatală pe alee.

— O luase razna, nu se controla. Mi-era teamă că avea să dezvăluie tot. Candy se uită dincolo de Britt, spre Smith, și rosti: Am făcut ceea ce era necesar.

— Ce-au gândit Jay și McGowan despre acea împușcătură fatală venită chiar la timp?

— Nu știu. N-am întrebat niciodată. Poate și-au zis că avuseseră un noroc extraordinar. Poate că au suspectat c-aș avea legătură cu asta, dar oricum, ne-am prefăcut toți c-a fost o tragedie și n-am mai discutat niciodată despre ea.

— Prin urmare, secretul a rămas intact alți câțiva ani, zise Britt încercând să câștige timp. Apoi Jay s-a îmbolnăvit. Te-ai sfătuit cu George în privința lui?

Candy clătină din cap.

— George bea prea mult. Nu aveam încredere în el pentru că-i putea spune Mirandei, așa că am acționat tot singură. Singură e un fel de-a spune, căci m-au ajutat domnul Smith

și partenerul său, domnul Johnson.

— Cel care a venit acasă la Fordyce.

— Exact. Deși mă îndoiesc că acela ar fi numele lui adevărat.

— I-ai găsit în Paginii Aurii? Pe internet?

Candy pufni în râs.

— Să spunem că există o altă rețea, una subterană. Apar imediat când ai nevoie de ei. Au venit de la St. Louis chiar în ziua în care te-ai întâlnit cu Jay la Wheelhouse.

— Iar azi-dimineață, Johnson a răspuns imediat la chemarea lui Fordyce.

— Telefonul procurorului general era supravegheat, așa că l-am auzit cerându-i secretarei să trimită o gardă de corp ca să vă escorteze pe tine și pe Raley la un hotel. Din fericire pentru mine, n-a intrat în detalii. Am avut noroc, Smith vă aștepta la clădirea parlamentului pentru întâlnirea de la ora unsprezece. S-a dus imediat acasă la Fordyce, dându-se drept gardianul solicitat.

Britt își aminti că Raley îi spusese că ar fi fost capturați înainte de intrarea în parlament. De asemenea, Johnson trebuise să explice de ce nu era în uniformă. Toată povestea era foarte confuză.

— Vrei să spui că Fordyce a crezut că Johnson era gardă

de corp la Parlament?

— Pentru Dumnezeu, Britt, spuse judecătoarea cu asprime. N-ai înțeles? Cobb Fordyce n-a avut nicio legătură nici cu Cleveland Jones, nici cu Suzi Monroe. Tot ce v-a spus ție și lui Raley a fost adevărat. Zâmbi când lăsă să-i cadă în buzunar caseta video. Păcat că niciunul nu va mai apuca să vadă înregistrarea. Ai immortalizat probabil momentul de vârf al procurorului nostru general. Este cam trist, dacă te gândești la asta. Va muri...

— Așteaptă! exclamă Britt. De ce spui că va muri?

— O, Dumnezeule! Cu toată vânzoleala asta, am uitat să-ți spun că Johnson l-a împușcat pe Fordyce în cap după ce voi ați fugit. Tu și Raley sunteți căutați pentru crimă cu premeditare.

Britt ascultă uluită când judecătoarea îi descrie starea medicală precară a lui Cobb Fordyce. Le spusese adevărul! Voise să-i protejeze până când ajungea la esența acestei povești urâte. Apoi îi deschisese ușa asasinului trimis de Cassandra Mellors să-l ucidă...

Candy continuă:

— Când a ajuns adevăratul gardian, a găsit-o pe doamna Fordyce în hol, ținând capul procurorului general în poală. A fost un subiect dramatic de știri. Păcat că n-ai putut să-l

prezinți. Dar ți-ai păstrat statutul de celebritate, Britt. Tu și Raley sunteți noii Bonnie și Clyde. Chiar dacă Fordyce supraviețuiește, creierul îi va fi afectat semnificativ. Nimeni nu va ști vreodată că Johnson l-a împușcat. De acum, probabil că i-a eliminat la fel de eficient și pe George, și pe Raley.

— O! nu se putu abține Britt.

— Asta înseamnă că am întrerupt o poveste de dragoste în floare? întrebă Candy mimând regretul. Păcat!

Tocmai atunci telefonul ei sună din nou. Îl scoase din buzunarul jachetei. Imediat ce-l deschise, Smith îi astupă gura lui Britt.

— Da? zise Candy în telefon. Ascultă un moment, apoi fața i se luminează de un zâmbet. E o veste extraordinară! Când va suna? Bine. Voi fi acolo. Apoi închise telefonul. Senatul tocmai a votat. Sunt noua judecătoare a tribunalului districtual federal. Rostise aceste vorbe abia șoptit, de parcă nu le credea nici ea. Apoi întâlni privirea lui Britt. Tu mă înțelegi. Mă înțelegi ca o femeie de carieră, Britt. Trăim într-o lume a bărbaților. Am făcut ceea ce trebuia să fac.

Reportera își smuci capul și gura i se eliberă din mâna lui Smith. Încercând să-și păstreze calmul vocii, spuse: — Nu

vei scăpa de asta. Trebuie să știi. Până la urmă...

— Scuză-mă, Britt. Ador să aud ce crezi tu c-ar putea să mi se întâmple până la urmă, dar în cinci minute va suna președintele să-mi transmită felicitări, iar presa se adună în biroul meu să relateze evenimentul. Ar fi fost un subiect grozav pentru tine, adăugă ea compătimator.

Îmi pare rău că nu te vei număra printre colegii tăi. Îmi pare sincer rău, pentru că îmi plăceai și ți-am admirat etica și stilul de lucru. Numai dacă i-ai fi spus lui Jay că ai alte planuri în seara aceea!

Britt sesiză că se referea la ea la timpul trecut. Inima începu să-i bată nebunește.

Judecătoarea se îndreptă nonșalant spre ușă, spunându-i lui Smith în treacăt:

— Lichideaz-o în liniște. Ne ocupăm de cadavru diseară.

Deschise ușa, însă ieșirea îi era blocată de doi bărbați, care se năpustiră înăuntru. Britt nu avea cum să-i confunde, deși purtau veste antiglonț peste cămășile sport. Le strigară tuturor să se arunce la podea și, înaintând repede cu pistoalele scoase, se prezentară ca ofițeri federali. După ei dădură buzna câțiva ofițeri SWAT de la poliție, gata de asalt. În spatele lor se afla Raley, îmbrăcat și el cu vestă antiglonț.

Smith îi dădu drumul lui Britt, care căzu la podea, așa cum fusese instruită de bărbații care fluturau armele. Smith duse mâna după pistol la spate. Unul dintre ofițerii SWAT se repezi asupra lui și-l doborî, apoi îl puse cu fața în jos și-l izbi de pământ, scoțându-i arma din toc. Un altul, dintre cei în negru, îngenunche lângă Smith și-i așeză un genunchi între omoplați, imobilizându-i mâinile.

Raley se duse direct la Britt. Ea îi simți brațele puternice ridicând-o.

— Ești bine?

Uluită, ea încuviință, apoi bâlbâi:

— D... da, îngăimă ea încă sub efectul șocului.

Candy Mellors profera invective la adresa agentului FBI care o pusese cu fața la perete și o percheziționa.

— Ești nebun? Trebuie să mă sune președintele. Senatul...

Omul pe care Raley îl poreclise Butch o întoarse cu fața spre el.

— Președintele nu va mai suna cu felicitări, doamnă judecător. A primit un telefon de la șeful meu, cu câteva ore în urmă. Directorul l-a sfătuit să vă revoce numirea, promițându-i explicații complete despre activitatea dumneavoastră criminală. Președintele i-a ascultat sfatul.

Candy, cu ochii mari, cu o privire sălbatică, se holbă la el, apoi la Raley și Britt, în cele din urmă din nou la agent.

— Dar mi-au aprobat numirea. Asistentă mea tocmai m-a sunat și...

— Telefonul a fost trucat, ca să acopere sosirea noastră. Nu s-a votat astăzi. Nu se va mai vota. Niciodată, încep să-i citească drepturile.

Raley încă o susținea pe Britt, mângâindu-i brațul.

— El este cel care ți-a făcut necazuri? o întrebă pe un ton scăzut.

Britt îi urmări privirea, care poposi asupra bărbatului cunoscut sub numele de domnul Smith.

— Da.

Încet, Raley o dădu într-o parte și se duse cu pași mari direct la individ.

— Raley? zise ea temătoare.

Probabil că aflându-se între cei doi ofițeri SWAT, Smith se simțea în siguranță. Îl văzu pe Raley apropiindu-se, dar nu făcu decât să îi zâmbască plin de îngâmfare.

În niciun caz nu se aștepta ca Raley să ridice piciorul și să-l lovească în plex, făcându-l să salte câțiva centimetri de la podea. Urmă o întârziere de o secundă sau două înainte ca omul să intre în agonie. Se contorsionă ca posedat, țină

subțire, căzu în genunchi, apoi cu fața în jos.

— De ajuns, Gannon! urlă Sundance. Înapoi!

Britt nu credea că Raley îl auzise. Sau pur și simplu nu-l luă în seamă, pentru că în loc să se ducă înapoi, se năpusti asupra lui Candy, care profitase de acel moment de neatenție, ca să scape de agentul care o ținea.

Judecătoarea se aruncă pe fereastra la care se gândise și Britt ca soluție de scăpare și plonjă prin sticla care se sparse în mii de cioburi. Raley trecu prin cadru după o fracțiune de secundă.

Britt se holbă îngrozită la fereastra spartă.

Capitolul 30

Raley ateriză la trei metri dedesubt. Cunoștea această clădire veche, pentru că făcuse aplicații împreună cu tovarășii săi pompieri. În acest cvartal de pe Broad Street clădirile erau înghesuite una în alta, calcanele formau un labirint, iar acoperișurile alcătuiau un fel de cuvertură multicoloră. Știa că doar zece centimetri separau această clădire de următoarea, iar o săritură de la fereastra etajului șase l-ar fi adus pe acoperișul imobilului vecin.

Materialul acoperișului era vechi și spongios și-i ușură aterizarea, dar nu se dovedi un reazem bun când vru să se ridice. Candy deja se balansa, atârnată de streășină, când el o strigă.

— Oprește-te, Candy! Vreau să vorbim.

Ea se întoarse într-o poziție precară, conștientă că se afla la vreo cincisprezece metri de sol.

— Nu avem ce discuta.

— Avem chiar foarte multe.

Agentul FBI îi făcuse favoarea s-o încătușeze cu mâinile în față, nu la spate. Raley văzu că mâinile îi sângerau de la cioburile geamului. Avea cioburi și în păr. Când aterizase pe

acoperiș, își rupsese ciorapii și genunchii îi erau răniți. Nu părea să-i pese de asta.

— Nu mai am ce spune, Raley. Știi tot. Ce ți-a scăpat ție, știe prietena ta. După o scurtă ezitare, murmură: într-un fel, îmi pare bine. Pentru tine. Pentru ea. Meriți câteva momente de liniște după tot ce ți-am făcut.

— De ce ai făcut asta, Candy? Cum ai putut?

— Pentru că... La naiba, Raley, nu te mai opreai cu întrebările despre incendiul ăla blestemat și despre nenorocitul de schinhead! Ca să nu te omorâm și pe tine, trebuia să facem ceva. Nu te-ai fi oprit.

— Nici tu nu te-ai oprit, rosti el calm. I-ai omorât pe toți. Pat senior. Jay. Prietenul tău, Jay.

Ea se forță să-i zâmbească.

— Odată ce am intrat în asta, a trebuit să mă protejez, să-mi protejez cariera.

— Poți renunța acum.

Hotărât s-o împiedice să sară, se apropia cu câte doi centimetri la fiecare mișcare, cu gesturi perfect line.

Privirea ei fu atrasă de ceva aflat în spatele lui. Se uită și el peste umăr. Cei doi ofițeri SWAT ieșiseră pe aceeași fereastră și, ajungând pe partea laterală a clădirii, se ghemuiseră lângă peretele exterior, cu puștile îndreptate

spre Candy.

— Nu trageți! le strigă Raley. Cum ei nu se clintiră, dar nici nu coborâra puștile, îi rugă pe un ton mai blând: Lăsați-mă să discut cu ea. Nu le da satisfacție acestor indivizi, îi zise lui Candy. Predă-te imediat! S-a terminat.

— Ei nu cred asta, spuse ea privind în jos peste umăr.

El nu putea să vadă peste marginea acoperișului ce se petrecea dedesubt, dar își putea imagina. Îi auzea pe polițiștii care le strigau trecătorilor curioși să se ferească. Sirenele anunțau sosirea vehiculelor de intervenție. Reporterii și cameramanul căutau locuri mai avantajoase din care să filmeze.

— Nu este tocmai subiectul de știri pe care l-am plănuțit pentru astăzi, remarcă judecătorea, confirmându-i intuiția.

Raley auzi zgomotul cizmelor în spatele său și știu că ofițerii SWAT se apropiaseră pe furiș. Îi mai dădeau puțin timp s-o convingă să nu sară. Dar cât avea să mai dureze până ce hotăra să pună capăt discuției în condițiile impuse de ea?

— De la numirea de către președinte, uite unde am ajuns, murmură Candy.

— Îmi pare rău că ai ajuns așa.

— Nu cred.

— Ba da, Candy, îmi pare rău! îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat, începând cu Pat junior atacat în parc, victima unei explozii de ură.

Zgomotul puternic îi avertiză de apropierea unui elicopter. Candy observă elicopterul care cobora, apoi alți ofițeri SWAT care luau poziție pe acoperișurile vecine.

Se întoarse înapoi spre Raley, care, folosindu-se de faptul că atenția ei fusese distrasă, se apropiase cu pași mici, iar acum se afla la doar doi metri distanță.

— Nu am cum să mai scap, nu-i așa, Raley?

El scutură din cap și îndrăzni să mai facă un pas.

— Nu, dar nu trebuie să mori.

— Ba da. Tot ce m-am străduit să realizez până acum s-a dus. Așa că, la ce bun?

Și cu aceasta se lăsă pe spate.

Raley se năpusti spre ea. Osul brațului stâng îi trosni când ateriză cu toată greutatea pe marginea acoperișului. Durerea îl făcu să țipe. Sau fusese un strigăt de bucurie, pentru că în ultima clipă reuși s-o apuce de mână. Cu toată durerea din umăr, o ținu strâns. Se uită peste marginea acoperișului și o văzu dând din picioare în aer, lovind peretele de cărămidă, încercând să-și elibereze mâna.

— Dă-mi drumul, Raley, îi strigă. Pentru Dumnezeu, dă-

mi drumul!

Ofițerii SWAT îl flancară. Unul dintre ei lăsă jos arma și întinse mâna spre brațul lui Candy, dar nu-l ajunse. Tot Raley trebuia s-o țină. Tăieturile îi făceau pielea alunecoasă; cu toate astea, reuși să n-o scape.

— Raley, te rog, gemu ea, dublându-și eforturile de a se elibera.

Pielea ei plină de sânge mai alunecă o fracțiune de centimetru din palma lui. Umărul îl ardea din cauza efortului. Brațul stâng era de nefolosit, durerea din el fiind tot mai intensă, dar strânse din dinți și o ținu în continuare.

— Dă-mi drumul! țipă Candy. Ți-am nenorocit viața, prostule!

În acel moment, Raley nu găsi niciun motiv care să-l împiedice să deschidă palma.

Privirile li se întâlniră. În ochii ei văzu disperarea pe care o simțise el când viața îi fusese distrusă de uneltirile ei. Mănată de o singură ambiție, îl ruinase și îi zădărniciise toate speranțele. Îi înfruntă privirea, uitându-se direct în ochii ei, în timp ce mâna ei aluneca încet din strânsoare.

— Cred că asta a fost, spuse agentul special Miller de la FBI. Așteptă apoi în tăcere reacția partenerului său, agentul special Steiner, care înclină din cap în semn de aprobare.

La un moment dat, Miller, cel pe care-l numiseră Butch, închise videocamera.

— Vă mulțumesc, domnule Gannon. Apreciez bunăvoința dumneavoastră de a o face în seara asta. Putea aștepta până mâine.

— Am vrut să se termine odată, spuse Raley.

— Domnilor? Miller se întoarse spre detectivii Clark și Javier, care fuseseră invitați să asculte depoziția lui Raley. Nu schimbaseră mai mult de zece cuvinte între ei în timpul acesta.

— Când vom obține o copie a înregistrării video? se interesă Clark.

— Mâine la prima oră, răspunse Miller.

Javier se ridică și fără o vorbă se îndreptă spre ușă. Clark îi salută scurt și-și urmă partenerul.

— Nemernicii, șopti Raley în barbă.

— Sunt deranjați ori de câte ori intervenim în cazurile lor, spuse Miller părând neafectat de grosolănia detectivilor.

Raley se întrebă ce-ar fi zis cei doi agenți federali dacă ar fi aflat cum îi poreclise. Numele păreau chiar să li se potrivească. Miller era mai ușor de abordat, iar Steiner era mai sever. Avea privirea foarte ageră și părea să nu-i scape nimic. După aspect, ar fi putut fi confundat ușor cu un

asasin plătit.

Steiner, care îl studiasse atent pe Raley în ultimele minute, conchise:

— Nu arăți prea bine.

Avea dreptate. Înainte de începerea celui interogatoriu exhaustiv în biroul FBI de pe Meeting Street, la câteva clădiri distanță de locul unde se petrecuseră acele evenimente dramatice, Raley se zărise în treacăt în fereastră. Pielea lui căpătase un aer bolnăvicios. Brațul stâng îi era în ghips, legat cu o eșarfă, palmele îi erau scrijelite de când aterizase pe acoperiș și avea tăieturi pe față și pe brațe de la fereastra spartă. Iar ochiul pe care i-l învinețise George McGowan îl durea teribil și i se umflase.

Nu mai semăna cu bărbatul care fusese cu o săptămână în urmă, dar transformările nu erau doar fizice, ci mai ales lăuntrice. Aveau legătură cu încheierea cazului din urmă cu cinci ani. Și aveau legătură cu Britt, care stătea lângă el, aproape, atentă la slăbiciunea lui trupească, atentă la tot.

— Reziști? îl întreabă îngrijorată.

— Da, murmură el strângându-i ușor mâna.

Vorbise aproape trei ore în fața camerei. Le relatase agenților FBI și celor doi detectivi ai poliției întreaga poveste, repetând ce le istorisise pe scurt pe drumul de la conacul lui

George McGowan.

Acolo, în biroul lui George, îi luase câteva secunde să-și dea seama că acei doi bărbați pe care-i luase drept asasini erau de fapt agenți federali. Lăsase jos, așa cum fusese instruit, pistolul lui George, după care le explicase într-un timp foarte scurt că judecătoria Candy Meilors instigase la o serie de crime – lucru pe care, spre surprinderea lui, îl știau deja – și că viața lui Britt era în primejdie iminentă.

Steiner se oferise să aștepte apariția altor ofițeri care să-l ia în custodie pe George. Între timp, Miller pornise în grabă spre oraș. De pe drum anunțase poliția despre situația de criză și coordonase operațiunea menită să-i pună capăt, sperau ei, fără victime. Raley insistase să-l însoțească, spunându-i că avea să-l urmeze în camionetă dacă agentul refuza să-l ia cu el. Miller cedase. În timpul acelui drum care-i păruse agonizant de lung.

Raley îi prezentase o variantă prescurtată a confesiunii lui George.

În ultimele o sută optzeci de minute răspunsese la nenumăratele întrebări ale agenților.

— Cum ai ajuns să-ți unești forțele cu domnișoara Shelley? vru Miller să știe.

— Am răpit-o.

Cei doi agenți se priviră, ridicând din sprâncene.

— Vreți să dezvoltați subiectul, domnișoară Shelley? o rugă Steiner.

— Este relevant?

— Dumneavoastră să-mi spuneți. Este?

— Nu.

Agenții făcură din nou schimb de priviri, iar Steiner ridică din umeri. Întrucât Raley și Britt stăteau lipiți unul de altul, era puțin probabil ca Raley să fie arestat pentru comiterea aceluia delict federal.

— Am o întrebare la rândul meu, zise el. Abia aștepta să scape din locul acela. Brațul îi zvâcnea, din cauza ochiului îl dureau tot capul, avea mare nevoie de altă pastilă, dar nu voia să se termine această întâlnire până când agenții nu primeau toate răspunsurile, iar el pe ale lui. Nu voia să se trezească a doua zi temându-se de altă rundă de întrebări și răspunsuri. Cum s-a implicat FBI în toate astea?

— Se fac investigații de rutină când este numit un judecător la tribunalul federal districtual, îi explică Miller. Dosarul Cassandrei Mellors este impresionant, tocmai de aceea a fost nominalizată la început. Nimeni nu s-a așteptat să găsească ceva în neregulă. Dar unul dintre analiștii noștri de date, foarte isteț, ne-a adus în atenție faptul că

numele ei a fost legat tangențial de investigarea morții lui Suzi Monroe. De acolo am aflat de incendiu, de eroi, de ancheta privind incendiul și de legătura cu supradoza letală administrată acelei fete. Am aflat că la un an de la incendiu, unul dintre eroi a fost împușcat fatal pe o alee și cazul a rămas neelucidat. Astfel că aveam acum două morți misterioase și, interesant, erau implicate aceleași persoane. Era din nou tangențial, dar ni s-a părut straniu. Așa că am săpat ceva mai adânc și i-am cercetat pe Jay Burgess și pe George McGowan în paralel cu judecătoria Mellors.

— De asta erăți în seara aceea la Wheelhouse.

— Exact, îi răspunse Miller lui Britt. Știam că Burgess era bolnav și nu mai avea de trăit mult, dar continuam să-l ținem sub supraveghere. L-am urmărit în bar. V-ați întâlnit, păreați să vă înțelegeți foarte bine, ați plecat împreună spre casa lui. Întristat, se uită la Raley și îi mărturisi: Eu și Steiner ne-am spus că tipul merita să-și petreacă timpul cu o femeie frumoasă, așa că am oprit supravegherea pe timpul nopții.

Raley simți cât de mult regretau cei doi decizia luată.

— După ce Jay a fost ucis, de ce n-ați informat poliția locală că făceați o investigație? vru Britt să știe.

— Păi... începu Steiner. După cum se comunicase,

avuseserăți o ceartă între îndrăgostiți la capătul căreia l-ai asfixiat. Cazul ținea de jurisdicția poliției. În plus, nu voiam să ne facem cunoscută implicarea. Dacă judecătoria Mellors era vinovată, nu voiam să simtă că o monitorizăm ca să înceapă să-și acopere urmele. Iar Burgess era polițist. Băieții ăștia nu glumesc atunci când este vorba să-i protejeze pe ai lor. Dacă s-ar fi prins că dușmanii lor de moarte, federalii, îl suspectau de conspirație pe unul dintre eroii lor, crezi c-ar fi cooperat? Apoi însă ai dispărut, urmă Steiner. Asta ne-a descumpănit.

— N-ați presupus că fugeam ca să scap de arestare?

— Ne-a trecut prin minte, desigur, dar te studiaserăm destul de bine. Erai sinceră. Nu păreai genul care s-o șteargă din fața justiției, darămite genul care să asfixieze un bărbat.

— Sunteți amabili, zâmbi ea.

— Sincer, ne-am temut de ce era mai rău, spuse Miller. Ne-am temut că te-a scos cineva din peisaj pentru totdeauna.

— Eu eram printre suspecti? întrebă Raley. Agenții nu acceptară provocarea, însă asta nu-l împiedică să continue: Ați venit să mă căutați când a dispărut Britt. De ce? De ce mi-ați percheziționat cabana?

— Voiam să discutăm cu voi despre vechii voștri prieteni, Jay și Candy, să vedem ce simțiți față de ei.

— Pe dracu'! pufni Raley. Dacă ați fi vrut doar să discutăm, ați fi rămas până apăream.

Prins pe picior greșit, Miller roși. Steiner tuși semnificativ, cu palma la gură.

— Ei bine, am suspectat c-ai putea avea legătură cu moartea lui Jay Burgess.

— Și cu dispariția lui Britt, completă Raley.

— Și asta. După tot ce-am citit și am auzit, ne-am imaginat că ai vrea să te răzbuni pe toți, inclusiv pe domnișoara Shelley. Aveai mobilul, mai rămânea de verificat ocazia.

— Ați avut mandat de percheziție în ziua aceea?

— Nu, dar am avut un motiv incontestabil ca să intrăm.

— Care a fost acela?

— Ne-am uitat pe fereastră și am văzut haine de femeie împrăștiate pe pat. Haine noi. Unele încă în pungile de cumpărături. Potrivit informațiilor noastre, nu exista nicio prezență feminină în viața dumneavoastră, așa că ne-am gândit c-ar fi mai bine să verificăm. S-a dovedit c-am fost inspirați, comentă Steiner râzând. Ați răpit-o.

Raley se uită la Britt. Aceasta, zâmbind, li se adresa

agenților:

— Imediat ce Raley mi-a explicat despre acea înscenare cu Suzi Monroe, am format o alianță ca să ajungem la miezul problemei.

— Și noi ne-am imaginat că v-ați unit forțele, spuse Miller. N-am văzut semne că ar fi avut loc o luptă acolo. Iar dacă un bărbat plănuiește să ucidă o femeie, nu-i cumpără lucruri mai întâi.

— V-am fi oferit toate explicațiile dacă ați fi rămas și v-ați fi legitimat, îi muștră Britt. De ce ați plecat?

Camioneta lui Raley era acolo, știați că trebuia să fim pe aproape.

— Înzmormântarea. Trebuia să ne întoarcem la timp. Voiam să vedem cine participa, să apreciem reacțiile și altele. Miller se uită pieziș la Raley: N-am știut că ne-ați observat până când n-ați părăsit cimitirul, descotorosim du-vă rapid de urmărire. Și, apropo, drăguță farsa cu anvelopele, o felicită el pe Britt.

— Mulțumesc.

— Când ați ieșit din camerele voastre și v-ați repezit după ea, de ce nu v-ați identificat ca fiind de la FBI?

— Ne-ați fi crezut, ați fi ridicat mâinile în sus și v-ați fi predat? întrebă Miller.

Raley zâmbi, amintindu-și cum o alergase pe Britt, îmbrăcat doar în lenjeria intimă:

— Nu.

— Am strigat FBI, spuse Steiner, dar ați scos imediat pistolul. Nu aveam actele de identitate, nici arma, nimic cu care să vă conving, iar țeava armei era îndreptată asupra noastră.

— Din fericire, n-am tras.

— Da, din fericire. Și astăzi la fel.

Amintindu-și cum se confruntase cu ei în biroul lui George, Raley întrebă:

— Ce-a pățit George McGowan?

— Păi, avem caseta cu declarația pe care i-ați luat-o, dar un avocat bun o va contesta. Cu excepția acelei brichete, celelalte dovezi nu sunt convingătoare. Are foarte mulți bani, așa că și-ar putea cumpăra achitarea.

— Sau poate nu va retracta, cugetă Steiner cu voce tare.

— Păi de ce? se miră Miller.

Raley știa motivul. George prefera închisoarea iadului pe pământ pe care-l trăia alături de Miranda și Les. Oricum, situația lui era demnă de milă.

— Pat Wickham spunea că va susține acuzațiile, adăugă Miller.

— Nu se mai teme de răzbunarea judecătorei, spuse Britt. Îl făcuse să tremure de teamă pentru el și familia sa.

În declarația sa, Raley, relatase cum el și Britt îl opriseră pe Pat junior în afara barului pentru homosexuali și menționase că-i văzuse acolo pe agenți. Miller explicase că ei acționau pe baza acelorași presupuneri, anume că Pat își ascundea orientarea sexuală și că secretul lui era oarecum legat de celelalte evenimente.

El și familia sa fuseseră localizați într-o stațiune de pe malul unui lac din Arkansas. În prezent, Pat era în arest, fiind acuzat de obstrucționarea justiției. Lui Raley îi părea rău pentru el și spera că, dacă era condamnat, judecătorul nu avea să-l trimită la închisoare. Simțea și mai multă milă pentru soția tânărului și pentru copii, care erau poate singurele persoane nevinovate în toată afacerea. Viețile lor aveau să fie afectate de scandal; nu puteau evita asta.

— Johnson a fost arestat pe drumul spre casa lui McGowan, îi informă Miller. El și Smith sunt bine cunoscuți biroului federal sub diferite nume. S-au fofilat ani de zile, fiind protejați de persoane influente pentru care făceau treburi murdare. Ne bucurăm că am pus mâna pe ei. Niciunul nu va mai sta în libertate vreo zi.

— Cel puțin Johnson nu va avea trecută în CV moartea

lui Cobb Fordyce, remarcă Britt.

Un purtător de cuvânt al spitalului îi anunțase mai devreme că starea procurorului general se îmbunătățise. După operația pentru scoaterea glonțului, devenise conștient, ba chiar își recunoscuse soția. Doctorii erau rezervați, dar optimiști. Rămânea de văzut cu ce probleme avea să rămână, dar cel puțin era în viață și deocamdată stabil.

— În ceea ce o privește pe Cassandra Mellors... Steiner făcu o pauză și îl privi semnificativ pe Raley înainte de a continua. Rănile superficiale i-au fost tratate, dar doctorii sunt îngrijorați în privința psihicului ei. Este ținută sub observație la spital. Pentru a se evita sinuciderea. Are un gardian afară la ușă, o asistentă și o femeie-polițist în cameră.

Raley încuviință.

Tăcerea grea fu întreruptă în cele din urmă de Miller:

— Nu te-ar fi acuzat nimeni, nici nu te-ar fi criticat, domnule Gannon. Ofițerii SWAT ar fi atestat eforturile dumitale de a o salva. Spuneau că, deși ai riscat foarte mult, ai refuzat să-i dai drumul.

— Nu i-ar fi dat drumul niciodată, spuse Britt. Raley o privi. Ochii ei erau catifelati și umezi. Nici într-un milion de

ani.

Raley simți un nod în gât din cauza emoției. Britt îl înțelegea perfect. Nu i-ar fi dat drumul la mână lui Candy ca s-o trimită la moarte, astfel c-o ținuse cu orice risc, luptând împotriva gravitației și a propriilor limite fizice. Până la urmă, reușise s-o tragă în sus pentru ca ofițerii SWAT să-i prindă brațele și s-o ridice în siguranță înapoi pe acoperiș. Și s-o aresteze.

— Mult curaj ai avut să sari după ea pe fereastra aia, observă Miller.

— N-a fost niciun curaj. Știam că dacă sar pe fereastra aceea, nu am cum să cad prea jos.

— Tot e o chestie, zise Miller. O altă tăcere scurtă, apoi se ridică repede și se prefăcu a scotoci prin teancul de dosare. Asta este tot deocamdată. Detectivii ar putea să vrea să-ți ia altă declarație. Probabil vei fi citat să depui mărturie în procesele ce vor urma. Dar în ceea ce ne privește, noi am terminat. Du-te acasă! Odihnește-te, înainte să cazii din picioare!

Cu un efort, Raley se ridică. Britt îl sprijini când dădu mâna cu Miller.

— Mă bucur că nu te-am împușcat.

— Și eu, zâmbi agentul.

Steiner se oferă să-i ducă oriunde ar fi vrut, și ei acceptară. Dar când ieșiră din clădire, se trase înapoi și exclamă:

— Ce drăcovenie mai e și asta?

Capitolul 31

Pe trotuar, în fața lor, se afla Delno Pickens. Se încălțase cu pantofi pentru această călătorie la oraș, dar își legase o singură bretea de la salopetă, astfel că aproape toată partea de sus a corpului îi era expusă. În lumina felinarului de pe stradă, părul alb și ciufulit îi crea o aură stranie.

Raley înțelegea foarte bine uimirea lui Steiner.

— E prietenul meu.

— Al nostru, preciză Britt.

Delno îl studie pe Steiner din cap până în picioare. Pufni disprețuitor, apoi scuipă suc de tutun într-un șanț.

— Ce Dumnezeu cauți aici, Delno? îl întrebă Raley.

— Am venit să vă organizez evadarea. Am văzut la televizor cum vă escortau agenții federali de la spitalul de urgențe. Îi mai aruncă o privire otrăvită lui Steiner și fornăi plin de dezgust.

— Nu suntem arestați, îi explică Raley. Am terminat să dăm declarațiile, iar acum plecăm spre casă.

— Ei, atunci e bine, spuse Delno. Pot să vă duc eu.

— Mulțumesc, zise Raley după o scurtă ezitare. Ar fi grozav.

Steiner nu părea prea încântat să-i lase pe mâna lui Delno. Raley îl asigură că bătrânul arăta mai ciudat decât era în realitate.

— De fapt, e inofensiv.

Agentul dădu mâna cu fiecare și le ură noroc, părând sincer, apoi se întoarse în clădire.

Raley o ajută pe Britt să urce pe locul pasagerului, după care urcă și el, șoptindu-i:

— Ține-te bine!

Britt îi dădu bătrânului adresa ei, apoi ea și Raley îl puseră la curent cu evenimentele din ultimele zile. Raley conchise afirmând că tot ce începuse cu cinci ani în urmă se terminase în sfârșit și acum era de domeniul trecutului, unde trebuia să și rămână.

— Bine, mormăi Delno. Poate o să fii ceva mai bine dispus.

În pofida acestei observații, Raley știa că Delno împărtășea bucuria și ușurarea lui că în cele din urmă totul se terminase. La fel și părinții lui. Îi sunase în timp ce aștepta să-i fie fixat brațul rupt, temându-se că vor auzi știrile chiar de acolo, de la Augusta, și se vor îngrijora. Le spusese că avea multe de povestit, dar concluzia era că el fusese răzbunat, iar cei responsabili de moartea lui Suzi

Monroe aveau să fie pedepsiți. Mama plânsese. I se păruse că și tata își găsisse greu vorbele de câteva ori.

Când cotiră spre strada lui Britt, răsuflară ușurați văzând că nu era niciun reporter.

— A fost o zi plină de știri, explică ea. La început Fordyce, apoi judecătoria Mellors. Arestarea lui George McGowan. Eu n-am prezentat interes.

Când Delno a ieșit din vehicul și o ajută să coboare, îi zise:

— Nu este cazul să fii modestă. Am auzit că vei da un interviu dimineață.

— Am acceptat invitația, dar numai dacă sunt satisfăcute anumite condiții.

— Ei bine, vei avea un spectator.

Britt îi luă ambele mâini în palmele sale, apoi se aplecă să-l îmbrățișeze.

— Mulțumesc pentru drum, Delno. Mulțumesc pentru tot.

El își scoase pălăria turtită de pe cap și și-o duse în dreptul inimii.

— A fost plăcerea mea.

Apoi arătă spre eșarfa care-i susținea brațul lui Raley, interesându-se dacă avea să se facă bine.

— Doctorul a spus că este o ruptură fără prea mari

probleme și că se va vindeca în câteva săptămâni.

— Mare minune că n-ai murit. Să sari de pe fereastra aia! A naibii chestie! Scuipă din nou și-și șterse gura cu dosul palmei. Te mai întorci?

— La cabană?

— Acum că ești mare vedetă, am crezut c-o să te muți, c-o să părăsești zona.

Raley era emoționat. Știa că bătrânul, cu tot aerul lui ursuz, avea să-i ducă lipsa dacă s-ar muta de acolo.

— Nu scapi de mine. O să mă întorc. Iar cât sunt plecat, nu mai pune capcane pe unde știi că voi călca.

Gura lui Delno era maronie și murdară de tutunul pe care-l mesteca mereu, dar zâmbea din tot sufletul. Urcă la loc în ciudățenia aceea de vehicul și după o duzină de scrâșnete, huruieli și zăngăneli, porni hurducăind pe stradă.

Raley, prea epuizat ca să se mai miște, o urmă pe Britt în casă. După ce încuiară ușa și lăsară obloanele, o întrebă:

— De unde știa Delno că vei fi la televizor dimineață?

— Din momentul în care am fost de acord cu interviul, postul i-a făcut publicitate toată după-amiaza și seara.

— Ce condiții ai pus?

— La început, scuzele publice ale directorului postului

pentru că m-a concediat când eram nevinovată. Apoi, să-mi dea vechea slujbă înapoi, dar cu o creștere substanțială de salariu. Cel puțin trei emisiuni speciale pe an, cu subiectele la alegerea mea. Un birou și asistentă personală. Și totul în scris.

— Da știu că ești dură! zise el fluierând admirativ.

— Îmi exercit controlul, replică ea cu un zâmbet dulce.

— Puteai să ceri oricât. După o pauză strategică, adăugă:
Oriunde.

— Probabil, dar...

— Ți-e teamă de eșec?

— Nu. După ziua de azi, cum m-aș putea teme? întrebă ea cu blândețe. Adevărul este că nu vreau să plec din Charleston. Mă simt ca acasă aici și cred că pot face treabă bună. Își aplecă capul și-l privi. Dar tu? Șeful pompierilor a venit la spital când erai sub îngrijire. După câte spuneau cei cu care am vorbit mai apoi...

— Întotdeauna după un subiect bun, nu?

— ... cerea insistent să discute cu tine. Ai refuzat să-l vezi. De ce?

— Cred c-am vrut să fiu curtat și eu. Îl las să fiarbă câteva zile, apoi o să accept întâlnirea.

— Și dacă-ți oferă vechea slujbă?

— O să-l refuz.

— Ah! exclamă ea, brusc întristată.

— Vreau să obțin promovarea promisă. Locul lui Brunner a fost luat după moartea lui de un alt veteran, dar și acela se pregătește să iasă la pensie. Vreau să fiu făcut inspectorșef pe întregul departament, să am în subordine secțiile din tot orașul.

— Ah, repetă ea, de data asta pe alt ton.

— Aș putea face și eu treabă bună aici.

— Cred.

Își zâmbiră, apoi Raley o prinse cu brațul drept de mijloc și o trase spre el, șoptindu-i la ureche:

— Nu mă doare chiar așa de tare. Strânge-mă la piept cu putere.

— Vreau să te simt, să te miros, să mă conving că ești aici, murmură ea. Era o oarecare uimire în glasul ei când continuă: Te cunosc numai de câteva zile, dar când ai sărit pe fereastra aceea mi s-a oprit inima. Poți să-ți imaginezi...

— Nu trebuie s-o fac. Știu. Am simțit același lucru când mi-am dat seama că te-am trimis spre moarte. Dacă ți se întâmpla ceva, aș fi preferat să mă împuște agenții federali. Îi ridică încet capul, i-l dădu pe spate și-i atinse buza de jos cu vârful degetului. Au trecut doar câteva zile?

— Chiar dacă ți se pare imposibil.

Toate emoțiile trăite în ziua aceea se descătușară în clipa când buzele li se uniră într-un sărut profund, interminabil. Se doreau cu înfrigurare, fără a-și putea scoate din minte noaptea precedentă. El își dresе glasul.

— Britt, noaptea trecută...

— Știu.

— N-ar fi trebuit s-o fac.

— N-ar fi trebuit s-o facem.

— Mai ales după ce am făcut atâta tapaj prima oară.

— Erai plin de scrupule.

— Am fost un ticălos.

— Un fel de ticălos, îl corectă ea cu un zâmbet blajin. Dar noaptea trecută a fost altceva. A fost așa cum trebuie.

— A fost grozav.

— Așadar nu... nu regreti?

— Dumnezeuule, cum aș putea? zise el cu glasul încărcat de dorință.

Se trezise ținând-o în brațe și, o vreme, apropierea ei fusese de-ajuns. Dar presiunea delicioasă a trupului ei, moliciunea sânilor sub mâinile lui duseseră la reacția așteptată.

Dorința lui o trezi. Ridicându-i mâna la gură, îi sărută

palma, îi supse degetele încet, apoi i le coborî spre sfârcuri. Cu atingeri extrem de ușoare, Raley le făcu să se ridice, în timp ce Britt, ținându-și respirația, se freca de el într-o invitație tăcută.

Conștient că era aproape să explodeze, voia s-o mângâie doar cu vârful, însă la atingere o simți atât de pregătită, de caldă, de umedă... Când o pătrunse, îl învălui cu căldura ei și o vreme, niciunul nu știu cât, făcură dragoste cu mișcări foarte simple și tandre.

El se retrase doar ca s-o întoarcă pe spate, înainte de a o pătrunde din nou, mai profund. Abia se mișca; nici nu avea nevoie să se miște, deoarece Britt îl strângea atât de tare, încât pulsațiile trupurilor lor împreunate o duseră la orgasm. El îi strânse coapsele cu mâinile și simți fiecare contracție dulce.

Nefiind protejat, știa că ar fi trebuit să se retragă, dar se abandonă plăcerii. Și nu numai plăcerii, ci și nevoii de a se contopi cu ea în cel mai simplu mod cu putință. Britt își ridică bazinul ca și cum ar fi vrut să primească mai mult, mâinile ei de pe spatele lui erau grăbite, nu aveau astâmpăr. Înțelegând ce implica asta, el o pătrunse și mai tare. Și mai adânc.

Când se termină totul își strecură limba în gura ei și se

sărutară pasional. O vreme făcură dragoste doar sărutându-se, până se simțiră toropiți. Raley o luă în brațe și-și ascunse nasul în ceafa ei, adulmecându-i pielea parfumată de sub păr. În cele din urmă, adormiră la loc.

Niciunul nu rostise vreo vorbă, dar trăiseră o experiență sexuală intensă, plină de promisiuni, care implica și un viitor. Nu fusese nevoie de vorbe. Nici acum nu era. Luând-o de mână, o conduse în dormitor.